

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Psalmebog til Kirke- og Huus-Andagt.

Kjøbenhavn : paa det Kongl. Vaisenhusets
Forlag, 1856

xii, 607, 244 s.

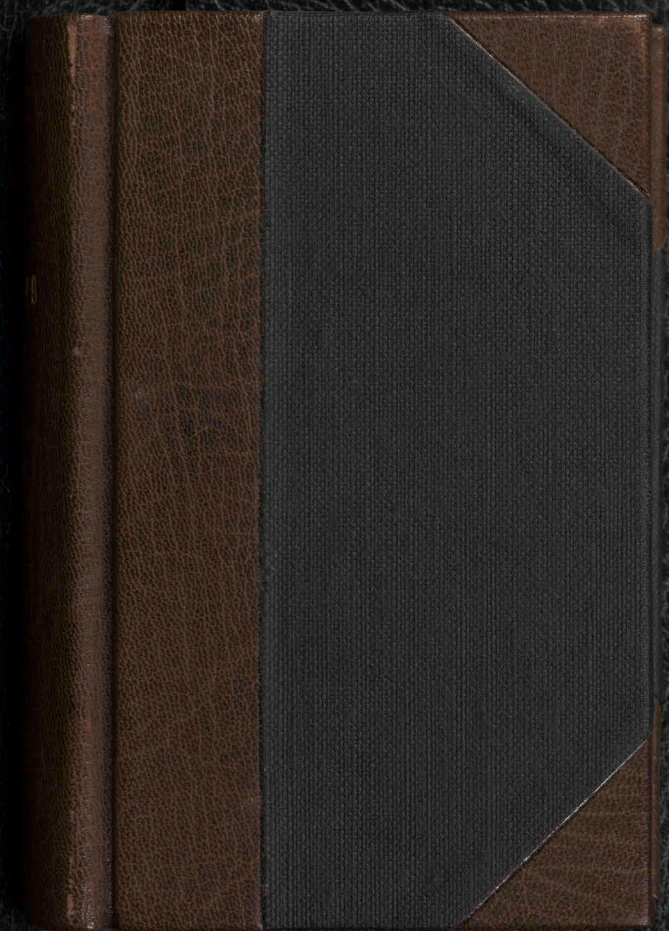
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

4.-199,-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 4 8°

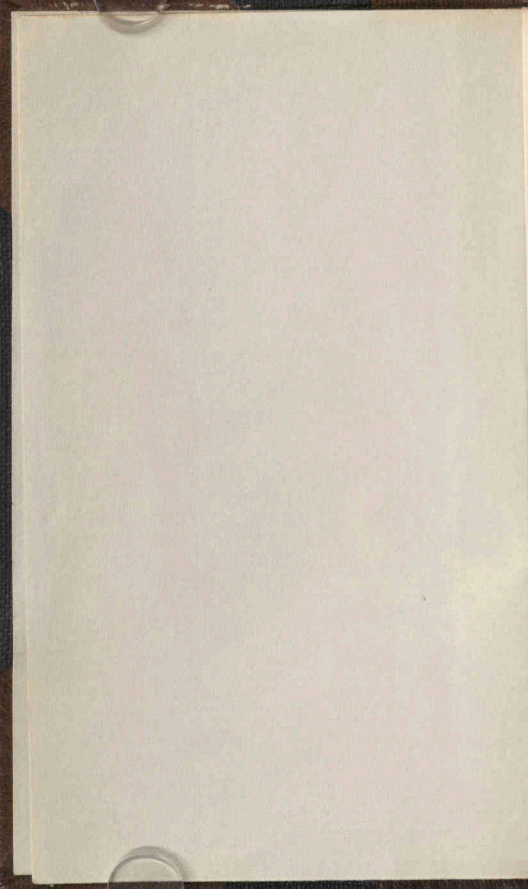
1 1 04 0 8 02431 0

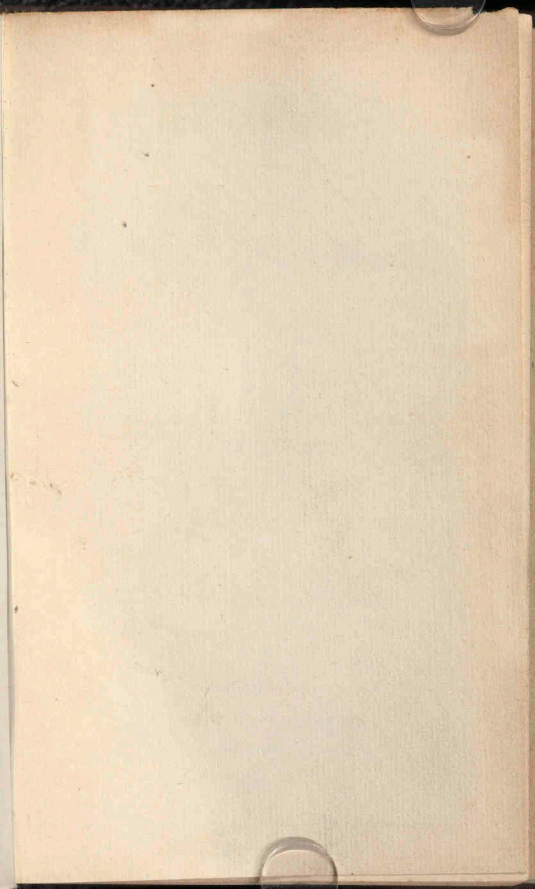

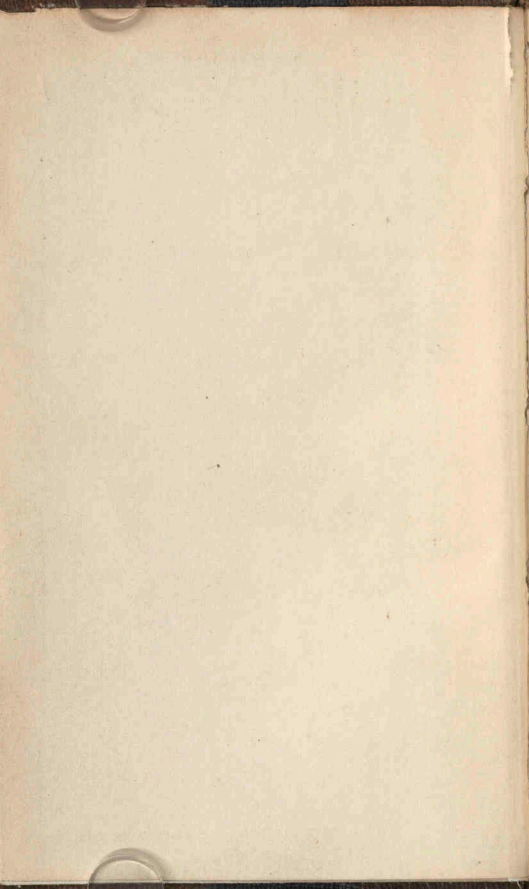
Det Kgl. Bibliotek

130025453620

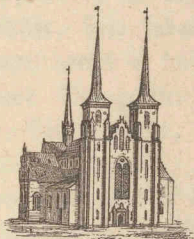

Psalmebog

til

Kirke- og Huus-Andagt.

Det er godt at takke Herren, og at synge
dit Navns Psalmer, du Høieste!

Ps. 92, 2.

Kjøbenhavn.

Paa det Kongl. Baisenhuses Forlag.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schults.

1856.

11200-2c

Handwritten text, likely a title or date, appearing as a mirror image (bleed-through) from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely a title or date, appearing as a mirror image (bleed-through) from the reverse side of the page.

Koster uden Bind: 44 St.

Denne Psalmebog er udarbejdet af danske Præster, hvis inderlige Ønske det har været herved at kunne fremme Menighedens Opbyggelse. Det er Koeskilde = Præsteconvent, af hvis Midte den er udgaaet. Men den sidste Haand paa Værket er lagt af Digteren Ingemann. Efterat Psalmebogen af ham er bleven gennemseet, udgives den nu, for ifølge Kongelig Resolution af 22de Februar 1855 at indføres allevegne, hvor Præst og Menighed maatte enes derom.

Bed Samlingen af disse Psalmer har man benyttet hele den rige Psalme-

skat, som siden den lutherske Reforma-
 tions Indførelse findes i vort Moders-
 maal, og som i vore Dage er bleven
 forsøget ved Digtere, der have sjunget
 Herren en ny Sang. Ved Valget har
 man havt for Øie, hvad der kunde
 tjene til Opbyggelse og Bekræftelse i
 den fælles Tro. Men efterdi Troens
 Enhed ikke udelukker, at den samme
 Herre bekjendes, loves og prises med
 forsskjellige Tunger, har man ogsaa
 holdt for, at ikke alle Psalmer skulde
 være i een og den samme Tone, og
 at man ikke burde udelukke nogen Ret-
 ning af christelig Psalmedigtning, som
 har fundet, eller om hvilken det turde
 forventes, at den med Rette vilde
 kunne finde Tilegnelse i Menigheden.
 Ved Bearbejdelsen har man derfor
 søgt at bevare de forsskjellige Psalmers
 Eiendommelighed, deres oprindelige

Bræg og Tone. Særligt bemærkes, at af evangelist=christelig Psalmebog den Kreds af Psalmer er optagen, som sædvanligt har været brugt ved Guds-tjenesten og saa at sige dannet en Psalme-bog i Psalmebogen, hvorhos ogsaa „Til-læget“ til denne heelt er optaget. Ved at ombytte evangelist=christelig Psalmebog med nærværende ville altsaa Menighederne ikke komme til at tabe nogen af de vante Psalmer. De ville beholde hvad de hidindtil have havt, forsaavidt som dette virkelig har været i Brug. Men de ville beholde det i en ny og rigere Omgivelse, der sigter til at udvide, forhøje og dybere be-grunde Opbyggelsen baade i Kirke og Huus.

Og saaledes overgives da denne Psalmebog til en christelig og kjærlig Modtagelse i Menigheden. Den Herre,

i hvis Navn der er arbeidet, give
 selv sin Belsignelse, at den maa tjene
 til hans Navns Ære, til at fremme
 christeligt og kirkeligt Liv i vort kjære
 Fædreland!

Indhold.

Side

Den christne Tro i Almindelighed.	
Lovsange og den treenige Guds Væsen og Egenskaber (Nr. 1-18)	1

Troen paa Gud Fader.

1) Stabelsen (Nr. 19-21)	21
2) Forsynet (Nr. 22-124)	24
a) Opbyggelsen og Bestyrelsen (Nr. 22-48)	24
b) Med Hensyn til Tidsstifterne (Nr. 49-88)	55
Nytaar (Nr. 49-55)	55
Aarstiderne (Nr. 56-67)	63
Morgen og Aften (Nr. 68-88)	76
c) Med Hensyn til Familielivet og Borgerlivet (Nr. 89-124)	95
Middag (Nr. 89-93)	95
Bed Bryllup (Nr. 94)	100
Børn, Syge og Gamle (Nr. 95-101)	101
Konge og Land (Nr. 102-106)	106
Rigsdagen (Nr. 107)	110
Krig og Landepågang (Nr. 108-115)	111
Forskjellige Stænder (Nr. 116-117)	117
Sømandsstanden (Nr. 118-123)	118
Bondestanden (Nr. 124)	125

	Side
Troen paa Gud Søn	126
1) Jesu Christus (Nr. 125-136) ..	126
2) Forjættelserne og Jesu Fødsel (Nr. 137-164)	137
3) Jesu Liv og Lære (Nr. 165-187)	167
4) Jesu Lidelse og Død (Nr. 188-218)	190
5) Jesu Opstandelse og Himmelfart (Nr. 219-243)	220
6) Jesu Regjering og Gjenkomst til Dommen (Nr. 244-264)	243
Troen paa Gud Helligaand ...	262
1) Den Helligaand (Nr. 265-279) ..	262
2) Kirken (Nr. 280-402)	279
a) Den hellige almindelige Kirke (Nr. 280-308)	279
Reformation og Mission (Nr. 301-308)	297
b) Ordet (Nr. 309-319)	305
c) Daaben og Nadveren (Nr. 320-351)	316
Daaben (Nr. 320-329)	316
Skriftemaal (Nr. 330-335) ..	322
Nadveren (Nr. 336-351)	327
d) Gudstjenesten (Nr. 352- 402)	342
Kirkeaaaret (Nr. 352-355)	342
Søndagen (Nr. 356-359)	345
Gudstjenestens Begyndelse og Slutning (Nr. 360-368)	348
Catechisation (Nr. 369-370) ..	353
Confirmation (Nr. 371-376) ..	353

	Side
Bryllup (Nr. 377-383)	359
Kirkegangskone (Nr. 384)	364
Begravelse (Nr. 385-391) . . .	365
Begravelse tilspes (Nr. 392) .	371
Præsteindvielse og Præsteindsæt- telse (Nr. 393-398)	372
Kirkevielse (Nr. 399-400)	377
Kirkegaards=Indvielse (Nr. 401)	380
Skole=Indvielse (Nr. 402) . . .	380
3) Synd og Frelse (Nr. 403-537) .	381
a) Menneskets Fald og Guds Naadefald (Nr. 403-421) .	381
b) Bod, Tro og Syndsforlæ- delse (Nr. 422-440)	401
c) Helliggjørelse (Nr. 441- 537)	423
Helliggjørelse i Almindelighed (Nr. 441-453)	423
Harvaagenhed og Bøn (Nr. 454- 481)	435
Verdens Fornegtelse, Jesu Ef- terfølgelse og Korset (Nr. 482- 516)	465
Kjærlighed til Gud og Næsten (Nr. 517-537)	503
4) Døden, Opstandelsen og det evige Liv (Nr. 538-570)	522

Fortegnelse

over

Høimessepsalmer.

Nr.		Side
247.	1ste Søndag i Advent.....	245
255.	2den Søndag i Advent.....	252
173.	3die Søndag i Advent.....	174
139.	4de Søndag i Advent.....	139
143.	1ste Juledag.....	143
164.	2den Juledag.....	167
166.	Søndag imellem Jul og Nystaar	168
126.	Nystaarsdag.....	126
167.	Søndag efter Nystaar.....	169
168.	1ste Sønd. efter Hell. tre Konger	170
177.	2den Sønd. efter Hell. tre Konger	178
41.	3die Sønd. efter Hell. tre Konger	44
176.	4de Sønd. efter Hell. tre Konger	177
185.	5te Sønd. efter Hell. tre Konger	186
187.	6te Sønd. efter Hell. tre Konger	188
183.	Søndag Septuagesima.....	183
184.	Søndag Sexagesima.....	185
322.	Fastelavns Søndag.....	317
321.	1ste Søndag i Fasten.....	316
336.	2den Søndag i Fasten B. 5, 6, 7..	328
251.	3die Søndag i Fasten.....	249

Nr.		Side
289.	Midfaste Søndag	288
138.	Marice Bebudelses Søndag . . .	138
189.	Palmesøndag	191
346.	Skjærtorsdag	338
205.	Langfredag	209
225.	1ste Paasfedag	224
493.	2den Paasfedag	479
299.	1ste Søndag efter Paasfe	296
292.	2den Søndag efter Paasfe	291
496.	3die Søndag efter Paasfe	482
418.	Store Bededag	395
490.	4de Søndag efter Paasfe	476
472.	5te Søndag efter Paasfe	455
237.	Christi Himmelfartsdag	236
275.	6te Søndag efter Paasfe	273
274.	1ste Pintsedag	272
442.	2den Pintsedag	424
282.	Trinitatis Søndag	280
482.	1ste Søndag efter Trinitatis	465
489.	2den Søndag efter Trinitatis	474
182.	3die Søndag efter Trinitatis	183
528.	4de Søndag efter Trinitatis	513
174.	5te Søndag efter Trinitatis	175
404.	6te Søndag efter Trinitatis	382
39.	7de Søndag efter Trinitatis	41
447.	8de Søndag efter Trinitatis	430
536.	9de Søndag efter Trinitatis	520
180.	10de Søndag efter Trinitatis	181
330.	11te Søndag efter Trinitatis	322
470.	12te Søndag efter Trinitatis	453
517.	13de Søndag efter Trinitatis	503

Nr.			Side
459.	14de	Søndag efter Trinitatis	440
26.	15de	Søndag efter Trinitatis	29
566.	16de	Søndag efter Trinitatis	547
357.	17de	Søndag efter Trinitatis	346
440.	18de	Søndag efter Trinitatis	422
423.	19de	Søndag efter Trinitatis	402
414.	20de	Søndag efter Trinitatis	391
477.	21de	Søndag efter Trinitatis	460
305.	Alle	Helgensdag	301
527.	22de	Søndag efter Trinitatis	511
480.	23de	Søndag efter Trinitatis	463
435.	24de	Søndag efter Trinitatis	415
417.	25de	Søndag efter Trinitatis	394
500.	26de	Søndag efter Trinitatis	486
187.	27de	Søndag efter Trinitatis	188

Psalmebog

til

Kirke- og Huns-Andagt.

438.	145r	Bartholomew	145r
439.	145v	Bartholomew	145v
440.	146r	Bartholomew	146r
441.	146v	Bartholomew	146v
442.	147r	Bartholomew	147r
443.	147v	Bartholomew	147v
444.	148r	Bartholomew	148r
445.	148v	Bartholomew	148v
446.	149r	Bartholomew	149r
447.	149v	Bartholomew	149v
448.	150r	Bartholomew	150r
449.	150v	Bartholomew	150v
450.	151r	Bartholomew	151r
451.	151v	Bartholomew	151v
452.	152r	Bartholomew	152r
453.	152v	Bartholomew	152v
454.	153r	Bartholomew	153r
455.	153v	Bartholomew	153v
456.	154r	Bartholomew	154r
457.	154v	Bartholomew	154v

Bartholomew

Giv mig, Gud, en Psalmetunge,
Saa jeg ret for dig kan sjiunge
Heit og lydelig;
Saa jeg sole kan med Glæde,
Sædt det er om dig at kvæde
Dg lovpriise dig!

Himlene din Glands forkynde;
Lad hver Morgen mig begynde
Dagen med din Priis;
Dg naar Aftenkloffen ringer,
Lad min Sang paa Lærkevinger
Stige ligerviis!

Den christne Tro i Almindelighed.

(Credo. Troespсалmen.)

Egen Melodi.

1. Vi troe, vi Alle troe paa Gud,
Himlen skabte han og Jorden;
En kjærlig Fader er vor Gud,
Mennesket hans Slægt er vorden;
Dagligt Brød han os vil give,
Dg forsørge vel i Live;
Altid han i Nød og Fare
Sjæl og Legem vil bevare;
Vi troe paa ham med Haab og Mod,
Thi han er mægtig, viis og god.

2. Vi troe paa Sønnen, Jesum Christ,
 Guds eenbaarne Søn, vor Herre,
 Paa Verdens Frelser, Jesum Christ,
 Herren til Gud Faders Vre;
 Han et Menneſke er vorden,
 Korsfæst, død, og lagt i Jorden;
 Men han lever, vor Forsoner,
 Hos Guds høire Haand han throner;
 Derfra han kommer vældelig,
 Naar han ſkal dømme Jorderig.

3. Vi troe og paa den Hellig Aand,
 Sendt fra Faderen og Sønnen;
 Den Sandheds, Kraftens, Trøstens Aand
 Hæver os til Gud i Bønnen;
 Christi Rige han udbreder,
 Os til Bod og Bedring leder,
 Os i Troen han bekræfter
 Og i Haab om Liv herefter,
 At vi gaae ind til Fryd og Fred,
 Som evig, evig varer ved.

(Te deum. Lovsangen.)

M e l. Fra Himlen høit vi komme her.

2. **D** store Gud, vi love dig
 Af Hjertens Grund evindeligt!
 Hvo er som du i Herlighed,
 Hvo er som du fra Evighed?

2. Dit Navn lovsynge Cherubim,
 Dit Navn lovsynge Seraphim;
 Og med de høie Engles Chor,
 Lovsynger dig den frelstste Jord.

3. |: Hellig :| est du, vor Gud,
 |: Hellig :| est du, vor Gud,
 |: Hellig :| est du |: vor Gud, :|
 Jehovah Zebaoth!

4. Du skabte Verden, og din Magt
 Er Jord og Himmel underlagt;
 Profheterne kundgjorde dig,
 Apostlerne forkyndte dig.

5. Og Martyrskaren priste dig
 I Dødens Stund høitidelig,
 Og al den ganske Christenhed
 Lovpriser dig for Liv og Fred.

6. Ja, evig Tak, Gud Fader from,
 Og dig, Guds Søn, som til os kom!
 Dig Helligaand, hvis Guddomsrøst
 I Kirken skaber Liv og Trøst! —

7. Du Verdens Konge, Frelser kjær,
 Velkommen og velsignet vær!
 Du lagde ned dit Herredom,
 Og fødtes i et Krybberum.

8. Vor Synd du bar, vort Nag du brød,
 Vor Straf du led i Korsets Død;
 Du seierrig af Grav opstod,
 Og lagde Døden under Fod.

9. Til Himmels herliggjort du foer,
 Og throner høit i Englechor,
 Og sidder ved Guds høire Haand,
 Men i din Kirke boer din Aand.

10. Du kommer vist og domme skal
 De Levendes og Dødes Tal;
 Men til hver Sjæl, du har forløst,
 Du sender Aandens Haab og Trøst. —

11. O Helligaand, vort Hjerte kjær,
Velkommen og velsignet vær!
Du vækker op til Liv og Lyst
Alt Sandt og Godt i Christnes Bryst.

12. Du samler Folket i din Favn,
Du skaber Fred i Jesu Navn;
I dig vi har det sikre Pant,
At Naadens Ord er vist og sandt.

13. Du er det store Guddoms-Bliv,
Som skaber evigt Liv og Liv.
Halleluja! vor Sorg er slukt,
Os Eden er igjen oplukt!

14. Halleluja! vor Fryd er stor,
Guds Aand i Støvet's Hytte boer!
Halleluja! evindelig
Gud glæder os i Himmerig! —

15. O store Gud, vi love dig
Af Hjertens Grund evindelig!
Al Adams Slægt istemme glad
Cherubers og Seraphers Kvad:

16. Dig Herre, kjærlig, mægtig, viis
Og hellig, være Lov og Priis,
Fra Evighed til Evighed!
Halleluja i Herlighed!

(Gloria in excelsis. Jubelsalmen.)

Egen Melodi.

3. Alene Gud i Himmerig
Skal Lov og Priis tilhøre!
Han skabte Alt saa viselig,
Vil Alting vel udføre;

Til syndig Jord han sendte Fred,
Med Velbehag han skuer ned
Til hver, som ham vil takkes.

2. Gud, du gav selv dig Faders Navn,
Som Børn vi dig tilbede;
Vi finde Tryghed i din Favn,
Du hører, naar vi bede;
Din Bælde uindskrænket er,
Alt hvad du byder, see det skeer;
Vel os for saadan Herre!

3. O Jesu, Guds eenbaarne Søn,
Til Frelser os udkaalet,
Du kom til Adams faldne Røn,
Blev hadet, spottet, saaret;
O vor Forsoner, sendt fra Gud,
Annam vor Bøn, og fri os ud
Fra hvad os kan fordærve!

4. O Helligaand, det er dit Værk,
At Sandheds Lys vi finde,
I Kamp du gjør den Svage stærk,
At han kan Seier vinde;
Før os ved Tro og Kjærlighed
Til Maalet frem, til Salighed;
Bønher, bønher os! Amen.

Me l. Lover den Herre, den mægtige Konge, med Ære.

4. Lovsyrger Herren, den evige Konge,
med Ære,
Lov ham, min Sjæl, og stem i med de him-
melske Høre!

Lad nu din Sang,

Baaren af Harpernes Klang,
Jublende Priis ham frembære!

2. Lovsynger Herren, som Alting misfunden-
delig leder,
Som med de mægtige Hænder sin Skabning
omfreder!

Tak ham, o Sjæl,
Styrke og Glæde og Held,
Alt han dig naadig bereder!

3. Lovsynger Herren! Betsignelse kom fra
det Høie,
Kom til vort Arbeid og styrkede os i vor
Møie;

Synlig vi kan
Spore i Stad og i Land
Forsynets vaagende Øie.

4. Lovsynger Herren, som bærer den
evige Krone!
Jorderig er kun hans Skammel, men Himlen
hans Throne;

Hans er al Magt,
Ære og Priis være bragt
Ham, om hvem Himlene tone!

5. Lovsyng da Herren, min Sjæl, med
de himmelske Høre!
Hvad som har Ande, ophøie hans Navn
og hans Ære!

Han er dig god,
Ik, gjør ham aldrig imod!
Amen, hans Aand dig det lære!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

5. Op hver, som Jordens Kreds beboer,
Lovsnger Gud med Fryd!
Vor Lovsang lyde fra vor Jord
|: Blandt Engles Jubellyd! :|

2. Os Alle Liv og Kraft og Brød
Han giver ufortjent;
I al vor Kummer, al vor Nød
|: Han har os Redning sendt. :|

3. Al, vi saa megen Synd begaae!
Dog Gud langmodig er;
I Straffens Sted saa tidt vi faae
|: Endog Belgjerninger. :|

4. Han være os fremdeles blid,
Dg frelse os af Nød!
Han signe faderlig vor Glid,
|: Dg give dagligt Brød! :|

5. Hans Naade staae os kraftig bi,
Imens vi vandre her,
At vi fra Synden blive frie
|: I Gjerning og Begjer! :|

6. Han styrke os i virksom Tro
Paa Herren Jesum Christ,
At stadig ham vi lyde fro,
|: Trods Verdens Magt og List! :|

7. Da, mens vi gjennem Livet gaae,
Er Gud os Lys og Kraft;
Dg naar vi Livets Ende naae,
|: Er Gud os Lys og Kraft. :|

Egen Melodi.

6. Nu takker Alle Gud,
 og priser høit hans Naade!
 Han styrer Alt, hvad skeer,
 til Gavn og evig Baade.
 Han fra vor Fødselsstund
 har ført os faderlig,
 Og os vor Trang og Lærd
 tildeelt saa viselig.

2. Den eviggode Gud,
 han give os herefter,
 Til Legem og til Sjæl,
 Fred, Sundhed, Held og Kræfter!
 Men fremfor dette Alt
 han give, at vi maae
 Ved Tro og Christen-Dynd
 i Naade hos ham staae!

3. Dig, Fader, evig skee
 Lov, Tak og Priis og Ære!
 Din Søn, din Hellig Aand
 høilovet evig være!
 Du Kraftens, Naadens Gud,
 som altid var og er,
 Velsign al Jordens Slægt
 og hver af os især!

Egen Melodi.

7. Christne, synger høit i Chor:
 Gud, vor Gud, er evig stor,
 Hellig, mægtig, god og viis,
 Ham tilhører Lov og Priis.

Vi med Fryd istemme da :
 Han er stor, Halleluja !
 Alle Himle svare : Ja !

Mel. Af Høiheden oprunden er.

8. Til dig opløste vi vor Bøn,
 O du Gud Fader og Guds Søn
 Og Helligaand tillige ;
 Hvor deilig er din Thrones Pragt,
 Hvor vældig er dit Scepters Magt,
 Hvor herligt er dit Rige !
 O Drot, hvor godt,
 Hvor retfærdig, hellig, værdig,
 Fuld af Naade,
 Styrrer du dog Alt til Baade !

2. At du est herlig, høi og stor,
 Den vide Himmel, brede Jord
 Og dybe Hav betegne ;
 Det alt er kun en Draabe Vand,
 Ja neppe som et Solegran
 Udi din Haand at regne ;
 Og du dog nu,
 Her i Tiden, mig i liben
 Afsebolig
 Søger, elsker, favner trolig !

3. Men er det ei en skjændig Ting,
 Den største Hob saa blind omkring
 I denne Verden vanke ?
 Din Skabning daglig seer man paa,
 Dog seer man, som man ikke saae,
 Og gaaer i andre Tanker ;

Ild, Vand, Luft, Sand,
 Sol og Stjerne, hver en Kjerne,
 Hver en Draabe
 Herrens Herlighed udraabe.

4. I Ordet kan jeg see dig ind
 udi dit hjertemilde Sind
 Og store Naadesrige;
 Jeg seer en bundløs Kjærlighed,
 Jo meer jeg seer, jo mindre veed
 Jeg, hvad jeg meer skal sige.
 Al, min Gud, din
 Overmaade store Naade
 Er saa megen,
 At du derved est min egen!

5. Du est min egen Kjære Gud,
 Hvor vilde jeg det raabe ud,
 Om jeg kun havde Evne;
 Dog er det lifligt i min Mund
 Og Hjertens Fryd i Sjælens Grund,
 Naar jeg dig kun kan nævne;
 Hvad vil dertil
 Glæden stige i dit Rige,
 Naar vi skulle
 Gengang see dig ret tilfulde!

6. Jeg seer dig, og jeg seer dig ret,
 Jeg seer og bliver aldrig træet,
 I Troen jeg dig eier;
 Dog alt det, som jeg om dig veed,
 Imod den Rundskaabs Herlighed,
 Saa godt som intet veier,
 Som hist jeg vist

Skal fornemme, naar jeg hjemme

Dg tilstede

Hos min Gud kan staae med Glæde.

7. Op, op min Sjæl, fra denne Jord

Til Gud, som hist i Lyset boer,

Hvor alle Engle vrimle,

Hvor alle Helgens Syngefrø

Glaaer an som stærke Tordens Lyd

I alle Himles Himle!

Hvor hver især

Raster Kronen ned for Thronen,

Dg tilhøbe:

Hellig, hellig, hellig! raabe.

Egen Melodi, eller:

Den prægtig Sol, som hele Verden.

9. Stor er du, Gud! utalte Engles Hære
Forkynde høit din Guddoms Magt og Ære,
D du, som over Himles Himle boer!

See, Tordners Brag og Baarens blide
Ynde,

Dg Nattens Mulm og Solens Glands
forkynde,

At du er stor!

2. God er du, Gud! og hine Englehære
Dg vi, som Præg af dig i Støvet bære,
Dg Ormen skabtes til Lyksalighed!

Baar, Sommer, Høst for os din God-
hed vise,

Selv Vinterfrost og Hvirvelstorm maa prise
Din Kjærlighed.

3. Naar du til Doms vil hele Slægter
kalde,

Dg Jorden skjælver, stolte Stæder falde,
 Jeg seer din Magt og hæver taus for den.
 Du byder Fred; og Skabningen sig fryder,
 At du, hvis Magt al Skabningen adlyder,
 Er Støvet's Ben.

4. Hvi skulde da mit svage Hjerte grue,
 Jeg overalt jo kan din Godhed skue,
 Dg aldrig, aldrig den skal slettes ud.
 Om Ild og Vand al Jordens Kreds om-
 spændte,
 Med Haab og Tro jeg dog mit Nie vendte
 Til dig, min Gud!

5. Ei Dødens Skræk, ei Gravens skumle
 Skygger
 Forsærde mig; din Godhed mig betrygger,
 Jeg vandrer glad mod Evigheden hen.
 Frimodig seer jeg Døden, naar den kommer;
 Frimodig jeg fremstaaer for dig, min
 Dommer,
 Min Gud, min Ben!

Mel. Afvend din Brede, Herre Gud, af Naade.

10. Uvidende! dit Nie mig ransager,
 Hver lønlig Drift, hver Tanke du opdager;
 Ei noget Ønske i mit Bryst sig rører,
 Før du det hører.

2. Du følger mig paa alle mine Veie,
 Dg du er hos mig ved mit stille Leie;
 Enhver min Daad, som tidt er ond, des-
 værre!

Seer du, o Herre!

3. Gud, hvor kan jeg mig for dit Nafn
dølge!

Hvor flyer jeg hen, hvor du mig ei skal
følge!

Foer jeg til Himlen, der er du tilstede,
Der er dit Sæde.

4. Og foer jeg ned til Havets dybe Guler,
Da er du der, forgjeves jeg mig skjuler;
End gif jeg did, hvor Morgensol oprinder,
Du der mig finder.

5. Og kunde jeg mig ind i Matten
svøbe,
Den skulde mig som Middagslyset røbe;
Thi Mørket selv for dig, Naturens Skaber,
Sin Mørkhed taber.

6. Lad denne Tanke mig til Wiisdom vække,
Lad den fra syndig Id og Daad mig skrække!
Mit hele Liv, ethvert mit Skridt lad være
Dig, Gud, til Ære!

7. Og glider jeg, lad mig dog ikke falde!
Du hører dem, som dig om Hjælp paakalde;
Og strider jeg, er du i Kampens Hede
Med Kraft tilstede.

Mel. Af Dybsens Rød, o Gud, til dig.

11. O Gud, vor Gud, vi prise dig,
Din Godhed vi tilbede,
Og Syndere du faderlig
Fra Last til Dyd vil lede;
Gif end vi frem paa Syndens Vej,
Og Bedrings Tid du negted ei,
Langmodig est du, Herre!

2. Men Straffen, o den kommer vist,
 Naar Naadens Tid forsømmes,
 Enhver forhærdet Synder hist
 Retfærdigen skal dømmes.
 Lyksalig den, som kjender her
 Det Gne, som fornødent er,
 Og, Gud, din Stemme hører !

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.

12. Nu har jeg fundet det, jeg grunder
 Mit Salighedens-Anker paa,
 Den Grund er Jesu Død og Bunder,
 Hvor den før Verdens Grundvold laae;
 Det er en Grund, der evig staaer,
 Naar Jord og Himmel selv forgaaer.

2. Det er Guds Naades Ly og Barme,
 Som overstiger al Forstand,
 Det er hans Naades aabne Arme,
 Som Alle hjælpe vil og kan;
 Hans Længsel efter Alle staaer,
 Skjøndt Mangen aldrig til ham gaaer.

3. Skal jeg paa Alting Skade lide,
 Som Liv og Sjæl fornøie kan,
 Skal jeg af ingen Glæde vide
 Udi mit Korsens Sammerstand,
 Om her jeg ingen Redning veed,
 Dog har jeg Guds Barmhertighed.

4. Om det paa alle Sider trykker,
 Og Ingen vil tilhaande gaae,
 Og jeg udi saa mange Stykker
 Med Jordens Ting mig plage maa,

Gud har en dyb, en verdensbred
Og himmelhøi Barmhjertighed.

5. Er alt det Bedste, jeg udretter,
Kun fuldt af Usuldkommenhed,
Og derfor dybere kun sætter
I daglig Bedringsforg mig ned,
Dog veed jeg, Gud er ikke vred,
Men øver kun Barmhjertighed.

6. Saa lad det gaae, som ham behager,
Der af Forbarmelse er fuld,
Jeg veed, han giver eller tager,
Saa er han naadig, tro og huld,
Lad ham mig føre op og ned,
Hans Bei er kun Barmhjertighed.

7. Ved denne Grund jeg fast vil blive,
Saa længe jeg paa Jorden gaaer,
Det vil jeg tænke, tale, drive,
Saalænge mig en Aare flaaer;
Hist synger jeg i Englechor:
Barmhjertighed, hvad est du stor!

Mel. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

13. Gud, hvor er din Godhed stor,
I din Himmel, paa din Jord!
Intet Menneskes Forstand
Noksom den ophøie kan.
Gode Gud, din Miskundhed
Strømmer daglig til os ned,
Bliver evig, evig ved!

2. Tak for Alt, hvad Godt vi nød,
Fader, Tak for dagligt Brød,
Tak for Jordens Frugtbarhed,

Tak for Lander og Fred!
 Milde Gud, vi prise dig,
 Jord og Himmel prise dig,
 Du velsigner faderlig!

Met. Rind nu op i Jesu Navn.

14. Svert et Lys i Livets Nat,
 Hver en Trøst i Livets Smerte,
 Hver en Glæde i vort Hjerter,
 Hver en Sjæls og Legems Skat,
 Alt, hvad skjønt vort Die skuer,
 Alt, hvad herligt Nanden veed,
 Alt, hvad mildt i Hjertet luer,
 Skabte, Gud! din Kjærlighed.

2. Den er alt det Godes Rod,
 Den er alt det Sandes Kilde,
 Den udvælger aarke, silde
 I en klar og deilig Flod;
 Gjennemstrømmer Livet stille,
 Gjør det frugtbart, smukt og rigt,
 Fader Himlens Straaler spille
 Paa dets Blomster yndeligt.

3. Ja, du store, milde Gud,
 Du ved Faderkjærligheden
 Skaber atter her et Eden,
 Sletter Synd og Corrig ud;
 Ogsaa mig, den store Synder,
 Frelste du i Jesu Navn,
 Liv og Salighed forkynnder
 Mig din aabne Fadersavn.

Egen Melodi.

15. Til Himlene rækker din Miskundhed,
Gud,

Din Trofasthed naaer dine Skæer;
Din Retsfærdschaand over Bjergene ud
Er strakt, over Dale og Byer.

2. Som Himlenes Favn er din Kjærlighed,
Gud,

Som Havenes Dyb dine Domme;
Til Frelsen fører du Sjælene ud,
Vil Skabningens Suk ihukomme.

3. Hvor dyrebar er dog din Miskundhed,
Gud,

Hvor Menneſkebørnene bygge!
I Mulm er Kjærlighedsvingen bredt ud,
Vi skjule os under dens Skygge.

4. Du kvæger i Drken den tørstende Sjæl,
Du bjerger den bævende Due;
Hos dig er Livets det evige Væld,
Og Lys i dit Lys ſkal vi ſkue.

Mel. Store Gud, som dig til Tre.

16. Mildhed, Kjærlighed og Glæde

Er, o Gud, din Thrones Pragt,

Sandhed er dit Herresæde,

Lys er din Klædedragt;

Hvad du gjør, er stort og mægtigt,

Skjønner man end lidt derpaa,

Eller kan det ei forſtaa,

Dog er alt ſaa ſaare prægtigt;

Lys og Ret er al din Bei,

Skjøndt det ofte kjendes ei.

2. Ingen kan din Magt bestride,
 O almægtig-stærke Gud!
 Verdens Magt maa gaae tilside,
 Naar din Sag du fører ud;
 Hvad du vil, kan ei forrykkes,
 Som din stærke Eynild ei
 Fattes nogensinde Bei,
 Saadan maa din Gjerning lykkes;
 Hvor er nogen Ting saa stærk,
 At den hindrer Herrens Værk?

3. Uden Ende, overmaade
 Herlig er din Kjærlighed
 Og usigelige Naade,
 Som os daglig er beteed.
 Lad din Rundskaars Eys antænde
 Og bestraale min Forstand,
 Giv, at Hjertet gløde kan
 Bed din Herlighed at kjende;
 Giv, at alt mit Indre maa
 For din Naade aabent staae!

4. Du kan give Sjælen Føde,
 Du er ene nok for mig,
 Uden dig er Alting øde,
 Alting kan jeg faae i dig;
 Du kan ene Rigdom give,
 Alting, uden dig, er Trang,
 Ei at nævne værd engang;
 Alting, uden dig, i Live
 Er dog Andet ei end Nød,
 Overkalket Grav og Død.

5. Af, min Sjæl i Længselslue
 Og i Vand mit Døie staaer,

Naar skal jeg dit Ansigt se,
 At min Sammer Ende faaer?
 Naar skal jeg til Himlen stige
 Op fra denne Trængselsstand
 Til mit rette Fædreland,
 Boe udi dit skønne Rige,
 Og dit milde Ansigt see?
 Fader, lad din Villie see!

6. Selv du har berammet Tiden,
 Da min Reise bliver god,
 Himmelen for længesiden
 Kjøbtes mig ved Jesu Blod;
 Derfor vil jeg taalig bie
 Efter denne søde Stund,
 Men imidlertid min Mund
 Aldrig om dit Navn skal tie;
 Lov og Pries dig være sagt
 Her og hist af ganske Magt!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.

17. Skjøn Jorden er og rig paa Glæde
 Og Himlens lyse Hvælving stærk,
 Dog skal de ældes som et Klæde,
 Og falde hen som Asmagts Bærk;
 Men han, hvis Vink dem kaldte ud
 Fra Intet, han er evig Gud.

2. Før Tiden blev, før Solens Lue
 Gav Lys og Liv til Verdener,
 Før der var Menneſker at se,
 Hvor god og mægtig Herren er,
 Før henrykt Seraph stammed ud
 Hans Lov: da var han evig Gud.

3. Om alle Ting i Bredens Hænder
 Forkrystes, knuses, smuldre hen,
 Om hele Himlens Hær forbrænder,
 Til Intet styrkende igjen,
 Om al Naturen flettes ud:
 Dog er han, og er evig Gud.

4. Sol stiger, skinner varm og baler,
 Nat jager Dag, Dag Nat paa Flugt,
 Nu Jorden med sin Rigdom praler,
 Og nu dens Forraadshuus er lukt,
 Alt hvirvles i Omverlinger,
 Men evig Gud den samme er.

5. Du, Herre, var og er den samme,
 Du bliver uforanderlig,
 Saa skal det Haab ei staae til Skamme,
 Som jeg grundfæstet har paa dig;
 Du frelse kan og frelse vil,
 Har evig Magt og Lyst dertil.

6. Saa svinde kun al jordisk Glæde,
 Saa svige kun hvert jordisk Haab!
 Evang Smerte Diet end at græde
 Og lærte Læben Klageraab,
 I Fryd min Sorg dog ender sig,
 Thi du er Gud evindelig.

Egen Melodi.

18. **N**æ, som en Drøm er Manges Liv,
 Og tomt som Bølgens Skum blandt Siv,
 Et Daarskabs Spil, der ei bestaaer,
 Men snart forgaaer
 Som lette Sky i stormfuld Vaar.

2. Kun du, min Gud, den samme er,
 Trods al Omstiften fjern og nær;
 Om Bjerge sank og Dale steg,
 Du aldrig veg
 Fra den, som ei sin Frelser sveg.

Troen paa Gud Fader.

1. Skabelsen.

Egen Melodi.

19. Op al den Ting, som Gud har gjort,
 Hans Herlighed at prise!
 Det Mindste, han har skabt, er stort
 Og kan hans Magt bevise.

2. Gif alle Ronger frem i Råd
 I deres Magt og Vælde,
 De mægted ei det mindste Blad
 At sætte paa en Nælde.

3. Det mindste Græs jeg undrer paa
 I Skove og i Dale,
 Hvor skulde jeg den Viisdom faae,
 Om det kun ret at tale?

4. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
 At alle Skove vrimle,
 De mange Fuglesving, der skeer
 Op under Herrens Himle?

5. Hvad skal jeg sige, naar jeg gaaer
 Blandt Blomsterne i Enge,
 Naar Fuglesangen sammenslaaer
 Som tusind Harpestreng?

6. Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
 I Havets dybe Grunde
 Dog kun saa lidt kan sige ind,
 Og seer saa mange Munde?

7. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
 Hvor Stjernesflokken blinker,
 Hvor mildt enhver imod mig leer
 Og op til Himlen vinker?

8. Hvad skal jeg sige, naar jeg op
 Til Gud i Anden farer,
 Og seer den store Kæmpetrof
 Af blide Englefarer?

9. Hvad skal jeg sige? — Mine Ord
 Vil ikke meget sige;
 O Gud, hvor er din Wiisdom stor,
 Din Godhed, Kraft og Rige!

10. Op, stemmer alle Folk paa Jord
 Med Frydetoner sammen:
 Halleluja, vor Gud er stor!
 Og Himlen svare: Amen!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

20. Guds Priis forkynde Himlene,
 Hvor Stjernehaars Tusinde
 Hans Almagts Roes udbrede;
 Hans Tempel er det vide Rum,
 Naturen er hans Helligdom,
 Al Verden ham tilbede!

Kommer, kommer,
 Hver sig høie for den Høie,

Og bekjende:

Herrens Magt er uden Ende!

2. En Dag den anden Budskab bær:

Høiprifelig Alherren er
 I alle Verdens Riger.

Den samme store Tidende

Om Gud, vor Gud, den Herlige,

En Nat den anden siger.

Alting, Alting

Os kan lære: Gud er Herre,

Gud er Fader,

Alles Herre, Alles Fader!

3. End lod du ved dit Ord og Bud,

Tak være dig, al Naadens Gud!

Et større Lys oprinde;

Hvad i din skønne Verden her

Vort svage Øie dunkelt seer,

Vi der opklaret finde.

Herre, Fader,

Lad din Ære altid være

Os for Øie,

Til vi see dig i det Høie!

Mel. Op al den Ting, som Gud har gjort.

21. O gode Gud, vi takke dig,

Dit Navn vi prise hjertelig,

At du har skabt din Englehær,

Som dig omringer fjern og nær.

2. De Himmelglands og Klarhed har,

De see dig, Herre, aabenbar,

De for dit Ansigt glade staae,

Din Røst de altid høre paa.

3. De slumre ei, de hvile ei,

De gaae, hvor du dem viser Vej,

De glæde sig i Himmerig,
De tjene dig paa Jorderig.

4. De stige ned fra Himlens Blaa
Og vogte kjærlig dine Smaa,
De leire sig samdrægtelig
Om alle dem, der frygte dig.

5. Derfor, o Gud, vi takke dig
Og prise dig saa hjertelig,
At du har skabt din Englehær,
Som er hos dig, og os dog nær!

2. Forsynet.

a. Opholdelsen og Bestyrelsen.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

22. Giv jeg, o Herre, følger dig,
Og Haabet til dig sætter,
Jeg veed, du vel forsørger mig,
Og saa min Tærv indretter,
At jeg i mine korte Aar
Min Deel med Gud og Vren faaer;
Det Haab min Byrde letter.

2. Skal jeg og intet Andet faae
End Levninger, der falde
Fra Andres Bord, og skal jeg gaae
Til dem om Hjælp at kalde,
Dog sidder Herren ved mit Bord,
Han kvæger mig med Livsens Ord
Og sødgjør Armods Galde.

3. Deel derfor til mig, hvad du seer,
Der mig kan gavnligt være,

Jeg takker og vil Intet meer
I Verden her begjere!
Du rammer selv min bedste Tarv,
Og giver Himmelen til Arv
Med evig Fryd og Ære.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

23. O gode Gud og Fader, hør
Og hjælp mig ved din Naade!
Giv Tro til dig, som det sig bør,
Thi ene du kan raade!
For dette Liv
Saa meget giv,
At jeg mig kan ernære;
Giv, at jeg saa
Dig bringe maa
For Alting Lov og Ære!

2. Du hører Fugleungers Røst,
Min Gud, du dem bespiser;
Thi har og jeg den store Trøst,
Du Miskundhed mig viser;
Som Fader huld,
Du naadefuld
Mig gjennem Livet fører,
Og skjenker mig
Saa rundelig,
Hvad til min Rødtørst hører.

3. Det aldrig nogen Mand bedrog,
At lade Herren raade,
Om Herren gav og Herren tog,
Det blev dog Alt til Baade;

Troer jeg ham vel,
 Gjør Ret og Skjel,
 Da hjælpes jeg og Mine:
 Min Lid staaer til,
 Gud aldrig vil
 Af Die slippe Sine.

Mel. Hvor godt er det i Jesu Arme.

24. Svi vil du græmme dig for Livet,
 Og hvad der hører Livet til?
 Gud, som dig har det første givet,
 Dig og det andet give vil.
 Den lille Fugl, vor Herre nærer,
 Sig aldrig over Trang besværer,
 Er altid lystig, mild og vel,
 Gjør Mark og Skov til Paradiser,
 Og meer end vi vor Herre priser,
 Saa blues ved det maa vor Sjæl.

2. See Lilien i grønne Dale,
 Hvo har vel smykket denne Brud?
 Hun skulde, om hun kunde tale,
 Dig skamme som en Tidsel ud.
 Kan Gud en Blomst saa høit begave,
 Hvad skal da du, min Sjæl, vel have
 For Prydelse og Herlighed,
 Som har den bedste Skjønheid arvet,
 Og er med Blodet purpurfarvet,
 Der flød af Jesu Bunder ned?

3. Den Deel, vi bruge her i Live,
 Er ikke megen Kummer værd,
 En Ting er nødig ret at drive
 Og tage sig af Hjertet nær.

Hvor Mangen gaaer med Suk og Klager
 For det, som Gud sig selv antager,
 Og bærer Sorgen i sit Bryst,
 Da tidt, naar ingen Redning kjendes,
 Bed hannem al vor Sammer vendes
 Til Hjertens Glæde, Fryd og Lust.

4. Hvor daarligt som en Hedning fare
 I alle Kummer's Torne ind,
 Du kunde jo den Møie spare,
 Og favne Jesum i dit Sind!
 Da skulde Sorgen selv sig glemme,
 Og du en liflig Ro fornemme,
 At see, hvad han fra Evighed
 For Kjærlighed har til dig baaret,
 Som jo endnu er ubestaaet,
 Og evig, evig bliver ved.

5. Saa hvil, min Sjæl, foruden Klage,
 Saa stille i din Jesu Skjød!
 Lad dig den Glæde ei betage,
 Men glæd dig derved til din Død,
 At Gud i Christo dig udval'te
 Og alle dine Taarer talte,
 Har maalet al din Gang og Vej!
 O, lad dig det dog engang sige:
 Din Gud, han kan dig aldrig svige,
 Nei, Gud alene sviger ei!

Me l. Hvad kan os komme til for No.

25. Min Gud! dit Navn jeg prise vil,
 Din Lov jeg vil udbrede;
 Din Godhed, medens jeg er til,
 Med Tak jeg vil tilbede,

Alt, hvad jeg føler, hører, seer,
 Belgjerning, kun Belgjerning er,
 Kun Miskundhed og Naade.

2. Til Livet du fremkaldte mig,
 At jeg skal Held modtage,
 Og ufortjent jeg faaer af dig
 Saa mange glade Dage;
 Og i en salig Evighed
 Er mig et bedre Liv bered,
 Som Christus mig tilsiger.

3. Ja, uden Maal og Grændse er
 Det Gode, du mig skjenker;
 Du end i Livets Lidelser
 Min sande Tarv betænker.
 Tak, Fader, for hvert Dieblif,
 Som under Sorg og Glæde gif,
 Din Godhed begge sendte.

4. Mildt du oplod din runde Haand,
 Og gav mig hvad jeg haver;
 O, giv mig og en nøisom Aand
 Ved dine gode Gaver!
 Vær du mig dem at bruge ret,
 Og altid at betænke det,
 At jeg skal Regnskab gjøre!

5. Lad saa din Naade blive ved,
 Til jeg skal heden fare,
 Giv, jeg en god Samvittighed
 Til Enden maa bevare,
 At jeg i Uheld, som i Held,
 Hengiver dig min ganske Sjæl,
 Dig, milde Gud og Fader!

Egen Melodi.

26. Min Sjæl, hvi vil du græmme dig,
Hvi frygter du saa ængstelig
For Mangel og for Trang?
Sæt Haabet til den Herre Gud,
Som Altting skabte ved sit Bud!

2. Alt, hvormed Verden her er fuld,
Det være Perler, Sølv og Guld,
Hvad heller Vrens Krands,
En liden Stund det varer ved
Og hjælper ei til Salighed.

3. Men den, Gud ynder, han har meer
End jordisk Gods og gyldent Leer,
Thi ham velsigner Gud;
Hans Rigdom er hans Sjælefred,
Hans Arv er Haab om Salighed.

4. O Gud, du est min Fader sand,
Dit Barn du ei forlade kan,
Hvor mørkt det end seer ud;
Jeg troer og veed det visseelig,
At Hjælp du vil tilskikke mig.

5. Elias, siig, hvo fødte dig,
Der Regn forholdtes underlig,
Og Hungeren blev svar?
I Sidons Land, i Enkens Huus,
Gav Gud dig Brød og Oliekruus.

6. Til fremmed Land blev Joseph bragt,
I Fænger blev med Bold han lagt
For sin Gudfrygtighed;
Men Gud hjalp ham til Herrenavn,
Og det blev meget Folk til Gavn.

7. Min Gud, du er endnu saa rig,
 Saa mægtig og misfundelig,
 Som du det altid var;
 Bevar min Sjæl og gør den rig,
 Saa har jeg nok evindeligt!

Egen Melodi.

27. Den som mig føder, det er Gud,
 min Herre,
 Mig fattes ei, hvad Nødtørst mig mon være;
 Paa grønningen Eng gi'er han mig Ro og Lise,
 Og tørster jeg, vil han mig Kilden vise;
 For sit Navns Skyld han og min Sjæl
 omvender,
 Saa ved hans Lys den rette Vej jeg kjender.

2. Om jeg end gaaer i Dødsens Dal
 hiin mørke,
 Vil jeg ei frygte, thi du est min Styrke;
 Du est med mig, min Gud, i allenstunde,
 Din Rjæp og Stav mig trøster mangelunde,
 Du vil for mig dit Bord saa vel berede,
 Ei lade mig med Sorg om Brødet lede.

3. Med Balsam du mit Hoved overgyder,
 Min Skaal er fuld af det, mit Hjerte fryder;
 Din rige Naade altid hos mig blive
 Den ganske Stund, mens jeg er her i Livel
 Saa skal jeg hjem til Herrens Bolig vende,
 Naar min Udlændighed engang faaer Ende.

Mel. Hvo issun lader Herren raade.

28. Hvo er det, som mig kjærlig favner
 Og giver Hvile i sit Skjød?

Hvo gjør, at jeg slet Intet savner,
Hvo mætter mig med dagligt Brød?

Du, du, o Herre Zebaoth,
Mig overøser med alt Godt!

2. Alt fra min spæde Barndoms Dage
Har det behaget dig, min Gud,
Igennem Ondt og Godt at drage
Min Sjæl fra Verdens Lyster ud;
Jeg midt i al min Nød blev vaer
Den Omhu, som du for mig har.

3. Med Sang jeg derfor vil dig ære,
Saalænge Tungen rører sig,
Takoffre vil jeg dig frembære,
Saalænge Hjertet slaaer i mig;
Og døer paa Læben Ord og Klang,
Er Aandens Suk min Takkesang.

4. Af, modtag dog hvad jeg kan bringe
Af Lov og Priis fra Jorderig!
I Himlen skal det bedre klinge,
Naar jeg er bleven Engle lig;
I høie Chor jeg synger da
Dig Evigheds Halleluja!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.!

29. Din Kraft er i den Svage stærk,
O Gud, vort Haab, vor Trøst!
Vi bие paa dit Almagtsværk,
|: Som læger Sorg og Brøst. :|

2. Paa Mark og Ager rundtomkring
Og under Himlens Blaa,
Der skeer saa underfulde Ting,
|: Som ikke vi forstaae. :|

3. I Frostens visne Skov og Lund,
Men du helbreder dem,
Og Spiren skyder, stærk og sund,
|: Af døde Kjerner frem. :|

4. Du tæller Dybets store Hær,
Og vogter Stjernens Bei,
Du er os Alle lige nær,
|: Din Haand os glemmer ei! :|

Mel. Paa Gud alene.

30. Min Bøn jeg sender,
O Fader, op til dig;
Min Tarv du kjender,
Thi du, du skabte mig.
O Livets Fader,
Du Alting nøie seer,
Seer hvad mig skader,
Og hvad mig gavnligt er;
Hvad du tillader,
Alt til mit Bedste skeer.

2. Dig bør at raade
For Legem og for Sjæl;
Al Sorg og Baade
Du vender mig til Held.
Jeg knurrer ikke,
Naar Trang mig bøier ned,
Jeg beder ikke
Om Overflødighed,
Hvad du vil skikke,
Det vil jeg nøies med.

3. Ei vil jeg spørge
Om mine Dages Tal,

Ei vil jeg sørge,
 Naar jeg bortvandrer skal.
 Min Tid og Alder
 Saa viist tilmaaler du;
 Naar du mig kalder,
 Jeg gaaer med freidig Hu,
 Naar Hytten falder,
 Mit Haab, min Trøst er du.

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

31. Evige Fader, som kjærlig regjerer
 Himmel og Jord ved dit vældige Bud,
 Alt, hvad du skabte, ophøier og ærer,
 Løver og priser dit Forsyn, o Gud!
 Skulde jeg ene uskjonsom forglemme,
 Hvad du saa faderlig gjorde for mig?
 Nei, jeg vil hæve min takkende Stemme,
 Hæve min Aand og mit Hjerte til dig.

2. Du har bevist mig din Godhed og
 Naade,

Selv før jeg lærte at stamme dit Navn,
 Tidt har du frelst mig fra Fare og Vaade,
 Trofast du stedse har fremmet mit Gavn.
 Kjendte jeg Svage end ikke saa nøie,
 Hvad mig var tjenligt til Legem og Sjæl,
 Stedse mig fulgte dit vaagende Die,
 Stedse din Haand mig veiledte saa vel.

3. Ei er det Brede, om end du tillader
 Vanheld og Trængsel at friste vort Mod,
 Thi du er stedse den kjærlige Fader,
 Som ved din Wiisdom gjør Udgangen god.

Ofte, naar Kummer laae tungt paa mit
Hjerte,

Da mig husvalte din trøstende Aand,
Du mig ved Ordet Taalmodighed lærte,
Styrkede Haabet om Hjælp fra din Haand.

4. Ja, naar paa Livets den flibrige Bane
Verdens Forsørelse loffede mig,
Naar jeg, henrevet af Syndernes Bane,
Glemte mig selv og din Himmel og dig:
Gud, du dog ikke mig vilde forglemme,
Dyrebart var dig mit evige Vel,
I min Samvittighed talte din Stemme,
Rørte, oplyste og frelste min Sjæl.

5. Derfor jeg hæver min takkende
Stemme,
Hæver min Aand og mit Hjerte til dig,
Aldrig, af aldrig ufjøsomsom jeg glemme,
Hvad du saa faderlig gjorde for mig!
Dig jeg ophøier, dig ydmyg jeg ærer,
Lover og priser dit Forsyn, o Gud,
Himmel og Jord, som du herlig regjerer,
Synge dig Lovsang, vor Fader, vor Gud!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

32. Din Kjærlighed, algode Gud,
Hold mig i stadigt Minde,
Run i at lyde dine Bud
Lad mig min Glæde finde!
Da gaaer jeg tryk paa Livets Bei,
Mig nedslaae Jordens Sorger ei,
Ehi, Gud, du er min Fader!

2. Du ledte mig i Barndoms Aar,
 Og før jeg kunde bede,
 I blide og ublide Aar
 Jeg altid dog fandt Glæde.
 Den Faderhaand jeg kjendte ei,
 Som strøede Roser paa min Vej
 I hine sorgfrie Dage.

3. Nu føler jeg og kjender det,
 Du var min Ungdoms Leder;
 Hver Livets Byrde gør du let,
 Og om mit Held du freder.
 Alt, hvad mig tjener, bedst du veed,
 Ja, Fader, du er Kjærlighed,
 Af dig jeg Alting haaber!

4. Saa komme Sygdom, Corrig, Nød,
 Du, Gud, er ved min Side;
 Alt endes ved en salig Død,
 Du hjælper selv at stride.
 Vel ham, som her har dig til Ven,
 Vel ham, thi du ham leder hen
 Til evig Glædes Bolig!

Mel. Vor Fader ubi Himmerig.

33. Mig tjene alle Ting til Gavn,
 Naar kun jeg frygter Herrens Ravn,
 Det Onde virke skal til Godt,
 Til evig Vre Verdens Spot;
 Jo meer min Uven gør mig Harm,
 Desmeer jeg tyer til Herrens Barm.

2. Hvad Armod, Svaghed, daglig Brøst
 End Gud mig sender, er min Trøst:

Han veed hvad bedst mig tjene kan,
 Brød eller Rød, Viin eller Vand;
 Jeg faaer, hvad han mig tjenligt seer,
 Hvad vil jeg da af Verden meer?

3. Om jeg end ei mit Onske naaer
 I samme Time, Dag og Aar,
 Som Hjertet daarligt fordre vil,
 Og Kjødets Tanke siger til:
 Guds Himmel-Seierværk ei staaer,
 Udi hans Tid min Tarv jeg faaer.

4. Saa frygt din Gud af Hjertens
 Grund,
 O kjære Sjæl, lad Haand og Mund
 Og Hjerter følges altid ad,
 Vær til Guds Gjerning frisk og glad;
 Frygt Gud og viid, at Alting maa
 Til Gavn og Glæde for dig gaae!

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

34. Alting tjener dem til Gode,
 Som i Sandhed elske Gud,
 O det gjør mig vel tilmode,
 Alt han fører herligt ud!

Er hans Raad end underligt,
 Fatter Kjød og Blod ei sligt,
 Gavn han dog af Alt udleder,
 Og til Himlen mig bereder.

2. Være, Sundhed, Fred og Leide,
 Sygdom, Fare, Armod, Spot,
 Alting skal paa mig arbeide,
 Til Gud har gjort Alting godt,
 Og sin Bygning ret fuldbragt;

Jesús er som Grundsteen lagt,
Han, paa hvem min Tro sig hviler,
Efter ham mit Haab og iler.

3. Skal jeg end i Kjødets lide,
Det til Gode tjener mig,
Driver mig fra Synd itide,
Skynder mig, o Gud, til dig;
O saa vorder jeg bered,
Modnes til en Evighed,
Ei ved Regn og Solskin ene,
Tørke med og Storm kan tjene.

4. Ja, naar end min sidste Tjende
Fordrer, jeg skal give tabt,
Skal jeg ham dog overvinde
Bed min Frelser, Jesu, Kraft;
Han mig aabne skal en Dør,
Jeg har stræbt at kjende før,
Døden tjene skal til Gode,
Derfor er jeg vel tilmode.

Mel. Jesus er mit Haab, min Trost.

35. Solen i sin klare Glands,
Der paa Himmelbuen svømmer,
Natten med sin Stjernekrands,
Der om Evigheden drømmer,
Gaae som Børn i Ledebaand
For den stærke Herrens Haand.

2. Lynets Sky paa Himlen mørk,
Naar den vildt i Natten svæver,
Stormens Fugl i Luftens Drk,
Naar den grum sin Binge hæver,

Bølgen med det stolte Brøst
Skjalver dog for Herrens Røst.

3. Er din Sjæl af Kummer mat,
Viser Verden dig sin Brede,
Staaer du eensom og forladt,
Som en Ravn paa vilden Heide:
Hav dit Blik kun mod det Blaa,
Saa skal al din Sorg forgaae!

4. Han, som hører Hjortens Skrig,
Naar den langt fra Rilden vanter,
Han skal ogsaa høre dig;
Rast da bort de feige Tanker,
Knæl og bed og dæmp din Graad,
Da har Smerten tabt sin Braad!

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

36. Gyd, o Naadens milde Fader,
Tro og Tillid i min Sjæl,
At jeg rolig overlader
Til din Omhu alt mit Vel;
Som et Barn fortroligen
Tler til sin Fader hen,
Saa lad mig, i hvad kan hænde,
Al min Hu til dig henvende!

2. Lær mig, at jeg ret betænker
Alt det Gode, du mig gav,
Og hvad du endnu mig skjenker,
Til jeg lægges i min Grav;
Giv mig og standhaftigt Mod
Til at skjønne, du est god,
God, endog naar Sorg og Møie
Presse Taarer af mit Die!

3. Lydig skal jeg da modtage,
 Hvad du vil tilskikke mig,
 Prise dig i blide Dage,
 Og i Modgang prise dig;
 Ja, i Glæde og i Nød,
 I mit Liv og i min Død,
 Skal min Lid til dig, o Herre,
 Trøstig og urokket være!

Egen Melodi.

37. Sorrig og Glæde de vandre tilhobe,
 Lykke, Ulykke de gange paa Rad,
 Medgang og Modgang hinanden tilraabe,
 Solskin og Skyer de følges og ad;
 Torderigs Guld
 Er prægtigt Muld,
 Himlen er ene af Salighed fuld.

2. Kroner og Scepter i Demantspil lege,
 Beg er dog ikke den kongelig Dragt,
 Tusinde Byrder i Kronerne veie,
 Tusindfold Omhu i Scepterets Magt;

Kongerens Bo

Er skøn Uro,

Himlen alene gjør salig og fro.

3. Alle Ting har sin foranderlig Lykke,
 Alle kan finde sin Sorrig i Varm,
 Tid er et Bryst under dyrebart Smykke
 Fuldt af Bekymring og hemmelig Harm;

Hvermand har Sit,

Stort eller Lidt,

Himmerig ene for Sorgen er frit.

4. Vælde og Viisdom og timelig Vre,
 Styrke og Ungdom i blomstrende Aar,
 Høit over Andre kan Hovedet bære,
 Falder dog af og i Tiden forgaaer;

Alle Ting maae

Enden opnaae,

Himmelen's Salighed ene skal staae.

5. Deiligste Roser paa Tornebusk gløde,
 Skjønneste Blomster har tærende Gift,
 Under en Rosenkind Hjertet kan bløde,
 For dog at Skjæbnen saa selsomt er skift;

Faresuldt Band

Bruser om Land,

Himlen har ene Lyksaligheds Stand.

6. Angest skal avle en varende Glæde,
 Kvide skal vinde sin Døt udaf Teen,
 Armod skal prydes i rigeste Klæde,
 Svaghed skal reises paa sundeste Been;

Kvind skal staae

Fængslet i Braa,

Himlen kan ene alt dette formaae.

7. Lad da min Lod og min Lykke kun
 falde,

Hvordan min Gud og min Herre han vil,

Lad ikkun Kvind udøse sin Galde,

Lad og kun Verden fulddrive sit Spil;

Sorrig skal døe,

Saligheds Frø

Blomstre paa Himmerigs deilige D!

Egen Melodi.

38. Hvo ikkun lader Herren raade,
 Han bygger fast paa Klippegrund;

Han seer Guds hjælperige Naade
 I Corrigs og i Rædsels Stund;
 Men hvo sin Tid til Verden slaaer,
 Paa troløs Sand hans Bygning staaer.

2. Med Viisdom du, o Gud, afmaaler
 Den Tid, naar Hjælpen nyttigst er,
 Og naar vort Hjerte det kun taaler,
 Da er din Haand til Redning nær;
 Ja tidt, før vi det ventede,
 Kom ned fra dig Forbarmelse.

3. Saa ville vi da med vor Byrde
 Gaae stille frem den tunge Bei;
 Vi lide paa den gode Hyrde,
 Ei sover han, han slumrer ei,
 Og al vor Lærv og Trang han veed,
 Thi er al Sorg kun Daarlighed.

4. Hvad hjælp mig al min Sammer-
 flage?

Den er mig ei til Bettelse,
 Saa tidt jeg føler, at min Plage
 Ved Mismod bliver tungere,
 Ei lindrer Bemods hede Graad,
 Den skaffer mig ei Trøst, ei Raad.

5. Min Gud, saa vil jeg troe og bede,
 Og ærlig røgte Pligt og Kald,
 Og lide paa, at du er rede
 At hjælpe, naar jeg hjælpes skal;
 Da er mit Sind, mit Hjerte trygt,
 Paa Klippegrund mit Haab er bygt.

Mel. Mig hjertelig nu længes.

39. Befal du dine Veie
 Og al din Hjertesorg

Til hans trofaste Pleie,
 Som boer i Himlens Borg!
 Han, som kan Stormen binde
 Og lede Bølgen blaa,
 Han kan og Veien finde,
 Hvorpaa din Fod kan gaae.

2. Paa Herren maa du agte,
 Hvis det dig vel skal gaae,
 Hans Gjerning du betragte,
 Hvis din skal vel bestaae!
 Ved Sorg og selvskaft Plage
 Du Intet retter ud,
 Thi Intet kan du tage,
 Alt kan du faae af Gud.

3. Din Trofasthed og Naade,
 O Fader, bedst forstaaer,
 Hvad skade kan og baade
 De Dødeliges Raar;
 Og hvad du har for Die,
 Det skeer, o stærke Gud,
 Og Alting sig maa føie,
 Dit Raad at føre ud.

4. Bei har du alle Steder,
 Dig Midler fattes ei,
 Kun Naade du udspreder,
 Kun Lys er al din Bei;
 Din Gjerning kan ei hvile,
 Ei standses kan dit Fjed,
 Naar du til os vil ile
 Med Hjælp og Bistand ned.

5. Om alle Helvedmagter
 End trodse og modstaae,

Det du for intet agter,
 Vil ei tilbage gaae.
 Hvo kan mod dig vel stande,
 Som slynger Lynets Piil?
 Hvo vover at forbande,
 Naar du velsigne vil?

6. Saa fast da al din Smerte
 Paa Herrens stærke Magt,
 Og haab, o haab, mit Hjerte,
 Bær trostigt, uforsagt!
 Du er dog ei den Herre,
 Som Alting raade bør,
 Gud monne Sceptret bære,
 Og Alting vel han gjør.

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

40. Svi vil du saa dig klage
 Og sukke, kjære Sjæl,
 Dig saa med Sorrig plage?
 Tro dog din Herre vel,
 O vær i ham dog fro!
 Gud veed din Sag at vende
 Til god og salig Ende:
 Det skal du stadig troe.

2. Han aldrig dem forlader
 I nogen Modgangs Tid,
 Som kjende ham for Fader,
 Og slaae til ham al Tid;
 Hvor mørkt det end seer ud,
 Du tør dog aldrig grue,
 Din Frelse skal du skue
 Fra Miskundhedens Gud.

3. Han aldrig monne glemme,
 Hvad Nød du frister her;
 Thi skal du ei dig græmme,
 Er Tiden dig end svær.
 Kun lid og ti og bi!
 Naar han vil Hjælp tilstikke,
 Da kan al Verden ikke
 Forhindre ham deri.

4. Derfor jeg ham hengive
 Mig vil i al min Tid,
 Gud unde mig at blive
 Derved til evig Tid!
 Ham staaer mit Haab kun til,
 I hvad mig gaaer til Hjerte,
 I hver en bitter Smerte
 Han trøste kan og vil.

Mel. Vor Fader ubi Himmelrig.

41. Jeg løfter høit mit Nie op
 Mod Evighedens Bjergetop,
 Naar al min Trøst forsvunden er,
 Til Gud om Hjælp er min Begjer!
 Jeg troer paa hannem visselig,
 Han vil og kan forsvare mig.

2. Paa egen Styrke, Roes og Magt,
 Paa Wiisdom, Venner, Pral og Pragt
 Vil Verdens Børn forlade sig,
 Jeg paa min Gud fortrøster mig;
 Han skabte Himmel, Hav og Jord,
 Han er min Hjælp, det er hans Ord.

3. Frygt Gud, og fast din Fod skal staae,
 Alting ved ham du skal formaae,

I Sorgen ei du synde skal,
 Ei fare vild i Trængslers Dal;
 Gud holder dig paa Sandheds Sti,
 Der skal du vandre frist og fri.

4. Gud slumrer ei, han vogter vel
 Dig og sit ganske Israæl;
 Hans Øie altid aabent staaer,
 Seer til, at ingen Meen du faaer,
 At Solens Brand dig ei skal naae,
 At Rattens Kulde ei skade maa.

5. Skal end du lide Sorg og Nød,
 Ja, om det varer til din Død,
 Da tænk, at Enden bliver god,
 At Herren skjenker evig Bod,
 Din Graad forvandler han til Fryd,
 Dit Suk til evig Lovsangs Lyd!

6. Naar du gaaer ind, naar du gaaer ud,
 Og elsker Herrens Ord og Bud,
 Sin Leide Gud dig giver med,
 Til hver en Tid, paa hvert et Sted;
 Thi han er din Beskjermelse blid,
 Og hjælper dig til evig Tid.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

42. Halleluja, Gud er min Deel
 I Bee og Velstands Dage!
 Tungt var mit Suk, træt var min Sjæl,
 Bemodig var min Klage;
 Men Herren haver hørt min Røst,
 Halleluja, han er min Trøst,
 Mit Haab, min Sang, min Glæde!

2. Han er min Styrke og mit Skjold,
 Mit hele Hjerte hvilde
 Med al sin Tillid i hans Bold,
 Og Naadens Straaler smilte
 Igjennem Jammers sorte Sky;
 Min Sjæl fik Kraft, min Fryd blev ny,
 Mit Suk i Lovsang tabtes.

3. Halleluja, Gud Herren er
 Den, vi vil ene dyrke,
 Han er hos alle Sine nær
 Med Miskundhed og Styrke;
 Han skaffer den Fortrængte Ret,
 Og til Enhver uddeler det,
 Som til hans Frelse tjener.

4. Du er vor Gud, velsign din Arv,
 Bogt du os selv, vor Hyrde,
 Ushjælp vor Trang, see til vor Tare
 Og bær du al vor Byrde;
 Ophøi dit Folk ved Tro og Fred,
 Til Tiden selv for Evighed,
 Gud, paa dit Bink forsvinder!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

43. Herre Gud, mit Hjertes Glæde,
 Du min Sjaletroost og Ro,
 Du min Himmel alt hernede,
 Du mit Liv, mit Haab, min Tro,
 Du min evig gjemte Skat,
 Dybt i Hjertets Grund nedsat:
 Dig skee Lov og Tak og Ære,
 Som saa naadig vilde være!

2. Du mig meget bedre kjender,
End jeg selv fra første Rod,
Du har havt mit Leer i Hænder,
Prøver hver min Draabe Blod,
Du omspeiler alt mit Sind,
Seer mig heelt i Hjertet ind,
Intet Aandedræt jeg drager,
Sag det jo af dig modtager.

3. Om du mig ei Alt tilstikker,
Efter mine Tankers Med,
Om end Sorg i Barmen stikker,
Som jeg selv alene veed,
Om ei Solen daglig vil
Mig al Lykke skinne til,
Derfor vil jeg ikke klage,
Du det lige godt kan mage.

4. Om selv Lynets Flamme tænder
Taget, som har gjemt min Lyst,
Om jeg selv blandt døde Frænder
Gaaer med Sorg og Død i Brynst,
Om min Lykke skrider brat
Ind udi en bælgmørk Nat:
Derfor dog ei Haabet glipper,
Du, min Gud, mig ikke slipper!

5. Hvad du giver, glad jeg tager,
Priser dig, mens jeg er til,
Ingen Ralk mig bitter smager,
Som din Haand mig række vil;
Komme hvad der komme kan,
Sorgens eller Glædens Stand,
Hvad der kommer, bedst mig baader
Thi i Alt dit Hjerte raader!

Egen Melodi.

44. Paa Gud alene
 Jeg sætter Haab og Lid,
 Gud vil jeg tjene
 Min hele Levetid.
 Han ei aflader
 At sørge for min Sjæl;
 Alt hvad mig skader,
 Bortvender han saa vel,
 Den gode Fader,
 Den Gud Immanuel.

2. Har jeg end Brøde,
 Er end min Tro kun svag,
 Guds Søn, som døde,
 Dpreise vil min Sag.
 Han vil udrive
 Min Sjæl af Syndens Baand,
 Han vil oplive
 Min sønderknuste Aand;
 Thi vil jeg give
 Mig ganske i hans Haand.

3. Hjælp mig at dyrke
 Dig, kjære Herre Gud!
 Giv Lyst og Styrke
 At lyde dine Bud!
 Mig ei forføre
 Den onde Verdens Svig!
 Mig kraftig røre
 Det Ord, som kom fra dig!
 Medbøi dit Dre,
 Naar jeg anraaber dig!

4. Du kan mig trøste
 I alskens Sorg og Nød;
 Din Søn forløste
 Mig ved sit Liv, sin Død.
 O hvad opveier
 Mod denne Salighed!
 Jeg Alting eier,
 Naar jeg har Himlens Fred;
 Din Søn vandt Seier,
 Og jeg vandt Seier med!

5. O Jesu fromme,
 O du, paa hvem jeg troer,
 Dig lad mig komme,
 Hvor du i Ere boer!
 Jeg ikke gruer,
 Min Grav er ei mit Hjem,
 Ei Døden truer,
 Til Liv den leder frem,
 Og hist jeg skuer
 Dit ny Jerusaleem.

6. Fryd uden Ege!
 Der kommer jeg til dig,
 Og seer dit Rige,
 Hvortil du kaldte mig;
 Der skal jeg være
 Hos dig i Evighed,
 Der Himlens Ere
 Og Fryd er mig bered:
 O Jesu kjære,
 O hvilken Salighed!

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

45. Min Gud befaler jeg min Bei,
 Ham vil jeg lade raade,
 Han synes streng, men er det ei,
 Hans Straf er selv en Naade;
 Han bygged Himlens høie Tag,
 Han aldrig mig forlader,
 Og slaaer han end med tunge Slag,
 Saa er han dog min Fader.

2. En Fader, det er soleklart,
 Vil ei sit Barn bedrøve,
 Og skeer det, er det aabenbart,
 For det ved Sorg at øve;
 Ja, kasted end hans stærke Haand
 Mig ud i Bølgedybet,
 Saa veed jeg dog, at Herrens Mand
 Kan finde mig blandt Krybet.

3. Alt hvad han gjør, det ret er gjort,
 Og maa til Lykke føre,
 Selv naar han lukker Glædens Port
 Og aabner Sorgens Døre;
 Med ham bli'er selv den sorte Nat
 Saa lys som Morgenrøden,
 Hvad han ei holder, synker brat
 Og gives hen til Døden.

4. Den Kjerne vorder altfor let,
 Der savner Regn og Væde,
 Saa brænder Mandens Fakkell Flet
 I Sol og idel Glæde;
 Den Urt, som bringer bitter Bee,
 Kan fjenke røde Kinder,

Saa maa mit Nie Sorgen see,
Før det sin Frelse finder.

5. Nu vel, min Gud, saa lægger jeg
Mit Liv i dine Hænder,
Du har beredet mig min Bei,
Du bedst min Vandring kjender,
Saa tag mig i din stærke Favn,
Jeg vil dig lydig være,
Jeg veed, det vorder mig til Gavn
Dg dig til Glands og Ære.

6. Naar Haabet vinker i det Blaa,
Jeg vil det ikke vrage,
Dg skal jeg gennem Torne gaae,
Jeg vil dog ikke klage;
Dg skal jeg blive her paa Jord,
Da vil jeg vente rolig,
Dg hvor du vil, i Syd og Nord,
Der fæster jeg min Bolig.

7. Dg aabner sig den Bei saa lang,
Hvor Kind og Nie blegner,
Belan, jeg gjerne gaaer den Gang,
Som Herren mig betegner;
Ja, glad jeg føler Dødens Magt,
Thi den mig did kan bringe,
Hvor Herren breder ud sin Pragt,
Mens Himlens Klokker ringe.

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

46. Fra Gud vil jeg ei vige,
Han viger ei fra mig,
Hans Løfter aldrig svige,
Jeg troer ham stadelig;

Han rækker mig sin Haand
Fra Aften indtil Morgen,
Han frier mig fra Sorgen
Og styrker selv min Aand.

2. Som Bind og Strøm sig vender,
Forandrer Verden sig,
Min Gud, i dine Hænder
Jeg overgiver mig;
Thi du forandres ei,
Du altid er vor Fader,
Du aldrig os forlader
Paa Livets trange Bei.

3. Lad Jorden og dens Riger
Og Herlighed forgaae,
Den Fred, mig Gud tilsiger,
Dog evig skal bestaae.
Mit Legem smuldre hen
I Gravens skumle Gjemme,
Min Gud mig ei skal glemme,
Han vækker mig igjen.

4. Om jeg da end skal lide
Sorg og Gjenvordighed,
Vil Verden mod mig stride,
Og synker mat jeg ned:
Den Fryd dog trøster mig,
Som hvert Guds Barn tør vente,
Naar Herren ham vil hente
Hjem til sit Himmerig.

5. Gud Fader priset være,
Han kjærlig til os faae,
Bed Jesum Christ, vor Herre,
Vi Faldne Naade faae;

Sin Aand han sender ud,
 Os trofast at vejlede
 Til Himmeriges Glæde,
 Høilovet være Gud!

Egen Melodi.

47. **E**i Livets Kummer, Jordens Møie,
 Ei Sorgen skal nedtrykke mig,
 Jeg vender Tanken til det Høie,
 Og raaber, o min Gud, til dig;
 Ja kun hos dig mit Hjerte finder
 Den sikre Trøst i al min Nød,
 Og kun ved dig jeg overvinder
 Sorg, Sygdom, Lidelser og Død.

2. Jeg veed, din Godhed forbereder
 Ved Kummer selv til Held og Fryd,
 Jeg veed, din Biiisdom ofte leder
 Igjennem Trængsler frem til Dyd;
 Thi nyder jeg med Tak mit Gode,
 Og bær mit Kors med taalig Aand,
 Tilbeder dig og er tilmode
 Som Barnet ved sin Faders Haand.

3. Det Haab til dig, det lindrer Nøden
 For hver, som trolig søger dig,
 Det styrker, trøster selv i Døden
 Enhver, som holder fast ved dig.
 Min Gud, jeg aldrig skal forglemme
 Din Biiisdom og din Miskundhed,
 Med Haab og Tro skal jeg istemme
 Din Lov i Tid og Evighed.

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

48. Hvor Gud mig fører, gaaer jeg glad,
 Han, ikke jeg, skal raade,
 Jeg kalder alletider, hvad
 Min Gud mig skikker, Raade;
 Gud fører mig dog lige hjem,
 Thi gaaer jeg altid trøstlig frem,
 Og paa hans Hjerte lider.

2. Hvor Gud mig fører, vil jeg mig
 Ham ganske overgive,
 Og synes Sagen underlig,
 Han veed dog nok at drive,
 Hvad han med mig sig foretog,
 Før han af Moders Liv mig drog,
 Jeg er jo ei min egen.

3. Hvor Gud mig fører, er i Tro
 Og Haab mit Hjerte stille,
 I mig hans egen Kraft vil boe,
 Hvad kan mig fra ham skille?
 Thi fatter jeg et trøstigt Mod,
 Fordi Guds Vej er altid god,
 Ja vist den allerbedste.

4. Hvor Gud mig fører, vil jeg gaae,
 Om Foden skulde brænde,
 Kan jeg det forud ei forstaae,
 Tilsidst jeg dog skal kjende,
 At det er idel Trofasthed,
 Hvor han mig fører op og ned;
 Det er min Troes Anker.

b. Med Hensyn til Tidsstifterne.

Nyttaar.

Mel. I Jesu Navn.

49. Velkommen hid

I Jesu Christi Navn!

Du Nytaarstid, oprind os god og blid,

Til vor Sjæls og Legems Gavn!

Gid, at iaar

Fredens Sol os opgaaer,

Omskinner Jordens Bold,

Med Lys saa mangefold!

Gid, i Herrens Frygt vi maae

Jordens rige Frugter faae,

Dg fra Syndens Veie gaae!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

50. Til Ende Aaret haster,

Har jeg anvendt det vel?

Har jeg forsaget Laster

Dg søgt i Dyden Held?

Har jeg og Fremgang vundet

I Klogskab, som i Aar?

Har jeg mit Hjerte bundet

Til det, som ei forgaaer?

2. O Gud, du dig forbarme!

Du kender al min Id,

Du seer, hvor tidt jeg Arme

Forsømte Naadens Tid.

Tilgiv begangne Synder,

Skjenk mig dit Velbehag,

Dg giv, at jeg begynder
Nyt Liv fra denne Dag!

3. Vil du endog mig skjenke
End flere Leveaar,
Jeg daglig vil betænke,
At Døden forestaar.
Hvo veed, hvo veed, hvor fage
Mit Støv gaaer til sit Hjem?
Du tæller vore Dage,
Du ene tæller dem.

4. O, skulde jeg da dvæle
I Verdens Tant og Lyst?
Nei, jeg for dig vil knæle,
O Herre, hør min Røst!
Saa længe som jeg lever,
Giv, at jeg lever dig,
Dg naar min Sjæl du kræver,
Jeg døer i Haab til dig!

Met. Hvo ikkun lader Herren raade.

51. Træd frem, min Sjæl, paa Aarets
Morgen,

Sag af din Tanke Tvivlens Sky,
Det gamle Aar, det er dig Borgen
For Herrens Raade i det nye;
Udtal for ham dit Haab, dit Gavn,
Frembær din Bøn i Jesu Navn!

2. Hvad ønsker du? Kun gode Dage,
Som kan behage Kjød og Blod?
Nei, Sjæl, det Ønske tag tilbage,
Det fjerner dig fra Tro og Bod;

Befal din Bei i Herrens Haand,
 Onst fremfor Alt den Hellig Aand!

3. Naar Glædens Sol Gud lader lyse,
 Da glemme du hans Naade ei,
 Men heller ikke skal du gysse,
 Hvis du skal vandre Korsets Bei!
 Gud gav, Gud tog, i Fryd, i Savn
 Gud æres skal i Jesu Navn.

4. Du beder, Hjerte! Hvorom beder
 Du Herren? Utter kun om No?
 Til Verdens Fred fleer Beie leder,
 Til Hjertets Fred kun Jesu Tro;
 Hvor Frelsens Ord i Hjertet boer,
 Der Fredens sande Palme groer.

5. O bed da, bed, at Hjertefreden
 Ei vige maa for Verdens Lyst,
 At Røsten hist fra Evigheden
 Maa finde Gjenklang i dit Bryst,
 Saa du til Sjælens sande Gavn
 Maa leve i din Jesu Navn.

6. Hvad haaber du? Blandt Dine længer
 At leve, virkende for dem;
 Nu, det er skjönt; see, Troen trænger
 Med dette Haab for Herren frem;
 Ja, det er skjönt at blive ved
 Paa Jord at øve Kjærlighed.

7. Men ei mit Hjerte det forstrækker,
 Skal jeg det end ei opfyldt see,
 Mit Haab jeg i din Haand nedlægger,
 Min Gud, min Gud, din Villie see!
 Kun lad mig i min Faders Favn
 Henslumre sødt i Jesu Navn.

Egen Melodi.

52. Guds Godhed vil vi prise,
 Vi Christne, store, smaa,
 Enfoldige med Bise,
 Alt som vi bedst formaae;
 Hav Tak af Hjertens Grund
 For Gave god fuldmangen
 Til os i Aar forgangen,
 O Gud, saa rig og rund!

2. Gif Føde vi og Klæde,
 Gif frit vi ind og ud,
 Har vi havt Hjertens Glæde,
 Det Alt er fra vor Gud;
 Og satte han med Fred,
 I Kirke, og i Skole
 Ei naadig Lærestole
 Midt i sin Christenhed?

3. Vi føle maae med Smerte,
 Det Alt er ufortjent,
 Men Gud har Fader-Hjerte
 Til hver, som er omvendt.
 Troe vi kun paa hans Søn,
 Tilgiver han os Brøden,
 Formindsker daglig Nøden,
 Forøger Troens Løn.

4. Vor Fader i det Høie,
 Som var i Aar saa mild,
 Vi Naade for dit Die
 Har fundet hidindtil;
 I Jesu Christi Navn
 Vi bede dig saa saare:

Giv os din Fred ad Nare,
Raad Bod paa alle Savn!

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

53. **D** Gud, som Tiden vender
Og styrer i din Haand,
Vi folde vore Hænder
Og sukke ved din Aand:
I Jesu Christi Navn,
Lad dette Aar os være
Belsignet, dig til Ære,
Og vore Sjæles Gavn!

2. Dit Ord og Sakramenter
Vi har til denne Stund;
Men af, hvordan forrenter
Vi disse store Pund?
For Jesu Christi Blod,
Lad Mørkheds Magt beskæmmes,
Og Ordets Kraft fornemmes
I Alles Hjerterod!

3. Din Miskundhed bevare
Vor Konge med hans Slægt,
Lad Folk og Land erfare
Dit Forsyns Baretægt!
For Jesu Skyld forleen
Os Fred i vore Dage,
Og lad os dig behage
I Troen Hver og En!

4. Lad Ugteskaber smykkes
Med Herrens Frygt og Fred,
Saa lægges Sæd, der lykkes,
I Børnesjæle ned!

For Jesu Skyld, ved dig
 Vor Gjerning Frugt lad bære,
 Gjør den i Lider svære
 Ved Naaden frydelig!

5. Opfyld de Gamles Hjerne
 Med dybe Tanker om
 At slippe Verden gjerne,
 Og møde for din Dom!
 For Jesu Mildhed lær
 De Unge sig at tvinge,
 At agte Verden ringe
 Og have Jesum kjær!

6. Ei vide vi tilhobe,
 Som for dit Ansigt staaer,
 Hvem Døden bort vil raabe
 I det begyndte Aar;
 For Jesu Skyld bered
 Til Døden Sjæl og Sinde,
 At vi ved ham maae vinde
 I Himlen Salighed!

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

54. Vor Sang skal festlig lyde
 Paa Aarets første Dag,
 O Gud, vi Tak dig yde,
 Hør den med Velbehag!
 Din Haand var hjælperig
 I de henspundne Dage,
 Til dem vi see tilbage
 Med Fryd og prise dig.

2. Du skjenkte os, o Herre,
 Den blide Landefred,

Belsignet bød du være
Vor Flid og Stræbsomhed,
Saa god, saa viisdomsfuld.
Du stedse selv os ledte,
Og Veien os beredte,
Som Fader from og huld.

3. Din Aand ved Ordets Stemme
Os mindte kraftelig,
Den bød os ei at glemme,
At Synd mishager dig;
Og naar vor svage Sjæl
Sig lod fra Dyden drage,
Du kaldte den tilbage
Til Bedring og til Held.

4. Og naar vi os omvendte,
Modtog du os igjen,
Du Fred og Trøst nedsendte
Til os fra Himmelen.
O Gud, vi takke dig
Med ydmyg, hellig Glæde,
Din Godhed vi tilbede,
Den er ufattelig!

5. Bønhør os nu, o Herre,
Sign os i dette Aar,
Din Godhed med os være
I Alt hvad forestaaer!
Sign hver i Aald og Stand,
Lad Rundskaab, Dyd og Glæde
Og Velstand sig udbrede,
Sign Konge, Folk og Land!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

55. Stemmer Alle op at sjunge
 Livets Gud en Vressang,
 Løsnet blive hver en Tunge
 Og af Glæde sat i Gang;
 Hver, som Sundhed nyder, kom
 Hid til Herrens Helligdom,
 Lader Glædestaarer rinde,
 Høit istemmer, Mand og Kvinde!

2. Mangt et Die har sig lukket,
 Der saae sidste Nytårsol,
 Mangen sig til Graven bukket,
 Skjøndt han sad paa Herrestol;
 Mangen Mund for sidste Gang
 Sang næstleden Nytårsang:
 Vi kan bruge Mund og Tunge,
 Vi kan vandre hid at sjunge!

3. Men har du os, Gud, ei givet
 Andre Ting end Livet blot?
 Jo, du har velsignet Livet
 Med saa saare meget Godt;
 Du forglemte ingen Mand,
 Hver for sig opregne kan
 Mangefold uddeelte Gaver,
 Som han af din Naade haver.

4. Du vor Sjæl og Mand bespiste
 Med dit sande Himmelbrød,
 Klart dit Ord os Veien viste,
 Hver en Sjæl sin Pleie nød;
 Tak, o Gud, for hvert dit Ord,
 Tak for Afgang til dit Bord,

Tak for hver, ved Daab er bleven
Dette Kar blandt Dine fæven!

5. Ham din Baretægt bedække,
Som iblandt os Kronen bær,
Lad hver Stand ham Haanden række,
Selv vort Folkets Fader vær!
Lad retfærdig Sag gaae frem,
Giv Forladte Skjul og Hjem,
De, som føle Armod's Nøie,
Nyde Hjælpen fra det Høie!

6. Lad den milde Fred beskygge
Hver med Huus- og Landerø,
Dem, som høit paa Bjerger bygge,
Dem, som Strandens Bred beboe!
Slut os Alle i din Favn,
Hør vor Bøn i Jesu Navn,
Kron vort Kar med samme Naade,
Som det Kar, hvoraf vi traade!

Karstiderne.

Mel. Vor Fader ubi Himmerig.

56. Arbeid og bed, saa skal du faae,
Hvad til din Tærv du kan attraae!
Saa siger Gud os i sit Ord,
Den Lov er for den ganske Jord;
Vi have fulgt hans Faderbud,
Vor Sæd er strøet paa Jorden ud.

2. Nu ligger den i Agrens Skjød,
Velsign den, Gud, giv dagligt Brød!
Vi vogte paa din milde Haand
Og bede med opløstet Aand:

Aron du vort Haab og kron vor Flid,
Giv Frugt og Held i Høstens Tid!

3. Det haabe vi for Jesu Skyld,
Bort Dnske og vor Bøn opskyld!
Bed Jesum gav du Sjælefred
Og Haab om Himlens Salighed;
Du vist da ogsaa give vil,
Hvad vi paa Jorden trænge til.

Egen Melodi.

57. Nu titte til hinanden de favre Blom-
ster smaa,

De muntre Fugle kalde paa hverandre;
Nu alle Jordens Børn deres Dine opslaae,
Nu Sneglen med Huus paa Ring vil vandre.

2. Den kjære Gud og Skaber den mindste
Orm er nær,
Han føder Fugl og Markens Lilie klæder;
Dog Menneſtens Børn har han aller-
mest kjær,
Gud aander paa Diet, naar det græder.

3. Guds Søn var selv et Barn og paa
Krybbeſtraa han laae,
Hans Bugge stod paa Jord foruden Gænge;
Guds Himmeriges Fryd har han lovet de
Smaa
Og Blomster fra Paradisets Enge.

4. Guds Søn har os saa kjær, han er
Børnevennen stor,
Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;

Han Storm og Hav betvang, da han
vandred paa Jord,
Men Børnene leged ham ved Barmen.

5. O du, som os velsigned og tog i
Favn de Smaa,
En Morgen see vi dig i Paradiset!
Du lærte os, til Gud vore Dine opslaae,
Evindelig være du lovpriset!

Mel. Lover den Herre, den mægtige Konge med Ere.

58. Lidt kun det baader, at Mesteren
Huset opbygger,
Bygger ei Herren med ham og dets Grund-
vold betrygger;

Menneskens Haab,
Hører ei Herren vort Raab,
Blive til flygtige Skygger.

2. Skaber og Fader, du bød os i Raade,
at gjøre
Jorden vor Haand underdanig, du gav den
at føre

Frugter og Brød
Frem af sit soulmende Skjød;
Du vore Dnsfer bønføre!

3. Lidt kun det baader, at Mennesker
Ageren pløie,
Hyses Velsignelsen ikke med Ild fra det Høie;
Smilende ned
Skue til Dal og til Bred
Solen, din Kjærligheds Døie!

4. Sæden forgjeves er lagt, hvis du
ikke vil vande,
Skynen gaaer frem, paa dit Bud, over tør-
stende Lande;

Vældig og blid,
Kvæg i betimelig Tid
Spiren med Himmelens Vande!

5. Venlige Løfter, o Fader, du skjenkede
Aaret,
Snehvide Blomster i Klynge har Grenene
baaret;

Tidligt med Sang
Baarfuglen fløi over Bang;
Lad ei vort Haab blive daaret!

6. Ager og Enge til Vært du i Som-
meren tvinge,
Slaa dem i Bølger med Veirenes frugtbare
Binge!

Du er vor Trøst,
Gud, for den kommende Høst,
Lad den Belsignelse bringe!

Mel. Din Villie stee, o Herre.

59. Den lyse Tid nu kommer
Med Lyst og Skjønhed stor,
Den yndelige Sommer,
Da Græs og Grøde groer.
Guds Sol med frugtbar Varme
Belsigner Bondens Flid,
Og kvæger nu de Arme,
Som frøs i Vintertid.

2. De fagre Blomsterenge

Og Agrens ædle Sæd,
 De rige Urtesenge
 Og Skovens Træer med,
 De skulle os paaminde
 Om Miskundhedens Skat,
 Som vi hos Herren finde
 I Aarets Dag og Nat.

3. Vi høre Fugle sjunge

Med mangehaande Lyd,
 Skal ikke da vor Tunge
 Lovprise Gud med Fryd?
 Min Sjæl, ophøi Guds Ære,
 Stem op med Frydesang
 Til ham, som vil os nære
 Og glæde paa vor Gang!

4. O Herre Jesu Christe,

Vor Glædes Sol saa mild,
 Dit Lys lad os ei miste,
 Lænd Kjærlighedens Ild;
 Opvarm vort kolde Hjerte,
 Men udsluk Lystens Brand,
 Opklar vor Sorg og Smerte
 I Dunkelhedens Land!

5. Du Saron's Blomst med Ynde,

Du Lilje i Guds Dal!
 Lær mig din Priis forkynde,
 Dit Billed i mig mal;
 Din Raade paa mig falde
 Som Dug paa Libanon,
 Og Hjertets Blomst fremkalde
 I Kjærlighedens Aand!

6. Velsign, o Gud, med Grøde
 Og Frugtbarhed vort Land,
 Giv os nødtørftig Føde
 Af Jord og Sø og Strand!
 Fra Himlen dryppe Fedme,
 Ernærende vor Jord,
 Til Sjælen Naadens Sødme
 Udgaae af Livets Ord!

Mel. Nu titte til hinanden.

60. Det luster mildt i Høst fra Velsig-
 nelfernes Hjem,
 Paa Mark og Eng Guds Sendebud ud-
 vandre!

Usynlige gaae de med Meierne frem,
 Guds Have de mindes med hverandre.

2. I Paradiset voxed Velsignelfernes
 Straa
 Med Hvedens Ar og Rugens rige Bipper;
 Velsignet her bølger, hvor Kornagre staae,
 Et Paradishav foruden Klipper.

3. Og over Arhavet der jubler Bærke-
 sang,
 I Kløverengen muntert Leen klinger;
 Med Riverne Høstpiger flokkes paa Bang,
 Glad Høstkarlen Meieredet svinger.

4. Tung ruller lange Høstvogn til By
 med Markens Skat,
 Men let og rast paa Stænge gjemmes
 Skatten;
 Paa Marken er Færdsel fra Daggrn til Nat,
 Om Liv sjunger Dagen fro til Natten.

5. Guds Engle kan sig glæde ved Men-
neskenes Høst,
Naar fromme Sjæle frydes ved Guds Gaver;
Selv Dyret sig glæder ved Høstlivets Lyst,
Smaaflugt holder Gilde mellem Traver.

6. Frit Fugl og Dyr har Klæder, om
Føden maae de gaae,
De søge glad, og lystelig de finde;
Som Fugl høster Fattigmand uden at saae,
Som Ruth gaaer til Høsten fattig Kvinde.

7. Nu fryder sig hver Bonde, det ganske
Land er glad,
Hos Gavl paa Tøft staaer Markens gyldne
Stakke;

Dog størst bliver Glæden i Frelserens Stad,
Naar evigt vi Høstens Herre takke.

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

61. Kommer, Herren at tilbede,
Priser ham med fyrig Aand!
Ham vi hellige vor Glæde,
Glæden kommer fra hans Haand.
Uden Herren er os blid,
Sviger Kløgt og Konst og Flid,
Han fremkalder Liv og Orden,
Han velsigner, pryder Jorden.

2. Du er ikke skjult, o Fader,
Al Naturen viser dig,
Og din Haand, som du oplader,
Mætter os saa rundelig.
O vi see den, see den grandt,
Kinde hvert dit Løfte sandt,

Vaar og Høst, o milde Fader,
Jorden over ei aflader.

3. Den er seet, din store Bælde,
Den er kjendt, din Miskundhed,
Drøner selv og nøgne Fjelde
Blomstre under dine Fjed.

Ogsaa os du kom ihu,
Ogsaa os velsigner du.
Eng og Ager os forkynder,
Du vor Id, vort Arbeid ynder.

4. Dig til Lov skal Leen klinge,
Seglen klinge dig til Priis,
Ind i Laderne vi bringe:
Tunge Reg i tusindviis.

O, hvor er vor Glæde stor!
Du gav Kjerne, du gav Foer,
Du gav os og Dvæget Føde,
Vintren see vi trygt imøde.

5. Dig vi hellige vor Glæde,
Glæden kommer fra din Haand,
Dig vi love, vi tilbede,
Gudheds Gud, giv os din Aand!
Lær os, at vi rettelig
Med vort Levnet prise dig,
Dig, som os og Alt opliver,
Dig, som Høstens Rigdom giver!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

62. D priser Herren, alle Mand,
Gaaer ham med Sang imøde!
Han signer os, vort Folk og Land
Med Fred og Jordens Grøde.

D Gud, vor Gud, vi takke dig!
D Gud, du er misfundelig,
Giv vi det aldrig glemme!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

63. Nu falmer Skoven trindt om Land,
Dg Fuglestemmen daler,
Alt flygted Storken over Strand,
Ham fulgte muntre Svaler.

2. Hvor Marken bølged nys som Guld
Med Ar og Bipper holde,
Der seer man nu kun sorten Muld
Dg Stubbene de golde.

3. Men i vor Lade, paa vor Lo,
Der har vi nu Guds Gaver,
Der Virkelighed og Velstand groe
I Tøndemaal af Traver.

4. Dg han, som vore lod paa Jord
Med Skoven Ar og Bipper,
Han bliver hos os med sit Ord,
Det Ord, som aldrig glipper.

5. Ham takke alle vi med Sang
For Alt, hvad han har givet,
For hvad han vore lod i Bang,
For Ordet og for Livet.

6. Da over os, det hele Aar,
Sin Fred han lyser gerne,
Dg efter Vinter kommer Baar
Med Sommer, Korn og Rjerne.

7. Dg naar engang, paa Herrens Bud,
Bort Timeglas udrinder,

En evig Sommer hos vor Gud
I Paradis vi finder.

8. Da høste vi, som Fugle nu,
Der ikke saae og pløie,
Da komme aldrig meer ihu
Vi Jordens Strid og Møie.

9. For Høsten her og Høsten hist
Vor Gud skee Lov og Ære,
Som, ved vor Herre Jesum Christ,
Vor Fader vilde være!

10. Hans Aand, som Alting kan og veed,
I disse korte Dage
Med Tro og Haab og Kjærlighed
Til Himlen os ledsage!

Mel. Hvo illsun lader Herren raade.

64. Tak være dig, vor Gud og Fader!
Saa naadig hørte du vor Bøn,
Og rige Stakke, fulde Lader
Du gav os til vort Arbeids Løn.
Hvert Ar, hvert Straa, du vore lod,
Bær Bidne om, at du er god.

2. Du har velsignet Høstens Dage,
Og barnlig Tak vi bringe dig,
Vor Lovsang naadig du modtage,
Fremdeles vær miskundelig,
Og giv os, at vi bruge vel,
Hvad her du skjenker til vort Held!

3. Lad vore Hænder sig udbrede
Mod hver, som efter Brødet gaaer,
Det være vore Hjerters Glæde,
At lindre Armod's tunge Raar!

Gav du os meer, o gode Gud,
Da sagde du: deel Brødet ud!

4. Giv, at vi stræbe her i Live
I Kjærlighed at ligne dig,
Guldkomnere det hist skal blive,
Naar klarere vi skue dig.
Din Kjærlighed vi see alt her,
Hvor grandt skal vi den kjende der!

Mel. O Herre, frels mig, hør min Sag.

65. Vi forrigfulde knæle ned
For dig, alvise Herre,
Ei Jorden lønede vor Gved,
Ei kan vor Høst os nære;
Thi fylder Frygt og Angst vor Aand,
Endskjøndt vi vide, at din Haand
Ei tugter os i Brede.

2. Du veed Alt, hvad os tjenligt er,
Og rammer Tid og Maade,
Hver den, du skabte, er dig kjær,
Thi bør du ene raade.
Du ene er vort Haab, vor Trøst,
Til dig opløste vi vor Røst
I Sjæls og Legems Baande.

3. Dig, Fader, nu vi lide paa,
At vi din Hjælp ei savne,
See ned til os og vore Smaa,
Dem vi med Graad omfavne.
Vi føle dobbelt Trang og Nød,
Naar vi maae sukke for det Brød,
Hvormed vi dem skal mætte.

4. Lad Frygt kun ei faae Overhaand,
 Lad den vor Glid ei svække!
 Du selv, o Fader, ved din Aand
 Vor Stræbsomhed opvække!
 Og naar din Time kommer, da
 Til takkende Halleluja
 Vor Klagesang skal vendes.

Mel. Paa dig ieg haaber, Herre from.

66. See, Marken taber nu sin Pragt,
 See, Skoven har sit Smykke lagt,
 Sin stolte grønne Krone;
 Den muntre Fugl
 Nu søger Skjul
 Og glemmer Glædens Tone.

2. Rundt om os er Forkrænkelse,
 Rundt om os idel Død vi see,
 Det er Naturens Orden;
 Til Jorden maa
 Tilbage gaae
 Alt det, som kom af Jorden.

3. En Lærdom dette Syn mig er,
 O Gud, du mig den Wiisdom lær,
 At tælle mine Dage,
 At jeg maa ret
 Betænke det,
 Jeg snart herfra skal drage.

4. Men, o der kommer Baar igjen,
 Priis være dig, Oplivelsen
 See vi med Haab imøde;

Lad Planten døe,
Den af sit Frø
Igien staaer op af Døde.

5. Saa kommer og for mig en Vaar,
Da Legemet igien opstaaer
Af Gravens kolde Gjemme;
Da skal mit Bryst
Med salig Lyst
Nytt Liv igien fornemme.

6. Al gode Gud, jeg takker dig,
Dit Ord og Løfte trøster mig,
Mig Graven ikke skrækker,
Thi Jesus Christ,
Det veed jeg vist,
Til evigt Liv mig vækker.

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

67. Nytt helder Aaret i dets Gang,
Snart ødes Eng og Lund;
Farvel med al din Lyst og Sang,
|: Du korte Sommerstund! :|

2. Snart sukker Vinterstormens Røst:
Alt visner og forgaaer!
Lad visne kun, jeg veed den Trøst,
|: Som ligesuldt bestaaer. :|

3. Lad Solen korte af sin Vej,
Og Natten vore til,
Guds Vældes Arm forkortes ei,
|: Hans Wiisdom foer ei vild. :|

4. Lad gulne hvert et Blad paa Kvist,
Lad falme alle Straa,

Guds Kjærlighed, jeg veed forvist,
|: Omskiftes ikke saa. :|

5. Jeg veed, hvor Glæden har sit Hjem,
Naar øde Mark staaer hvid;
Hiint Frydechor fra Bethlehem
|: Forstummer ingen Tid. :|

6. Jeg veed, hvor Haabet grønnes da,
Naar Alting falmer her;
Min Frelser's Træ paa Golgatha
|: En evig Krone bær. :|

7. Lad synke kun, med Løvet's Fald,
Hver Markens Blomst i Rad,
Min Tro paa ham bevare skal
|: Sit friske Hjerteblad. :|

8. Han lover mig en evig Vaar,
Trods Vinterstorm og Død;
Thi Livet frem af Graven gaaer,
|: Som Christus gjennembrød. :|

Morgen og Aften.

Mel. Mig hjertelig nu længes.

68. Dig, store Gud, skee Vre
I høien Himmelchor,
Som Vægter vilde være
For os paa denne Jord!
Nu skrider Natten sorte,
Og Dagen stunder til,
Lad dem nu blive borte,
Som os bedrøve vil!

2. O Jesu, Morgenstjerne,
Vort Liv udi din Bold

Besale vi saa gjerne,
 Bær du vor Sol og Skjold!
 O Gud og Fader fromme,
 Os Alle Hjælp betee,
 Og lad til dig os komme,
 En evig Dag at see!

Mel. Hind nu op i Jesu Navn.

69. Natten søger træt sit Hjem,
 Og dens blege Lys sig fjerne,
 Kun den blanke Morgenstjerne
 Leder venlig Dagen frem;
 Førend Lysen atter svinder,
 Hilser mig dens Glands igjen,
 Jesus Kristus, Haab jeg finder
 Og din Naades Fred i den!

2. Bli'er det mig en Prøvens Dag,
 Medens tungt dens Timer glide,
 Hjælp mig, Frelser, til at stride,
 Herre Jesu, før min Sag!
 Tænd mit Hjerte med din Lue,
 Viis mig Dybet ved din Ild,
 Lad mig Naadesolen skue,
 Hvis mit Døi lukkes til!

3. Mangen Sorg kan Dagen faae,
 Bær du mig, dens Kors at taale,
 Viis mig ved din Himmelstraale,
 Hvad jeg har at bygge paa!
 Lad mig grandt i Morgenrøden
 See Guds hele Englehær,
 See det klart, at midt i Nøden
 Er Guds Kjærlighed mig nær!

4. Jesu, du mit Haab, min Fred,
 Morgendug og Aftenflamme,
 Nu min Trøster, og den samme,
 Naar min sidste Sol gaaer ned!
 Straal mig ogsaa da imøde,
 Lad det brustne Døie see
 Gjennem Jordens Aftenrøde
 Evighedens Morgen lee!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

70. Nat, Søn og Leie, far nu vel,
 Det dages flux i Døster,
 Til Bøn, til Bøn, min kjære Sjæl,
 Suk til den Gud, dig trøster!

2. O Lysets Fader, Livets Sol,
 Med Søn og Aand tillige,
 See fra din høie Himmelstol
 Ned til vort Jorderige!

3. Lad Lyset i din Kirke boe,
 Lad Ordets Lys og Støtte
 Led sige os i Christi Tro,
 Til vi til Himlen flytte!

4. Oplys du Kongens Sjæl og Sind,
 Hans Sværd som Lynild blive,
 Gjør hver hans Fjende synlig blind,
 Du stadig Fred os give!

5. Lys og, o Jesu, for min Fod,
 At jeg skal ikke falde,
 Men at jeg vogter Kjød og Blod
 For Syndens Gift og Galde!

6. Lad dine Engle mig ved Haand
 Gjennem Verden lede,

Dg udi Sygdoms haarde Baand
Mig Lægedom berede!

7. Giv, jeg saaledes leve maa
I hver en Tid og Lykke,
Jeg kan mod Livets Aften faae
Det evig lyse Smykke!

Egen Melodi.

71. Mind nu op i Jesu Navn,
Du livsalig Morgenrøde!
Jeg i Aand og Bøn vil møde
Herren fra min Hvilestavn;
Sjæl og Hjerte skal sig røre
Med al Tak for Rattely,
Dg min Frelzers Lovsang føre
Til den høie Himmelsky.

2. Rattens mørke Taage gik,
Dagen straal'er fra det Høie,
Dg mit atter aabne Die
Solen nu isigte fik.
Tak og Priis og evig Ære
Bære dig, treenig Gud,
Som paa Hænder vilde bære
Mig af Rattens Mørke ud!

3. Sid, min Gud, jeg kunde saa
Dagen i din Frygt begynde,
At jeg ikke skulde synde
Dg fra dine Beie gaae!
O min Jesu, du oprinde
Dver mig som Sol og Skjold,
Saa at jeg kan overvinde
Kjød og Blod og Satans Bold!

4. Al den Gjerning, Drift og Daad,
 Som min Haand idag skal gjøre,
 Sid jeg aldrig den maa røre
 Uden Aandens Kraft og Raad!
 Thi forgjeves skal jeg svede
 Og arbejde uden Frugt,
 Om din Aand er ei tilrede,
 Og din Hjælp er udeluft.

5. Vær mig, ved hvert Klokkeslag,
 At i dig jeg Styrke vinder,
 Hjertet ei til Verden binder,
 Spilder ingen Aaadens Dag!
 Og naar endt er Tid og Dage,
 Lad mig evig være din,
 Lad min Synd og Sorg og Klage
 Smuldre med mit Fordeliin!

Egen Melodi.

72. Nu rinder Solen op
 Af Østerlide,
 Forgylder Klippens Top
 Og Bjergets Side;
 Vær glad, min Sjæl, og lad din Stemme
 Klinge,
 Stig op fra Jordens Bo,
 Du dig med Tak og Tro
 Til Himlen svinge!

2. Utallig saa som Sand,
 Og uden Maade,
 Som Havets dybe Vand,
 Er Herrens Aade;
 Med den hver Dag min Sjæl han overgyder,

Hver Morgen i min Skaal
En Naade uden Maal
Til mig nedflyder.

3. Han har i denne Nat
Med Englefare
Mit Huus og Hjem omfat
At ingen Fare
Har mig og Mine ramt i nogen Naade;
Men jeg er frelst og fri
Fra Dødens mørke Sti
Og Sjælevaade.

4. Min Sjæl, vær frisk og glad,
Lad Sorgen fare!
Dit Legems Blomsterblad
Vil Gud bevare;
Han vil idag mig give Kraft og Styrke,
Jeg i mit Kald og Stand
Min Gud og Fader kan
Tilbørlig dyrke.

5. Lad Synden ei idag
Min Sjæl forblinde,
At jeg min Guds Behag
Kan ret besinde!
Velsign mig, Herre Gud, udaf det Høie!
Sidd jeg hver Dag og Tid
I dig og i min Flid
Mig lader nøie!

6. Du bedst min Tarv og Trang,
O Herre, kjender,
Tilmed er Lykkens Gang
I dine Hænder,

Dg hvad mig tjener bedst i hver en Maade,
 Du det tilforn jo seer.
 Min Sjæl, hvad vil du meer?
 Lad Gud kun raade!

Mel. O du store Seierherre.

73. Op min Sjæl, thi Sol er oppe,
 Straalerne paa Huset leer,
 Tænk, at du paa Zions Toppe
 Herrens Raadestraaler seer,
 Som dit Hjerte skal oplyse,
 Klare op Fornuftens Nat,
 Alle onde Aander kysse
 Ned i Helveds Mørke brat!

2. Søde Jesu, hold min Tanke
 Til dit rene Bud og Ord,
 Lad idag min Sjæl opsanke
 Raadestmuler fra dit Bord;
 Trøst mig, styrk mig, tag mig vare
 Ved din egen gode Aand,
 Verdens Lyster, Satans Snare
 Blive fra min Hu og Haand!

3. Lad dit Afsyns blide Straale
 Skinne paa din Kirke ned,
 Du for Kongen fuldt imaale
 Lykke, Liv og Salighed;
 Sign vort Land, hver Sjæl husvare
 Raadens Pagt ved Jesu Blod,
 Dg, naar Livets Sol vil dale,
 Gjør da Dødens Time god!

Egen Melodi.

74. Den signede Dag med Fryd vi seer
 Af Havet til os opkomme;
 Den lyse paa Himlen meer og meer,
 Os alle til Lyst og Fromme,
 Det fjendes paa os, som Lysets Børn,
 At Natten hun er nu omme!

2. Den salige Stund, den Midnatstid,
 Vor Herre han lod sig føde,
 Da klared det op i Østerlid
 Til deiligste Morgenrøde,
 Da Lyset oprandt, som Jordens Bold
 Skal lysne udi og gløde.

3. Om levende blev hvert Træ i Skov,
 Og var saa hvert Blad en Tunge,
 De kunde dog ei Guds Naades Lov
 Med værdelig Røst udsjunge;
 Thi evig nu skinner Livets Lys
 For Gamle og saa for Unge.

4. Som Guld er den aarle Morgen-
 stund,

Naar Dagen opstaaer af Døde,
 Og kysser os og med Guld i Mund
 Den liflige Aftenrøde;
 End tindre da maa det matte Blik,
 De blegnede Rinder gløde.

5. Saa reise vi til vort Fædreland,
 Der ligger ei Dag i Dvale,
 Der stander en Borg, saa prud og grand,
 Med Throner og gyldne Sale;
 Saa frydelig der til evig Tid
 Med Benner i Lys vi tale!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

75. Den mørke Nat svandt rolig hen,
 Alt Herrens Sol for mig igjen
 Paa høien Himmel straalér.
 I Magt og Godhed ligestor,
 Alvise Gud, du ved dit Ord
 Os Tid og Stund tilmaalér.
 Priis dig, Tak dig,
 Fader, Herre! Dig til Ære
 Vil jeg leve,
 Vil jeg hver min Dag henleve.

2. Der laa jeg nys i Søvn og Nat,
 Af Sands, af Tanken selv forladt,
 Ei Farerne jeg kjendte.
 Mod Alting, hvad mig truet har,
 Du, Herre, min Beskjærmer var,
 Din Haand det fra mig vendte.
 Ny Kraft, nyt Mod
 Mig opliver, det du giver,
 Gode Fader,
 Jeg mig trygt paa dig forlader.

3. Nu jeg i Jesu Christi Navn
 Begynder Dagen, og til Gavn
 Skal ogsaa den mig vorde.
 Det er Guds Bærk, hvad om mig skeer,
 Det er Guds Bærk, hvad med mig skeer,
 Han, Herren, Gud, det gjorde.
 Amen, Amen,
 Herren raade! Herrens Naade
 Med os være!
 Ham for Alt skee Priis og Ære!

Egen Melodi.

76. I Osten stiger Solen op,
Den spreder Guld paa Sky,
Gaaer over Hav og Bjergetop,
Gaaer over Land og By.

2. Den kommer fra den fagre Kyst,
Hvor Paradiset laa,
Den bringer Lys og Liv og Lust
Til Store og til Smaa.

3. Den hilser os endnu saa smukt
Fra Edens Morgenrød,
Hvor Træet stod med evig Frugt,
Hvor Livets Bæld udflød.

4. Den hilser os fra Lysets Hjem,
Hvor størst Guds Lys oprandt
Med Stjernen over Bethlehem,
Som Ostens Vise fandt.

5. Og med Guds Sol udgaaer fra Ost
En himmelsk Glands paa Jord,
Et Glimt fra Paradisets Kyst,
Hvor Livets Abild groer.

6. Og alle Stjerner neie sig,
Hvor Ostens Sol gaaer frem :
Den synes dem hiin Stjerne lig,
Der stod ved Bethlehem.

7. Du Soles Sol fra Bethlehem,
Hav Tak og Lov og Priis,
For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
Og fra dit Paradis !

Egen Melodi.

77. Nu vaagne alle Guds Fugle smaa
De flyve fra Reden og sjunge;

De prise vor Herre, saa godt de formaae,
De takke for Livet og Lyset med fløitende
Tunge.

2. Nu kvibdrer Svalen paa Kirketag,
Og Spurven ved Menneſkers Huſe;
De ſynge: Godmorgen! de ſynge: Goddag!
De ſynge: Guds Fred, Gud ſkee Lov! og
i Luſten henſuſe.

3. Smaaſuglens Sang vor Herre for-
ſtaaer,
Han kjender hver Sjæl i ſit Rige;
De Fattiges Lovſang han ikke forſmaaer,
Han ſeer, hvad de maalloſe Skabninger alle
vil ſige.

4. Os ſeer du ogsaa, du kjære Gud,
Du hører vor Røſt i din Himmel;
Naar Fuglene ſlagre af Røderne ud,
Du hører Smaa-børnernes Priis i din jub-
lende Brimmel!

Mel. Mig hjertelig nu længes.

78. Nu ſkrider Dagen under,
Og Natten vælder ud;
Forlad for Jeſu Bunder
Vor Synd, o milde Gud!
Gud Fader os bevare,
De Store med de Smaa,
Hans hellig Engleſkare
En Skandſe om os ſlaae!

2. Naar Mørket Jorden blinder,
Og Dagen tager af,

Den Tid os da paaminder
Om Dødens mørke Grav.
Bed hvert et Fjed, vi træde,
Els for os, Jesu sød,
Fyld Hjertet med din Glæde,
Og giv en salig Død!

Mel. Dagen gaaer med raske Fjed.

79. Dagen viger og gaaer bort,
Luften bliver sval og sort,
Solen alt er dalet brat,
Det gaaer ad den mørke Nat.

2. Tiden sagte lister sig,
Glasset rinder hastelig,
Døden os i Hælen gaaer,
Evhigheden forestaaer.

3. Kjære Sjæl, kom det ihu,
Og derhos bekjend kun nu,
At du, som et Adams Barn,
Hildest tidt i Syndens Garn!

4. Denne Dag er du ei kvit,
Uden at du snubled tidt;
Reis dig, og med Bøn gik hen
Til din Gud i Himmelen!

5. En i Jesu Christi Navn
Til hans aabne Naadefavn;
Slip ham ikke, før han dig
Har velsignet faderlig!

6. Nu en Dag jeg ældre blev;
Det er som et Mindebrev,
At jeg med min Vandringsstav
Nærmer mig den mørke Grav.

7. Fire Fjæle er den Pragt,
 Hvori da jeg bliver lagt,
 Med et Lagen og lidt meer,
 Gier ikke saa en Fjer.

8. Alle verdselig Ting forgaaer,
 Jeg til Herlighed opstaaer,
 Naar Gud ved Basunens Lyd
 Kalder mig til evig Fryd.

Mel. Paa sit Kors i Dødens Smerte.

80. Dagen nu sin Afsted tager,
 Natten den af Landet jager,
 Jeg vil knæle, Jesu sød,
 Og mit Suk til dig opsende,
 At du vilde mig tilvende
 Fred og Sundhed, Liv og Brød!

2. Giv din Kirke Ro og Glæde,
 Lad i Kongens Sal og Sæde
 Ingen Modgangs Skygge gaae;
 Lad ethvert bedrøvet Hjerter
 Og hver Christen i sin Smerte
 Lys og Lindring fra dig faae!

3. Lad og mig, o Jesu, hvile,
 Fri for Synds og Dødens Pile,
 I dit Favnetag mig fat!
 Saa vil jeg imorgen sjunge
 Denne Lovsang med min Tunge:
 Jesus var min Sol inat!

Egen Melodi.

81. Nu hviler Mark og Enge,
 Nu Alle gaae til Senge,

Nu slumrer By og Land;
 Men I, min Sjæl og Tunge,
 Skal nu til Afsked sjunge,
 Hvad eders Skaber takkes kan!

2. See, Dagen gik til Ende,
 I Himlens Sal sig tænde
 De gyldne Stjerner smaa!
 Som dem skal Gud mig smykke,
 Naar han mig vil undrykke,
 Hjem til hans Paradis at gaae.

3. Som mine trætte Hænder,
 Naar Dagens Gjerning ender,
 Til Hvilen glæde sig;
 Saa glæd dig og, mit Hjerte,
 Til, efter Strid og Smerte,
 At vinde Fred i Himmerig!

4. Træt er jeg af at vaage,
 Luk Jer, I Dienlaage!
 Men over Liv og Sjæl
 Baag du i al din Naade,
 Og vogt dem vel fra Baade,
 Du Die over Israel!

5. O Jesu, du min Glæde,
 Du dine Binger brede
 Og sænke om mig ned!
 Vil Slangen mig omslynge,
 Saa lad din Engel synge:
 Det Barn er gjemt i Herrens Fred!

Egen Melodi.

32. Den lyse Dag forgangen er,
 Og Natten nu fremstrider:

O Jesu Christ, vor Herre kjær,
 Bliv hos os alle Tider!
 Glæde os Gud i Himmerig!

2. Du est det store Guddomslys,
 Som alle Engle glæder,
 Kom til os i vort Hjertes Huus,
 Der vi dig Plads bereder!
 Glæde os Gud i Himmerig!

3. Du est vor Bægter tryk og tro,
 Du vil os ei undfalde,
 Paa dig vi bygge vil og boe,
 I Nøden dig paakalde.
 Glæde os Gud i Himmerig!

4. Vi os befale dig i Bold,
 Naar vi vort Døi lukke;
 Du est vort Børn og faste Skjold,
 Du al vor Sorg kan slukke.
 Glæde os Gud i Himmerig!

5. Imorgen vil vi love dig,
 Din Godhed glad bekjende,
 Og siden udi Himmerig
 Dig prise uden Ende.
 Glæde os Gud i Himmerig!

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

83. Sig Maanen langsomt hæver,
 Den gyldne Stjerne svæver
 Paa Himlen klar og blid;
 Vor Skov er taus og stille,
 Og hvide Taager spille
 Paa Engen rundt ved Aftentid.

2. Hvor rolig Jorden hviler
 Bag Nattens Slør og smiler,
 Saa mild og sommervarm;
 Ret som et stille Kammer,
 Hvori al Dagens Sammer
 Forglemmes skal i Søvnens Arm!

3. Betragter Maanens Bue!
 Den er kun halv at skue,
 Og er dog heel og rund;
 Saa er vel flere Sager,
 Som nu vort Hjerte vrager,
 Fordi vi halvt dem skue kun.

4. Vi stolte Adams Slægter
 Kun saare lidet mægter,
 Og Meget veed vi ei;
 Vi efter Skygger jage,
 Og mangen Kunst opdage,
 Og komme længer fra vor Veie.

5. Gud Fader i det Høie,
 Hør mig at skjelne nøie
 Det Sande fra sit Skin!
 Og mens jeg er ilive,
 Lad lig et Barn mig blive,
 Skjenk mig et fromt, eenfoldigt Sind!

6. Koldt Nattens Binde lukke,
 Mit Døie vil sig lukke,
 Giv mig, o Gud, din Fred;
 See naadig til min Slummer,
 Og trøst mig i min Kummer,
 Og trøst min syge Nabo med!

Egen Melodi.

84. Nu velan, vær frist tilmode,
 Sjæl og Sind opmuntre dig,
 Priis dog Gud for alt det Gode,
 Som han har bevist mod mig,
 At han indtil denne Dag
 Har antaget sig min Sag,
 Har mig opholdt og bevaret
 Og mod Fjendens Bold forsvaret!

2. Denne Dag er nu forsvundet,
 Solens Skin har os forladt,
 Derimod har os omvundet
 Denne mørke, kolde Nat;
 Lad, o Gud, dit Lyses Skin
 Lyse for min Sjæl og Sind,
 Og mit Hjerte ret antænde,
 Af din Kjærlighed at brænde!

3. O du Sjælens Trøst og Glæde,
 O du Herlighedens Glands,
 Vær inat hos mig tilstede
 Og med Engle mig omfands;
 Om end Dagen viger brat,
 Bliv hos mig i Mulm og Nat,
 Lad din Naade mig omfavne,
 At jeg ei min Gud maa savne!

4. Dine Binger mig bedække,
 Lad mig hvile i dit Skjød,
 Intet Ondt lad mig forstrække,
 Eller hindre Sønnen sød!
 Dig befaler jeg i Haand
 Liv og Legem, Sjæl og Aand,

Hustru, Børn og Slægt og Venner,
Ogsaa dem, jeg ikke kjender!

Mel. Paa sit Kors i Dødens Smerte.

85. Dagen skrider, Tiden vinder,
Solen daler, Mørket blinder
Lyset med en Aftensky;
Sjæl og Hjerte, møder begge,
Takker Gud, I kan nedlægge
Eder under Herrens Ky!

2. Beder, lover, tegner sage
Herrens mange Raades Dage,
Regner dennem i en Sum;
Lænker, taler, sukker, raaber,
Dine græde Bode=Draaber,
Jør de falde hen i Slum!

3. Tak, min søde Gud og Fader,
Som fra Sjæls og Legems Skader
Har mig friet ved din Haand;
Lad endnu din store Raade
Frie mig ud fra Mattens Vaade,
Bed dit Nie og din Aand!

4. Biger bort, I Synde=Drømme,
Flyder ind, I Glæde=Strømme,
Fra Guds Himle i mit Sind,
Saag, min Sjæl, og lad dig ikke
Drage ind i Satans Strikke,
Laar mig Sønnen nu gjør blind!

5. Gaf saa, Legem, hen at slumme,
Dog, mens Søvn din Sands vil dumme,
Skal din Jesus staae dig bi,
Hvise paa dig Fred og Frelse,

Give rolig Søv n og Helse,
Dg dig fra Ulykke frie!

6. Sov nu, sov i Jesu Arme,
Viger alle Verdens Larme,
Jeg er i min Jesu Skjød!
Han mig skal af Mørket føre,
Han min sidste Søv n skal gjøre
Salig, rolig, sagte, sød.

Mel. Nu talter Alle Gud.

86. Bevar, o Gud, inat,
min Fader og min Moder,
Vort Land, vor By, vort Huus,
min Søster og min Broder!
Luf du hvert Die til,
i hvilket Taarer staae,
At styrket det din Hjælp
imorgen skue maa!

Egen Melodi.

87. Dagen gaaer med raske Tjed,
Dagens Børn maa ile;
Aftenrøden bringer Fred,
Nattens Stjerner Hvile.

2. Lykken gjeffer Store, Smaa,
Peger med Guldtærning;
Lykkeligst at hvile paa
Er fuldendte Gjærning.

3. Lidt dog Store, mindre Smaa
Kan tilgavns fuldbringe;
Villien seer vor Herre paa,
Giver Kraften Vinge.

4. Lyffens lunefulde Spil
 Leger ei med Sjæle;
 Alting føies som Gud vil,
 Her er trygt at dvæle!

5. Blomst skal bære Frugt engang,
 Høst skal følge Sommer,
 Dag er ei saa travl og lang,
 Aftenstund dog kommer.

6. Lad ved Dag kun op og ned
 Lyffens Tærning rulle;
 Fandt ved Kvæld kun Sjælen Fred,
 Gik det som det skulde.

Egen Mel. eller: Nu hviler Mark og Enge.

88. Nu lukker sig mit Die,
 O Fader i det Høie,
 I Baretægt mig tag!
 Fra Synd og Sorg og Fare
 Din Engel mig bevare,
 Som ledet har min Fod idag!

c. Med Hensyn til Familielivet
 og Borgerlivet.

Middag.

Mel. Jeg veeb et evigt Himmerig.

89. I Jesu Navn gaae vi til Bord,
 At spise, drikke paa dit Ord,
 Dig, Gud, til Vre, os til Gavn;
 Saa faae vi Mad i Jesu Navn.

Mel. Vor Fader udi Himmerig.

90. Vor Ditt og Dug er alt bered;
O Gud, for din Barmhjertighed
Velsign du disse Gaver saa,
At vi kan Kraft og Styrke faae;
Du mætte hver, som hungrig er
Og Suk for Brød til Himlen bær!

2. Giv Fred og Frugtbarhed om Land,
Velsign du Jorden, Luft og Vand,
Bespiis vor Sjæl med Livsens Brød,
Som Jesus tjente ved sin Død,
Og lær os, med en ydmyg Aand,
At tage Alting af din Haand!

Mel. Frygt, mit Barn, den sanne Gud.

91. Milde Fader, Godheds Rod,
Sundheds Kilde, Livsens Flod,
Af hvis dybe Naadevæld
Flyder Lykke, Liv og Held!
Gid jeg aldrig glemsom er
For det Brød, din Haand mig skær,
Og dit Forsyn til mig bær!

2. Fra det første Dieblis,
Da jeg Livet af dig fik,
I min Moders Liv og Barm
Blev jeg ved din Naade varm,
Og fik Føde, før jeg saae
Frugtbar Skyn paa Himlen gaae,
Brødkorn udi Furen staae.

3. I min spæde Barndoms Stand,
Før min Gumme havde Land,

Gav du Mælk af Moders Bryst,
Og af hende jeg blev knytt;
I min Ungdom dagligt Brød
Jeg med Tugt og Afsnød,
Tugtens Graad er nu saa sød.

4. Dage kom, og Dage svandt,
Stedsse dog din Haand mig fandt,
Brødet har du mig tildeelt
Nu i halvt og nu i heelt,
Jeg ved din Forsynlighed
I mit lovlig Kald og Sved
Intet hungrigt Maaltid veed.

5. Sign nu ved dit Ord og Aand
Alt, hvad din den milde Haand
Haver her paa Bordet sat
Af din rige Forraads-Skat;
Giv os Styrke ved vor Mad,
Drøielse læg i vort Fad,
Hver da blive sund og glad!

6. Hold vedlige Kirkens Bord,
Sakramenterne, dit Ord
For vor Sjæl til Livsens Brød,
Som er sundt i Liv og Død!
Lad os leve i din Fred
Med en god Samvittighed,
Døe i Troen vel bered!

Mæl. Guds Godhed vil vi prise.

12. Vi takke dig, vor Fader,
Si prise dig, vor Gud,
Dit Forraad du oplader,

Din Haand du rækker ud ;
 Du kommer os ihu,
 Alt det, som Aande drager,
 Af dig sit Ophold tager :
 O Gud, hvor god er du !

2. Velsign vort Land, o Herre,
 Velsign og Hvermands Bord,
 Lad hver velsignet være,
 Som stræber, beder, troer ;
 Giv Nøisomhed med Lidt,
 Giv Gæmildhed med Mere,
 Lad Enighed regjere,
 Saa hver har Fred med Sit !

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

93. Vort Maaltid vi beslutte nu
 Og folde vore Hænder,
 At komme dig vor Gud ihu,
 Som os alt Godt tilvender ;
 For Ro og Fred,
 For Kjærlighed,
 For dette Maaltids Spise,
 Af Luft og Vand,
 Af Skov og Land,
 Vi dig af Hjertet prise !

2. O Gud, hvor mangen vanter om
 Og efter Brødet leder,
 Hvis fattig Haand er ofte tom,
 Hvor bønlig han end beder ;
 Hvor mangen staaer
 I Værk og Saar,
 Beklemmt og lider ilde,

Og raaber paa
En Bid at faae
Af det, vi haanlig spilde!

3. O, lad os ei vor Brødkurv hen
Bag Laas og Lukke sætte,
Før den, som tyede til os hen,
Sit Stykke faaer af dette,
Som samlet er
Af Levninger,
Til Trøst i Hungers Vaade;
Vort Forraads Tal
Ei mindskes skal,
Men vore til i Naade!

4. Gud signe os i Jesu Navn,
Som vil os daglig mætte!
Vi gaae nu til vort Bærk og Gavn
I Gudsfrugt at forrette;
Velsign vor Daad,
Lad Armods Graad
Vor mindste Bid ei væde,
Men gid vi maae
Den Kunst forstaae,
At trøste dem, som græde!

5. Naar da i Verden intet Brød
Vor Tunge meer vil smage,
Gid da imellem Liv og Død
Vi Livsens Brød maae tage!
Gid vi vor Aand
Da i din Haand,
O Herre, kunne give,

Saa gjennem Død
 Til Hvile sød
 Vi kunne førte blive!

Bed Bryllup.

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

94. Vort Maaltid er til Ende,
 Vort Bord nu dækkes af;
 Til dig vi os nu vende,
 Som os det Gode gav.
 Med Tak af Hjertens Grund
 Dig Lov, o Gud, vi sjuenge;
 Du lædskede vor Tunge,
 Du mættede vor Mund!

2. O see til hver, som sukker
 For Brød til dig, o Gud!
 Din Haand du aldrig lukker,
 Den aldrig tømmes ud.
 O Gud, til Alle see,
 At tusind, tusind Munde
 Dit Navn velsigne kunne!
 O Herre, lad det skee!

3. For dette Par vi bede:
 Du komme dem ihu!
 Du deres Bord berede!
 Alt Godt saa giver du.
 Din Naade følge dem
 Paa alle deres Veie,
 Du signe, hvad de eie,
 Du signe deres Hjem!

Børn, Syge og Gamle.

Mel. I Osten stiger Solen op.

95. Sov nu, mit Barn, saa sødelig,
 Luk dine Dine til,
 Fordi Gud selv i Himmerig
 Din Fader være vil!

2. Dig Christus gav et evigt Haab,
 Han og for dig er død,
 Og til hans Liv du i din Daab
 Ved Kanden er gjenfødt.

3. Han sender sine Engle ned,
 Om Buggen Kreds at slaae;
 Thi luk dit Die, Barn, med Fred,
 Guds Dine aabne slaae!

Egen Melodi.

96. O gode Gud, jeg takker dig,
 En kjærlig Moder gav du mig,
 En god, en trofast Fader.
 Jeg kjender ikke Livets Bei,
 Men deres Naad og Lærdom ei
 Paa Veien mig forlader.

2. O Gud, lad mig betænke ret,
 Hvad fra mit første Kandedræt
 Jeg deres Omhu ffyllder.
 Da røres jeg saa inderlig,
 Og Kjærlighed til dem og dig
 Min hele Sjæl opffyllder.

3. Mit rørte Hjerte bryder ud
 I Bøn til dig, algode Gud,
 Den Svage kan du styrke.

Giv, jeg dem lyder redelig,
De lære mig at kjende dig,
Og trofast dig at dyrke.

4. Løn du dem selv med Miskundhed,
Og din Belsignelse udbred,
Til hvad de foretage;
Og lad dem finde Trøst hos dig,
Naar Alderdommen nærmer sig
Med skrøbelige Dage.

5. Med dig lad Glæde, Haab og Ro
I deres Hjerter altid boe,
Du stedse hos dem være;
Og naar fra mig du kalder dem
Til gode Sjæles rette Hjem,
Løn dem med evig Vre!

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

97. Jesu, naadig dig forbarme
Over alle Syges Bee,
Vær med Styrke hos de Arme,
Lad dem Lys i Mørket see;
Hjælp dem, giv dem Trøst i Nøden,
Mod i Striden, Fred i Døden!

2. Hjælp os Alle, at anvende
Bore sunde Dage saa,
At vi, naar de har en Ende,
Maae i dig vor Glæde faae,
Ja, i Dødens Mulm og Mørke
Prise dig, vort Liv og Styrke!

Mel. Gaf under Jesu Kors at staae.

98. Hvor svært, naar man er syg og mat,
Af Ven og Trøst og Haab forladt,

Alene med sin bittre Bæ,
At sige: Gud, din Billie fæe!

2. Hvor svært, fra dem at skilles ad,
Hos hvem vi vaaged, græd og bad,
Og naar de Elsktes Grav vi see,
At sige: Gud, din Billie fæe!

3. Og dog, hvad er vor Sorg og Nød
Mod hans, der gik til Korsfæts Død,
Der knæled i Gethsemane,
Og sagde: Gud, din Billie fæe!

Mel. Af Dybsens Nød, o Gud, til dig.

99. Min Gud, jeg gammel er og graa,
Stor Svaghed vil mig plage,
Mit Alderdom er kommet paa
Med Sorg og tunge Dage;
Mit Legems Styrke, Sjælens Kraft
I mig formindskes Dag og Nat,
Det vil jeg for dig klage.

2. Du, Herre, est mit Klippeflot,
Din Hjælp mon jeg tillide,
Du har beviist mig meget godt
Alt fra min Ungdoms Tide;
Du drog mig ud af Moders Liv,
Din Trøst, o Herre, nu mig giv,
Freløs mig fra al Nvide!

3. Forkast mig ei, o Herre kjær,
For Alderdommens Lyde,
Frelad mig ei, men hos mig vær,
Din Godhed lad mig nyde!
Lad mig min Tilflugt faae til dig,

Saa priser jeg dig eviglig,
Vil i din Hjælp mig fryde!

4. Min Tro og Trøst, mit Haab, min
Bøn,

O Herre, du formere,
Giv mig frit Mod og Taalmod Fjøn,
Mit Levnet du regjere,
At i din Frygt jeg vandrer saa,
At jeg et evigt Liv kan faae,
Naar her jeg er ei mere!

Mel. O Herre, frels mig, dem min Sag.

100. O Gud! hvorlænge skal jeg her
Mit usle Liv hendrage,
Og i saa haarde Lidelser
Bortslukke mine Dage?
See, jeg forsmægter, svinder hen,
Og ingen, ingen jordist Ven
Kan mig i Nøden hjælpe.

2. Naar Morgensolen kalder op
Til Arbeid og til Glæde,
Da ligger tungt min matte Krop,
Mens Taarer Diet væde.
Naar Aftenstjernen byder Ro,
Den kjære blide Nattero,
Flyer Sønnen fra mit Leie.

3. Ja, Sorgen synes født med mig,
Som Skyggen der mig følger,
Jeg trues, ængstes idelig,
Al Fryd sig for mig dølger;
Og hvor jeg end omkring mig seer,

Er ingen Hjælp at sine meer,
 Al Verden mig forlader.

4. Dog see, o Herre, hvad du vil,
 Jeg aldrig skal forsage;
 Du bøier vist dit Dre til
 Min Veemods Suk og Klage.

Den kommer, Frelsens blide Stund,
 Den kommer, Dødens stille Blund,
 Naar du min Sjæl vil kalde.

5. Da glemmer jeg den hele Jord,
 Og hvad jeg led i Støvet,
 Da skal jeg kjende grandt, hvorfor
 Din Wiisdom mig har prøvet,
 Da skal jeg see din Salighed
 Og naae mit Bælsens Diemed,
 Da skal jeg evig frydes!

6. O glade Haab, det gyder Trøst
 I mit beflemte Hjerte,
 Jeg hører Guds, min Faders Røst,
 Den lindrer al min Smerte.
 Ja, Fader, ja jeg er bered
 At vandre til din Himmels Fred
 Igjennem Sorg og Møie.

Mel. O Herre, frels mig, døm min Sag.

101. Jeg haver været rank og ung,
 Nu er jeg gammel vorden;
 Jeg bøies ned, saa træt og tung
 Mod Støvets Moder, Jorden,
 Og Sjælens Bængsel stunder did,
 Hvor Overhyrden mild og blid,
 Til No forsamler Hjorden.

2. Min Jæse blev i Verden graa,
 I Verdens Strid og Møie,
 Men aldrig jeg den Fromme saae
 Forglemt af Herrens Døie;
 Paa Nødens, som paa Glædens Dag
 Han er tilfreds med hans Behag,
 Som raader i det Høie.

3. Jeg skued flere Slægters Grav,
 Saae Ben fra Ben bortvige,
 Og Rig og Fattig, Høi og Lav
 I Graven vorde lige.
 Mens Dage komme, Dage flye,
 Guds Naade dog, hver Morgen ny,
 Sit Ord vil aldrig svige.

4. Hvor er det godt, naar Verden
 Mig længer vil behage,
 Saa hjertefro paa sikker Vej,
 At kunne hjemad drage!
 Snart reiser jeg i Jesu Navn,
 Og hist til mine Kjæres Favn
 Guds Engle mig ledsage.

5. Med Simeon jeg far' i Fred,
 Og mig til Ro begiver,
 Som Neget af den modne Sæd
 Paa Marken høstet bliver;
 Du, kjære Høstmand, Jesu Christ,
 Jeg haaber paa, at du forvist
 Et Sted hos dig mig giver.

Konge og Land.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

102. See, hvor det godt og lifligt er
 At Brødre sammen bygge,

og have ret hverandre kjær
 til fælles Liv og Lykke!
 Som Lægekraft af Balsam gaaer,
 af Enighed og Trostaa saar
 et Folk sin rette Styrke.

2. Som Duggen giver Frugtbarhed,
 naar den fra Himlen falder,
 saaledes from Samdrægtighed
 et Folkeliv fremkalder,
 hvor Kraft, Betsignelse og Lyst,
 og Alt, hvad glæde kan et Bryst,
 Raad og Daad skal fjendes.

Mel. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

03. Send, o Gud, din blide Fred
 fra din Himmel til os ned,
 led din Trøst husval Enhver,
 som forsagt og modløs er;
 vær din Kirkes Lys og Liv,
 lærerne din Viisdom giv,
 tørket meer og meer fordriv!

2. Vær os Alle mild og blid,
 styr til Held hver gavnlig Tid,
 vogn Enhver i Kald og Stand,
 liv os Frugt af Land og Vand;
 s fra smitsom Syge spar
 og mod Fjendens Vold forsvar,
 ongen og hans Slægt bevar!

3. Fremfor Alt, o gode Gud,
 liv os Lyst til dine Bud,
 dit Raade-Rige maa

Daglig Fremgang blandt os faae;
 Virksom vise Troen sig,
 At vi maae eendrægtelig
 Elske, lyde, tjene dig!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

104. Bo hos os, o Gud, i Naade
 Med dit rene Frelsens Ord,
 Lad din Aand de Hyrder raade,
 Som skal lede her din Hjord;
 Gjør vor Konge stærk og stor,
 Sæt hans Land i Fred og Flor,
 Lad hans Raad af Viisdoms Kilde
 Vse Kraft og vse Snille!

2. Gjør vort Land, som Zions Bjerg,
 Fuldt af Fedme og af Frugt,
 Al Ulykke du afværge,
 Driv vor Fjende selv paa Flugt;
 Hunger, Pest og Ild og Vand
 Giv ei Herskab i vort Land!
 Du er Herren, du kan raade,
 Bo hos os, o Gud, i Naade!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

105. Lad dit Rige allevegne,
 Herre, bredes ud paa Jord,
 Gjør det lyst i vore Egne
 Ved dit klare Livsens Ord;
 Dem, som Ordet lære, giv
 Viisdom og et helligt Liv,
 Aand og Naade, Mund og Mæle
 Til at redde mange Sjæle!

2. Lad dit Riges Glands forgylde
 kongens Spir og Arvestol,
 lad den af din Naades Fylde
 straaale som den blide Sol;
 kongens Arvehuus og Slægt
 og udi din Baretægt,
 lad dem Alle, dig til Ære,
 ved din Naade prydet være!

3. Gud velsigne Dyrigheden,
 Alle, hver i deres Stand,
 som i Krigen og i Freden
 taage over Folk og Land;
 giv dem Bidsdom, Kraft og Mod,
 styr, o Herre, deres Fod,
 lad al deres Tragten være
 andets Gavn og Christi Ære!

4. Ægtefolk i deres Bolig
 sig forene ret i Gud,
 vil at troe og følge trolig
 ved hinanden Herrens Bud!
 sign du deres Lives Frugt,
 sign du deres Børnetugt,
 at de Smaa og Store vandre
 til Himlen med hverandre!

5. Vær de Gamles Æns og Glæde,
 vær de Unges Fryd og Ænst,
 som til Enkers stille Sæde,
 vær de Faderløses Trøst;
 giv de Arme Nærings-Brød
 og husval de Banges Nød,
 læk de Uomvendtes Hjerte,
 søi det under Angers Smerte!

6. Læg de Syge, lædsk de Svage,
 Løs, o Gud, de Bundnes Baand,
 Hjælp Enhver sit Kors at drage,
 Styrk os Alle med din Aand;
 Lad os, hvor vi staae og gaae,
 Naar vor sidste Stund skal staae,
 Glade gennem Døden stige
 Ind til dig i Himmerige!

Me l. O sanctissima.

106. Dyb af Kjærlighed,
 Eys og Herlighed,
 Verdenslivets Forklarer!
 Skjebnernes Leder,
 Aandens Udbreder,
 Hil det Folk, du bevarer!

2. Ved din Baretægt
 Danmark's Kongeslægt
 Bar Aarhundreder Kronen;
 Styrk du med Aanden
 Lovhæver-Haanden,
 Folket, Riget og Thronen!

Rigsdagen.

Me l. Løver den Herre, den mægtige Konge med sin

107. Kongernes Konge og Herrernes
 Herre, dig hylder
 Himlen og Jorden og Alt hvad din Gud-
 dom opfylder;

Naadig er du,
 Hør og hør os da nu,
 Giv, at vor Gjerning dig hylder!

2. See du velsignende ned, o vor him-
 melste Fader,
 ad os af Hjertet bekæmpe med Kraft,
 hvad du hader,
 søge din Fred,
 følge din Genbaarnes Fjed,
 da tør vi kalde dig Fader!

3. O, lad din Aand over os fra det
 Høie udgynedes!
 Orknen da grønnes, og Marken med Frugt-
 barhed prydes;
 Hjerte og Aand
 nyttedes med hellige Baand
 til dig, som evig skal lydes.

4. Alt, hvad begyndes og endes med
 dig, det skal lykkes,
 Men hvad ei du haver plantet, med Rod
 skal oprykkes;
 Mant da din Sæd:
 Sandhed og Retfærd og Fred;
 Saligt det Land, hvor det lykkes!

Krig og Landeplager.

Mel. O kjære Sjel, fald ydmyg ned.

08. Søerfærers Gud, med Ydmyghed
 i for din Throne knæle ned
 disse Feidens Dage.
 Du, Herre, du alvældig kan
 beskytte os og Stad og Land,
 og standse Krigens Plage.

2. O Gud, bønør, bønør vort Raab,
Det er vor Trøst, det er vort Haab,
At du os ei forlader.

Forbarm dig, Gud, vær du vort Skjold
Mod vore Fjenders List og Vold,
Forbarm dig, hulde Fader!

3. Al vor Fortrøstning staaer til dig,
Du mægtig er og naaderig,
Du tidt har frelst os, Herre!
Giv Kraft i vore Stridsmænds Arm,
Og lad i vore Fjenders Barm
Snart Lyft til Fred regjere!

4. Din Aand lad kraftig staae os bi,
At vore Hjerter blive frie
Fra Bitterhed og Brede;
Lad os i Jesu Fodspor gaae,
At vi af ganske Hjerter maae
For Alvindsmanden bede!

5. Du hører Alles, Alles Raab,
O du vor Trøst, o du vort Haab!
Vi bede allesammen:
O, see til os i Miskundhed,
Du Fredens Gud, o, giv os Fred!
Bønør, bønør os, Amen!

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

109. I Krigens vilde Bue,
O Herre, styr vort Sværd,
Du spænde Folkets Bue
I denne Ledingsfærd;
Du Herre Zebaoth,

vis Navn høiløvet være,
 Giv snart os Fred med Fre
 og Alt, hvad os er godt!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

10. Vi Bølgen pløie helst med Fred,
 Kamp med Vind og Bove,
 som mange Liv opholdes ved
 er mellem grønne Skove;
 Men nu kom Feidebud,
 i Snekken redte ud,
 og heised Kongeslag
 til Lyn og Tordenslag,
 til Skræk for Danmarks Fjender.

2. Vor Fjendes Guld, vor Fjendes Blod
 let ikke vi begjere,
 Men giv os, Gud, med Kraft og Mod,
 at hævede Danmarks Fre!
 at frede trindt paa Strand
 om gjæve Fædres Land,
 at vinde paa hvert Tog
 og Glands til Danebrog,
 og takke dig med Glæde!

Mel. O Hære Sjæl, fald ydmyg ned.

11. Gjør Alting klart ombord til Slag,
 id tone Korsets røde Flag
 og hold Kanonen rede!
 Jesu Navn, med draget Sværd
 i staae i ærlig Orlogsfærd,
 og om hans Hjælp vi bede.

2. Vel mangt et Hoved synke vil,
 Og mangt et Die lukkes til,
 Før Kampen gaaer til Ende;
 Lad falde hvad der ei skal staae,
 Men trøstig i vor Gud vi staae,
 Trods Fjendens Lyn, der brænde!

3. Saasandt han er vor stærke Gud,
 Saasandt han drager med os ud,
 Hvis Kors i Flaget vaier;
 Saasandt skal mellem Død og Blod
 Vi staae som vore Fædre stod,
 Og faae en herlig Seier!

Mel. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

112. Forsærdes ei, du lille Hob,
 Skjøndt dine Fjenders Larm og Raab
 Fra alle Sider gjalde;
 De juble ved din Undergang,
 Men deres Fryd ei bliver lang,
 Thi lad ei Modet falde!

2. Din Sag er Guds, gaa i dit Råd,
 Og i hans Haand dig anbefal,
 Saa er der ingen Fare!
 Hans Gideon er end paa Jord,
 Som Herrens Folk og Herrens Ord
 Skal mandelig forsvare.

3. I Jesu Navn vort Haab er vist,
 At vore Fjenders Bold og List
 Til Skam og Spot skal blive;
 Vi staae med Gud, og Gud med os,
 Med ham vi hyde Døden Trods,
 Han vil os Seier give.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

113. Ei Hærens Tal gjør feierrig,
Ehi Gud i Himlen raader,
Og Lykke har i Fred og Krig,
Hvem han dermed henaader;
Om Mange eller Faa,
Dem Seiren følge maa,
Som deres Mærkesmand
Guds Engel gaaer foran,
Med ham er Himlens Styrke.

Mel. I Glands for Herrens Throne staaer.

114. Dig, store Herre Zebaoth,
Si evig Priis frembære,
Vor Klippe, Skjold, vort Bærn og Slot,
Dit Navn velsignet være!
Den Tid vor stærke Fjende kom
Med megen Vold og Brede,
Et styrte Land og Rige om,
Da stod du for os rede.

2. Du samlede Folkets Hjerter saa,
Som Under var at skue,
Et hver var færdig ud at gaae
Med Sværd og Skud og Lue;
Og midt i Slagets værste Ild,
Der, hvor vor Magt var ringe,
Hvor Døden var saa vred og vild,
Der skjulede os din Vinge.

3. Det var dit Værk, dit eget Værk,
Si dig det Alt tilskrive,
Du Gud, som er alene stærk,

Holdt os med Seir ilive.
 Fra Børn til Børnebørn skal gaae
 Din store Frelses Minde,
 Saalænge Danmark end skal staae,
 Og Sundets Bølger rinde!

4. Gud lade Rolighed og Fred
 I Kongens Rige blive!
 Guds Ord og Verre blive ved
 Os salig Trøst at give!
 Stil al den Strid, i Verden er,
 Du, som skal evig raade,
 Vær os med al din Frelse nær
 Og med din rige Naade!

Mel. Vor Fader ubi Himmerig.

115. Afvend fra os, o Herre mild,
 Den Straf, som hellig Retfærd's Ild
 For vore Synder har opvakt;
 Stadfæst din dyre Naadepagt,
 Fri os fra Krig og Hungersnød,
 Fra Pest og fra den bratte Død!

2. See naadig til os Arme, som
 Kan ei bestaae for Ret og Dom,
 Men haabe Naade, og vel veed,
 At, fjerner ei din Miskundhed,
 Da Verden og vi Alle maae
 For Syndens Skyld tilgrunde gaae!

3. O Herre, ikke os forkast,
 Din Naades Ord staaer evig fast;
 O, ved din Søn's den bittre Død
 Og ved hans Blod, som for os flød,

Stat med din Miskundhed os hi
 Og gør os fra vor Sammer frie!

4. Besserm os, som du ene kan,
 Belsign paa ny vort Folk og Land;
 Og trøst os altid med dit Ord,
 Svend den Landeplage stor;
 Giv os tilsidst en salig Død
 Og hisset hos dig Glæden sød!

For skjellige Stænder.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

16. For dig, o Gud, ei gjelder Stand,
 Ei Rigdom eller Bælde,
 Den høie som den ringe Mand,
 Læns begge hos dig gjelde.
 Høiløvet, Fader, være du!
 Du kommer lige mildt ihu
 Over hvert Menneſte paa Jorden.

2. Din Sol oprinder for Enhver,
 Og Jorden giver Grøde,
 Den Trøst, eet Haab for Alle er,
 For Alle Jesus døde.
 For hver, som vandrer her for dig,
 Opplader du dit Himmerig,
 For Ringe som for Høie.

3. Den Ringe til sin Trøst da veed,
 At du er og hans Skaber,
 Og at du i din Herlighed
 Ham ei af Sigte taber;
 Og alle see vi til din Priis,
 At du i Alt er god og viis
 Og Alles, Alles Fader.

Mel. Vor Fader udi Himmerig.

117. Du Herre, gav mig mine Raar.
Saa giv og, at tilfreds jeg gaaer
Udi min Gjerning, Kald og Stand,
Og gjør det Gode, som jeg kan,
Og tro paa deres Bedste staaer,
Hos hvem jeg Brød og Arbeid faaer!

2. Naar jeg vil lyde deres Bud,
Da tjener jeg og dig, min Gud,
Dig, for hvem Alt er aabenbart,
Hvis Die skuer grandt og klart;
Giv altid mig at vandre saa,
At dig mit Levnet tækkes maa!

3. Fra mig, o Jesu, ikke vig!
Du selv blev her en Tjener lig,
Dengang du Verdens Synder bar
Og lydig indtil Døden var;
Til dig jeg tyer med Bøn og Tro
Og finder Kraft og Sjælero.

4. Jeg ei misunder Andres Raar,
Af, Hvermand dog sin Byrde faaer,
Og Alle vorde Støv igjen;
Men den, som havde Gud til Ven
Og over Lidet trofast var,
Sin Raadeløn i Himlen har.

Sømandsstanden.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

118. I Jesu Navn, fra Hjemmets Hav
Paa Reisen vi os give;
Vort Anker op, vort Seil i Top,

for Binden hen vi drive!

2. Et Træ saa svagt har nu os bragt
 Ud paa de stolte Bølger;
 Det grumme Hav bli'er vist vor Grav,
 Om du ei med os følger.

3. Naar Stormen gaaer, og Bølgen
 flaaer,

Og Lyn omkring os spille,
 Bær du ombord og tal et Ord,
 Et Veiret bliver stille!

4. Du følge med, og al Fortred
 i Naade fra os vende;
 Syd Bind og Veir, de med os er,
 Giv Reisen, godt at ende!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

19. Far nu vel, du Kjære Land!

Dine Høie, dine Dale
 Sam i Haand vi anbefale,
 Som velsigner Land og Vand.
 Gud, dit Forsyn overskygge
 Slægt og Benner i vort Hjem!
 Lad dem funde, froe og trygge
 See, du ihukommer dem!

2. Nu vor Bei vi drage frem
 Over Havets vilde Bølge;
 Gud, din Varetægt os følge,
 Til vi naae igjen vort Hjem!
 Sign os alle, som paa Vandet
 Sove Liv for dagligt Brød!
 Sign dem Alle, som paa Landet
 Minde det af Jordens Skjød!

3. Lad Retfærdighed og Fred
 Gjerde om vor Konges Sæde,
 Som i Folkets Ro og Glæde
 Søger sin Lyksalighed,
 At vi, kommende tilbage,
 Kjende maae vort Land igjen,
 Og i Favn saa glade tage
 Hver sin Broder, hver sin Ven!

Mel. Sorrig og Glæde, de vandre tilbage.

120. Trillende Bøer og fraadende Bølger
 Medbør og Modstorm de skifte paa Hav,
 Berlende Svingang paa Solstinner følger
 — Det er vor Fart mellem Bugge og Gran
 Fredeligt kun

Er Dødens Blund;
 Mishaab og Strid har hver timelig Stund

2. Veirenes Spil er som Menneftens
 Tanker,
 Stolt svulmer Seilet, mens Lykken er god,
 Kneisende Høimast og tykkeste Planker
 Brydes og briste — saa falder vort Mod
 Ulykkens Dag

Finder dig svag,
 Tumler dit Sind, som et drivende Brag.

3. Selv naar til Glædens de liflige
 Sange
 Boverne dandse i føielig Rad,
 Tvilende Angst monne Hjertet undsfange:
 Sorgen kan komme, naar bedst jeg er glad.

Hvor skal jeg trygt

Lægge min Frygt?

Bølgernes Sal ei paa Bjælker er byggt!

4. Skrøbelig Sind, lad dog være at
grue!

Uvilende Sjæl, hvorfor est du forsagt?

Er der ei En, som kan Veirene true,

En, der har Stormenes Vold i sin Magt?

Hvor du end er,

Christus er nær,

Giver dig Hvile for Verdens Besvær.

5. Søg Ham, mens Hjertet saa lystelig
banker!

Ser den omkifter — Han bliver, forsand!

Sviger i Ratten dit Roer og dit Anker,

Kald paa din Frelser, da svigter ei han!

Stjernernes Ild

Tænder han mild;

Aldrig kan Himmelen's Haab føre vild!

6. Kjærlige Frelser, med dig udi Følge,

Smiler mig dobbelt det rolige Hav,

Engster mig aldrig den styrkende Bølge,

Skrækker mig ikke dens aabnede Grav!

Trygt i dit Navn,

Glider min Stavn,

Ører mig sikkert til Himmelen's Havn!

Efter Uveir.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

21. Søilovet være, Gud, dit Navn

for al din store Naade!

Os fører du fra Havn til Havn
 Og frelser os af Vaade,
 At, var du ikke hos,
 Hvor var da Skib og Gods,
 Hvor snart var Diet lukt
 Og Livets Lys udslukt!
 Men i din Haand er Tryghed.

2. Vildt Stormen Seil og Touge slaar
 Og Skræk og Rædsel bringer,
 Hvad er, som mod dens Magt bestaaer,
 Om du den ei betvinger!
 Tidt Bølgen gyselig,
 Som Bjerget høiner sig.
 Hæst bliver da vort Raab,
 Vi see ei Glimt af Haab;
 End frelser du os, Herre!

3. Med Angestraab af Hjertens Grund
 Til dig vor Arm vi rakte,
 Da lyfte ned den glade Stund,
 Som Liv og Redning bragte.
 Vor Angest er forbi,
 O Gud, dig takke vi;
 Vi synge dig til Lov,
 At os ei tog til Rov
 Afgrundens dybe Hule.

4. O Gud, almægtig er din Haand,
 Det see vi og tilbede,
 Paa Stormens Fart du lægger Vaand
 Og tæmmer Havets Brede.
 Saa vist vi vide nu,
 Du er vor Fader, du!
 Vi tye i Jesu Navn

aa trygge til din Favn,
alffens Nød vor Tillid!

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

22. Nu Tak, min Gud, for fuldendt
Fart!

er hvile Veir og Bølge.

riis være dig, mit Liv blev spart,
g Tak for Jesu Følge!

an var i al sin Magt ombord;
ed Medbør, som i Nøden
an prædiket sit Alvorsord
m Livet og om Døden.

2. Han tyded mig paa vilde Veie
it Hav, din Himmels Torden:
t du er Herren, — Støv er jeg,
den og dit Barn paa Torden.

aa tidt jeg kaldte paa hans Navn,
an styrked mine Tanker,
Farens Nat var det min Havn,
dit Nødskud og mit Anker!

3. Nu lad mig stadigt tænke paa,
t leve dig til Glæde,
som Dødens Trin paa Bølgen saae,
g tvang Orkanens Brede;
orhjælp mig, at jeg al min Tid
laa Christus ret bekjende,
g stride Livets gode Strid
Tro og Haab til Ende!

4. Og reder Dybet saa min Grav,
vad eller fjerne Strande,

Hos dig, som eier Jord og Hav,
 Jeg skal i Himlen lande.
 Min sidste Bøn i Jesu Navn
 Paa Himmelporten banker,
 Saa trænger jeg, i sikker Havn,
 Ei meer til Roer og Anker!

Bed Hjemkomst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

123. Dit Ens og Leide du os gav,
 Din Haand, o Gud, os førte,
 Vel saae vi det opreiste Hav,
 Og Stormens Brøl vi hørte;
 Men, Herre, du som styrer Alt,
 Du bød et Ord, og Havet faldt,
 Du bød, og taus var Stormen.

2. Naar dybt vi sank i Bølgens Stjot
 Hvo førte os i Veiret?
 Hvo holdt os fra den visse Død,
 Som trindt om os var leiret?
 Og naar vi paa den høie Raa
 I Nattens Mulm og Mørke laae,
 Hvo gav os Mod og Kræfter?

3. Dig var det, Fader, du vor Gud!
 For os du Møien letter,
 Du fører os af Faren ud,
 For os du Veien fletter;
 Du klarer op den vilde Drk,
 Hvor Banen er saa lang, saa mørk,
 Du er vor tro Ledsfager.

4. Saa fører du os ind og ud,
 et høie Navn skee Ære,
 saa glade vi, o Naadens Gud,
 stort Offer dig frembære;
 og naar til Søes vi atter gaae,
 in Varetægt vi lide paa
 Uveir og i Havblik!

Bondestanden.

Mel. O store Gud, din Kærlighed.

24. Min Stand, det er en Bondes
 Stand,

Men, Gud skee Lov og Ære,
 jeg lærte, hvor mit Fædreland
 Evighed skal være;
 og medens her, paa Adams Wiis,
 Sved min Jord jeg dyrker,
 et Blik mod Himlens Paradis
 sidunderlig mig styrker.

2. Jeg veed, at ei evindelig
 jeg skal i Muldet grave,
 en Arv har Jesus vundet mig
 Paradisets Have;

Daaben tog mig Gud i Pagt,
 herved al Sorg maa svinde,
 der Salighedens Sæd blev lagt
 Hjertets Jord herinde.

3. Af milde Jesu, du min Gud,
 tog selv mit arme Hjerte,
 et Fienden ikke der strøer ud
 den Sæd, som volder Smerte;

Giv Solskin, Regn og Frugtbarhed,
 At Alt maa staae i Grøde
 Hos mig og hver, som troer og veed,
 At os til Fred du døde!

4. Mit Reg Guds Engle da engang
 Til Himlens Lader bære,
 Med Jubelsang og Frydeflang
 Jeg evig der skal være;
 Ja, store Gud og Frelsermand,
 Snart Prøvens Tid er omme,
 Snart skal jeg see mit Fædreland,
 Snart skal min Frelse komme!

Troen paa Gud Søn.

1. Jesus Christus.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn.

125. Jesu dyrebare Navn,
 Vor Freløsnings Morgenrøde,
 Paradisets Førstegrøde,
 Bange Sjæles Hvilestavn,
 Troens stærke Seiersfane,
 Haabets rette Ankergrund,
 Vær vort Lys paa Livets Bane,
 Vær vort Liv i Dødens Stund!

Egen Melodi.

126. I Jesu Navn
 Vær al vor Gjerning fæe,

m den skal vorde os til Held og Gavn
og ei til Fordærvelse.

den Idræt,
som begyndes i det,
dem til det Gode gaaer,
ndtil den Maalet naaer,
t for Legem og for Sjæl
erved fremmes kan vort Vel,
g Gud deraf Vre faaer.

2. I Jesu Navn,
aa Jesu eget Bud,
aafalde vi med Tillid Herrens Navn,
rise vi med Tak vor Gud.

ægtig han er,
vad han byder, det skeer,
l Godhed er hos Gud,
l Viisdom er hos Gud,
stadig vi da haabe maae,
t naar ham vi lide paa,
lting heldigt falder ud!

3. I Jesu Navn
i leve og vi døe;

Livet han os holder i sin Favn,
an os savner, naar vi døe,
ngang han skal,
ed sit mægtige Kald,
s vække vædelig,
g føre os til sig.

esu, som os har forløst,
ig vi da med Englerøst
ynge Priis evindeligt!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.

127. Min Jesu, aldrig skal jeg glemme
Din underfulde Kjærlighed,
O vee mig, om jeg kunde glemme,
Hvad du for mig, mig Synder led;
Høilovet være Jesu Navn,
Det dyrebare Jesu Navn!

2. O jeg vil knæle og tilbede
Og prise, takke, elske dig,
Gid al min Id og al min Glæde
Maa være den, at tækkes dig;
Mit Levnet prise Jesu Navn,
Det dyrebare Jesu Navn!

3. Naar da min sidste Time kommer,
Saa vandrer jeg herfra i Fred,
Du, min Forsoner og min Dommer,
Du dømmes mig med Miskundhed;
Høilovet være Jesu Navn,
Det dyrebare Jesu Navn!

Egen Melodi.

128. O store Gud, din Kjærlighed
Jeg aldrig nok kan fætte,
Det Rigdoms Dyb jeg ikke veed
Med al min Sands at fatte:
Hvordan du elskte Verden saa,
Din Søn at ville give,
At hver, som troer paa hannem, maa
I Himlen salig blive.

2. I vor Natur han klædte sig
Og den med din foreente,

g for vor Tro i Himmerig
 Trældoms Kaar han tjente;
 a, han har ved sit Korsens Blod
 u Fred med dig oprettet,
 g i den dyrebare Flod
 r al vor Synd afvættet.

3. Min Sjæl, vær derfor frisk og fro,
 liv fuld af Himmelglæde,
 u kan i fast og freidig Tro
 u for Guds Ansigt træde;
 hi Døden mistet har sin Braad,
 g Slangens trædske Hoved
 ed Qvindens Sæd er søndertraadt,
 ud være evig lovet!

Mel. O Gud, du fromme Gud.

29. Min Jesus han er mig Begyn-
 delse og Ende,
 al den Deel, jeg gjør, ihvor jeg mig
 mon vende;
 an er mit Diemed, hvor jeg end gaaer
 paa Jord,
 , intet uden han udi mit Hjerte boer.

2. Naar jeg kun Jesum har, hvad
 skjøtter jeg om Torden,
 oad agter jeg paa Slud, paa Storm og
 Ild og Torden?
 ans Kjærlighed den gjør hver Byrde mig
 til Lyst,
 g intet uden ham vil huse i mit Bryst.

3. Med Jesu vaager jeg, med Jesu vil
 jeg sove,

Med Jesu gaaer jeg glad og Alting frist
tør vove;

Med Jesu jeg engang gaaer til mit Hvile-
sted,

Det er jo ei at døe, naar Livet følger med.

4. Min Jesu, før mig selv i alle mine
Dage,

Ei uden dig et Trin paa denne Jord at
tage;

Skal jeg mig føre selv, forføres jeg saa let,

Men fører du mig, da er al min Ban-
dring ret.

5. Dig vil jeg ganske mig med Liv og
Sjæl hengive,

I Tanke, Gjærning, Ord dig tjene her ilive;

Forsmaaet det Offer ei, lad mig dog vær-
din,

Gjør med mig, hvad du vil, din Villie er
min!

Egen Melodi.

130. Du Herre Christ,

Min Frelser est,

Til dig jeg haaber ene;

Jeg troer paa dig,

O bliv hos mig

Evindeligt

Alt med dit Ord det rene!

2. Jeg slaaer min Lid

Nu og altid

Kun til din rige Naade;

O Jesu sød,

jælp mig af Nød!
a, for din Død,
rels mig fra Synd og Baade!

3. Gaaer Sorgen paa,
in Sjæls Attraa
er altid at husvæle;
vad Nød er der,
vor du er nær,
Herre kjær,
dig mon jeg mig befale!

4. Jeg være vil,
Jesu mild,
vor du mig helst vil have;
jeg lækker ind
Sjæl og Sind
dig, Herre min,
ked al din Naadegave.

5. Da veed jeg vist,
Jesu Christ,
ou vil mig ei forlade;
ou siger saa:
ald du mig paa,
jælp skal du faae,
g Intet skal dig skade!

6. Giv os, o Gud,
i paa dit Bud
aae leve saa tilsammen,
t vi hos dig
vindelrig

Himmerig
an faae din Glæde, Amen!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

131. Det er min Trøst, mit Haab, min Vre,

Hvad jeg om dig, min Frelser, veed,
Jeg agter Alt for Tant at være
Mod denne Kundskabs Herlighed.
For mig du end i Døden gif,
Og Haab om evigt Liv jeg fik.

2. Lad aldrig Bantro mig forblinde
Og røve mig din høie Trøst,
Falsk Lære lad ei Seier vinde
Og døve Sandheds milde Røst,
Saa jeg forglemte, hvad du er
For dine frelste Mennesker.

3. Din blide Lærdom os opliver,
Naar Frygt og Tvivl i Sjælen er,
Dit Ord os Lyst og Styrke giver,
At vorde bedre Mennesker,
Og nærmere sig vor Afskedstid,
Dit Livsens Ord gjør Døden blid.

4. O Jesu, lad mig dig bekjende
Med hver min Daad, i alt mit Liv,
Og naar min Prøvetid har Ende,
O, du mig da din Naade giv,
At jeg dit Ansigt skue maa
Og i din Herlighed indgaae!

Mel. Jesu, du min Glæde.

132. Jesu, du os give, At vi troe dig blive, Vi da ere frie!

Du os Frihed skjenker
 Fra de tunge Lænker,
 Synden holdt os i;
 Verdens Pragt
 Og Lusters Magt
 Os ei skal i Trældom føre,
 Dig vi vil tilhøre!

Mel. Lovsanger Gud, den Bældige, den Bise.

133. Hvor er en Rædsel, som kan os
 forfærde,
 Naar vi bevare Christi Aand?
 Erngt boe vi bag hans Raades sikke
 Gjerde,
 Bort Rod er i hans stærke Haand;
 Som i en Stormvind Skovens Stammer,
 Saa bæve Verdens Børn i Verdens
 Sammer,

Men vi, al Synd og Sorg tiltrods,
 Løve synge frit: Gud er med os!

2. See, en Immanuel til Tegn os
 fattes

i Jesu Christ, til evig Tid,
 Et aldrig skal os Hjælp og Redning fattes
 i Troens Kamp og gode Strid;
 For stærke Fader i det Høie
 Bed ham har taget bort vor Sorg og Møie,
 Og ladet større Held os spaae,
 End hvad vi bede og forstaae.

3. Bed dig, Immanuel, skal vindes
 Freden;

Gud var med os i Kraftens Bliv,

Hvorved det Støv, du vandred i herheden,
 Blev dannet i din Moders Liv.
 Du skyldfri Søn af Davids Datter,
 Bed dig vort tabte Held skal vindes atter.
 Du rene Skud af Davids Rod,
 Af dig vi drage Styrke god!

4. Gud var med os i al din Daad og
 Tale,

I hver en Tanke af din Aand,
 I hvert af dine Fjed i Syndens Dale,
 I Underkraften af din Haand,
 I hvert dit Suk, i al din Rvide,
 I dine Saar, i Blodet af din Side,
 Og i din Død paa Korsets Pæl,
 Uskyldige Immanuel!

5. Gud var med os i Glandsen fra dit
 Høie,

Da Graven brast paa tredie Dag,
 Og i dit Seierstog fra Kampens Møie,
 Til Hjemmet efter vunden Sag!
 Gud er med os, til Verden svinder,
 I Daabens Pagt og i din Nadværks Minder,
 I Aandens Bærn mod Synd og Sorg,
 Immanuel, du Klippeborg!

M e l. Af Høiheden oprunden er.

134. Med høi og festlig Jubelklang
 Skal de Gjenløstes Frydesang
 Dig, Jesus Christus, ære;
 Du steg fra Himlens Herlighed
 Til Jordens faldne Slægter ned,
 Dit Navn velsignet være!

Du est kommen
At udbrede Haab og Glæde,
Dg os Svage
At befrie fra Syndens Plage.

2. Nedsendt til os fra Sandheds Gud,
Du spredte Kundskabs Straaler ud
I Mørkets skumle Rige;
Du lærte os saa blidelig
At kjende ham, som sendte dig,
Med ham os at forlige.
Bed din Lære

Du os byder høie Dyder;
Priis dig være
For din dyrebare Lære!

3. Din Faders store Diemed
Standhaftig du med Lydighed
Dg villigen fuldendte,
Dg nu det faldne Adamskjon
Fra Synd og Syndens bittre Røn
Befrielse kan vente.

Over Døden
Bandt du Seier, jeg nu eier
Bed dig, Herre,
Arveret til Himlens Ære!

4. Med høi og festlig Jubelklang
Skal de Gjenløstes Frydesang
Dig, Jesús Kristus, ære!
Op til din Himmels Herlighed
Du gik herfra, men bliver ved
Iblandt dit Folk at være.
Christe Jesu,

Vor Førfoner, du fom throner
 I det Høie,
 Alles Knæ for dig fig bøie!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

135. Lov og Tak og evig Ære
 Gæe dig, Guds eenbaarne Søn!
 Du en Frelfer vilde være
 For det faldne Adamsfjøn.
 Milde Jesu, lær du mig,
 At jeg vandrer rettelig,
 Lad i dine Fjed mig træde,
 Og kun deri finde Glæde!

2. Aldrig skal jeg da forfage,
 Om end Korfet trykker mig,
 Da skal jeg i Modgangs Dage,
 Som i Medgang elffe dig;
 Jeg dig elffer til min Død,
 Og da fvinde al min Rød,
 Hvad du led, og hvad du lærte,
 Trøfte, styrke skal mit Hjerte.

Mel. Nu velan, vær frift tilmode.

136. Tak for al din Fødsels Glæde,
 Tak, o Jesu, for dit Ord,
 Tak for Daabens hellig Bæde,
 Tak for Naaden ved dit Bord,
 Tak for Dødens bittre Bæe,
 Tak for din Opftandelse,
 Tak for Himlen, du har inde,
 Der skal jeg dig fee og finde!

2. Forjættelserne og Jesu Fødsel.

Mel. Egen Melodi.

37. Op, thi Dagen nu frembryder,
 som den ganske Verden fryder;
 Op, thi Naadens gyldne Aar
 frem med Lys og Glæde gaaer,
 som de Gamle før saa saare
 lentedes med Længselstaare!
 Halleluja, Halleluja!

2. Han, som mange Majestæter,
 fromme Fædre og Propheter
 bad med Længsel om at see,
 og det kunde dog ei ssee,
 han til os saa kjærlig kommer
 en yndig Naadens Sommer.
 Halleluja, Halleluja!

3. Han, som Abraham var lovet,
 Menighedens Liv og Hoved,
 Jakobs Krone, Sol og Lyst,
 alle Folkes Haab og Trøst,
 han kom ned til os omsider
 i den nye Pagtes Tider.
 Halleluja, Halleluja!

4. Nu maa Skyggen bort sig vende,
 Nu maa Billedværket ende,
 hvad skal Offerdyrets Blod?
 Jesus skjenked evig Bod;
 der selv Pagtens Ark maa vige,
 der er Pagtens Naade-Rige.
 Halleluja, Halleluja!

5. Nu er Tæppet sønderrevet,
 Og en Indgang aabnet blevet,
 I Guds Helligdom at gaae,
 Og for Naadens Stol at staae;
 Han, som Verdens Lys er blevet,
 Mattens Mørke har fordrevet.

Halleluja, Halleluja!

6. Moses Rige nu ophører,
 Christi Friheds Aand os fører,
 Borte er al Trældoms Frygt,
 Hvo Guds Naade ret har søgt,
 Kan nu trygt sig dertil fryde,
 Børnefriheds Ret at nyde.

Halleluja, Halleluja!

Egen Melodi.

138. Nu kom der Bud fra Engledech
 At Gud herved vil stige!
 Hans Søn, som i det Høie boer
 Og eier Wrens Rige,
 Vil vor Natur sig tage paa
 Og blandt os gaae,
 Det Nyt er uden Lige.

2. Til Nazareth det Budskab gaaer,
 Som Gud sin Engel byder,
 En Jomfru der en Hilsen faaer,
 Vidunderlig den lyder;
 Som Lyn indtræder Gabriel
 Med et Hilsæl,
 Som strækker, skøndt det fryder.

3. Livsaligste blandt Evas Røn,
 Gud saae til dig i Naade!

at føde skal Guds egen Søn,
 som haver Alt at raade,
 som strækker ud sin Kongestav
 fra Hav til Hav,
 til alle Slægters Baade!

4. Guds Kraft dig overflygge skal,
 og Anden fra det Høie
 ved Naade, uden Maal og Tal,
 sig over dig skal høie;
 og Jesus er hans søde Navn,
 som du i Favn
 skal see med Modersøie!

5. O Herre Jesu, lad din And
 dig kraftig overflygge,
 bered mit Hjerte ved din Haand,
 at du deri kan bygge,
 at ogsaa jeg kan aandelig
 indfange dig

og aldrig fra dig rygge!

6. Saa skal din Himmel i mig her
 ved Andens Kraft begynde,
 dit Hjerte, Sjæl og al Begjer
 sig op til Gud skal flynde,
 indtil jeg bliver Engle lig
 Himmerig,
 og aldrig meer skal synde.

Mel. O store Gud, jeg takker dig,
 eller: O hjære Sjæl, fald ydmyg ned.

39. Op, glædes Alle, glædes nu,
 ved Fryd opfylder Sind og Hu,
 Herren Eder glæder!

Thi Jesus er os nu saa nær,
 Han nu, fordi han har os kjær,
 Ildi vort Kjød sig klæder.

2. Bort Sorg og krænk ei meer v.
 Sind!

Guds Glæde lukke vi nu ind,
 At vi kan Jesum favne
 Med Bøn og Hjertens Tak og Tro,
 I hannem skal vi Haab og Ro
 Og Glæde aldrig savne.

3. Din Fred, o Gud, som overgaaer
 Alt det, som Sind og Sands formaaer,
 Bort Hjerte saa bevare
 I Christo Jesu, at vi maae
 Den rette Juleglæde faae,
 Som aldrig skal bortfare!

Mel. Christne, synger høit i Chor.

140. Søde Jesu, Davids Rod,
 Ræmpestærk og barnegod,
 Høvding stor i Englehjem,
 Barnefødt i Bethlehem,
 Du, som giver Nytaar bedst,
 Kom herind og vær vor Gæst,
 Giv en liflig Julefest!

Egen Melodi.

141. Lovet være du, Jesu Christ,
 At du Menneſke vorden est,
 Født af en Jomfru reen og kjær,
 Gladelig hilst af Himlens Hær!
 O Gud ſkee Lov!

2. Du, Gud Faders eenbaarne Søn,
 and i Lys, men dog Gud i Løn,
 berlig klædt i Kjød og Blod,
 m paa vor Brøst at raade Bod!
 O Gud skee Lov!

3. Verden gaaer i dit Ledebaand,
 g dog svøber en Qvindes Haand,
 som har skabt og styrer Alt,
 ev dog paa Skjød Barnlille kaldt.
 O Gud skee Lov!

4. Himlens Lys kom i dig til Jord,
 finner til ny Oplysning stor,
 dt kan vi nu ved Nattetid
 ende som Børn vor Fader blid.
 O Gud skee Lov!

5. Fattig kom du til Jorden ned,
 lede Armod og Uselhed,
 ttig du gjorde dig med Flid,
 ge blev vi til evig Tid.
 O Gud skee Lov!

6. Konning er du blandt Konger bedst,
 anders Konge blev Støvet's Gæst,
 rer os op fra Skjggedal,
 em til sin lyse Kongesal.
 O Gud skee Lov!

Egen Melodi, eller:

Fra Himlen høit vi komme her.

12. Det kimer nu til Julefest,
 et kimer for den høie Gæst,
 om steg til lave Hytter ned,
 ed Njtaarsgaver, Fryd og Fred.

2. O kommer med til Davids By,
Hvor Engle sjunge under Sky;
O ganger med paa Marken ud,
Hvor Hyrder høre Nyt fra Gud!

3. Og lad os gaae med stille Sind
Som Hyrderne til Barnet ind,
Med Glædestaarer takke Gud
For Miskundhed og Naadebud! —

4. O Jesu, Verden vid og lang
Til Bugge var dig dog for trang,
For ringe, om med Guld tilredt
Og perlestukken, silkebredt.

5. Men Verdens Vre, Magt og Guld
For dig er ikkun Støv og Muld;
I Krybben lagt, i Klude svøbt,
Et himmelsk Liv du mig har kjøbt.

6. Velan min Sjæl, saa vær nu glad,
Og hold din Suul i Davids Stad,
Ja, priis din Gud i allen Stund,
Med liflig Sang af Hjertens Grund!

7. Ja, sjunge hver, som sjunge kan!
Nu tændes Lys i Skyggers Land,
Og ret som Midnatshanen gol,
Blev Jakobs Stjerne til en Sol.

8. Nu kom han, Patriarkers Haab,
Med Flammeord og Himmeldaab;
Og Barnet tyder nu i Bang,
Hvad David dunkelt saae og sang.

9. Kom Jesu, vær vor Hytte-Gjæst,
Hold selv i os din Julefest,
Da skal med Davids harpens Klang
Dig takke høit vor Jubelsang!

Egen Melodi.

13. Et Barn er født i Bethlehem,
Bethlehem,
vi glæder sig Jerusaleem.
Halleluja, Halleluja!
2. En fattig Jomfru sad i Løn,
Sad i Løn,
og fødte Himlens Kongesøn.
Halleluja, Halleluja!
3. Han lagdes i et Krybberum,
Krybberum!
Guds Engle sang med Fryd derom:
Halleluja, Halleluja!
4. Og Ostens Bise offred der,
Offred der,
Guld, Røgelse og Myrrha kjær.
Halleluja, Halleluja!
5. Forvundet er nu al vor Nød,
Al vor Nød,
der er idag en Frelser fød.
Halleluja, Halleluja!
6. Guds kjære Børn vi blev paany,
Blev paany,
skal holde Juul i Himmelby.
Halleluja, Halleluja!
7. Paa Stjernetæpper lyseblaae,
Lyseblaae,
skal glade vi til Kirke gaae.
Halleluja, Halleluja!
8. Guds Engle der os lære brat,
Lære brat,

At synge som de sang i Nat:

Halleluja, Halleluja!

9. Da vorde Engle vi som de,
Vi som de,

Guds milde Ansigt skal vi see.

Halleluja, Halleluja!

10. Ham være Priis til evig Tid,
Evig Tid,

For Frelser bold og Broder blid!

Halleluja, Halleluja!

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

144. Fra Himlen høit kom Budskab her.

Med Nyt til Alle fjern og nær,

Godt Budskab os nu føres til,

Derom vi evig sjunge vil.

2. I Dag et lidet Barn er fød
Til Bod for Verdens Synd og Nød;
Det er den Herre Jesus Christ,
Som Frelse bringer os forvist.

3. Saa lad os mærke Tegnet ret:
I Stalden hist, i Krybbe flet,
Der vil vi finde Barnet lagt,
Som har al Verden i sin Magt.

4. Saa gaae vi da saa hjerteglad
Med Hyrderne til Davids Stad,
Og see den Julegave skøn,
Guds egen elskelige Søn.

5. O vær velkommen, ædle Gjæst!
For Syndres Skyld du kommen est
I Verdens Sammer ned til mig;
Jeg aldrig kan fuldtakke dig.

. Paa Hø og Straa du ligger der,
 Klude svøbt, o Herre kjær!
 og straalers ingen Throne saa,
 men her din Armods ringe Straa.
 . Var Verden nok saa vid og lang,
 var den dog en Bugge trang,
 dig ei værd, var den end fuld
 Perler, Edelsteen og Guld.
 . Saaledes det behaged dig
 i Sandhed at forkynde mig,
 Verdens Vre, Magt og Guld
 dig er ikkun Støv og Muld.
 . Min kjære Herre Jesu Christ!
 for dig en Bugge i mit Bryst,
 og Herberg i mit Hjerte der,
 dig jeg aldrig glemmer meer!
 . Priis være Gud i Sang og Bøn,
 som skjenked os sin egen Søn!
 a vil vi glemme Sorg og Savn,
 holde Juul i Jesu Navn!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

5. Mit Hjerte altid vanter
 Jesu Føderum,
 som samles mine Tanker
 deres Hovedsum;
 er min Længsel hjemme,
 har min Tro sin Skat,
 kan dig aldrig glemme,
 søde Julenat!
 . Men ak, hvad skal jeg sige,
 har jeg vil tænke paa,

At Gud af Himmerige
I Stalden ligge maa;
At Himlens Fryd og Ære,
Det levende Guds Ord,
Skal saa foragtet være
Paa denne onde Jord!

3. En Perle, der forgjettes,
Saa nøie ledes op,
Den blanke Demant sættes
I gylden Kronens Top;
Man kaster ei en Drue
Blandt tørre Grene ned,
Skal jeg min Gud da skue
I saadan Udselshed?

4. Hvi skulde Herresale
Gi for dig pryded staae?
Du havde at befale,
Hvad end du peged paa;
Hvi lod du dig ei svøbe
I Eysen som et Baand,
Og Jordens Konger løbe
At kysse paa din Haand?

5. Hvi lod du ei udspænde
En Himmel til dit Telt,
Og Stjernesakler brænde,
Du store Himmelhelt;
Hv kom ei aabenbare,
Da du i Svøb blev lagt,
Den himmelske Hærskare
Til Tjeneste og Bagt?

6. Han, som med Guddoms Bælde
Al Verden dømme vil,

ei har det han kan hælde
 dit arme Hoved til;
 det var og ei hans eget,
 det Hø, hvori han laae,
 han havde ei saameget,
 han kunde ligge paa. —

7. En Spurv har dog sin Rede
 og sikke Hvilebo,
 en Svale maa ei lede
 om Rattely og Ro,
 en Løve veed sin Hule,
 hvor han sin Ro kan faae:
 skal sig min Frelser skjule
 fremmed Stald, paa Straa?

8. At kom, jeg vil oplukke
 dit Hjerte, Sjæl og Sind,
 med tusind Længselsfulke,
 kom, Jesu, kom herind!
 det er ei fremmed Bolig,
 du har den dyrekjøbt,
 der skal du blive trolig
 Kjærligheden svøbt!

Egen Melodi, eller:

Den signede Dag med Fryd vi seer.

46. Velkommen igjen, Guds Engle
 smaa,

fra høie Himmelsale,
 med deilige Solskins-Klæder paa,
 Jordens Skyggedale,
 rods klingrende Frost godt Nar I spaae
 for Fugl og Sæd i Dvale!

2. Belmødt under Sky paa Kirkesti,
 Paa Sneen ved Midnatstide!
 Udbære vor Juul ei nænner I,
 Derpaa tør nok vi lide,
 O ganger dog ei vor Dør forbi,
 Os volder ei den Rvide!

3. Med venlige Dine himmelblaae,
 I Bugger og i Senge,
 Vi Puslinger har i hver en Braa,
 Som Blomster groe i Enge,
 O synger for dem som Lærker flaae,
 Som hørt de har ei længe!

4. Saa drømme de sødt om Bethlehems
 Og er det end forblommet,
 De drømme dog sandt om Barnets Hjem,
 Som laae i Krybberummet,
 De drømme, de lege Juul med dem,
 Hvis Sang de har fornummet.

5. Da vaagne de mildt i Morgengry
 Og tælle meer ei Timer,
 Da høre vi Julefang paany,
 Som sig med Hjertet rimer,
 Da klinger det sødt i høien Sky,
 Naar Juleklokken kimer!

6. Da vandre Guds Engle op og ned
 Paa Psalmens Tonefide,
 Da hyder vor Herre selv Guds Fred
 Til dem, den efterhige,
 Da aabner sig Himlens Borgeled,
 Da kommer ret Guds Rige!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

47. Han gjennem skabte Himle brød,
og, mod Naturens Orden,
Bik frem af rene Jomfru-Skjød
for at velsigne Jorden.

Den Søn, af Evigheden fød,
Bik frem i vor Natur, og bød
den faldne Slægt at leve.
Han bød det glade Himmelchor,
at synge høit om Fred paa Jord,
den Helvede at bæve.

2. O evig Være være Gud,
som hersker i det Høie!
Kæt, Zions Datter, Jesu Brud,
dit længselsfulde Die;
hi see, din Brudgom kommer her!
han kommer, denne Dagen er,
som Kjærligheden gjorde,
den er, hvad Tanken ei kan naae,
det største Under, Engle saae,
og knap beskue turde.

3. Han, kronet med den Majestæt,
hvormed han Verden skabte,
som ned med Himmel-Børneret
for alle de Fortabte;
han kom med al den Kjærlighed,
som Englene opholdes ved.
salig Engle-Orden,
gjør med vor svage Aand et Chor,
saa synger Himlen og vor Jord:
du er der Fred paa Jorden!

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.

148. Det himmelske Klang i Englechor. Englechor:

Guds Søn, Guds Fred, Guds Fryd på
Jord!

Halleluja, Halleluja!

2. Tak, Englechor, for Julebud,
Julebud!

Med Eder vil vi prise Gud.

Halleluja, Halleluja!

3. O Gud skee Lov for Julenat,
Julenat!

Nu kommer Nytaarsmorgen brat.

Halleluja, Halleluja!

4. Fra Bethlehem til Stjerneslot,
Stjerneslot,

Vi kjende Juleveien godt.

Halleluja, Halleluja!

5. Thi Jesus er den Himmelvei,
Himmelvei,

Som skinner klart og sviger ei.

Halleluja, Halleluja!

6. Den førte Engle ned til Jord,
Ned til Jord,

Den fører os til Englechor.

Halleluja, Halleluja!

7. Der synge vi med Liv og Enst,
Liv og Enst,

Med høi og klar og yndig Røst:

Halleluja, Halleluja!

Egen Melodi.

49. Deilig er den Himmel blaa,
 Nysst det er at see derpaa,
 Hvor de gyldne Stjerner blinke,
 Hvor de smile, hvor de vinke
 Os fra Jorden op til sig!

2. Det var midt i Jule-Nat,
 Over en Stjerne glimted mat,
 Men med Gæt der blev at skue
 En saa klar paa Himlens Bue,
 Som en lille Stjerne-Sol.

3. Naar den Stjerne lys og blid
 Sig lod see ved Midnatstid,
 Bar det Sagn fra gamle Dage,
 Alt en Konge uden Mage
 Skulde fødes paa vor Jord.

4. Vise Mænd fra Østerland
 Drog i Verden ud paa Stand,
 For den Konge at oplede,
 For den Konge at tilbede,
 Som var født i samme Stund.

5. De ham fandt i Davids Hjem,
 De ham fandt i Bethlehem,
 Den Spir og Kongethrone,
 Der kun sad en fattig Kone,
 Bugged Barnet i sit Skjød.

6. Stjernen ledte vise Mænd
 Til vor Herre Christus hen,
 Si har og en Lede-Stjerne,
 Og naar vi den følge gjerne,
 Komme vi til Jesus Christ.

7. Dennne Stjerne lys og mild,
 Som kan aldrig lede vild,
 Er hans Guddoms=Ord det klare,
 Som han os lod aabenbare
 Til at lyse for vor Fod.

Egen Melodi.

150. De hellig tre Konger saa hjertens-
 glad,
 Fra Hjemmet de droge til Bethlehems Stad,
 De toge sig for den Reise saa lang,
 At finde Jesum i Krybben trang.

2. En Stjerne dem viste til Jødeland
 Og hen til den himmelske Frelsermand,
 Og Barnet de funde, deilig og kjær,
 Hos Dre og Usen i Stalden der.

3. Og ned de fulde paa deres Knæ,
 Da Barnet de monne for Nie see,
 Og Røgelse, Myrrha, røden Gulb
 De offred den Herre saa frydefuld.

4. Saa droge de hjemad til deres Land
 Og prisede Gud, deres Skabermænd;
 Lad os ogsaa falde Herren til Fod,
 Ham prise af hele vor Hu og Mod!

5. Alt for den Stjerne fra Jakob Klar,
 For Kvisten af Israel aabenbar,
 For Kilden, som sprang af Naade stor,
 For Herren over alt Englechor!

6. Og synge som Kongerne hjertensglad
 En frydefuld Sang udi allen Stad,
 Indtil vi hos ham, vor Glæde kom fra,
 Kan synge evigt Halleluja!

Egen Melodi.

51. Vor Jesus kan ei noget Herberg
finde

Bethlehem, sin egen Fædreby,
an lader der i ringe Svøb sig binde,
vor ellers Markens Kvæg gaaer ind i Ly,
n Krybbe er hans første Lie,
et tørre Græs og Straa hans første
Barneleie.

2. Den Herre har sig Fattigdom tilegnet,
som alle gode Gaver har i Haand,
en Hellige blandt Syndere er regnet,
at han maa sønderrive vore Baand.

3. Du er der Haab for alle Døde,
det Guds egen Søn paa Jorden lod sig føde.

3. Velsignet være Herrens store Naade,
hans store Magt til evigt Minde sat,
som vidste paa vor Sammer Bod at raade
denne underfulde Naades Nat;

4. Velsignet Mærke uden Lige,
paa Lyset selv brød frem af høie Himmerige!

4. Saa vil vi os, trods alle Fjender,
fryde,

Gud har os givet det, ham kjærest var,
og lader alle Naadestrømme flyde,
hvad er der, som han os ei givet har?

Saa være ham da ogsaa Livet,
og hvad vi har, til Tak og evigt Dffer givet!

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

52. Min Sol, min Lyst, min Glæde,
Min Jesu, Hjertensven,

Hvor længe jeg at træde
 Med Lovsang til dig hen!
 Jeg har en Julefang
 I Hjertet dig at yde,
 Den skal med Tak udbryde,
 Hjælp selv min Troes Gang!

2. Man siger mig, du ligger
 I Krybbe, Hø og Straa,
 Kun lig en ussel Tigger,
 Jeg dig dog gjerne saae;
 Nu siger man, hvad kan
 En Arm hos Arme gjøre?
 Dog hvistes i mit Dre,
 Du est af anden Stand!

3. Man siger, hvo dig følger,
 Dit Kors maa tage med
 Og gaae som gjennem Bølger,
 I dine Fode=Fjed;
 Rød, Spot og Død dertil
 I Kamp mod Verdens Skare
 Vil sætte dem i Fare,
 Som dig opsoge vil.

4. Slik Frygt min Gang vel hindrer,
 Og isner mig mit Blod;
 Dog er der det, der lindrer
 I Hjertets dybe Rod;
 Jeg veed ei hvad der er!
 Det er en Enst og Længsel,
 At følge dig, om Trængsel
 Mig end tildøde kjær.

5. Du seer nok, hvad mig skrækker:
 Jeg intet selv formaaer,

Min Kraft sig vidt ei strækker,
 og himmelhøit ei gaaer.
 Men, Jesu, drag mig fort!
 Det er jo dog en Glæde,
 at Livet at indtræde
 gjennem Dødens Port!

Egen Melodi.

53. Af Høiheden oprunden er
 den Morgensstjerne, klar og skær,
 af Sandhed og af Naade:
 du Jakobs-Stammens nye Skud,
 du Davids Søn, min Konning prud,
 mig fryder overmaade!

iflig, venlig,
 søi og prægtig, stor og mægtig,
 mig paa Gaver,
 og Lys ved dig jeg haver!

2. Du lille Barn, saa favr og skøn,
 du Faders og Mariæ Søn,
 vil dig høibaarne Konning!
 Du Lilje i mit Hjerterum,
 dit Trøstens Evangelium
 er sødt som Mælk og Honning!

Elære Herre,
 himlens Manna, Hosianna!

Dig til Være
 glad i Anden vil jeg være.

3. Min Sjæl i Herren fryder sig,
 naar mildelig du seer til mig
 med Miskundhedens Dye;
 Jesu Christ, min Frelser god,

Dit Ord, dit Legem og dit Blod!
 Jeg evig vil ophøie!

Tag mig, favn mig,
 Gyd i Barmen Himmelvarmen,
 At din Naade

Bed dit Ord maa ene raade!

4. Hvor saligt er mit Hjerte nu!
 Mit Gæt og Alt er, Jesu, du,
 Den første og den sidste;
 Du henter mig til Lov og Priis
 I Himmeriges Paradis,
 Naar Døet her vil briste!
 Amen, Amen,
 Kom du milde Jesu lille,
 Løv ei længer,
 Længselen mit Hjerte trænger!

Egen Melodi.

154. Den yndigste Rose er funden,
 Blandt stiveste Torne oprunden,
 Min Jesus, den deiligste Pøde,
 Blandt syndige Menneſker groede.

2. Alt ſiden vi tabte den Ære,
 Guds Billedes Frugter at bære,
 Var Verden forvildet og øde,
 Vi Alle i Synden bortdøde.

3. Da lod Gud en Rose opſkyde
 Og Sæden omſider frembryde,
 At renſe og ganſke forſøde
 Vor Slægts den fordærvede Grøde.

4. Al Verden nu burde ſig fryde,
 Med Pſalmer mangfoldig udbryde;

ten Mangen har aldrig fornummen,
at Rosen i Verden er kommen.

5. Forhærdede Tidselgemytter,
aa stive som Torne og Støtter!

vi holde I Eder saa ranke
Stoltheds fordærvede Tanke?

6. Al, søger de ydmyge Steder,

Støvet for Frelseren græder,
aa faae I vor Jesum i Tale;

hi Roserne vore i Dale!

7. Min Jesu, du stedse skal være

min Rose, mit Smykke, min Ære,

de giftige Lyster du døder,

og Korset saa liflig forsøder!

8. Lad Verden mig Alting betage,

id Tornene rive og nage,

id Hjertet kun daane og briste,

min Rose jeg aldrig vil miste!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

55. I denne søde Tuletid,

ør man sig ret fornøie,

og bruge al sin Kunst og Flid,

uds Naade at ophøie.

ed ham, som blev i Krybben lagt,

i vil af ganske Sjølemagt

Manden os forlyste;

in Lov skal høres Frelsermand,

saa vidt og bredt i alle Land,

at Jorden den skal ryste.

2. En liden Søn af Davids Rod,

som og er Gud tillige,

For Verdens Synders Skyld forlod
 Sit lyse Himmerige;
 Det var ham svært at tænke paa,
 At Verden skulde undergaae,
 Det skær ham i hans Hjerte:
 I saadan Hjertens Kjærlighed
 Han kom til os paa Jorden ned,
 At lindre al vor Smerte.

3. Vor Tak vi vil frembære da,
 Endskjøndt den er kun ringe;
 Hosanna og Halleluja
 Skal allevegne klinge.
 Guds Ark er kommen i vor Leir*),
 Thi sjunge vi om Fryd og Seir,
 Mens Hjertet sig kan røre,
 Vi sjunge om den søde Fred,
 At Helvede skal skjælve ved
 Vor Julefang at høre.

4. Gud er os ikke streng og vred,
 Det kan vi deraf vide,
 At han har sendt sin Søn herved,
 For Verdens Synd at lide.
 Det vorde vidt og bredt bekjendt,
 At Gud sin Søn for os har sendt
 Til Jammer, Bæd og Baade;
 Hvo vilde da ei være fro,
 Og trøstlig lade Alt beroe
 Paa Guds, vor Faders, Naade!

5. Som Ratten aldrig er saa sort,
 Den jo for Solen svinder,

*) 1 Sam. 4, 3—7.

aa farer al min Kummer bort,
 naar jeg mig ret besinder,
 og tænker paa, hvor inderlig
 Guds egen Søn har elsket mig,
 og er min Broder vorden;
 jeg aldrig glemmer hine Ord,
 som klang i Engles Tulechor:
 Du er der Fred paa Jorden!

6. Og blandes end min Frydesang
 med Graad og dybe Sukke,
 saa skal dog Korsets haarde Evang
 aldrig aldrig Munden lukke.
 Naar Hjertet sidder meest beflemt,
 og bliver Glædens Harpe stemt,
 og den kan bedre klinge,
 og knuste Hjerter føle bedst,
 hvad denne store Frydefest
 og Glæde har at bringe.

7. Halleluja! vor Strid er endt!
 Du vilde mere klage,
 du vilde mere gaae bespændt
 disse Høitidsdage?
 Sving høit i Sky, Guds Kirkesloot:
 Halleluja, nu har jeg nok,
 den Lyst er uden Lige!
 Halleluja, Halleluja,
 Guds Søn er min, jeg gaaer herfra
 med ham til Himmerige!

Mel. Jeg vil din Priis udsjunge.

56. O Jesu, vor Forsoner,
 som kom til Jorderig,

Med høie Jubeltoner
Vi glade prise dig!
O store Kjærlighed,
Hvert Knæ for dig sig bøie,
Fra Thronen i det Høie
Steg du til Støvet ned!

2. Gaaer ud i Verdens Riger,
O Fredens Sendebud,
Til alle Sjæle siger,
Hvad os er skeet af Gud:
Os er en Frelser fød!
Nu Ingen bør forsage,
Nu vender Fred tilbage,
Guds Fred i Liv og Død.

3. O vær til os velkommen,
Du Herrens Salvede,
Du oplod Helligdommen,
Da du blev Menneſke!
Du den oplod for Hver,
Som sig fra Synd omvender,
Og rettelig bekjender
Dit Navn for Menneſker.

4. Lov, Tak og Priis og Ære
Skee dig evindelig,
Giv du os troe at være,
At vi maae tækkes dig!
Da ſkal vi ſee dig hiſt
O Herlighedens Rige,
Og evig Tak dig ſige,
Vor Frelſer, Jeſu Chriſt!

Egen Melodi.

57. Julen har Engle=Lynd,

Vi med Fryd

ø barnlig paa Gud Fader

Forlader.

i var i Nød saalænge,

og hørte han vor Bøn,

an veed, hvortil vi trænge,

or Frelser blev Guds Søn;

hi vil vi Alle sjunge

led Hjerte og med Tunge

t Være være Gud

or sit Julebud!

2. Ret i en salig Tid

Rom han hid;

il Levende og Døde

Gjenløde

e Ord, der foer saa vide

il alle Tider hen

m ham, som tog vor Rvide

g gav os Fryd igjen,

ik ned for os i Døden,

om Sol i Aftenrøden,

g stod i Morgengry

p for os paa ny!

3. Sorg er til Glæde vendt,

Klagen endt,

or Glæde skal hver Tunge

udsjunge.

hng med Guds Englefare

aa Jesu Fødselsdag

m Fred i Sjælesfare,

Gud Faders Velbehag,
 Som vil al Sorgen vende
 Til Glæde uden Ende,
 Bær os paa Børnevæis
 Ind i Paradis!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

158. O Christne, fremfor alle Dage
 Er denne Dag os glæderig,
 Bort med hvert Angestsuk, hver Klage,
 Hvo Christum elsker, fryde sig;
 Til Verden fødtes den i Dag,
 Som herligt har udført vor Sag.

2. Guds Søn vor Frelser vilde være,
 Fra Himlen steg han til os ned,
 Dplyste os ved Liv og Lære,
 Og Marterdøden for os led,
 Han opstod, gik til Faderen,
 Og leder os til Himmelen.

3. O Frelser, vi med glade Læber
 Forkynde, hvad vi skyldte dig;
 Men styrk og hver af os, som stræber,
 Ved Tro og Dyd at prise dig,
 Vi da blandt frelstes Skarers Tal
 Dig hilsset evigt prise skal.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

159. Jeg som et Barn mig glæde vil
 Og sjunge i det Høie,
 Ei Sorg idag paa Jord er til,
 Som tør min Sjæl nedbøie.
 Idag er fattigst Betler rig,

et Paradis er Jorden mig,
 Lil mig Guds Engle kvæde:
 I dag er dig en Frelser fød,
 I dag al Verdens Sorg er død,
 Og fød al Verdens Glæde!

2. Ei Synd, ei Død i Verden meer
 Mig knuge skal og tvinge,
 Jeg Naadens Dør oplukket seer,
 Min Sjæl har Englevinge.
 En Konge blev idag mig fød,
 Det lille Barn paa Moders Skjød,
 I Verdens Nød betvinger;
 Hans Rige Himmel er og Jord,
 Den Konge evig Tro jeg svoer,
 Og han min Sjæl gav Binger.

3. Flyv høit min Sjæl, flyv barnefro,
 Er salig i hans Rige!
 Med Kjærlighed, med Haab og Tro
 Hans Kraft mig ei skal svige.
 Klude svøbt, i Krybbe lagt,
 Det Barn har over Stormen Magt
 Og over Havets Bølger;
 Ei Jord, ei Luft, ei Ild, ei Vand,
 Ei Mørkets Magter røre kan
 Den Sjæl, som Herren følger.

4. Kom Høie, Ringe, Store, Smaa,
 Enfoldige med Vise,
 Lad os til Jesu Krybbe gaae
 Og Verdens Frelser prise!
 Morgjeves lyse Stjernen ei,
 See Konger følge Hyrdens Bei,
 Or Himlens Engle kvæde!

Idag er os en Frelser fød,
 Idag al Verdens Sorg er død,
 Og fød al Verdens Glæde!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

160. Saa frelstes vi fra Synd og Død,
 Med Jubel vi istemme:
 Os er idag en Frelser fød,
 Det vil vi aldrig glemme!
 Nu kom til Jorden Himlens Fred
 Og Haab om salig Ewighed,
 Det Haab os Jesus bragte;
 Vort Liv er kun en Prøvestand,
 Nu Himlen er vort Fædreland;
 O, didhen vil vi tragte!

Mel. Stille Nat, hellige Nat.

161. Glade Juul, deilige Juul,
 Engle dale ned i Skjul!
 Hid de flyve med Paradis-Grønt,
 Hvor de see, hvad for Gud er kjønt,
 |: Lønlig iblandt os de gaae. :|

2. Julefryd, evige Fryd,
 Hellig Sang med himmelsk Lyd!
 Det er Englene, Hyrderne saae,
 Dengang Herren i Krynben laae,
 |: Ewig er Englenes Sang. :|

3. Fred paa Jord, Fryd paa Jord,
 Jesusbarnet blandt os boer!
 Engle sjunge om Barnet saa smukt,
 Han har Himmerigs Dør opløst,
 |: Salig er Englenes Sang. :|

4. Salig Fred, himmelsk Fred
 oner Julenat herned!
 ngle bringe til Store og Smaa
 ud om ham, som i Krybben laae;
 Fryd dig, hver Sjæl, han har frelst! :|

Egen Melodi.

62. Her komme, Jesu, dine Smaa,
 til dig i Bethlehem at gaae;
 oplys Enhver i Sjæl og Sind,
 t finde Veien til dig ind!

2. Vi løbe dig med Sang imod
 og kysse Støvet for din Fod,
 o salig Stund, o klare Nat,
 da du blev født, vor Sjælestat!

3. Velkommen fra din Himmelsal
 til denne Verdens Skyggedal,
 hvor man dig intet Andet bød,
 end Stald og Krybbe, Kors og Død!

4. Men Jesu, at, hvor gaaer det til,
 t dog saa faa betænke vil
 den inderlige Kjærlighed,
 som drog dig til os Arme ned?

5. O, drag os Smaa dog til dig hen,
 for søde, fromme Sjæleven,
 t hver af os saa inderlig
 Troen maa omfavne dig!

6. Lad Verden ei med al sin Magt
 os røkke fra vor Daabes Pagt,
 Men giv, at al vor Længsel maa
 til dig, til dig alene staae!

7. Saa skal det skee, at vi engang

Blandt alle Helgens Jubelsang,
 I Himlens søde Paradis
 Skal prise dig paa Engleviis.

8. Her staae vi nu i Flok og Rad
 Om dig, vort skjønne Hjerteblad;
 Af hjælp, at vi og Alle maae
 I Himlen om din Throne staae!

Egen Melodi.

163. Julen har bragt velsignet Bud,
 Nu glædes Gamle og Unge,
 Hvad Englene sang i Verden ud,
 Nu alle imaa Børn skal sjunge;
 Grenen fra Livets Træ staaer skjønt
 Med Lys som Fugle paa Kviste,
 Det Barn, som sig glæder fromt og fjønt
 Skal aldrig den Glæde miste.

2. Glæden er Jordens Gjæst idag
 Med Himmelfongen den lille,
 Du fattige Spurv, flyv ned fra Tag
 Med Duen til Julegilde!
 Dands, lille Barn, paa Moders Skjød,
 En deilig Dag er oprunden,
 Idag blev vor kjære Frelser fød,
 Og Paradisveien funden!

3. Frelseren selv var Barn som vi,
 Idag han laae i sin Bugge,
 Den Have, Guds Engle flyve i,
 Vil Jesus for os oplukke;
 Himmerigs Konge blandt os boer,
 Han Juleglæden os bringer,

an favner hver Barnesjæl paa Jord,
og lover os Englevinger.

Mel. Gud, du skabte Jordens Freds.

64. Hil dig, Barn i Krybben lagt,
Julens Fyrste, vor Forsoner,
Dig tilhører Priis og Magt,
Himmerig og Livets Kroner!
Straaler ei i Dag med Glands
Over Krybben alt den Krands,
hvormed du din Martyr smykked,
Da du bort herfra ham rykked!

2. Julens Englefred steg ned,
Stephans Dje den forklared,
Julens Kraft og Herlighed
s hans Død sig aabenbared;
Derfor han saa sødelig
Slumred ind til Himmerig,
Daa sin Steenseng, uden Harmes,
Som et Barn i Moders Arme.

3. Hil dig, Barn i Krybben lagt,
Alt i Svøbet Seiervinder!
Herre, viis i os din Magt,
Strid i os mod dine Fjender;
ær os, under Haan og Had,
Bønnen, som din Stridsmand bad,
Og naar her vor Strid sig ender,
Lag vor Aand i dine Hænder!

3. Jesu Liv og Lære.

Mel. I Jesu Navn.

165. O Jesu, som
udi Landflygtighed

Paa Jorden var, Foragt og Fattigdom
Her i Verden for mig led!

O kom ihu,
At, Forløser, jeg nu
I Verden fremmed er,
Har ikke hjemme her;
Tænk paa mig og hjælp mig frem,
Med din Naade mig ei glem,
Før mig til mit rette Hjem!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

166. Et helligt Liv, en salig Død
Hinanden kjærlig møde,
Som Fuglesangen sagte sød
En liflig Aftenrøde;
De to maae ikke skilles ad,
Den ene gjør den anden glad,
Og meget liflig favner.

2. At have stridt den gode Strid
Og vandret ufortrøden
Paa Troens Bei til sidste Tid,
Hvor er det sødt i Døden!
Vel den, sin Herre tro har tjent,
Sin Gjerning gjort, sit Løb fuldendt,
Og bort i Fred kan fare!

3. O Simeon, du Herrens Mand,
O tusindfold til Lykke!
Du prydet har din Tid og Stand
Med Hellighedens Smykke;
Du lod en Himmelvandring see
Til Alderdommes sidste Sne,
Og tjente Gud paa Jorden.

4. Al Verdens Frelser var din Skat,
 Du brugte dine Kræfter,
 at tjene Herren Dag og Nat,
 et stræbte du kun efter!
 Du gik al Verdens Lyst forbi,
 og naaede paa den trange Sti
 en sød og salig Ende.

5. Hvad Under da, at Gravens Bo
 dig ei forfærde kunde?
 Du gik til Dødens Port saa fro
 som Fugl i Frydens Lunde,
 Du tog din Jesum sødt i Favn,
 saa reiste du i Herrens Navn
 til Gud i Himmerige.

6. O, Jesus er endnu at faae,
 Men han vil favnetages,
 har vi ei skjønnest ret derpaa,
 da skal det dybt beklages;
 thi Sjælen finder ingen Ro,
 før den udi den sande Tro
 sin Frelser seer og favner.

M e l. Jeg veed et evigt Himmerig.

67. Da Døden slog Herodes ned,
 sin Engel Gud udsendte,
 for Jesum af Landflygtighed
 til Hjemmets Land at hente.

2. Der var dog end en liden Plet,
 han kunde boe og bygge:
 di det ringe Nazareth,
 der fandt han Skjul og Skygge.

3. Seg er, o Jesu, du det seer,
En arm Udlænding bleven,
I Verdens Trældom, Dynd og Leer,
Vidt fra din Himmel dreven.

4. Dog henter du mig hjem igjen
Til din saa søde Hvile,
Min Sorg med Tiden slides hen,
Du til min Hjælp skal ile.

5. Ja, om en Sorg i Verden skal
Den anden række Haanden,
Du ender mine Sorgers Tal,
Og giver Bod for Vaanden.

6. Und mig et ringe Nazareth,
En liden, rolig Nede,
Hvor i Guds Fyldest Liv jeg ret
Dig, Frelser, kan oplede!

7. Saa skal min Sjæl alt her med
I dig, min Jesu, hvile,
I Himlens rette Hjem og Bo,
Der skal al Sorg bortile!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

168. Hvor stor er dog den Glæde,
At vi med Jesu maae
I Herrens Tempel træde
Og i hans Forgaard staae!
Den Salighed og Vre
Kan aldrig siges ud,
At Sjælen her maa være
I Samfund med sin Gud.

2. O Tempel, hvor din Lykke
Paa denne Dag er stor,

Ja Jesus selv vil smykke
 sin Helligdom og Chor!
 Gid Hjerterne kun vilde
 saa ydmygt aabne sig,
 som han, al Naades Kilde,
 vil indgaae naaderig!

3. Ibland de Lærdes Skare
 sig Jesus sætter ned,
 at høre og forfare,
 hvad de om ham vel veed;
 de søge Skriften nøie,
 Men Jesus kjendes ei,
 han staaer for hver Mands Die,
 Men Stolthed siger: Nei!

4. Af Jesu, gid du vilde
 dit Hjerte danne saa,
 at aarle det og silde
 dit Tempel være maa;
 du selv min Hjerne vende
 ra Verdens kloge Flok,
 lær mig dig at kjende,
 saa har jeg Wiisdom nok!

M e l. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

69. Store Gud og Frelsermand,
 vo er den, der lignes kan
 ved din Guddoms store Kraft?
 ingen har fra Adam havt
 lig en Fader, naaderig,
 lig en Moder, Engle lig,
 som har Himlen selv i sig.

2. Døberen, o store Gud,
 Som gik for i Verden ud,
 Til at vise Verden dig,
 Han saa høit undskylder sig,
 At han ikkun er en Røst,
 Som mod Syndens Saar og Brøst
 Prædiked al Verden Trøst.

3. Han ei værdig kjender sig,
 Ved din Sko at tjene dig;
 Hvad er da jeg Synder vel?
 Skygge, Støv og Kjødets Træl,
 Jeg er ikke værd at gaae
 Paa den Jord, du traadte paa,
 Eller i din Forgaard staae.

4. Men, o Jesu, Davids Rod,
 Jeg vil dig med Bøn og Bod
 Røttre og berede Sted
 I min Sjæl og Hjerte med;
 Tag det hen og dan det bedst,
 Kom derind og vær min Gæst,
 Giv en salig Tulefest!

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

170. Han stiger op paa Jordans Bred
 Vor Frelser, from at skue,
 Fra Himlen daler Vandens ned
 Og flager som en Due;
 O Fryderøst, som lyder her,
 Mens Himlen sig oplader:
 Min elskelige Søn det er!
 Saa vidner Gud, hans Fader.

2. Det høres end, det Glædesord,

et drager mig til Minde,
 t hvo, som bliver døbt og troer,
 skal Saligheden finde;
 ornyer Hjertet Dag for Dag
 sin Pagt med Gud i Daaben,
 a faaer jeg Herrens Velbehag
 g finder Himlen aaben.

3. Det Frydesyn ved Jordans Bred
 et aldrig er forsvundet,
 il Verden kommer Anden ned,
 u har den Veien fundet;
 i høre Andens Bingeslag,
 i Børnenavnet have:
 af, Jesu, Tak for Daabens Dag
 led al dens Naadegave!

Egen Melodi.

71. Jeg kjenner ham, hvem jeg har
 overgivet
 din hele Sjæl til evig Eiendom.
 an Veien er og Sandheden og Livet,
 an ned til os med Naadens Fylde kom;
 vel mig, Jesu, dig jeg kjenner,
 il dig som Frelseren min Tillid sig hen-
 vender.

2. Lykkelige de Dren, som dig hørte,
 lykkelige de Dine, som dig saae,
 a du dit Liv blandt Menneffene førte,
 u, som for os i Døden vilde gaae!
 den jeg og skal engang med Glæde
 it Ansigt skue hist i Herlighedens Sæde.

3. O søde Haab, o Trøst foruden Ege!

Din stærke Haand oplod mig Himmelen,
 Og fra mit Bryst tidt Længsels Sukke frige
 At komme did, hvor du for os gik hen;
 O, jeg hos dig skal have Livet,
 Og see den Herlighed, din Fader dig har
 givet.

4. Min Jesu, lad mig altid dig tilhøre,
 Din Aand, din Kraft vejlede mine Fjed,
 At siikre Trin jeg maa paa Banen gjøre
 Og naae mit Maal, en evig Salighed!
 Paa dig jeg troer, paa dig jeg haaber,
 Og vift du hører den, der dig med Tr
 anraaber.

Egen Melodi.

172. Dig, Jesu, priser jeg af gan
 Hjerte,
 Ved Ord og Levnet du mig Dyden lærte,
 Og for at frelse mig fra Syndens Brøde,
 Du led og døde.

2. Dog, lad ei blot min Sang din Priis
 udbrede,
 Til Tro og Kjærlighed din Aand mig lede
 Og styrk mig selv, mod syndig Lyst at kæmpe
 Og den at dæmpe!

3. Da skal og kan mig Intet fra dig
 vende,
 Jeg er og bliver din til Livets Ende,
 Og hisset jeg igjennem Evigheder
 Din Priis udbreder.

Mel. O Herre, frels mig, dem min Sag.

173. Af Sandhed, af Gud hjælpe dig

for ringe er din Lykke,
du trænges ofte ynkelig,
kan vil dig undertrykke!

Johannes er i Fængsel sat,
men Jesus er hans Trøste-Skat,
hans Haab, hans Hjælp og Smykke.

2. O store Fange, du kan ei
Nød Guds Kald forgjette,
men viser Sjæle Sandheds Wei,
men eneste og rette,
at de ved Jesu Ord og Aand
og Guddomsværker af hans Haand
kan hver en Tvivl udslette!

3. De Blinde see, de Halte gaae,
pedalske blive rene,
og hører, op de Døde staae
ved Jesu Ord alene;
et Livsens Evangelium
os Fattige faaer Sjælerum,
et Ingen kan formene.

4. O Jesu, hvo paa dig sig kan
forarge og sig støde,
med din saa ringe Tjenerstand,
som Dommen vist skal møde;
jeg favner dig med Hjertens Tro,
Mit Liv, min Lyst, mit Haab, min Ro,
du al min Sorg skal døde!

Me l. Min Sjæl og Aand, opmuntre dig.

74. Ved Galilæerhavets Bred
en Røst blev hørt, som taled Fred,
og taled, saa det stete,

Der Simon Peters Fiskernæt
Paa Dybet fik den rige Dræt,
Som ham til Jesum ledte
Og Herrens Priis udbredte.

2. O Herre, mange Sjæle gaae,
Hvor Dybets Bølger sammenflaae,
Hvor der er Nød og Fare;
Men lønlig sukke de til dig,
At du dog vil miskundelig
Med dine Straaler klare
For dem dig aabenbare.

3. Da byder du din Tjener gaae,
At Menneſker han fange maa
Og frem til Lyset lede;
Vel er han selv en syndig Mand,
Men i det Navn, som frelse kan,
Paa Dybet gaaer han, rede
Til Garnet ud at brede.

4. At, rør dog Havet med dit Ord,
Gjør Fiskedrætten rig og stor
Og Glæden over Naade;
Du, som alene hjælpe kan,
Vort Liv, vor Gud, vor Frelsermand,
Bønhør os af din Naade,
Frels Sjælene fra Baade!

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

175. O Jesu, Præst i Evighed,
Dit Ord os lader kjende,
Hvorfor dig Gud af Himlen ned
Til Jorden vilde sende,
At Syndere du kunde med

en Fader vel forlige,
 og give dennem Deel og Sted
 Herlighedens Rige.

2. Disciplene, som paa dit Kald
 sit Væreembed føre,
 paa de paa Jorden Himlens Sal
 med Sjæle rig kan gjøre,
 dem lærer du, at lyse Fred
 ra dig, al Synds Forsoner,
 oruster dem med Myndighed,
 og dem med Naade kroner.

3. Giv Livet i din Lærerstand
 et christeligt maa føres,
 id Intet, som forarge kan,
 m Sandheds Vidner høres,
 id dem forkynde høit dit Ord
 ti Seier og til Ære,
 taalønge Kirken her paa Jord
 Kamp og Strid skal være!

Met. Guds Godhed vil vi prise.

76. Hvad er det for en Snekke,
 n liden Flydebaad,
 om Bølgerne bedække,
 aa den er uden Raad?
 , see den store Nød,
 et som den gik til Grunde
 g just til Havsens Bunde
 ed i en Afgrund flød!

2. Det er Guds Kirke-Snekke,
 ans liden Menighed,
 om Bølgerne bedække,

Saa den ei Redning veed,
 Hvor Jesus lader, som
 Han ofte hardt mon sove,
 Og saa for Bind og Bove
 Sit Skib la'er tumle om.

3. Men lad kun Stormen tude
 Paa Verdens vilde Hav,
 Og lad kun Bølgen sprude
 Og true med sin Grav;
 Det koster kun et Ord,
 Da Storm og Bølger stærke,
 De faae det fuldt at mærke,
 Vi Herren har ombord!

Met. Hvad kan os komme til for No.

177. Hvor saligt var det Ugtepar
 I Cana over Maade,
 Hvor Jesus selv indbudet var
 Til deres Fryd og Baade!
 Den Bryllupsdag og Glædesfest
 Blev herlig ved den Bryllupsgæst,
 Som giver evig Naade.

2. Den gode Viin før Tiden slap,
 Kun Vand var end tilbage;
 Saa bliver ofte Glæden knap
 I bedste Frydedage;
 Men Jesus Hjælpen komme lod,
 Forvandleb Vand til Viin fuldgod
 Og stilled Trang og Klage.

3. Naar du kun inden Døren er,
 O Herre, lad da bryde
 Med Trusel frem en Modgangs Hær,

ver Magt dit Vink maa lyde.
 vil omfiske Korsets Stand,
 Glædens Viin for Sorgens Vand
 vore Hjerter gyde! —

4. O Jesu, du som Hjerter kan
 ene sammenbinde
 og føre dem i Ægtestand,
 en Naades Sol lad skinne,
 paa alle dem, som i din Frygt
 har deres Løfter paa dig bygt,
 og Fryd for dem oprinde!

5. Giv Vre, Held og gode Raad,
 og tusindfoldig Lykke,
 og kræft du selv al deres Daad
 i dit gode Lykke,
 velsign du deres Huus og Liv,
 og efter Døden dennem giv
 en Himmels Vre-Smykke!

Mel. O Herre, frels mig, døm min Sag.

18. Min Jesu, Grund til al vor Lyst
 og Frydens rette Sæde,
 hvad tynger dog dit milde Bryst,
 at hele Verdens Glæde?
 hvad er det for en bitter Ting,
 der saarer dig med Smertens Sting,
 du saa dybt maa sukke?

2. Du seer, Guds Billede er skjændt,
 som var i Sjælen inde,
 hvordan Mørkhed har bespændt
 arme Folkes Sinde.
 et Mesterstykke af Guds Haand,

Vor Tunge seer du nu i Baand,
 Af Syndens Lyster lænket.

3. Men du gaaer midt paa Pladsen ind
 Blandt dem, der lide ilde,
 Og aabner med bængstet Sind
 Dit Hjertes Naadefilde.
 Det Suk, man af dig høre fik,
 Ind for os i Guds Hjerter gik,
 Hans Kjærlighed at finde.

4. O Frelser, lad dit Ephata
 Min Mund og Hjerter røre,
 Saa skal du et Halleluja
 Af begge faae at høre.
 O, at dit Broderhjerter maa
 I al vor Nød os aabent staae,
 Da kan os Intet fattes!

Egen Melodi.

179. Med sin Alabasterkrukke,
 Fuld af Salve dyrebar,
 Hun, som maatte skamfuld sukke:
 Herre ynkes, Herre spar!
 Kom, med Hjertet sønderknuset,
 Ind i Phariseerhuset,
 Hvor tilbords den Rene sad.

2. Synderinden kom med Rødme,
 Krukken brat hun sønderbrød,
 Salven dyrebar med Sødme
 Over Herren hun udgjød,
 Lod og sine Taarestømme
 Herrens Fødder oversvømme,
 Tørred med sit Hovedhaar.

3. I min Barm, som denne Kvinde,
 jertet føler Banghed stor,
 Sniger, som den Synderinde,
 sig til dig ved Naadens Bord,
 ødmer, blegner, føler Baanden,
 ftergjør det alt i Aanden,
 sukker: Herre, ynkes, spar!

4. Som min Gud jeg dig vil dyrke,
 som en Sol for mig oprind!
 min Siæl er Mulm og Mørke,
 tidnat uden Maanestkin;
 see dog til mig, fra det Høie
 speile sig dit Solesøie
 min stille Taareflod!

Egen Melodi.

80. Jesus græder, Verden leer,
 anvid sjunger mellem Grave,
 Syndens Træl ei Dybet seer,
 øden danser med sin Slave;
 Sjælen sig i Lænker glæder,
 verden leer, men Jesus græder.

2. Enden kommer, Bee, o Bee,
 angne Sjæl, afryst din Lænke!
 kan du Jesu Graad ei see,
 kan du paa din Fred ei tænke?
 Gråd forgjæves Verdens Dommer,
 see da, Bee, naar Enden kommer!

3. Jesus græder, smelt hvert Bryst,
 raagn hver syndig Sjæl, som sover,
 væv, o Verden, i din Lyst,
 sig det er, han græder over!

Brister, brister Mørkets Rjeder,
Smelt hvert Hjerte, Jesus græder!

Mel. Af Dybsens Rod, o Gud, til dig.

181. Svi spørger jeg saa ængstelig:
Hvo sørger for mig Arme?
Hvor er den Haand, som giver mig
Brød, Klæder, Huusly, Varme?
Som var alene jeg udsat
For Mangel og af Gud forladt,
Som var ei Gud min Fader!

2. See Markens skønne Lilier,
Ei væve de, ei spinde,
Og dog maae Kongens Prydelser
Mod deres Pragt forsvinde;
Den, som har smykket Blomsten saa,
Hvor meget mere Omhu maa
For Mennesket han bære?

3. Min Aand er skabt til evig Fryd
I Herlighedens Rige,
Did skal og ved Basunens Lyd
Mit Støv engang opstige;
O da vil han ei heller her
Mig negte, hvad fornødent er
Til Sjæls og Legems Baade.

4. Saa skal da Frygt og Mishaaab ei
Mit Sind og Hjerte krænke,
Gud vil paa lovlig Næringsvei
Befsignelse mig skjenke.
Bedst veed han, hvad jeg trænger til,
Han ene kan og ene vil
Min sande Belfærd fremme.

5. O Fader, kom vor Lærø ihu,
 Barmhjertig dig, Jesu Fader!
 For Angst, vort Misshag kjender du,
 Naar Verden os forlader;
 Giv Sjælen Lys og Tro at see
 Dig Gode, dig den Mægtige,
 Som Alt med Visdom styrer!

Mel. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

82. O du de Angergivnes Ven,
 Som kom til os fra Himmelen,
 Du store Sjælehyrde,
 Hvor trøsterigt dit Hyrdenavn,
 Du aabner mig din hulde Favn
 Og letter mig min Byrde!

2. Din Hyrdestemme, o hvor mild
 Den kalder hver, som farer vild,
 Vel den, som Stemmen hører!
 Du kalder os fra Mørket ud,
 Fra Syndens Mørke du til Gud,
 Til Lys og Liv os fører.

3. Fra Synden du og mig udred,
 Frelst ved dit eget Blod jeg blev,
 For evig din at være;
 Thi vil jeg aldrig mig igjen
 Til Verdens Trældom vende hen,
 Fra dig, min sande Herre!

Mel. O Herre, frels mig, dem min Sag.

83. Guds Naade og Arvaagenhed,
 Hans aabne Fadersøie,
 Derpaa kun faa at skjønne veed,

Dg hvor han agter nøie,
 At han os i sin Viingård kan
 Indkalde, hver udi sin Stand,
 De Ringe som de Høie.

2. Fra Livets Morgenstund udgaaer
 Hans Raades Kald saa vide,
 Hans store Viingård aaben staaer,
 Mens Dagens Timer skride,
 Han kalder altid Fleer og Fleer,
 Mod Aftenstund han til dem seer,
 Saa er det Lønningstide.

3. De som paa Arbeid aarle kom,
 Dg ei lod Herren lede,
 Som bare Dagens Byrde om
 Alt i den stærke Hede,
 De vente større Løn at faae,
 End de, først Herren kaldte paa
 En Stund før Sol var nede.

4. Men Gud, som er paa Raade rig
 Foruden Maal og Ende,
 Den Sidste gjør den Første lig,
 Dg giver saa tilkjende,
 Vor Gjerning ei fortjene kan,
 Hvad Deel udi Guds Himmel-Land
 Hans Raade os vil sende. —

5. O Gud, hvad er dog al vor Daad,
 Vor Tanke og vor Tale,
 Vort Anslag og vort Hjertes Raad,
 Naar skjønneft vi dem male?
 Naar du os i dit Lys beseer,
 Da er det Guld kun ringe Leer,
 Hvoraf saa høit vi prale.

6. Dog, Jesu Christ, vi vente paa
 vor Deel i Herrens Glæde,
 den skal vi vist af Naade faae
 i Herlighedens Sæde,
 den kun for din Retfærdighed
 og Døden, som for os du led,
 det er vor Tro og Glæde.

Me l. Mig hjertelig nu længes.

84. **D** Herre Gud, din Være,
 din Sød, dit rene Ord,
 som udsaaes, dig til Være,
 Folke-Hjerters Jord,
 hvor kraftig den sig finder,
 naar du den lader strøe,
 naa den dog lide Hinder
 og tidt i Spiren døe.

2. Paa Veien meget spildes
 og tørre Klippegrund,
 landt Tornekrat forvildes
 idt Kjernen, skøn og sund,
 den mindste Deel kun falder
 di den gode Jord,
 og faaer sin Væxt og Alder
 og ret velsignet groer.

3. **D** Gud, du seer og kjender,
 hvad Art af Jord jeg er,
 Rod Verden jeg mig vender,
 kun liden Frugt jeg bær;
 over Sjæl dog, som vil være
 dit rette Sæde-Land,

Kan tusind Frugter bære
 Ved Himlens Dug og Vand.

4. For Torn og haarde Stene
 Min Hjerte-Grund befri,
 Hegn mig med Naadens Grene
 Fra Verdens Syndesti,
 Dyrk selv mit Hjertes Ager,
 At Frugt den bære maa,
 Som det dig, Gud, behager,
 Til Høstens Krands at naae!

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

185. O Gud, hvor sørgelig
 Din Kirke-Ager sig
 I denne Tid befinder,
 Da Ukrud flux oprinder,
 Og truer, sig at sprede
 Og overgroe din Hvede!

2. Du lod jo her udstrøe
 Dit Ords det rene Frø,
 Til alle Sider naaede
 Det Livsens Korn, du saaede,
 Til Folkets Fryd og Nykke,
 Til Himmel-Frugt og Smykke.

3. Dog skyder Klinten op
 Sin purpurfronte Top,
 See, hvor de Stilke brammer,
 Som det var Herre-Stammer,
 Vil knap ved deres Side
 Nu længer Kornet lide!

4. O Gud, hvor sørneblind
 Er Mennesket i Sind!

e, som din Ager vare,
 idt vente ingen Fare,
 ten før de ud har blundet,
 ar Mørkets Fyrste vundet.

5. Ak, tænke vi os om,
 vad er vor Christendom?
 lens vi af Troen sprade,
 i har kun Stilk og Blade,
 ig Blomster vel udfolde,
 en Arene er golde.

6. Hvor er nu Ret og Skjel,
 som fordum vorte vel?
 hvor Kjærlighed og Dyder,
 som Christendommen pryder?
 hvor er nu Herrens Vre,
 hvor voxer reen hans Være?

7. Giv os din gode Aand,
 som Sæden af din Haand
 opelske kan og frede
 og Hjerterne berede,
 til megen Frugt at bære,
 dit store Navn til Vre!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

86. D Jesu, tag mig med dig op
 ra Jordens trange Dale,
 aa Bjergetindens høie Top,
 hvor Himmelrøster tale!
 vo som har seet dig der
 Herlighedens Skjær,
 an langes al sin Tid,

At komme atter did:

Ta, der er godt at være!

2. Thi der er Luften reen og sval,
Og Alting tryst og stille,
Der tier Jordens Suk og Kval,
Der standser Taarens Kilde;
Vi see fra oven ned,
Og undres maae derved,
Den Sorg, der var et Bjerg,
Er nu en liden Dværg:
Ta, der er godt at være!

3. Hiftede seer jeg Kamp og Strid,
Naar Blikket did jeg vender,
Thi syndig er al Verdens Id,
Og Taagen Diet blænder;
Men himmelff Fred er der,
Hvor Jesus selv er nær,
See, Taagen synker ned
For Solens Herlighed:
Ta, der er godt at være!

4. Vel mig, at jeg dog Veien veed
Til Bjergets høie Tinde,
Vel mig, at jeg i Ydmyghed
Kan Veien aaben finde!
Skjøndt jeg kan end ei boe
Bestandig hist i Ro,
Dog følger Kraft og Fred
Med mig fra Bjerget ned:
Ta, der er godt at være!

Mel. Min Sjæl og Aand, opmuntre dig.

187. Jeg løfter Sjæl og Die op

od Bjergets hellig-høie Top,
vor Jesus Christ opstiger;
og følger med i Sjæl og Sind,
skue i den Glæde ind;
ort Verdens Lyster, viger,
ort alt det, mig besviger!

2. I Aand og Tro jeg seer nu paa
t hvad de tre Disciple saae,
og trøstes ved den Glæde,
t Jesus der isørte sig
led Straalerne af Himmerig
g Lysets rene Klæde
ra Herlighedens Sæde.

3. Hans Ansigt Solens Klarhed fik,
ans Himmelsklæder for mit Blik
om Lys og Snee blev hvide;
ee, Moses og Elias kom,
uds dybe Ting de taled om,
vad Død han skulde lide
led Kummer, Kors og Rvide.

4. Jeg hørte Himmelrøstens Ord,
om alle Sorgerne paa Jord
Evhighed opveier:

an er Guds elskelige Søn,
om frelser Adams faldne Røn,
g Aandens Magt og Seier
Guddomsfylde eier.

5. Dog end jeg gaaer i Taagers Dal,
ud kjenner mine Sorgers Tal;
t, naar skal jeg opstige
aa Glædens Thabor, hvor jeg kan
ee dig, min Gud og Frelsermand,

I Herlighedens Rige,
Hvor al min Nød skal vige?

6. Engang Du spreder Skyen bort,
Du gjør min Længsel let og kort,
Kom snart, o kom at tage
Min Sjæl fra Verdens Synd og Nød,
Fra Sorrig og fra evig Død,
O kom min Sjæl at drage
Til dig for alle Dage!

4. Jesu Lidelse og Død.

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.

188. Jesu, store Seiervinder,
I Guds Stad du drager ind,
Naar din Fredsdag oprinder,
Glædes vemodsfuldt mit Sind;
Knæle vil jeg paa din Vej,
Hosianna sjunger jeg,
O, men gjennem Seiersglandsen
Seer mit Die Tornekrandsen.

2. Skaren, som du Veien viser
Til dit aabne Himmerig,
Skaren, som idag dig priser,
Vil imorgen spotte dig;
Palmen paa din Seiersvei
Grønnes til imorgen ei,
Hvor dit Hosianna gjalder,
Døden dig til Korset kalder,

3. Høie, stille Seiervinder,
Klart det for dit Die staaer,
Jordens Vre ei forblinder

et, som Guds Throne naaer;
 ædens Raab paa Palmers Vei
 lger Dødens Kval dig ei,
 ærligt straaler dog dit Die,
 lig seer du mod det Høie!

4. Himlens Konge, Jorden knæler
 a din store Seiersvei,
 edens Konge, ei du dvæler,
 lgaatha dig standser ei;
 ed du bringer, Himmelgjæst,
 rden raabe vil: korsfæst!
 men Himlens Engletunger
 ig Hosanna sjunger!

M el. Jeg raaber fast, o Herre.

39. See, hvor nu Jesus træder
 en til den Morderstad,
 iddog man ham bereder
 et grumt, et blodigt Bad,
 iddog hans Guddoms-Die
 ans Fængsel, Kors og Rød
 rud kan skue nøie,
 , see den visse Død!

2. Dog vil han, fri i Sinde,
 od sine Fjender gaae,
 in veed, han dem skal binde
 , evig Seier faae;
 r er han, som vil løse
 er syndebunden Træl,
 r er han, som vil øse
 øst i hver bange Sjæl!

3. Her er han, som vil favne

Dig med sin Kjærlighed,
 Her er han, som vil gavne
 Dig med sin blodig Sved;
 Her er han, som vil bære
 En Tornekrands for dig,
 Her er han, som vil være
 Din Drot evindelig!

4. O Jesu, gid jeg kunde,
 Som jeg saa gjerne vil,
 Dig ære nogenlunde,
 Hjælp du mig selv dertil!
 Jeg gjerne mine Klæder
 Vil for dig lægge ned,
 Jeg med i Flokken træder,
 Som er til Tak bered.

5. Jeg bær og mine Palmer
 Til Krens Konge frem,
 Jeg synger mine Psalmer,
 O Jesu, hør du dem!
 Bort Hosanna klinge!
 O Jesu, Frelser, gæk,
 For Død at undertvinge,
 Og hav saa evig Tak!

Mel. O Herre, frels mig, døm min Sag.

190. Han staaer paa Randen af sin Grav
 Smorgen de ham dømme,
 Den bittre Kalk, ham Verden gav,
 Han om en Stund skal tømme;
 Da svulmer Hjertet i hans Barm,
 Ei føler han mod Verden Harm,
 Men Kjærlighed til Sine.

2. Han deler ud det hvide Brød
 til alle sine Kjære,
 men er jo selv det Livsens Brød,
 som vil os evig nære:

Det er mit Legem, har han sagt,
 som gives hen i Dødens Magt,
 som brydes her for Eder!

3. Saa tog han Vinens ædle Saft
 Paaskefestens Bæger,
 men er jo selv den Livsens Kraft,
 som Hjertets Sorger læger:

Tag, drikk deraf, det er mit Blod,
 som øses ud til Syndebod,
 for dette til mit Minde!

4. Bort svandt de mange hundred Aar,
 men end hans Klokker kime,
 ved Kalk og Disk paa Bordet staaer
 til Minde om hiin Time;
 og med sin Aand han staaer os bi,
 og trøstelig da forkynde vi
 hans Død, indtil han kommer.

Met. Jesus, Frelser, Saliggjører.

1. Hører til, I høie Himle,
 hører til, I Englechor,
 og I alle Folkevrimle,
 for I færdes trindt paa Jord,
 og hver, som høre kan,
 og hvad Aand har og Forstand,
 og alle Engletunger,
 I us nu sin Lovsang sjunger!

2. O du Guds Apostelskare,

Hvor dog Eders Hjertegrund
Maatte sig med Fryd opklare,
Da I tog af Jesu Mund
Israels Halleluja,
Priste Gud for Frelse fra
Pharaoners Nag og Plage,
Og for Kana'ns Frydedage!

3. O hvad søde Himmeltoner,
Jesu, paa din Tunge laae,
Da, vor Frelser og Forsoner,
Døden du for Die saae!
Adam ud af Paradis
Gik med Suk for Bredens Riis,
Du igjen med Sang oplukker
Paradis, og Slangen sukker!

4. Evangelium forkynnder
Saa du for min svage Tro,
Med din Lovsang alt begynnder
Livets Træ hos mig at groe;
Gi jeg meer med Ak og Bee
Skal for Dine Døden see,
Jeg i dig skal trøstlig blive,
Med din Sang min Død fordrive.

5. Stem mit Hjerte, rør min Tunge,
Frelser, med din Guddomshaand,
Til i Liv og Død at sjunge
Med din Røst og med din Aand!
Syng, min Sjæl, at al din Rød
Kandt sin Grav ved Herrens Død,
Syng og tro, saa skal du stige
Syngende til Himmerige!

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

2. Over Kedron Jesus træder
 med frivillig Aand og Mod,
 græder, alle Dine, græder,
 græder, om I kunde, Blod!
 See, hvor Bladet er nu vendt,
 alle Buer nu er spændt
 og paa Jesum ene sigter,
 og hans ham hele Verden svigter!
2. David engang, tung om Hjerterod,
 fik henover Kedrons Vand,
 fuld af Harm, af Graad og Smerte,
 flygtig i sit eget Land:
 Men, o Jesu, maatte du
 ikke ængstes mere nu?
 Du, som dig til Døden skynder,
 bærer al Verdens Sorg og Synder!
3. See, hvor vaandefuld han falder
 ned, med Bøn udi sin Nød,
 kælende Gange Gud paakalder,
 beder, at den bitter Død
 og den Ralk maa vige hen,
 og dog strax tilfreds igjen;
 hvad hans Fader kun behager,
 er imod han gjerne tager!
4. See, hvor han med Døden strider,
 ængstet i sin Hjerterod,
 i jælekvæl ham sønderflider
 og oprører alt hans Blod!
 rædsset, hvor min Jesus laae,
 lodig Duggen trilled paa

Af hans Aarers Purpurkilde;
 Af, hvor led da Jesus ilde!

5. Men, o Blomster, I som kunde
 Vædes af den Dug saa reen,
 I livsalig Stund oprunde
 I dog under Oliegreen;
 Blomsterne i Paradis
 Bær mod Eder ingen Priis,
 Thi det Blod, som Eder farved,
 Gjør, at jeg har Himlen arvet! —

6. Naar jeg som et Blomster visner,
 Naar jeg fældes skal som Hø,
 Naar udi mig Blodet isner,
 Naar jeg daane skal og døe,
 Naar mit Hjerte stille staaer,
 Naar mit Dies Lys forgaaer,
 Saa skal jeg i Dødens Vaade
 Evig frelles ved din Naade!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

193. Mørket skjuler Gorderige,
 Natten den er nu for Haand,
 Mørket Solen vil bekriige,
 Lægge Jesum haardt i Baand;
 Slig en Nat var aldrig før,
 Himlen haver lukt sin Dør,
 Jesus, al vor Sol og Åre,
 Skal nu Nattens Skjændsel bære.

2. Den Forræder Judas tager
 Mørkets Vaaben villig paa,
 Fjendestæren han ledsager,
 Viser dem, hvor de skal gaae;

og ei Sværd, ei Spyd, ei Stang
 angør Jesum denne Gang,
 Men et Kys, en kjærlig Mine,
 som forraader til sin Pine.

3. Est du da en Fange bleven?
 Sel, og jeg en Fange var,
 Men ved dine Baand er revet
 fra de Bænker, som jeg bar!
 Jeg er bleven fri ved dig,
 Bind til dig mig hjertelig,
 Hvem du binder, store Fange,
 Lækker dig med Frihedsfange!

Mel. Jesu, dine bybe Vunder.

94. See, hvordan de Jesum slæber,
 som han selv end villig gaar,
 Brumme Hænder, flemme Læber
 driver, spotter, skjænder, slaaer!
 Himlen er i Baand og Bast,
 Chi Guds Søn de holde fast,
 Som et Lam i Ulvetænder
 slides han af deres Hænder.

2. Solen alt er under Lide,
 Men Retfærdighedens Sol,
 Jesus, staaer ved deres Side
 og for Spottens Dommerstol;
 Nysset kom til dennem ind,
 og er hver i Sindet blind,
 Lærke spørge om hans Lære,
 den de troede, Tant at være.

3. Retten haver ingen Gænge,
 i Bevliisnings Lys er slukt,

Medynkt er i Sønn og Sengen,
 Laas for Kjærlighed er luft;
 Had ham giver Dødens Løn,
 For han kalder sig Guds Søn;
 Det han er, maa han ei være,
 Saa tør alle Gud vanære.

4. Vil man mig med Døden true,
 For jeg Sandheds Bei vil gaae,
 Sid min Sjæl da maa beskue,
 Hvor taalmodig man dig saae,
 Der du vidste, Dødens Dom
 Kunde ei gaaes uden om!
 Saa skal al din Meen og Møde
 Dødens Tanker mig forsøde!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

195. Ingen Høihed, ingen Ære,
 Ingen sliq Fuldkommenhed
 Kan der under Solen være,
 At den fri for Fald sig veed;
 Ingen sig formaste maa,
 Om han end idag kan staae,
 Thi han kan imorgen falde
 Og sig ulukkelig kalde.

2. Store Helgen ogsaa haver
 Adams Kjød og Klæder paa,
 Deres høie Himmelgaver
 De i Leerkar bære maae;
 Kom og see, hvor Peder faldt,
 Der det om hans Troskab gjaldt!
 Jesus da hans Løfter savner,
 De fløi bort som Røg og Asner.

3. Hanen galer og forkynder
Rattens Gang, men Peder ei
Kjender Gang i sine Synder,
han er paa den brede Vej;
han forbander sig og svær,
at ham Jesus fremmed er!
See, mens han i Synden haster,
Jesus Die paa ham kaster!

4. Peder, est du da den Klippe,
Som Guds Kirke bygges paa,
hvor kan du da saadan glippe
Og i Storm ei bedre staae?
Jei, vor Jesus Klippen er,
Og hans Ord som Alting bær,
han staaer fast og aldrig rygges,
paa hans Ord Guds Kirke bygges.

5. Ingen Sorrig og Glende
Dig, o Jesu, hindre kan,
Du jo Diet hen skal vende
paa den arme, faldne Mand;
han det mærked, at du saae
Alt, hvad i hans Hjerte laae,
Og hvad Skyld der i ham findes;
Saa med Graad dit Ord han mindes.

6. Han dig negted trende Gange
Og forsvor sin Herre Gud;
Mine Fald de er saa mange
Mod hvert Lovens Ord og Bud,
at de overstige kan
Stjerner's Tal og Havets Vand;
Mund og Tunge, Hjerte, Die
Sig fra dig til Verden bøie.

7. Peder faldt og blev oprettet
 Ved din Naades stærke Arm,
 O min Jesu, det har lettet
 Syndestenen i min Barm!
 Du vil mig og ei forsmaae,
 Ihvor høit min Synd mon gaae,
 Vær med Trøstens Aand tilstede,
 Vær mig kun, som han, at græde!

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.

196. Ingen paa sin Styrke bygge,
 Mens han gode Dage har,
 Svaghde følger som vor Skygge,
 Medens Solen skinner klar!
 Helder den og vil gaae ned,
 Synker Hjertekraften med,
 Gjennem Modgangs Mørke lister
 Sig i Skjul den onde Frister.

2. Petrus, freidig til at stride,
 Svor ved Dag sin Trostabs Ed,
 Meente nok, han kunde lide,
 Naar den fjære Mester led;
 Svag og træt i Nattens Stund,
 Falder han dog snart i Blund,
 Førend Natten er forleden,
 Har hans Ord fornegtet Eden.

3. Ingen stolt sit Hoved bære,
 Drømme sig en bedre Mand!
 Petrus havde Kraft og Vre,
 Denne gang kun svigted han;
 Ved sin egen Styrke glad,
 Ei han vaaged, ei han bad;

ad os tænke paa hans Taarer,
 naar os egen Roes bedaarer!

4. Lad os vaage, lad os bede,
 sønnen er et Hjerteskjold,
 ad os vaagne være rede
 til at møde Syndens Bold!
 offer Trængsel os til Fald,
 reiser, væk os ved dit Rald,
 ad os Kraft i Striden finde,
 vin bli'er Vren, naar vi vinde!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

97. Han, som med et Kys fremtraadte,
 og sig underkjøbe lod
 til saa skjændig at forraade
 errens rene, skyldfri Blod:
 , hvad var det, som ham drev,
 a han slig Forræder blev,
 ar det kun de blanke Penge?
 e dog ikke vared længe!

2. Var hans Die blot udrevet,
 ar det til de Penge saae,
 ar hans Haand afhugget blevet,
 ar det Sølv udi den laae,
 g den Fod som bar ham let:
 usind Gange heller det,
 ad med Die, Fod og Hænder
 den Ild, som evig brænder!

3. O min Sjæl, hvor maa du bæve,
 ee, hvordan det Judas gif!
 eppe mægted han at leve
 l det næste Dieblif;

Længer ei han holdt det ud,
 Lige Mynt betalte Gud:
 Jesu Liv hans Lærling stjæler,
 Selv som Thy sig Judas kvæler.

4. Gode Gud, du os bevare,
 Hvor vi staae og hvor vi gaae,
 At ei Satan i sin Snare
 Os, som Judas, fange maa;
 Kun paa dig vi stole vil,
 Lad ham ei faae vundet Spil,
 Lad ham aldrig os forblinde,
 Saa han Hjertet kunde vinde!

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

198. Rettens Spiir, det alt er brast,
 Kjærlighed er bleven kold,
 Al Retfærdighed er svækket,
 Uskyld lider Last og Bold,
 Løgn er ført i Sandheds Dragt,
 Sandhed er i Støvet lagt,
 Uret klæder Dommens Sæde,
 Stene maae derover græde.

2. Ret og Uret lige gjelder,
 Lige høit optegnet er,
 Jesu klare Sag den helder,
 Ingen Ret har Die der;
 Folkets løse Snak gaaer frem,
 Deres Raab har Kraft og Klem,
 Retten skal for dem indrømmes,
 Jesus hen til Korset dømmes.

3. Men, af Gud, jeg kan ei følge,
 At min Synd foruden Tal

var med dig hen at følge
 i Dommens Huus og Sal;
 Jordens Synder Dommen skrev,
 og dig hen til Døden rev,
 og naar paa din Dom jeg grunder,
 ses mit eget Segl derunder.

4. Du foruden Skyld og Brøde
 gav dig under Dødens Dom,
 og frivillig for mig døde,
 derfor er du og saa from,
 og jeg for Guds Domstol maa
 min Tilflugt hos dig faae,
 og din Dom er mig en Naade,
 og jeg bliver dømt i Naade.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

99. See, Herrens Magt gjør Falskhed
 blind,

og paa Lysten intet gavner,
 og dens onde Raad med Hvirvelvind
 kan spreder hen som Avner.

Spottedragt,
 med stolt Foragt
 og haane dig, Forsoner!
 i den stakkete Stund
 det varer kun,
 og du i Himlen throner!

2. En Purpurflig med Haan og Støi
 vil give ham at bære,
 en Skam paa Himmelfartens Høi
 og prøvandler Gud til Vre;
 og paa Bjergets Top

Han stiger op
I Morgenrødens Klæder;
Nu viden Jord
Og Engles Chor
Hans Kongenavn tilbeder.

3. Til Spot og Latter de ham gav
Et brudent Rør ihænde,
Det blev dog til en Hersestav,
Som naaer til Verdens Ende;
O Israel,
Du mærked vel,
At den kan alting bøie;
Guds egen Magt
Er deri lagt,
For den sig Alt maa føie!

4. Til Hovedkrands de Tjørne tog,
Han maatte Smerten taale,
En Naadens Krone blev den dog,
Hver Torn en Himmelstraale;
I bange Sind
Den trænger ind
Og tænder Haabets Glæder;
Som Nat og Sky
For Solen flye,
Den Gravens Mulm adspreder.

5. O Christus, lad dit Kongespil
Den stolte Tanke bøie,
At Gud og dig jeg Vren gi'er,
Naar Nysken vil ophøie!
I Rød og Blee
Lad Anden see
Den Herlighed, du eier;

Wreskrands
 b Haabets Glands
 al styrke os til Seier!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

0. Med Spottens Rør i fromme
 Hænder,

b Smertens Torn omkring sit Haar,
 b blodigt Purpur trindt om Lænder,
 n Jesus med Pilatus gaaer;
 n stiller ham for Folket frem,
 g ei det Syn bevæger dem.

. See hvilket Menneske, berøvet
 hvad som fængsler Verdens Sands!

bøie sig for ham i Støvet
 v Kongerne i deres Glands,
 bede ydmygt: lad din Aand
 b Naade styre Sjæl og Haand!

. See hvilket Menneske! Naar Stunden,
 i store Dommens Stund fremgryer,
 Mørkets Engel bliver bunden
 evig ned i Dybet flyer,

b Majestæt og Himmelglands
 a dømmer Verden, som er hans.

. Det Spiir, som da hans Hænder fører,
 kynder evig Liv og Død,

i Krands, som da hans Isse rører,
 c straalt før første Morgenrød,
 Sønnen af hans Klædebon
 Læben trykker frelst Aand.

. O Herre, til jeg hist din Wre
 al see i salig Himmelsfred,

Lad i min Sjæl det Billed være,
Som vidner om din Kjærlighed,
At hvor jeg hviler, hvor jeg gaaer,
Dit Kors, din Død i Hjertet staaer!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

201. Jesu, jeg dit Kors vil holde
Og det slutte fast i Favn,
Mine Hænder vil jeg folde
Og velsigne høit dit Navn;
Lad mig finde Ly og Læ
Under dette Livsens Træ,
Lad ei Sorg og Rød mig nage,
Siig, du vil min Synd borttage!

Egen Melodi.

202. Paa sit Kors i Dødsens Smerte
Hænger med vansmægtet Hjerte
Frelseren, Guds egen Søn.
Selv den eviggode Fader
Ham til Døden overlader,
Hører taus hans Angestbøn.

2. Al, hvor ængstet, hvor bedrøvet,
Hver en Bennetrøst berøvet,
Er den samme Frelser's Sjæl!
Lidelsernes Kalk uddrikke
Maa han, skal han, ellers ikke
Naaes hans Hensigt og mit Vel.

3. Hvo kan tænke paa den Smerte
uden med et saaret Hjerte,
Om endog en Synder led?
Men her lider han, den Høie;

elt mit Hjerte, græd mit Dø,
her lider Hellighed!

Han for Verdens Synd maa lide
den Marter, al den Qvide,
ale Spot og Saar og Baand.

han selv var Livets Kilde,
n han døer, og døe han vilde,
ig han opgav sin Aand.

O, lad aldrig nogensinde
g de Plager gaae af Minde,
lser, dem for mig du bar;

n lad Kors og Død og Smerte
le, raabe i mit Hjerte,
ad min Frelse kostet har!

i. Hjælp, at jeg min Synd begræder,
mig stedse varsom glæder

o min Fred og Salighed;

rbt jeg blev, dit Navn skee Ære!

refjæbt, at lad det være

rsel paa ethvert mit Fjed!

Uf din Raade giv mig Kræfter,
jeg stedse dig herefter

aa bekjende redelig;

som atter bød mig leve,

g til Ære lad mig leve,

i Døden prise dig!

i. Nu, Forbarmer, jeg det haaber,

Forløste stadig haaber,

hørk du selv min svage Tro;

ar mit Legem dødt henfalder,

jeg veed, min Sjæl du kalder

i til Paradisets Ro!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

203 Indhyl dig, Jord, i Sørgekæder,
Straal ei, o Sol, paa Sorgens Dag,
Grib, Nattens Aand, i dine Kjeder
Og Jorden ryst med Afgrundsbrag;
Din store Grav, o Dyd, opkast,
Idag min Frelser's Hjerter brast!

2. Det Hjerter brast, som Himlens
Indsluttet dybt i salig Fred,
Det gjemte den uendelige,
Den grændseløse Kjærlighed;
Det Jorden bandt til Himlen fast —
Min Frelser's store Hjerter brast!

3. Sorg, Jord! I Himlens Engle
græder!
Idag er Verdens Lys udslukt;
En Gravsang, Jord og Himmel, kvæder!
Guds store Søn har Diet lukt!
Hans Døds Lys bandt Mørket fast —
Alverdens store Døds brast!

4. I Dødens Skyggers Land jeg byggede
Mit Haab, min Frelser gik herfra,
Mig Verdens Synde-Nat omfkygger,
Det tordner over Golgatha;
Min Frelser sidste Ord har sagt,
Hans Aand henfoer, det er fuldbragt!

5. Paa Dødens Træ han naglet hang
Som bar alt Liv i hellig Haand,
Hans Dødsstak Verden gjennemtrænger;
Henfoer dens Liv, henfoer dens Aand?

i haab, min Sjæl, i dybest Nød,
og mørkest Nat er Morgenrød!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

14. **S**kriv dig, Jesu, paa mit Hjerte,
min Konge og min Gud,
ei Belyst eller Smerte
og formaaer at slette ud!
Giv mine Indskrift paa mig sæt:
Jesu udaf Nazareth,
den Korsfæstede, min Vre
og min Salighed skal være!

Egen Melodi.

15. **G**af under Jesu Kors at staae,
den sidste Ord at agte paa!
Paa Korsets Træ hans Naades Røst
skal lyde dig til Liv og Trøst.

2. Han først for sine Fjender bad:

Fjære Fader, dem forlad,
i hvad de gjøre, veed de ei,
la blinde gaae de Syndens Bei!

3. O Jesu, bed du og for mig,

seer, hvor blind og skrøbelig
jeg er i al min Bei, mit Værk,
en ved din Bøn jeg bliver stærk.

4. Han dernæst til sin Moder saae,
for jammerfuld hun monne staae,
den stungen gennem Sjæl og Liv
af skarpen Sværd og Morderkniv

5. En anden Søn han hende gav
til Lindring, Trøst og Støttestav.

Johannes, tag dig hendes Sag
Som Moders an fra denne Dag!

6. Om jeg, o Jesu, og skal staae
Forladt, forhadet, med Korset paa,
Ia venneløs, blandt Rov og Ran,
Send et Guds Barn, som ta'er mig an!

7. Den Røver, som sin Synd fortro
Og trøstet sig i Christi Død,
For hannem brød han Dødens Braad,
Og gav i Paradis ham Lod.

8. Lad mig og i min sidste Stund
Faae Trøst af Jesu Aand og Mund;
O lad mig daglig bedre mig
Og faae en Lod i Himmerig!

9. Det fjerde Ord var frygteligt,
Og aldrig hørte Himlen sligt:
Min Gud, min Gud, hvi haver du
I denne Nød forladt mig nu!

10. For min Skyld du i Mulm og Røg
Dig følte saa af Gud forladt,
At aldrig jeg forlades skal
I Dødens dybe Skyggers Dal.

11. Mig tørster! sagde han og fik
Af Eddike saa bedst en Drik;
O Frelser, mine Synders Maal
Du tømte af den bittre Skaal!

12. Da lød hans Ord: det er fuldbragt
Og bedre Ord blev aldrig sagt!
Nu staaer mig aaben Himlens Port,
For mig har Jesus fyldestgjort.

13. Det sidste Luf, det sidste Raab
Var fuldt af Livsens store Haab,

n sagde: Fader, i din Haand
faler jeg min Sjæl og Aand!

14. Det Ord, det Ord sig trænger ind
i mit Hjerte, Sjæl og Sind!
b det og blive sidste Ord,
g tale skal paa denne Jord!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

06. Jesu, i din bittre Kvide
i for dine Fjender bad:
bad de gjøre, ei de vide,
alde Fader, dem forlad!
v, at jeg min Fjende saa
ærligen tilgive maa,
jeg dæmpe kan min Brede
for ham af Hjertet bede?

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

07. Ængstet under Lovens Brede,
er jeg min fortjente Løn,
Ju, lær du mig at bede
in Misdæders Tillids-Bøn;
ar da Diet lukkes til,
mit Hjerte briste vil,
adefuld du mig tilsiige,
t at see dig i dit Rige!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

08. D, hvor maa min Sjæl bedrøvet
ndes, Jesu, hvad du led,
er en Kvælgelse berøvet,
med Dødens Rædsel stred;

At, din Kraft er borte nu,
 Og, jeg tørster! raaber du;
 Frelser for de faldne Slægter,
 I din Dødsstund du vansmægter!

2. Jesu Christ, forlad mig ikke,
 Naar jeg Graven aaben seer,
 Naar al Verdens Lædsfedrikke
 Mig ei vederkvæge meer!
 Vær da til min Hjælp bered,
 Du, som selv saameget led,
 Hjælp mig taaligen at lide
 Og min sidste Kamp at stride!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

209. Syng høit, min Sjæl, om Jesu
 Død,

Han faldt ei seierløs;
 Thi hans Fuldbragt! saa mægtig løb,
 |: At Helved skjalv og gøs. :|

2. Det Kors, der rødmer af hans Blod
 Som vidste ei af Svig,
 En Trappe er til Thronens Fod,
 |: Som staaer urokkelig. :|

3. Syng høit, Guds Folk: det er fuld
 bragt,

Min Frelser Seier vandt,
 Al Verden ham er underlagt,
 |: Hvis Blod paa Korset randt! :|

4. For Jesu Navn hans Fiender flye
 Og styrte for hans Sværd,
 Mens Kronen vinker over Sky,
 |: Den Mindste ham har kjær. :|

Mel. Gak, under Jesu Kors at staae.

10. **D** Jesu, du saa mangelund
il Trøst og Haab oplod din Mund,
ndog til sidste Afskedsraab
av salig Trøst og saligt Haab.

2. Da du den sidste Vaande led,
u bøiede dit Hoved ned,
g raabte høit: jeg i din Haand,
efaler, Fader, nu min Aand!

3. Vi Alle kunne Frelse faae,
om dig i Troen kalde paa;
en, du din Fader kaldte her,
an og forvist vor Fader er.

4. Jeg syndede saa mangelund,
den her er Trøst af Jesu Mund;
ud ynkes, naar jeg angrende
nraaber hans Forbarmelse.

5. Og gaaer jeg frem paa Dydens Sti,
ans Ord, hans Aand da staaer mig bi;
g har mig Tvivl og Frygt omspændt,
en Kummer er dog snarlig endt.

6. D hør mig, du, som naadig er,
pfyld min rorte Sjæls Begjer,
iv, at jeg altid, altid maa
led dig i helligt Samfund staae!

7. Og nærmer Dødens Time sig,
Fader, da jeg seer til dig;
eg ogsaa raaber: jeg min Aand
efaler, Fader, i din Haand!

8. I Jesu Navn jeg gaaer herfra,
orbarm dig, o forbarm dig da,

Led gennem Dødens Dal mig frem,
Som elsket Barn til Faders Hjem!

M e l. Jesu, dine dybe Bunder.

211. O min Jesu, gid jeg kunde,
Jesu, gid jeg kunde dog
Døe med samme Ord i Munde,
Hvormed du din Afsked tog;
Høi, o høi dit Hoved ned
Til min Dødskamp med din Fred,
At dit Blik min Sjæl kan fryde,
Naar jeg skal min Aand udgynde!

M e l. Du, o Gud, vort Haab skal være.

212. Jesu, i din Død er Livet,
Og i Livet Salighed,
Thi ved dig, ved dig er givet
Himlens Haab og Jordens Fred;
Brudt er Syndens Slaveri,
Dødens Rædsel er forbi,
Jeg for Sinai ei gruer,
Dig paa Golgatha jeg skuer.

2. Engang Graven sig oplader,
Og mit Hoved høier sig,
Da jeg raaber til din Fader
Med de Ord, du lærte mig:
Fader, Fader, i din Haand
Jeg befaler nu min Aand!
Faderlig han mig bønholder,
Og til ham min Sjæl du fører.

Egen Melodi.

13. Jesu, dine dybe Bunder

eg vemodig tænker paa,
g min rørte Sjæl begrunder,
oi du vilde lide saa.

, du led jo Alt for mig!
drig vil jeg glemme dig,
ig, som bar min Syndebrøde,
a du gif din Død imøde.

2. Tidt er Udnyd mig i Sinde,
idt mig frister Kjød og Blod,
a jeg holde vil i Minde
ig, som du ved Korset stod;
den Skyld du var forhadet,
lartret, spottet og forladt,
ette kan mig Styrke give,
yndelysten at bortdrive.

3. Tidt mig Verdens Lyst vil lede
en paa Pasters brede Wei,
idt mig lokker syndig Glæde,
og den mig besnærer ei;
hi for Verdens falske Lyst
Engstedes min Jesu Bryst,
ort da, Vellyst, af mit Hjerte!
u har voldt min Frelser Smerte.

4. Vil mig Skræk og Kummer true,
esu, da min Trøst er du,
eg skal ei for Korset grue,
aar jeg kommer dig ihu;
illid og Taalmodighed
erte du mig, da du led,

Gjerne jeg dig følger efter,
Giv mig Stadighed og Kræfter!

5. End, naar Døden selv sig nærmer,
O jeg dog forsager ei,
Du, min Frelser, min Bestjermer,
Du gik selv ad samme Wei,
Du gik ind til Herlighed,
Der har du beredt mig Sted,
Klippefast mit Haab er grundet,
Døden har du overvundet.

Mel. Paa sit Kors i Dødens Smerte.

214. Korsets Død min Jesus døde,
Ham, hvis Liv var uden Brøde,
Ham forfulgte Vold og Ewig;
See ham dømt, forladt af Sine,
See hans Kval og føl hans Pine,
Alt, o Sjæl, han led for dig!

2. Kjærlig som det Bud, han lærte,
Var hans Bandel, ømt hans Hjerte,
Godhed fra hans Læber flød;
Jordens faldne Slægter vare
I hans Dine dyrebare,
Deres Frelse blev hans Død.

3. Bee mig, om jeg kunde glemme,
At hans Bud var Livets Stemme,
At hans Død var Kjærlighed;
Ham mit Liv skal offret være,
Bed hans naadefulde Lære
Gaaer jeg frem til Himlens Fred.

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.

15. Christus er for mig korsfæstet,
 intet meer end det jeg veed,
 Støvet's Børn Guds Søn har gjæstet,
 Og for dem han Døden led;
 Korsets Evangelium
 Er vor Kundskab's fulde Sum,
 Kan du lidet ellers lære,
 Dette skal din Blissdom være.

2. Viser Synden dig sin Glæde,
 Korset viser dig dens Gru,
 Gruer dig med Lovens Brede:
 "Verdens Lyst korsfæste du!"
 Herrens Veie, du skal gaae,
 Sege Korsets Bjelker paa,
 Sik du feil, og kom tilbage,
 Her skal Hjertet ei forsage!

3. Træt og hed af Livets Møie,
 Seer jeg Korsets døde Træ
 Skyde Krone for mit Die,
 Række Grenen ud til Læ;
 Røst og Hvile, Haab og Mod
 Linder jeg ved Korsets Fod;
 Kristus led med himmelsk Glæde,
 Hans Discipel vil jeg hedde.

4. Lærte jeg, ved Navn at kalde
 Vert et Rattens blanke Lys,
 Søndens Rædsler dog vil falde
 Paa min Sjæl med Rattens Gys;
 Ver alle Stjerner op
 Leger Korset med sin Top,

Det er Tankens Himmelfrige
Op til Salighedens Rige.

5. Lad saa Dødens Time komme,
Jeg kan hilse den med Ro,
Frygten for de strenge Domme
Stiller jeg med Korsets Tro;
Veed jeg grandt mit Hjertes Brøst,
Jeg veed ogsaa Jesu Trøst:
For den angerfulde Synder
Paradiset han forkynder.

Egen Melodi.

216. Jesus er mit Liv i Live,
Jesus dødet har min Død,
Du for mig dig vilde give
I den største Sjælenød;
For min Salighed at fremme,
Lod du dig saa dybt beskæmme;
Tak og Ære tusindfold
Skee dig derfor, Jesu hold!

2. Uden Skyld du blev anklaget,
At jeg skulde sikkert boe,
Grunt du blev med Uret slaget,
At jeg skulde nyde Ro;
For med Gud mig at forsone,
Lod du dig med Torne krone;
Tak og Ære tusindfold
Skee dig derfor, Jesu hold!

3. Tak og Priis af Sjæl og Hjerte,
Jesu, for din Angst og Rød,
For hvert Saar, hver Spot og Smerte,
For din jammerfulde Død;

for dit Suk og dine Klager,
for de tusindfolde Plager,
for hvad Sjæl og Legem led,
Tak og Priis i Evighed!

M e l. Vor Fader ubi Himmerig.

17. **D** hjertenskjære Jesu Christ,
du, der al Verdens Frelser est,
du, som et fromt, uskyldigt Lam,
ed Sjæleangst og Haan og Skam,
og ved dit Korses Kval og Nød
forløste mig fra evig Død!

2. Jeg takker dig af Hjertens Grund
for Alt, du led saa mangelund,
Jeg beder end ydmygelig,
at du min Synd forlader mig,
for hvilken du, o Jesu, led
og til din sidste Time stred!

3. Lad, hellige Immanuel,
din Død ei spildes paa min Sjæl,
din Sjælekamp, den Kval du led,
lad komme mig til Salighed,
dit Fængsel og dit haarde Baand
frig fri af mine Fjenders Haand!

4. Og naar den Time kommer da,
at Sjælen skilles skal herfra,
da stat mig bi, o Jesu Christ,
og vogt mig vel for Fjendens List,
at han med al sin Vold og Svig
i noget skal formaae mod mig!

5. Jeg er din Eiendom og Arv,
du Fjender bedst min Trang og Liv,

Som haver kjøbt mig med dit Blod,
Som du paa Korset flyde lod;
Thi kan du ei forlade mig,
Al min Fortrøstning staaer til dig!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

218. Mind, o Jesu, tidt mit Hjerte
Om din Trængsel, Kval og Nød,
Mind mig om din Sjælesmerte,
Om dit Kors og om din Død!
Da mit Liv skal prise dig,
Da min Død skal prise dig,
Engang du mit Støv opliver
Og mig Seierskronen giver.

5. Jesu Opstandelse og Himmelfart.

Egen Melodi.

219. Hør vor Helligastens Bøn,
Hør os, Guds eenbaarne Søn!
Hør du os i Paaskekvæld,
Eftergiv os al vor Gjæld,
Saa, opstandne fra de Døde,
Glad vor Mester vi kan møde!

2. Christus, Være være dig,
Takkesang evindelig!
Bed Korsfæstelsen igaar
Lægte du vort dybe Saar,
Bed Opstandelsen imorgen
Slukker du al Dødningsorgen.

Mel. Haabet ogsaa blege Kinder.

220. Dag til Hvile, Dag til Glæde,

Dag indviet til Guds Fred,
Du har seet i Dødningklæde
Herren til Guds Herlighed!

2. Dag, som Naadens Gjerning kroner,
Frelserværkets Hviledag,
Dine Helligaften-Toner
Blev Guds Riges Klokkeslag!

3. Lønlig gennem Dødninghaven
Livets Engel Bingen slaaer,
Stille over Klippegraven
Mandens Morgenlustning gaaer.

4. Bliv til Paaskemorgenrøde,
Gravsabbath fra Golgatha,
Da med de forløste Døde
Suble vi: Halleluja!

Mel. Den yndigste Rose er funden,
eller: Med Sorgen og Alagen hold Maade.

221. O kjæreste Sjæl, op at vaage!
Thi Dødens og Helvedes Taage
Bed Frelserens Død er forsvunden,
Og Seieren evig er vunden.

2. Bort Synder og Laster og Lyder,
Fremskinner, I hellige Dyrer!
Thi Jesus vil Hellighed have,
At vi vore Synder begrave.

3. Forsoningens Blod det er rundet,
Forløsningen have vi fundet;
Vor Kristus, vor Glæde og Fre,
Han vilde vort Offerlam være.

4. Han, som haver Alting i Bolde,
Hans Frydefest hellig vi holde;

Med Fryd og med Psalmer vi møde,
 Thi Christus opstod fra de Døde.

5. Gid Reenhed hvert Hjerte maa smykke,
 Og Sandhed i Sindet maa bygge;
 Saa skal vi fra Mørket udtræde
 Og Paaskefest holde med Glæde!

Egen Melodi.

222. Christ stod op af Døde
 I Paaske-Morgenrøde!

Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Være være Gud i det Høie!

2. Christ stod op af Døde,
 Afsonet er vor Brøde!

Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Være være Gud i det Høie!

3. Christ stod op af Døde,
 I Himlen vi ham møde!

Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Være være Gud i det Høie!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

223. I Dødens Baand vor Frelser laae,
 For Verdens Synd hengivet,
 Men herlig kunde han opstaae,
 Og skjenked mildt os Livet;
 Thi er hans Folk nu sjæleglad
 Og takker Gud i allen Stad
 Og synger ham til Være.

2. Det var fuldstort et Kæmpeværk,
 Den Død at overvinde,
 For Syndens Skyld ei før saa stærk
 Var Mand paa Jord at finde;
 Thi traadte Død os under Fod,
 Men Jesus knuste alt dens Mod,
 Du har sin Braad den mistet.

3. Det var en Tvekamp underfuld,
 Da Liv og Død de brødes,
 Og Kredsens skreves under Muld,
 Hvor Riget var de Dødes;
 Men Livet fik dog Overhaand,
 Saa, fængslet i sit eget Baand,
 Til Spot er Døden bleven.

4. Thi glædes vi ved Livets Fest,
 Som Død har overvundet,
 Og prise Kæmpen allerbedst,
 Som har den Stærke bundet;
 Han sidder nu paa Krens Stol
 Og er for os den gyldne Sol,
 Dødsnatten er forgangen!

Met. Et Barn er født i Bethlehem.

224. Opstanden er den Herre Christ,
 Herre Christ,
 Til alle Slægters Trøst forvist!
 Halleluja, Halleluja!

2. Paa Graven laae en Kæmpesteen,
 Kæmpesteen,
 Den vælted bort en Engel reen.
 Halleluja, Halleluja!

3. Der kom til Graven Kvinder tre,
Kvinder tre,
Guds Engel klar de fik at see.
Halleluja, Halleluja!
4. Som Morgenlærkens var hans Røst,
Var hans Røst,
Og hvert hans Ord en himmelsk Trøst.
Halleluja, Halleluja!
5. I Kvinder, som saa bange staae,
Bange staae,
I denne Grav vor Frelser laae.
Halleluja, Halleluja!
6. Men han stod op i Straaledragt,
Straaledragt,
Elslevende, som han har sagt.
Halleluja, Halleluja!
7. Som Solen, klar og morgenrød,
Morgenrød,
Stod Jesus op af Jordens Skjød.
Halleluja, Halleluja!
8. Som han opstod, skal vi opstaae,
Vi opstaae,
Og fare til ham i det Blaa!
Halleluja, Halleluja!

Mel. Jeg vil din Priis udsjunge.

225. I Døden Jesus blunded,
I Graven lagdes ned,
Har nu dog overvundet
Al Dødens Bitterhed;
Nu rinder op saa klar
Den Sol med Lys og Glæde,

Som i sit Tordeklæde
Saa plat formørket var.

2. I Gry ved Englestyrke
Blev Stenen væltet hen,
Paa Gravens Sted hiint mørke
Opstod vor Sjæleven;
Du Mørkets frække Magt,
Som Jesus nys ombragte,
Som ham paa Korset strakte,
See ham til Liv opvakt!

3. Med Lov vor Mund udbryder
Om Jesu Herlighed,
Den hele Jord sig fryder,
Fordi hans Ord er skeet,
Sit Løfte holdt han vift,
Ehi sjunge alle Munde,
Paa dybe Hjertensgrunde:
Tak skee dig, Herre Christ!

4. O mægtig Seierherre,
Som Fiendens hele Magt,
Dit store Navn til Ære,
Har under Fødder lagt;
Hjælp os at kæmpe saa,
At naar vor Strid har Ende,
Vi Palmen kan ihænde
Og Seierskronen faae!

Met. Fryd dig, du Christi Brud.

226. Op Sjæl, bryd Sønnen af,
Og see til Jesu Grav!
Han lagdes ned med Jammer
I Dødens Sovestammer,

Han stod nu op med Ære,
Hans Navn velsignet være!

2. Her er et Englebud,
Som melder os fra Gud:
Vor Broder, Jesus, ikke
I Dødens Baand skal ligge,
Men han stod op med Ære,
Hans Navn velsignet være!

3. O prægtig Morgenglands,
Som overgaaer al Sands!
Guds Søn, vor Sol, er oppe,
Han Dødens Ræmpetroppe
Besejret har med Ære,
Hans Navn velsignet være!

4. O salig Paaskedag,
Nu har vi vunden Sag!
Langfredags bittre Minde
Maa nu saa sødt henvinde,
Thi Jesus vandt med Ære,
Hans Navn velsignet være!

5. Nu trods dig, Dødens Braad,
Du mistet har din Død,
Trods, Helvede, din Bælde,
Du kan os meer ei fælde!
I tabte med Vanære,
Guds Navn velsignet være!

6. Ei frygter jeg nu Død,
Ei Gravens kolde Skjød;
Mit Støv vil Jesus vække
Og herlig overdække
Med Himmelglands og Ære,
Hans Navn velsignet være!

7. O Jesu, lad mig saa
 Af Syndens Grav opstaae,
 Jeg møde kan med Glæde
 Hift for dit Kresæde,
 Og evig Lov frembære,
 Dit Navn velsignet være!

Me l. Nu velan, vær frist tilmode.

227. Som den gylde Sol frembryder
 Gjennem den fulsorte Sky,
 Og sin Straaleglands udsender,
 Saa at Mulm og Mørke flye:
 Saa min Jesus af sin Grav
 Og det dybe Dødens Hav
 Opstod seierrig af Døde,
 Det var Paaske-Morgenrøde.

2. Tak, o store Seierherre,
 Tak, o Livsens Himmelhelt,
 At du ei dig lod indspærre
 I det helvedsmørke Telt,
 Tak, fordi at du opstod
 Og fik Døden under Fod,
 Ingen Tunge kan den Glæde
 Red tilbørlig Lov udkvæde!

3. Dybt jeg føler i mit Hjerte
 At min Sjæl har Trøst deraf,
 Som kan lindre al min Smerte,
 Naar jeg mindes kun din Grav,
 Og betænker, at du laae
 I Dødens mørke Braa,
 Og stod op med Kraft og Ære,
 Vad kan større Glæde være?

4. Ligger jeg paa Syndens Beie,
 Ligger jeg i Armod ned,
 Ligger jeg paa Sygdoms Beie,
 Ligger jeg i Usfelhed,
 Ligger jeg fortrængt, forhadet
 Og af Verden slet forladt,
 Skal jeg Huus i Graven tage:
 O, der er dog Haab tilbage!

5. Synd og Død og alle Pile,
 Som af Satan skydes kan,
 Ligge brudte ved din Hvile
 Udi Gravens mørke Land;
 Der begrov du dem og gav
 Mig en sikker Støttestav,
 At til din Opreisnings Vre
 Jeg skal Seierspalmen bære.

6. Du til Livet mig skal vække,
 Det er din Opreisnings Kraft!
 Lad kun Jorden mig bedække,
 Orme tære al min Saft,
 Jld og Vand opsluge mig:
 Jeg døer i den Tro til dig,
 At jeg skal til Liv opstande
 Ud af Dødens grumme Lande!

7. Milde Jesu, giv mig Naade
 Ved din gode Hellig Aand,
 At jeg saa min Gang kan raade,
 Og veiledes ved din Haand,
 At jeg ei skal falde hen
 Udi Dødens Svælg igjen,
 Hvoraf du mig engang rykte,
 Da du Døden undertrykte!

Mel. Jesus, Frelser, Saltskjører.

228. Tag det sorte Kors fra Graven,
Plant en Lilje, hvor det stod!

Med hvert Skridt i Dødningshaven

Blomster spire ved vor Fod;

Englevinger paa vor Grav

For den brudte Vandringsstav,

Palmefugl for Affekrukke,

Frydesang for hule Sukke!

2. Solen sortned, da han blegned,

Som for os udgød sit Blod,

Graven lyst, Mørket segned,

Da forklaret han opstod;

Ton, vor Lovsang, høit i Sky,

Sødt i Paaske-Morgengry:

Jesus Christus er opstanden,

Evig lever Gudsmanden!

3. See Maria Magdalene!

Hænder nys hun vred i Gru,

Sukked til at røre Stene:

Hvor, af hvor er Herren nu?

See af Diets Taareflod

Morgensolen mildt opstod,

I den Grav hvor han har hvilet,

Hun har fundet Englesmilet!

4. Brister alle Helgengrave!

Herrens Røst i Dæmring sval

Lyder i de Dødes Have,

Skaber Lys i Skyggedal;

Herren kalder, men ei nu:

Synder, Adam, hvor er du?

Sødt det toner, Engle tie:
Her er Frelseren, Marie!

5. Ja her er han, Guddomsmanden,
Sprængte er nu Dødens Baand,
Han er visseelig opstanden,
Og hans Ord er Liv og Nand!
Nu en Foraarsmorgen skøn
Rinder op for os iløn,
Og som Paaskepsalmen klinger,
Borer Sjælens Fuglevinger.

Mel. Himlen aabnes, Mørket svinder.

229. Der er Sang i Dødninghaven,
Brudt er Seglet, tom er Graven,
Og bortflygtet er dens Vagt;
Og der lufte Morgenvinde,
Og en Engels Binger skinne,
Hvor de havde Herren lagt.

2. Han, den Levende, som døde,
Lig en himmelsk Morgenrøde
Red til Gravens Skygger saae;
Der er Sang i Dødens Have,
Og høit over Kors og Grave
Livsens gyldne Kroner staae.

Mel. O Fryd, o Held.

230. O salig Fryd, vor Jesus er op:
standen,
Han holdtes ei af Dødens Baand;
Vor Frelses Fyrste, see, han er opstanden,
Hæv dig til ham, min glade Nand!

2. Han er opstanden! Hører det, I
Stolte,
Som spottede hans Guddoms magt,
Jorhærdede, hvis Had ham Døden voldte,
Seer Døden selv ham underlagt!
3. Han er opstanden! Hører det, I
Svage,
Som sank i Tvivl ved Korsets Fod;
Endnu der er et saligt Haab tilbage,
Buds Mægtige, o han opstod!
4. Død, hvor er nu din Braad? Jeg
skal ei grue,
Du kalde mig, jeg er bered;
Igennem Gravens Mørke kan jeg skue
frem, frem til Liv og Herlighed!
5. Det Liv, det blev mig vist ved Jesu
Seier;
Kom, favn mig, kolde, mørke Grav!
Jeg agter Jorden lidt, naar jeg kun eier
Det Haab, det Liv, hans Frelse gav.
6. O salig Fryd, vor Jesus er op-
standen,
Han holdtes ei af Dødens Baand;
Bor Frelses Fyrste, see, han er opstanden,
Hæv dig til ham min glade Aand!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

231. Udbryd, hver Sjæl, i Seierssang!
Benover Jord med Himmelsklang
Et saligt Budskab toner:
Det store Livets Haab er vist,
Opstanden er den Herre Christ,

Opstanden vor Førfoner!
Livets Konge

Døde vækker, ham ei dækker

Graven længe,
Han kan Dødens Hule sprænge.

2. Han er opstanden! Herren brød
Dit Segl, o Grav, din Braad, o Død,
Dit Spiir, du Mørkets Rige!

I Syndens Grav min Sjæl var lagt,
Med Herren fra de Døde vækt,
Den skal til Liv opstige.

Herren sprænger

Alle Grave, ei sin Slave

Døden binder,

Stor er Gravens Overvinder!

3. Han er opstanden! du opstaaer,

Du Sædekorn, Gud Herren saar

Til Evighedens Sommer!

Et Tegn er skeet i Prøvens Dal,

Dg efter hver Langfredags Kval

En Paaskemorgen kommer.

Himlen lyser,

Jorden bæver, Englen hæver

Gravens Dække,

Herren vil de Døde vække.

4. Opstandne Herre, Frelser, Christ!

Vor store Paaskemorgen hist

Vi gaae med Haab imøde;

Uf Graven lad da frelst udgaae

Dg ved din høire Side staae

Med evigt Liv de Døde!

Herre, let os

Balsartsgangen, Seierssangen

Hist lad tone,

Saligt ved din Faders Throne!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

232. D Christne, føler hellig Glæde,

Og denne Dag er dyrehar!

Fra Graven see vi ham fremtræde,

Den Jesus, som korsfæstet var;

Ei skulde han forblive der,

Med Seier han opstanden er.

2. Sit Liv han for vor Syndebrøde

Paa Korsets Træ saa villig lod,

Han blev Opstandnes Førstegrøde,

Vi skal opstaae, thi han opstod.

O Trøst for hver bodefærdig Sjæl,

At see bag Graven evigt Held!

3. Al gode Fader, vi dig bede:

Din Aand lad i vort Hjerte boe,

Lad den paa Dydens Bei os lede,

Og styrke os i Haab og Tro,

At hist vi nyde kan den Løn,

Du os tilsagde ved din Søn!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

233. Jesus lever, Graven brast,

Han stod op med Guddomsvælde,

Trøsten staaer som Klippen fast,

At hans Kors og Død skal gjælde;

Øynet blinker, Jorden bæver,

Graven brast, og Jesus lever!

2. Jeg har vundet, Jesus vandt,
Døden veg for Livets Seier,
Jesus Mørkets Fyrste bandt,
Fri er den, som Jesus eier;
Aaben har jeg Himlen fundet,
Jesus vandt, og jeg har vundet!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

234. Bliv hos os, Mester, Dagen helder,
Saa bad i Emaus de To,
O Trøst, som Skriften mig fortæller,
Du blev og gav dem Hjerterø;
Hør ogsaa os, du Naadens Søn,
Vi bede just den samme Bøn!

2. Bliv hos os med din Aand tilstede,
O Mester, hver en Aftenstund,
At vi den rette Bøn maae bede,
Før Diet lukker sig til Blund,
Med ydmygt Suk for Hjertets Brøst,
Med Haab om Naadens Himmel-Trøst!

3. Bliv hos os, Mester, med din Glæde,
Naar Lykkens Aften sol gaaer ned,
Naar Smertens Dug vil Rinden væde,
Da styrk os i Taalmodighed;
Fortæl os om din egen Vee,
Og at du bad: Guds Villie fsee!

4. Bliv hos os du, naar Dagen helder,
Den sidste Livets bittre Dag,
Naar Gravens Nat med Magt udvælger,
Og Frygt og Sorg gjør fælles Sag:
Med Haabets Skjold udruste du
Den bange Sjæl mod Dødens Gru!

5. Naar da ei Verdens Trøst os kvæger,
 Du holder Nadværelse med os,
 Vi drikke Kraft af Naadens Bæger;
 Og byde Gravens Kæmpe Trods;
 Med brustent Blik, men freidigt Sind
 Vi skue klart i Himlen ind.

Egen Melodi.

235. Verdens Igjensfødsel
 Glæden igjensføder,
 Og fornyet Skabningen
 Den Opstandne møder;
 Øst og Vest og Syd og Nord,
 Jld og Vand og Luft og Jord
 Synge Paaftespalmer.

2. Seer du op til Hvalvingen,
 Skyerne sig klare,
 Lytter du til Bølgerne,
 Blidelig de svare!
 Mellem begge, morgenglad,
 Fryder sig med Foraarskvad
 Hele Fuglechoret.

3. Seer du, hvor i Skovene
 Alle Træer stude,
 Nærker du, hvor Engene
 Sig i Vaaren fryde!
 Du det Viene vorder grønt,
 Hvad der salmed, atter stjønt,
 Det gjør Paaftemorgen.

4. Livets Barme, seirende
 Over Dødens Kulde,
 Driser ham, som straalende

Reiser sig af Mulde;
 Dødens Fyrste tog ham heel,
 Havde i ham ingen Deel,
 Mistet hvad han havde.

5. Fundet har nu Mennesket
 Bod for alt Forliset,
 Sværdet nu, det flammende,
 Svandt fra Paradiset;
 Nu Cheruben løfter glad
 Oliegreen og Palmeblad,
 Vinker os i Eden.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

236. Han er opstanden! store Bud,
 Min Gud er en forsonet Gud,
 Min Himmel er nu aaben;
 Min Jesu seierrige Død
 Fordømmelsernes Pile brød
 Og knuste Mørkets Baaben;
 O Røst, min Trøst!
 Ved hans Seier, som jeg eier,
 Helved bærer,
 Han var død, men see, han lever!

Egen Melodi.

237. Min Sjæl og Aand, opmuntre dig
 Og see nu ind i Himmerig,
 Hvor Jesus han opstiger!
 Han være hvad du meest attraaer,
 O da du Troens Binger faaer,
 At efter ham du higer
 Mod Himlens lyse Riger.

2. Den Sky, som ham fra Dine tog,
 Den følger jeg og tænker dog,
 Den skal ham ei bedække;
 Jeg skal dog trænge til ham ind
 I Tro, i Haab, med Sjæl og Sind;
 Han skal sin Haand udstrække
 Og gjennem Sky mig række.

3. Jeg veed og i mit Hjerte troer,
 At som han op til Himlen foer,
 Han saa igjen skal komme;
 O kom da, søde Jesu, kom
 Og aabne Himmels Helligdom
 For alle dine Fromme!
 Al, gid den Tid var omme!

4. O Verden, hav du da god Nat!
 I Himlen er mit Hjertes Skat,
 Jeg vil fra Jorden hige;
 Din Enst, dit Guld, din Høihed ei
 Skal lægge Hindring paa min vei,
 Farvel vil jeg dig sige,
 Kom, søde Himmerige!

Mel. Et Barn er født i Bethlehém.

238. Til Himmels foer den Wrens Drot,
 Wrens Drot,
 Som gjorde alt paa Jorden godt.
 Halleluja, Halleluja!

2. Hvad er hans Navn, den Kæmpe skjon,
 Kæmpe skjon?
 Det Jesus, er Marias Søn.
 Halleluja, Halleluja!

3. Nu er opfyldt Kong Davids Sang,
Davids Sang,
Hans Søn paa Thronen sig opsvang.
Halleluja, Halleluja!
4. Han ved Gud Faders høire Haand,
Høire Haand,
Tilsender os den Helligaand.
Halleluja, Halleluja!
5. Guds Engle stige op og ned,
Op og ned,
Med Folkets Sang og Kongens Fred.
Halleluja, Halleluja!
6. Imorgen kommer han paany,
Han paany,
Med Straalekrands paa Himlens Sky.
Halleluja, Halleluja!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

239. Den Helt, som knuste Dødens Magt,
Han gik, alt som han havde sagt,
Til Faderen tilbage,
Da efter Paaske-Morgengry
Han havde vandred her paany
I fyrgetyve Dage.
Kom Sjæl, tro, knæl
For den største Seiersfyrste,
See ham stige
Op til Herlighedens Rige!

2. Følg med paa Bjerget, følg hans Fjed,
Som Elisæus fulgte med
Den elskede Elias;
Bed saa indstændig, som han bad:

O lad os aldrig skilles ad,
 Forklarede Messias!
 Hans Svar du har:
 Bær kun rolig, følg mig trolig,
 Stands din Klage!
 Jeg er med dig alle Dage!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

240. Fuldendt er Naadens store Værk,
 Guds Søn har, underfuld og stærk,
 Guldkommet Frelsergangen;
 Fra Krybbens Straa til Golgatha,
 Til Graven, han udvandrede fra,
 Holdt Jordens Rød ham fangen.
 Fattig, ringe,
 Spottet, saaret, har han baaret
 Tornekronen,
 Han som arved Himmelthronen.

2. Hos Gud, før Verdens Grund blev lagt,
 Ens og Herlighed og Magt
 Han Tiden gennemskued;
 Han Verden saae, før den blev fød,
 Han saae dens Fald, han saae dens Rød
 Og Opden, som os trued.
 Store, dybe
 Relsernaade! Retfærds Gaade

Er udgrundet,
 Relsens Bei er seet og fundet.

3. Det er fuldendt! Fra Jordens Rød,
 Fra Trængsel, Armod, Kors og Død
 Saarer Herren til Guds Ære;
 En Haand som trued Storm og Hav,

Den Haand som sprængte Verdens Grav,
Skal Himmelspiret bære.

Salig, Frelser,

Du opstiger, Jorden viger,

Himlen vinker,

Herlighedens Krone blinker!

4. Alt Skyens Glands omstraalet dig,

Du end velsigner Jorderig

Og mægtig Arm udbreder;

Bebudet har du os din Aand,

Naar ved din Faders høire Haand

Dig Engles Hær tilbeder.

Herre, stig nu

Til din Throne, salig tone

Englestemmer:

Jesús Kristus ei os glemmer!

Mel. Stor er du, Gud, utalte Engles Hære,
eller: Den prægtig Sol, som hele Verden glæder.

241. Min Høitidsfang om Bjerget jeg
istemmer,

Den Syners Høi, hvor jeg al Jorden glemmer,

Mens Himlens Dyb jeg staaer og stirrer paa;

Her Jesus stod den sidste Gang med Sine,

Og svang herfra sig med forklaret Mine

Op i det Blaa.

2. Jeg seer saa langt, som Diesyn kan række,

Men intet Syn kan gjennem Dybet strække,

Hvor han, som er vort Lys og Liv, forsvandt;

Dog, Gud skee Lov, ham Tankerne kan følge,

Og trods hver Sky som vil vor Frelser følge,

Ham Hjertet fandt.

3. Min Sjæl, stig op og see ham der
tilbedet,

hvor Thronen er af Evighed beredet,
forsmaa dog Verdens falske Vres Glands!
En Krone skal han paa dit Hoved sætte,
han, for hvem Englene i Himlen flette
En Seierskrands.

4. Bort Verden, bort med hvad du
kalder Glæde!

Jeg heller vil den trange Bei betræde
og bære Livets Byrder, Kors og Baand;
O Jesu, da naar alle Baand skal bryde,
Saa frels min Sjæl og hør dog dette Sidste:
Annam min Aand!

5. Da skal jeg op til dig i Himlen fare,
og see dig der og see den Engleskare,
som tjener dig, og tælles iblandt dem,
og see den Stad som ei er bygt med Hænder,
og see det Lys, som klart og evigt brænder
I Glædens Hjem.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

42. O see med Fryd, du frelst Jord,
il Himlen Jesum stige!
forkyndt er hans det milde Ord,
grundfæstet er hans Rige.
Det er fuldkommet! Englene
høie Himle jublende
hans Ankomst see imøde.
Det er fuldkommet! Himlene
modtage nu den Herlige,
som opstod fra de Døde.

2. Nu veed jeg, hvor min Jesus er,
 Han throner i det Høie,
 Utalte Engleskarer der
 Sig for hans Afsyn høie.
 Nu veed jeg, hvor min Jesus er,
 Han styrer alle Himles Hær
 Og Jordens Millioner;
 Han sidder hos Guds høire Haand,
 Og der skal du, min frelste Aand,
 Glad skue din Forsoner!

Mel. O Drovelfe.

243. Drag, Jesu, mig
 Dog efter dig,
 Jeg følger dig med Længsel,
 Siden du, o Jesu, gif
 Ud fra Verdens Trængsel!

2. Drag, Jesu, mig
 Dog efter dig,
 Fra Verdens Myretue,
 At jeg ikke mere skal
 Al den Sammer skue!

3. Drag, Jesu, mig
 Dog efter dig,
 Til Himlens Frydebolig,
 Verden er for dine Børn
 Bildsom og urolig!

4. Drag, Jesu, mig
 Dog efter dig,
 Til Himlen op at fare,
 Der at staae med Glædesraab
 I de Frommes Skare!

6. Jesu Regjering og Gjenkomst til
Dommen.

Mel. O Høie Sjæl, fald ydmyg ned.

244. Kom, store Livets Fyrste, kom,
Vi være vil din Eiendom,
See, vore Knæ sig bøie;
Tilbedet og velsignet vær
Af alle Jordens Slægter her,
Som hisset i det Høie!

Mel. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

245. Jesu Christ, vi offre dig
Lov og Priis evindelig,
Kjærlig kom du til os ned,
Throner nu i Herlighed;
Stedse du vor Tilflugt er,
Trøster, styrker, leder her
Dine frelstte Menneſker.

2. For dit Scepter bøier sig
Hvert et Knæ ydmygelig,
Verdens Riger ſkal forgaae,
Men dit Rige ſkal beſtaaе,
Thi paa Sandhed er det byggt;
O, vi lyde dig ſaa trygt,
Uden Mistviſ, uden Frygt.

3. Men vor Svaghed kjender du,
Kom da naadig os ihu,
At ei Verden ved ſin Svig,
Herre, drager os fra dig;
Styrk vor Tro, giv os din Fred,

Led os frem i dine Fjed,
Før os til din Herlighed!

Mel. Løver den Herre, den mægtige Konge, med Ære.

246. Gud har fra Evighed givet sin
Søn os til Herre,
Stort er hans Navn, og høiløvet det evig
skal være;

Himmel og Jord
Hylde ham, lyde hans Ord:
Herren er han til Guds Ære.

2. Hvo vil da frygte? Med Kraft han
beskytter sit Rige,
Lad end al Verden med Vold og med List
det bekrige;

Hvad han har bygt,
Staaer paa en Klippe, saa trygt,
Fjenden med Skam maa bortvige.

3. Ud over Jorden og indtil dens
yderste Ende
Vil han sit Budskab om Fred og om Naade
udsende;

Føle skal hver,
Jesus en Frelser os er,
Ham skal al Jorden bekjende.

4. Høit over Himlens Himle han throner,
den Herre,
Alt hvad har Aande, udbrede hans Lovsang
med Ære;

Saa, han er stor,
Lad os ved Tanker, ved Ord,
Lad os ved Idræt ham ære!

Egen Melodi.

247. Fryd dig, du Christi Brud,

Dg mød din Herre Gud!

Forhaanden er hans Naade,

Som dig Propheten spaaede.

Hosianna! Hæder og Ære

Skal denne vor Konning være!

2. Gak ud af dit Paulun,

Dg see et Glædens Sjun!

Her rider Ærens Konning,

Glæd dig, du Zions Dronning!

Hosianna! Hæder og Ære

Skal denne vor Konning være!

3. Et Åsen hannem bær,

Dog er det Herrefærd;

Hans Pragt er saare ringe,

Dog kan han Døden tvinge.

Hosianna! Hæder og Ære

Skal denne vor Konning være!

4. Sagtmodig i sit Sind

Han rider stille ind;

Han Gaver har at føre,

Som Bruden skal tilhøre.

Hosianna! Hæder og Ære

Skal denne vor Konning være!

5. Lad op din Port saa vid!

Nu kommer Naadens Tid,

Nu kommer dig at gjæste

Den Største og den Bedste.

Hosianna! Hæder og Ære

Skal denne vor Konning være!

6. Strø Grene paa hans Bei,
Spar dine Klæder ei!
Alt Folket bære Palmer
Og sjunge Høitidspsalmer!
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

7. Umyndige og Smaa
Lad gjøre ligesaa!
Den hele Folkeskare
Med Fryd og Jubel svare:
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

248. Kom, Sandheds Konge, Kristus kom,
Ind i min Sjæl du drage,
Min Hjertefred det gjælder om
I disse Stridens Dage!
Saa tidt er Sindet altfor trygt,
Og ængstes det af Syndens Frygt,
Gjør Død og Dom det bange,
Åh, løs mig ud fra Syndens Baand,
Lad Palmen grønnes i min Haand,
Gjør Verdens Frygt til Fange!

2. Kom, Sorgens Mester, drag du ind,
Jeg aabner dig mit Hjerie,
Forgjebes dog det tunge Sind
Hos Verden Fred begjerte!
Gaaer al min Tanke klædt i Sort,
Du reiser, som i Nains Port,
Mit Haab fra Dødens Baare;
Jeg seer igjen min tabte Trøst,

Mit Hosiannas Fryderøst
Frembryder med min Taare.

3. Kom, Livets Fyrste, før min Sag
Mod Gravens mørke Hare,
Er du mig nær, skal Dødens Dag
En Palmesøndag være!
O Kristus, vær mig god og mild,
Naar hisset, mellem Skyens Ild,
I Herlighed du kommer;
For dig har Ingen Roes og Ret,
Gjør du mit tunge Regnskab let,
Dg vær en naadig Dommer!

Mel. Naar vi i største Nød mon staae,
eller: Op al den Ting, som Gud har gjort.

249. Gjør Døren høi, gjør Porten vid,
Den Vrens Konge kommer hid!
Han hersker over alle Land,
Dg er al Verdens Frelsermand.

2. Retfærdig kommer han herned,
Dg bringer Liv og Salighed;
Sagtmodig er med Hjælp han nær,
Barmhjertighed hans Scepter er.

3. Han os bebuder Glædens Nar,
Vor Nød ved ham en Ende faaer,
Derfor af Stemmer uden Tal
En Frydesang ham møde skal.

4. O, salig er den Stad forviist,
Hvis Konge er den Herre Christ,
Saa vel det hvert et Hjerte gaaer,
Hvor denne Konge Indgang faaer.

5. Jeg Hjertets Dør vil aabne dig,

O Jesu, drag dog ind til mig!
 Ja, ved din Naade lad det see,
 At jeg din Kjærlighed maa see!

6. Og ved din Helligaand os led
 Paa Veien frem til Salighed,
 At her vi dig lovsynge maae,
 Indtil vi for dit Ansyn staae!

Mel. Gud, du skabte Jordens Freds.

250. Glæd dig, Zion, glæd dig, Jord,
 See din Konge til dig kommer,
 Glæd dig i din Vinter, Nord,
 Christus bringer evig Sommer!
 Paa hans Tog borttag hver Steen,
 Smyk hans Bei med hellig Green,
 Bred paa Stien Høitidsklæder!
 Der er Fryd hvor han fremtræder.

2. Saligt, hvor han drager ind,
 Saligt er det Folk, det Rige!
 Der skal Sorgen flye af Sind,
 Der skal Synd og Død bortvige;
 Der skal Kjærligheden boe,
 Der skal Fredens Palme groe,
 Der skal Haabet evigt bygge
 Under Cherubvingers Skygge!

3. Vei dig for din Konge, Sjæl,
 Verdens Konger; bøier Eder!
 Stolte Magt og Høihed, knæl,
 Thronen for Guds Søn bereder!
 See, i Anders store Land
 Kongespiret fører han,

Mørkets Magter for ham vige,
Hans er Salighedens Rige!

4. Over de Gjenløstes Land
Han paa Naadens Stol er Dommer,
Ewig lovet være han,
I Gud Herrens Navn han kommer!
Sjung, hver Sjæl, med Tak og Bøn:
Hosianna, Davids Søn!
Sjung, mens alle Knæ sig bøie:
Hosianna i det Høie!

Egen Melodi.

251. Vor Gud han er saa fast en Borg,
Han kan os vel bevare,
Han var vor Hjælp i al vor Sorg,
Vort Værn i al vor Fare;
Den gamle Fjende led
Er nu for Alvor vred,
Stor Magt og Argelyst
Han samler mod os vift,
Ei Jorden har hans Lige.

2. Vor egen Magt den er kun svag,
Det kan os Fjenden fælde,
Men En antager sig vor Sag,
Omgjordet med Guds Bælde:
Det er den Herre Christ,
Og Seier faaer han vift;
Der er ei anden Gud,
Han drager med os ud,
Han Marken skal beholde.

3. Og myldred Djæble frem paa Jord
 Og os opsluge vilde,
 Vi frygte dog ei Fare stor,
 De deres Trusler spilde;
 Lad rase Mørkets Trot
 Med Løgn og Mord og Spot,
 Han har dog faaet sin Dom,
 Da Christ til Jorden kom,
 Et Ord ham nu kan fælde.

4. Det Ord de vel skal lade staae,
 Og dertil Utaak have,
 Thi Herren selv vil med os gaae
 Alt med sin Aand og Gave;
 Og tage de vort Liv,
 Gods, Vre, Barn og Biv,
 Lad fare i Guds Navn,
 Dem bringer det ei Gavn,
 Guds Rige vi beholde!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

252. Vær takket, Herre, du som slaaer,
 Til Fjenden bort maa vige,
 Hvis Flammevogn paa Himlen staaer
 Til Skræk for Satans Rige!
 Din stærke Krigerhær
 Er stedse hos os nær,
 Med Haab og evig Trøst;
 Thi løfter Sjæl og Røst,
 Lovpriser Gud, vor Klippe!

2. Ja, hisset staaer i Flammepragt
 Den Borg, som ei kan rygges,
 Der Himlens Skare holder Vagt,

At Alt tilsidst maa lykkes;
 Og Jesus er dens Ord,
 Et skjult, et kundgjort Ord;
 Udraab det, Bægter, brat
 Som Trøst i dunkle Nat,
 Til Morg'nens Fugl det sjunger!

Mel. Af Dybsens Rød, o Gud, til dig.

253. D Held os, at vi kjende dig,
 Korsfæstede Forsoner,
 Som Døden led paa Jorderig
 Og nu i Himlen throner;
 For os du døde og opstod,
 D lad os nu, trods Kjød og Blod,
 Med dig kun døe og leve!

2. Naar da vi lide, skal der ei
 Dø fattes Mod og Styrke,
 Iki paa din egen Himmelvei
 Er du et Lys i Mørke;
 Du er vort Skjold mod Fjendens Pisl,
 Du er i Smertens Stund vort Smil,
 Du er vort Liv i Døden!

Mel. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

254. Jesu, Guds eenbaarne Søn,
 Hør vor Lovsang, hør vor Bøn!
 D, hællovet være du,
 Som var død og lever nu!
 For os til din Herlighed,
 Som du har for os bered
 I din glade Evighed!

Mel. Af Dybsens Nød, o Gud, til dig.

255. Luf Dine op, o Christenhed,
 Thi Jesus vil dig lære,
 Hvordan du from og vel bered
 Kan mod hans Tilkomst være;
 At Lys og Lampe brænde maa,
 Saa du kan med din Brudgom gaae
 Til evig Fryd og Ære!

2. Af Skriften har vi Trøst og Haab,
 Taalmodelig at lide,
 Om end med Trængselsfuld og Raab
 Vi Tiden skulle slide;
 Den Tid er dog saa ganske kort,
 Som Fuglen flyver hastig bort,
 Saa skal vor Sorg henskride.

3. Taalmodigheds og Trøstens Gud,
 Han give, at vi kunne
 Med eet Sind holde stadig ud,
 Og længe allestunde,
 At vi vor Jesum kunne see
 I Skyen: — da vor Verdens Bæe
 Skal evig gaae tilgrunde!

Egen Melodi, eller:

O kiære Sjæl, fald ydmyg ned.

256. Rejs op dit Hoved, al Christenhed,
 Opløst dit Dø, slaa ei det ned,
 I Himlen du har hjemme!
 Der er dit Hjerte, der er din Skat,
 Derfra han kommer med Æren brat,
 Hvem du kan aldrig glemme.

2. Og naar da under hver Himmelegn
Du seer din Konges det visse Tegn,
Ja, Tegn i Sol og Maane:
Da funkler frydelig Diet dit,
Da reiser Hoved du kjælt og frit,
Mens Stjerner dse og daane.

3. Men, skjøndt du længes, o Christenhed,
Saa glem dog ikke, at godt du veed,
Hvad Herren tøver efter;
Og bed ham aldrig, før Timen kom,
Eil Jordens Gru og al Verdens Dom
At røre Himlens Kræfter!

4. Du veed, du tjener en Herre mild,
Som ikkun nødig med Himlens Ild
Hjem søger Jordens Lyder;
Som Abraham, der for Sodom bad,
Saa bed og du for den store Stad,
Eil selv han Staven bryder!

5. Ja, bed for Babel, til grandt du seer,
At Bøn og Sukke ei baade meer
Kod Undergangens Bølge!
Da raaber Herren: jeg kommer snart!
Og Bruden svarer: med Lynets Fart
Og Sky jeg dig skal følge!

6. Da gjalder Euren for sidste Gang,
Da luer Bynnen i Blomster-Bang,
Da styrter Dødens Throne;
Da luttres herlig den gamle Jord,
Og Skjærsilds-Euer, paa Herrens Ord,
Da straaler Livets Krone!

Me l. Vor Gud han er saa fast en Borg.

257. I Verden er ei Nød saa stor,
Guds Naade dog er større,
Er lukt for mig hver Dør paa Jord,
Staae aabne Himlens Døre;
Min Sjæl, vær ei forsagt,
Du staaer med Gud i Pagt!
Har Verden dig forladt,
Blev Dagen dig til Nat:
Vær trostlig, Herren lever!

2. Skeer end i Sol og Maane Tegn,
Frembruser Storm derefter,
Har Jorden ei mod Havet Hegn,
Oprøres Himlens Kræfter,
Kom i Orkanens Brag
Alverdens sidste Dag:
Min Sjæl vær ei forsagt,
Du staaer med Gud i Pagt!
Vær trostlig, Herren lever!

3. Forglem ei Pagtens store Ord,
Naar Herrens Time kommer!
Opløst dit Hoved, see fra Jord:
Forbarmeren er Dommer;
See Guds eenbaarne Søn,
I Skjen, herlig, skøn,
Med Kraft han komme vil,
Forløsning stunder til!
Vær trostlig, Herren lever!

4. Vi vente, Herre, paa din Dag,
Den kommer, naar du byder;
O, naar i Undergangens Brag

Da Domsbasunen lyder,
 Bid sjælevaagne da
 Vi med Halleluja
 Lovprise maae din Magt,
 Og med vor Gud i Pagt
 Udraabe: Herren lever!

Mel. Af Dybsens Rød, o Gud, til dig.

258. Det er forvist paa Tiden snart,
 At Christ, Guds Søn, vil komme
 I Skyerne med Lynets Fart,
 Til Freløsning for de Fromme;
 Stor Skæk skal være da forsand,
 Naar alting smeltes bort i Brand,
 Som Petrus derom vidner.

2. O Jesu, hjælp i samme Stund
 Alt for din Død og Pine,
 Bæk her mig op af Syndens Blund
 Og sæt mig der blandt Dine!
 O, derpaa ingen Tvivl jeg bær,
 Thi du selv, min Gjenløser kjær,
 Har al min Skyld betalet!

3. Vær derfor o! min Talsmand god,
 Min Synd mig ei tilregne,
 Og rens mig med dit dyre Blod,
 Din Værdskyld mig tilegne!
 At jeg samt alle Christne maae
 I Himmelen med dig indgaae,
 Til Gud i evig Glæde.

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

259. Vor Gud, du ene kender grandt,

Hvad komme skal, som hvad der svandt;
Men vi, som boe bag Kirkehegn,
Fik af din Søn dog visse Tegn.

2. Ja Tegn i Stjerne, Maane, Sol
Skal skues vidt fra Pol til Pol,
Bandsstrømme bruse, Bølgeslag
Gjenlyde huult med Tordenbrag.

3. Paa Jord opfylder Angst og Gru
Enhver forhærdet Synders Hu;
I Skyen lysne Herrens Fjed
Med Guddomskraft og Herlighed.

4. Naar Himlen da staaer luerød,
Vi mindes, Jesu, hvad du bød,
Og Hovedet vi hæve frit:
Din Magten er og Riget dit!

5. Ja Kre, Priis i Evighed
Skee dig, som Døden for os led,
Som bær os gjennem Verdens Brand,
Til Hvilen fød i Livets Land!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

260. Det lyder som et Tordenslag,
Det Budskab, Jesu, om din Dag,
Da du i Almagt kommer.
Af Graven du fremkalder mig,
At, da jeg stedes skal for dig,
For dig, al Tordens Dommer!
Skjælv maa jeg,
Mig omsvæver, mens jeg lever,
Alfens Fare,
Tidt mig hilder Syndens Snare.

2. O vee mig, Syndens Sold er Død,
O vee mig, hvis du mig forskød,
Naar Dommen du affiger!
O hvor min Sjæl forfærdes ved
At tænke, jeg kan styrtes ned
I hine Mørkets Riger;
Jesu, Herre!

Lad mig Svage ei forsage!

Naar du kommer,

Vær du mig en naadig Dommer!

3. Ei mere da jeg raaber Vee,
Jeg uden Angstelse kan see,
Hvor du i Skyen throner;
Min frie og frelste Sjæl skal da
Istemme sit Halleluja
Og kjende sin Forsoner.
Held mig, held mig!
Hos dig, Herre, skal jeg være!

Du skal sige:

Rom at arve Himlens Rige!

Egen Melodi.

261. Baagner op! en Stemme byder,
Som høitidsfuld og mægtig lyder
Til alle Graves Dyb engang;
Baagner op, staaer op, I Døde,
Som gif fra Tidens Sorg og Nøde,
Nu lyder Domsbasunens Klang!
Guds Røst til Eder skeer,
Thi Natten er ei meer,
Dagen kommer;
Den sidste Dag,

Den store Dag,
Den kommer efter Guds Behag!

2. Jord og Hav og Himle bæve,
Med Ansrig ned Guds Engle svæve,
Han kommer, Jesus kommer nu!
Dybet aabnes, Bjerger falde,
Og Adams Børn forsamles alle
Omkring hans Stol, med Haab og Gru,
Og med sit Guddomsord
Adskiller han sin Hjord,
Som en Hyrde;
De Fromme saa
Til Fryd indgaae,
Men bort de Onde vige maae.

3. Jesu, mig din Tilkomst glæder,
Naar jeg i dine Fodspor træder,
Paa Tornesti, blandt Klagelyd;
Du af Torne skaber Palmer,
Af Sorgens Toner glade Psalmer,
Thi skuer jeg min Grav med Fryd.
Naar træt af Livets Strid
Jeg hvilet har en Tid
I dens Skygge,
Du vækker mig
Saa naaderig
Til evig Salighed hos dig!

Mel. O Herre, frels mig, døm min Sag.

262. Gud, naar du byder, skal det see,
At Tidens Ende kommer,
Da skulle Jordens Slægter see
Al Verdens Overdommer;

Han, som paa Korset døde her,
Da retviis dommer En og Hver
For Gjerning, Ord og Tanke.

2. Den Stund ei nogen Skabning veed,
Da Evighed begynder,
Men det er vist, med lette Fjed,
Sig Tiden fra os skynder;
O, lad ei Døden føre mig
I mine Synder frem for dig,
Styrk selv mig til at vaage!

3. Styr, Herre, hvert af mine Trin
Paa dine gode Veie!
Da skal mit Støv gaae rolig ind
Til Gravens stille Leie;
Lad Jorden synke og forgaae,
Naar Alt forgaaer, skal jeg bestaae,
Beskjermet af din Naade!

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Naade.

263. Jeg lægges i Jorden i hvide Liin,
Og gjemmes i Graven i sorte Skriin;
Mit Die er brustent, min Kind er blaa,
I mærke det Alle, som see derpaa!

2. Her jordes med mig min Verdens
Priis,
Hver tænke derpaa, om han er viis!
Min Grav den er kun syv Fodder lang,
Dertil ikke dyb og saare trang.

3. Er Verdens Levnet ei ligerviis
Som Huset bygget paa skjæren Sis?
Der kommer et Veir, slaaer Isen smaa,
Den Bygning kan ei længer bestaae.

4. Jeg tænkte, det skulde vare ved,
Men see, hvor Døden har slaget mig ned!
I Verdens Lyst jeg gjorde mig glad,
I Jordens gives jeg Orme til Mad. —

5. Du Onde tænker slet ei derpaa,
Naar du paa karsken Gud monne gaae;
Det bliver dit værste Hjertestød,
Du har ikke Venner, naar du est død.

6. Til Dommen du visseelig skal opstaae,
For Dommens Throne du skal fremgaae;
Basunen lyder: du Døde kom,
Opgjør dit Regnskab, og hør din Dom!

7. Da maa det herfrem, hvad du har
gjort,
Hvad du har syndet, Lidt og Stort;
Din Gjerning Gud dømmer med Ret og
Skjel,
Han glemmer slet Intet, det veed du vel.

8. Her hjælper ei Gave, ei Herrebøn,
Men du skal fange din rette Løn;
Dig skjuler ei Hule, ei Taarn, ei Muur,
Du arme og uselig Kreatur!

9. De Onde han dømmer til Helveds
Evang,
Og gjør dem Tiden saa saare lang;
De Gode beviser han Vre stor
Og fører dem did, hvor selv han boer.

10. Derfor du see dig itide om,
Og lev i Troen, vær klog og from;
Til Jesum alene sæt din Lid,
Hvis du vil leve til evig Tid!

Met. Gud Herre, jeg er i din Magt.

264. Som Klippen Herrens Løfter staae,
Dg før skal Himlen selv forgaae,
Før han sit Ord skal ei haandhæve;
Den kommer da, den store Dag,
Engang ved høie Tordners Brag
Skal denne Jord og Himmel bæve,
Dg Frelseren i Herlighed
Som Støvets Dommer stiger ned.

2. Alt Hyklerkjul bortfalder her,
Alvidenheden Dommer er,
Dg Dommen Sandheds rene Stemme;
Den Hellige bedrages ei,
Den Vise kjender Støvets Wei,
Den Naadige skal Intet glemme,
Men, efter sin Retsfærdighed,
Hver Dyd og Udyd regne med.

3. O Skræk og Rædsel da for hver,
Som troløs havde Synden kjær
Dg lod sin Lyst alene raade!
En navnløs Angst skal martre dem,
Naar de for Herren stilles frem,
Som venlig her tilbød dem Naade,
Dg Straffedommen lyde skal:
Gaaer bort til de Fordømtes Aal!

4. Men himmelsk Fred og salig Ro
Skal i de Frommes Hjerter boe,
Som sig i Tro til Herren vendte,
Som Syndens Veie her forlod,
Med Anger og med ydmyg Bod,
Dg deres Løb i Gud fuldendte;

Thi Herren vil velsigne dem
Med Aandens Lyst i Glædens Hjem.

Troen paa Gud Helligaand.

1. Den Helligaand.

Egen Melodi.

265. Kom Helligaand, Gud Herre from,
Med Miskundhed og Naade kom!
Opbyg din Menighed hernebe,
Lær den af Hjertens Grund at bede!
Bed evig Sandheds klare Skin
Du leder til Guds Rige ind
Et Folk af alle Verdens Tunger,
Der dig til Lov og Ære sjunger!

2. Du Lys, som i det Høie boer,
Lys paa vor Vej med Livets Ord;
Lær os, vor Fader ret at kjende
Og os i Tro til ham at vende!
Fra vantro Lærdom os befri,
Fra Skalkhed og fra Hykleri,
At freidig og i Troen faste
Paa Jesum al vor Lid vi kaste!

3. Du Guddomsblue, vær vor Lyst,
Opvarm, oplød det kolde Bryst,
At Intet maa fra Gud os rive,
Hvad Trængsel end vor Lod skal blive!
Gjør du vor Skrøbelighed stærk,
Din Kraft sig tee i alt vort Værk,
At gjennem Døds og Satans Pile
Vi kan os kæmpe til din Hvile!

Mel. Af Dybsens Rød, o Gud, til dig.

266. Gud Helligaand, i Tro os lær,
 Vor Frelsermand alene,
 Af Hjertet ret at have kjær
 Og hannem saa at tjene,
 At vi mod Dødens Grumhed maae
 I Jesu Christi Samfund faae
 Den Frelse, han fortjente!

2. Hjælp, at din sunde Værdoms Kraft
 I Hjertet trolig gjemmes,
 Af Ordets Brød og søde Saft
 Vor Salighed lad fremmes;
 Ja, gør os flet fra Synden død
 Og nye igjen til Himlen fød,
 I Troen Frugt at bære!

3. Naar Liv og Aande vil forgaae
 I Dødens bittre Stunde,
 O, at vi da din Birkning saa
 I Hjertet føle kunde,
 At vi vor Sjæl med ret Forstand
 I Jesu Haand befale kan,
 I evig Ro at gjemmes!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

267. O Helligaand, du Skat saa skjøn,
 Som gør os evig rige,
 Du, som med Fader og med Søn
 I Guddomsmagt er lige,
 Og gaaer saa fra dem begge ud,
 Fra Evighed en mægtig Gud,
 Som alle Christne prise!

2. Med Bøn vi falde dig til Fod,
 O lær du os, alene
 Af ganske Hjerter, Hu og Mod
 Vor Frelsermand at tjene,
 Og hannem udi al vor Nød
 For Herre over Liv og Død
 At kjende og at prise!

3. Gjør du vort Liv og Vandel ny
 Og vore Hjerter rene,
 Hjælp os, Forargelser at fjerne
 Og tjene Herren ene,
 At vi kan Jesu Christi Tro
 For Verdens Børn, som hos os boe,
 Ved christen Idræt vise!

4. Din Naades Dug lad til enhver
 Guds Kirkes Lem nedflyde,
 Lad hver en Sjæl, som saaret er,
 Din Læge-Balsam nyde;
 Giv Kraft i Korsets haarde Tid,
 Lad Kjærlighed i al vor Id
 Imod vor Næste kjendes!

5. Giv Styrke og et freidigt Mod
 At træde mod vor Fjende,
 Saa vi mod Verden, Kjød og Blod
 Og Satan Seier vinde;
 Naar Døden løser Livets Baand,
 Lad Sjælen gjemmes i din Haand,
 Og Støvet rolig hvile!

Egen Melodi.

268. Nu bede vi den Helligaand,
 At sammenknytte os ved Troens Baand,

Og til Verdens Ende
Kirken at bevare,
Naadig at afvende
Al dens Nød og Fare!
Herre, hør vor Bøn!

2. Du Livets Lys, opklar os saa,
At i sin Herlighed kan for os staae
Herren, vi tilbede,
Guds den Elskelige,
Som os vil indlede
I sin Faders Rige!
Herre, hør vor Bøn!

3. Du Kjærlighedens Aand, indgyd
I Herrens Samfund Kjærlighedens Fryd,
Saa vi glade vandre,
Jesu, mellem Dine,
Elskende hverandre,
Som Gud elsker Sine!
Herre, hør vor Bøn!

4. O Talsmand, lad os finde Trøst,
Som Barnet finder den ved Moders Bryst,
I din søde Stemme,
Saa al vor Glende
Smilende vi glemme
Over salig Ende!
Herre, hør vor Bøn!

5. Ja, Sandheds Aand, forvis os paa,
At ogsaa vi er af Gud Faders Smaa!
Da er Sorgen slukket,
Da er Perlen fundet,
Paradis oplukket,

Døden overvundet!
Herre, hør vor Bøn!

Mel. Solen daler, Lyset svinder.

269. Talsmand, som paa Torderige
Med et Suk kan Alt udsige,
Hvad vi evig trænge til,
I et Smil kan Alt udtrykke,
Hvad for evig gjør vor Lykke,
Du, som kan Alt, hvad du vil!

2. Kun hvad du har seet, du maler,
O, vær du vor store Taler,
Kjærligheds og Sandheds Aand!
Du, som skjenker hvad du nævner,
Gjør os, trods de svage Toner,
Visere end Salomon!

3. Sjælesørger fra det Høie,
Hold med os et vaagent Die,
Røgt de Smaa for Falk og Høg;
Bæk de Dørste, styrk de Svage,
Tugt de Trngge, fryd de Spage,
Gjør os daglig Huusbesøg!

4. Trøster over Alt, som truer,
Alt, hvorfor vort Hjerte gruer,
Skjenk os Bod for alle Savn;
Dan vort Hjerte, løs vor Tunge,
Saa vi bede, saa vi sjunge
Yndelig i Jesu Navn!

Mel. Her komme, Jesu, dine Smaa,
eller: Naar vi i største Nød mon staae.

270. Nu rinder op vor Pintseseft,

Gud Helligaand, vær du vor Gæst,
Du som, en evig mægtig Gud,
Fra Fader og fra Søn gaaer ud!

2. Kom, Helligaand, og Vidne giv
I mig, at Jesus er mit Liv,
Og at jeg intet Andet veed
End Jesum mig til Salighed!

3. Kom, Sandheds Aand, og led du mig
Paa Sandheds Veie rettelig,
At aldrig jeg fra Troens Grund
Et Haarsbred viger nogen Stund!

4. Om jeg i Tryghed slumrer hen,
O væk mig snarlig op igjen;
Din Naade kraftig staae mig bi
Og lede mig paa Sandheds Sti!

5. Jeg uden dig ei kjende kan
Min Gud og store Frelsermand;
Lad derfor dine Straaler mig
I Hjertet falde idelig!

6. I Kors og Kummer, Trang og Nød,
I Fare, Fristelser og Død
Du mig en Trøster given est,
Thi du min Tarv jo kjender bedst.

7. Om derfor jeg med Korset paa
Skal gennem Verdens Torne gaae,
Jeg vinder dog til Himlens Land,
Thi du er med, min Trøstermand.

8. O Helligaand, o milde Gud,
Styrk mig, at jeg kan holde ud,
Opvarm mig med din Naades Blød,
Og gjør mig trøstlig i min Død!

Met. Af Høiheden oprunden er.

271. D Helligaand, kom til os ned,
 Din Bolig du i os bered
 Ved Ordets Lys og Stjerne;
 Du Himmellys, som mørknes ei,
 Giv, at vi Sandheds Himmelvei
 Ved dig maae følge gjerne!
 Dit Skin hvert Trin
 Os ledsage og forjage
 Mørkheds Tanker,
 Som i Hjertets Skjul omvanker.

2. Giv Kraft og Virkning ved dit Ord,
 Som Gud os sendte ned paa Jord,
 Lad det som Lysen brænde!
 At vi Gud Fader og Gud Søn
 Og Anden, vores Deel saa skjøn,
 Een evig Gud maae kjende.
 Giv Tro, giv Ro,
 Lær at haabe, hjælp at raabe
 Og paakalde
 Gud, som Frelse har til Alle!

3. Du Wiisdoms rige Kildebæld,
 Som fylder hver oprigtig Sjæl,
 Lær os det her ilive,
 At vi i Troens Enighed,
 Med sand indbyrdes Kjærlighed
 Maae godt Exempel give!
 Vei du vor Hu
 Til din Lære, dig til Værelse,
 Hjælp at prise
 Gud, og Hvermand godt bevise!

4. Stat du os i vor Vandring bi,
 Før selv os paa den rette Sti,
 Lad Foden ikke glide;
 Giv i vort Løb Bestandighed,
 Lær os, vort Kors med Taalighed,
 Og stille Mod at lide!

Trøst selv vor Sjæl,
 I al Sorgen vær du Borgen,
 Hvorpaa trygge
 Vi i Nødens Tid kan bygge!

5. O dyre Balsam, ædle Gæst,
 Du os al overflødig Kraft
 Og Hjertestyrke give,
 Naar vore Fjenders Pilestød
 Vil os til Striden fordre ud,
 At vi maae stærke blive!
 Vor Sjæl søld vel,
 At de Plager, som den nager,
 Kan forsvinde,
 Og vi Lægedom maae finde!

6. Du yndig Dug, fald til os ned,
 Belsign vor Tro med Frugtbarhed,
 Lad Kjærlighed tiltage,
 At hver en Sjæl forbunden maa
 I Pagten med sin Næste staae
 I alle Livets Dage!
 Men Strid og Splid,
 Som bedrøver og berøver

Dig din Vre,
 Lade fjernt du fra os være!

7. Lad os i Troens Hellighed
 Opnaae vort Livs Maal og Med,

Dg giv os denne Raade,
 At vi herefter kjende maae,
 Hvor vi umulig kan bestaae,
 Om Kjødets selv maa raade!
 Vei du vor Hu,
 Lær os hige mod Guds Rige!
 Mod det Høie
 Løst vor Tanke, Sjæl og Nie!

Mel. Kom Helligaand, Gud Herre from.

272. O Helligaand, o søde Trøst,
 Som flyder ind i Sjæl og Bryst,
 Af, træng os dog i Sjælen ind,
 At varme med din Ild vort Sind,
 Saa vi ei lunkne eller kolde,
 Men glødende din Fæst kan holde!

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.

273. Fra Himlen kom den Helligaand,
 Helligaand,
 Og løste Jordens Tungebaand.
 Halleluja, Halleluja!

2. Han kom som Jesu Christi Tolk,
 Christi Tolk,
 Med Tunger ny til alle Folk.
 Halleluja, Halleluja!

3. Han kom med Ild og Kraft fra Gud,
 Kraft fra Gud,
 Til alle Herrens Sendebud.
 Halleluja, Halleluja!

4. Hvor frit de tale trindt paa Jord,
 Trindt paa Jord,

Der Aand og Liv er Jesu Ord.
Halleluja, Halleluja!

5. Der mærker Dret Herrens Røst,
Herrens Røst,
Der føler Hjertet Aandens Trøst.
Halleluja, Halleluja!

6. Der Sjælen seer i Speilet klart,
Speilet klart,
Sin Frelseres Glands og Himmelfart.
Halleluja, Halleluja!

7. Der skaber og til Herrens Priis,
Herrens Priis,
Guds Aandepust et Paradis.
Halleluja, Halleluja!

8. Der er Guds Stad og Huus paa Jord,
Huus paa Jord,
Med Herrens Bad og Herrens Bord.
Halleluja, Halleluja!

9. Der løfter sig en Lovsang ny,
Lovsang ny,
Paa Englevinger høit i Sky.
Halleluja, Halleluja!

10. For Ild og Kraft og Lys og Fred,
Lys og Fred,
Da synger Christi Menighed:
Halleluja, Halleluja!

11. Da holder, med sin høie Gæst,
Høie Gæst,
Guds Folk en liflig Pintsefest.
Halleluja, Halleluja!

Mel. Vor Fader udi Himmerig.

274. Klar op, min Sjæl, gjør dig bered,
At nyde Aandens Lys og Fred!
Vor Pintsefest vi holde nu,
Som bringer Herrens Folk ihu,
At Ja og Amen er hvert Ord,
Han taled til os her paa Jord.

2. O Helligaand, o sande Gud,
Du, som af Evighed gaaer ud
Fra Faderen og fra hans Søn,
Du gjorde denne Fest saa skøn,
At hele Jorderig derved
Oplysning fik til Salighed.

3. I Tungers brændende Gestalt
Du paa Apostelskaren faldt;
Strax Jesus dem paa Tungen laae,
De kunde tale og forstaae
Hvert Tungemaal, hvorhen de kom
Og bredte ud hans Herredom.

4. Almægtig Due, fald og ned
Og tænd mig an i Kjærlighed!
Jeg til dig gaaer med Hjertesavn
Og beder dig i Jesu Navn:
O tryk mig til din Guddomsbarm,
Og gjør mig ved din Naade varm!

5. O Guddoms-Sol, lad i din Glæde
Mig vandre frem med Aandens Glæde,
Saa det i Livet kjendes kan,
At du har klaret min Forstand;
Ja, hvert mit Fjed og Fodetrin
Lad lyse af dit Naadestkin!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

275. Fra Himlen Herrens Mand nedfoer,
 Jeg glædes vil og sjunge,
 Nu har Guds Kraft paa Jorden Ord,
 Og Ordet Flammetunge;
 Paa Beirets Binger kom med Brag,
 Som gjennem Jorden Lynets Slag,
 Det Lys, Gud Herren sendte.

2. Det lysner gjennem Sjæl og Sind,
 Sig Hjertets Lue tænder,
 I Diet farer Straalen ind,
 Paa Isen Flammen brænder;
 Flyv høit, min Sjæl, i Lys dig sving,
 Guds store underlige Ting
 De løste Tunger tale!

3. Hvad Herrens største Bidner saae,
 Al Verden skal fornemme,
 Guds Ord skal Verdens Grændser naae
 Med tusind Tungers Stemme;
 Velkommen, Krafts og Friheds Mand,
 Du løser alle Tungers Baand
 Og alle Sjæles Bænker!

4. Fra Sandheds høie Hjem du kom,
 Al Sandhed du os lærer,
 Om Synd, Retfærdighed og Dom
 Du mægtigt Bidne bærer;
 Men o, du ogsaa Ordet veed
 Om Naade, Kjærlighed og Fred,
 Forkynd det for al Verden!

5. Velkommen Mand med Tugtens Røst,
 Med Kjærlighedens Stemme!

D straf og lær, forman og trøst,
 Bliv evig hos os hjemme!
 D lys og brænd i Sjæl og Bryst,
 Indtil Vafunens dybe Røst
 Til Naadens Dom os kalder!

M el. Store Gud, som dig til Ære.

276. Helligaand, din Priis udssjunger
 Verdens Kreds og Engles Chor;
 Giv vor Andagt Flammetunger,
 Giv vor Jubel Himmelford!
 Dig forkyndte Skjens Torden,
 Veirets Brusen var dit Bud,
 Kraften bragte du fra Gud,
 Bar hans Vidnesbyrd til Torden,
 Af Apostelskarens Hu
 Drev du, vældig, Frygtens Gru.

2. Styrken gav du dem i Gie,
 Løste deres Tungebaand,
 Gav dem med paa Stridens Veie
 Ordets Flammesværd i Haand;
 Evig bliver du den Samme,
 Er du Jordens Himmelgjæst,
 Holder altid Pintsefest,
 Hvor dig Hjertet vil annamme,
 Een med Fader og med Søn,
 Kommer du paa Støvet's Bøn.

3. Sandheds Aand, lad dine Luer
 Skinne, saa jeg vildes ei,
 Saa jeg seer og grandt beskuer
 Jesu Ord og Jesu Bei;
 Lad det dunkle Bogstav tindre

For min Sjæl som Stjerneskrift,
 Tvivlens mørke Sky bortvist,
 At den ei skal Diet hindre;
 Lad mig see, du Lysets Aand,
 Kristus ved Guds høire Haand!

4. Kraftens Aand, udgød din Flamme
 Over Hjerte, over Sind!
 Pryd mig, som den døde Stamme
 Grønnes under Baarens Vind!
 Smyk du mig med Kraft og Ære,
 Hold mig fri for Syndens Meen!
 Lovfuld gør min golde Green,
 Lad mig Frugt og Krone bære!
 Dren ligger Roden nær,
 Du min Kraft og Frelse vær!

5. Hellig Aand, vær du min Trøster,
 Under Modgangs tunge Strid!
 Kom, naar Hjertestyrken brøster,
 Himmeldue from og blid!
 Bist du med din Straalevinge
 Smertens bittre Taare bort!
 Gjør min Svagheds Time kort,
 Haab og Taalmod du mig bringe!
 Under Verdens Rød og Savn
 Hold mig fast i Troens Favn!

Egen Melodi.

277. Naturen holder Pintsefest
 I blomstervirket Smykke,
 Og Lunden, som den kan det bedst,
 Fortæller om sin Lykke.
 Nu Baarens Vind

Har ringet ind
 Dens Fest i Skovens Kroner;
 Guds Aandes Magt
 Har Livet vaft,
 Ham prise tusind Toner.

2. Og Hjertet holder Pintsefest
 Med Sang og Mark og Skove,
 Den Helligaand, vor Himmelgjæst,
 Vi hilse nu og love.
 Nu vift og vai,
 Du grønne Mai,
 Min Palmegreen jeg svinger;
 Til Kirkeby,
 Med Sang i Sky,
 Hans Indtog Høitid bringer.

3. Til Herrens Priis hans Fuglehær
 Udflagrer med sin Trille;
 Naar Aanden med Guds Kraft er nær,
 Kan jeg da tie stille?
 Om Jesu Christ,
 Der lever hist,
 Mig lægges Ord paa Tunge;
 Om Livets Vaar,
 Jeg godt forstaaer,
 De Fugleflokke sjunge!

4. I trange Svøb var Bladet svøbt,
 Til Døden overgivet,
 Med Skyens Vandbad blev det døbt,
 Da sprang det ud til Livet.
 Til Kraft og Haab
 Jeg fik min Daab,
 Guds Aand, du var tilstede;

O lad min Tro
Med Lovet groe,
Bevar dens Sommerglæde!

5. Jeg seer, den grønne Ager staaer
Opstanden fra de Døde,
Jeg veed, min Frelser Aar for Aar
Vil ogsaa mig gjensøde.

Det gamle Frø
Dog maatte døe,
Før Marken fik sin Grøde;
Thi hjælp mig, du
Guds Aand, min Hu
Til Verdens Lyst at døde!

6. Af Haabets grønne Mai jeg vil
Min Pintse-Lovsal bygge
Mod Skyldregn og mod Dagens Ild,
Med Hvile og med Skygge.

Om Kjærlighed
Bag Gravens Bred,
Med reen og hellig Lue,
Om Glæden hist
Hos Jesum Christ
Mig synger Skovens Due!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

278. Gud Helligaand, vor Trøstermand,
Du Sandheds klare Kilde,
Som spreder Lys i Mørkets Land
Med dine Straaler milde,
Kom hid, du høie Gjæst,
Belsign vor Pintsefest,
Flyv, Himmeldue, ind

Dybt i vor Sjæl og Sind
Med Lys fra Livets Rige!

2. Lad lyde høit din Sandheds Røst,
Om Livets Ord du minde!
Med Herrens Frygt opfyld vort Bryst,
Hos ham vi Kraften finde!
Fra Synd udrens vort Sind,
Led Jesu Naade ind!
Fornø os i hans Fred,
Forklar i Kjærlighed
Os til Guds Børn at blive!

3. Af Fredens Baand omslynget vi boe
I Enheds Aand tillige!
Giv Bønnens Suk i Jesu Tro
Til Herrens Throne stige!
Giv Himmelsæden Rod,
Saa sund, saa reen, saa god!
Lad Jorden, før saa gold,
Nu bære hundredfold,
Og Guddomsværten trives!

4. Ja Helligaand, som har nedlagt
Den Grund, der aldrig rokkes,
Hold Kirken fast i Naadens Pagt,
Lad Fleer og Fleer der flokkes!
Styrk os i Kamp og Strid,
I Fristelsernes Tid!
Beskjerm med Troens Skjold
Vor Sjæl mod Fjendens Vold,
Led os til Herrens Hvile!

Met. Vor Fader udi Himmerig.

279. Vi troe paa dig, du Hellig Aand,

Trods Verdens Tvivl og Verdens Haan,
 Udsendt fra Søn og Fader, Gud
 Med Begge i treenig Pagt!
 Du Kjærlighedens Himmelbud,
 Lad Hjertet føle ret din Magt!

2. Du Lysets Aand, du Styrkens Aand,
 Du Talsmand om den Herre Christ!
 Udløs vor Tro af Tvivlens Baand,
 Og gør den stærk mod Verdens List!
 Dit Tempel i vor Sjæl bered
 Til Bolig for Guds Riges Fred!

3. Besøg og mig, du Trøster blid,
 Med Glæde i min Trængsels Tid!
 Besøg mig i den sidste Strid,
 Mit sidste Suk i Jesu Navn
 Nedlægge du i Naadens Favn;
 Favn selv min Sjæl, og bær den did!

2. Kirken.

a. Den hellige almindelige Kirke.

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

280. Aand over Aander, kom ned fra
 det Høie,
 Aand, som med Fader og Søn er vor Gud,
 Kom, vore Sjæle tilsammen at føie,
 Kom, at berede den himmelske Brud;
 Kalde, forsamle og Jesus forklare,
 Bygge Guds Kirke, oplyse hans Folk,
 Det er din Gjerning, lad os den erfare,
 Vær i vort Hjerte Guds Kjærligheds Tolk!

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

281. O Herre Christ, dig til os vend,
Din Helligaand ned til os send,
Med Kraft og Naade os regjer,
Og Sandheds Bei os alle lær!

2. Oplad vor Mund, din Lov udbred,
Til Andagt Hjertet vel bered,
Forøg vor Tro, styrk vor Forstand,
At vi dit Navn ret kjende kan!

3. Indtil vi sjunge med Guds Hær:
Du hellig, hellig, hellig er!
Og skue saa dit Ansigt blid
I Himlens Lys til evig Tid.

4. Tak skee Gud Fader, Søn og And,
Eet i Fuldkommenhedens Baand,
Den hellige Treenighed
Skee Lov og Priis i Evighed!

Mel. Alene Gud i Himmerig.

282. Den christne Kirkes skjønne Navn
Vil over alt man høre,
Men Herrens Folk til evigt Gavn,
Det vil dog faa kun være;
Sig Kirkens Navn med Uret gav
Og giver mangan kaldet Grav,
Som Dødningbeen kun gjemmer.

2. Almindelig, det kaldes ret
Guds Kirke trindt paa Jorden,
For Liden, Folk og Tankesæt
I Syden og i Norden;
Fra hver en Kant, mens Verden staaer,

Om Hyrden flokkes Hjordens Faar,
Det Ingen skal forhindre!

3. Men Kirken den er dog kun een,
Eet Ravn i alle Munde,
Til Grundvold Gud har lagt en Steen,
Som rokkes ingenlunde;
Det Samme altid i en Sum
Er Christi Evangelium,
Som os mon saliggjøre.

4. Derfor det første Kirketegn
Er Livets Ord og Lære,
For Hjertet Sol og Dug og Regn
Til Jesu Christi Vre;
Thi hvor det lyder uden Tant,
Der kjendes og, Guds Ord er sandt,
Kan uden Frugt ei være.

5. At Kirken staaer i Daabens Pagt,
Det kan ei heller feile,
Og Herren vil, som han har sagt,
Sit Vidnesbyrd besegle,
Som med sin Aand, vor Trøster god,
Saa med sit Legem og sit Blod,
De Christnes Mad og Drikke.

6. Paa Lydighed mod Herrens Ord
Vi og Guds Folk kan mærke,
Som er hans Tempel her paa Jord
Og Christi Lemmer stærke;
Mundchristne vel i Fast og Skam
Fremture tidt med List og Bram,
Men Herren kjender Sine.

7. Et helligt Liv i Jesu Tro
Kan Verden ei behage,

Dg derfor under Korset boe
 De Christne alle Dage;
 Men altid har af Herrens Røst
 Hans Kirke-Folk den rige Trøst,
 De Himmerig skal arve.

8. Saa hav da Tak, o Jesu Christ!
 Vi see deraf med Glæde,
 Den sande Kirke er forvist
 Dg her blandt os tilstede;
 Dit Eys, ved Luther tændt paany,
 Lad skinne her, til du i Sky
 Din Kirke vil forklare!

Mel. Jeg vil din Priis udsjunge.

283. Om Salighed og Glæde
 Der nu skal sjunges frit
 I Herrens Samfundskjede
 Dg Guds Pauluner vidt!
 Thi ved Guds høire Haand,
 Er Christus høit ophøiet,
 Han har sin Fjende bøiet,
 Han løste Dødens Baand.

2. Saa vist han er i Live,
 Saa døe vi ingenlund,
 Men skulle frelste blive,
 Fortælle hans Miskund;
 Om Kjødets Gang vi gaae
 Dg lægges flet i Grave,
 Dog skal vi Livet have,
 Udødelig opstaae.

3. Den Kirkesteen grundfaste,
 Den Herre Jesus Christ,

De Bygningsmænd forfaste,
 Men han er bleven vift
 Til Hjørnestenen her
 For Kirkens Huus paa Jorde;
 Den Gjerning Herren gjorde,
 Thi prise ham Enhver!

Mel. O kiære Sjæl, fald ydmyg ned.

284. Paa Guds Jerusaleem, det ny,
 Paa hans, den store Konges By
 Skal hver en Christen bygge,
 Med Herrens Aand og med Guds Søn,
 Alt under Sang og Suk og Bøn,
 I Herrens Vingers Skygge.

2. Det har en Grundvold, fast og reen,
 Guds Kirkes Hovedhjørnesteen
 Vi prise vil saa gjerne;
 Det er den Herre Jesus Christ,
 Han som urokket staaer forvift,
 Faldt ogsaa hver en Stjerne.

3. Den Grund er Sandhed, Liv og Vel,
 Og steendød er den Grundvold ei,
 Den intet dødt vil bære;
 Guds Stad og Huus, som Træ af Rod,
 Og som af Bæld den klare Flod,
 Dyrer med stor Ære.

4. Hver Muur og Steen i Herrens By
 Har Røst med Toneflugt i Sky
 Til Skaberen at love,
 Og Strengelæg og Orgelklang
 Skal sammensmelte her med Sang
 Fra alle Jordens Skove.

5. O lad det kjendes, Herre god,
 At Staden staaer paa Klippesod,
 Og du er selv tilstede;
 Hør du vor Bøn, og hør vor Sang,
 Giv du „din Fred“ sin rette Klang,
 Og os vor Herres Glæde!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

285. Jeg veed et lille Himmerig,
 Det er saa let at finde,
 Hvor Tro og Daab ei fuldelig
 Gik Hjerterne af Minde.

2. Det findes under Hyttetag,
 Som under Høielofte,
 Hvor Christne sig paa Herrens Dag
 Forsamle tidt og ofte.

3. Der hører man Guds eget Ord,
 Men ei med Tordenstemme;
 En sagte Lyd med Guddomsstor
 Vi gladelig fornemme.

4. Thi han, om hvem Guds Engle sang,
 I Kraft er selv tilstede,
 Guds Børneskole med liflig Klang
 Der synger høit af Glæde.

5. O, der det er vor store Lyst,
 Hvor efter Troen tales,
 Naar Herren ved sin Tjeners Røst,
 Lyselevende afmales!

6. Det himmelske er at høre paa,
 Hvordan Guds Søn i Støvet,
 Som spæd engang i Krybbe laae,
 Udførte Levnetsløbet!

7. Det himmelfæ er at tænke paa,
 At han, som dyrt os kjøbte,
 Guddommelig vil vandre saa
 I alle sine Døbte!

Egen Melodi.

286. Kirken den er et gammelt Huus,
 Staaer, om end Taarnene falde;
 Taarne fuldmange sank i Gruus,
 Klokker end kime og falde,
 Kalde paa Gammel og paa Ung,
 Meest dog paa Sjælen, træt og tung,
 Sng for den evige Hvile.

2. Herren vor Gud vist ei beboer
 Huse, som Hænder mon bygge,
 Arke-Paulunet var paa Jord
 Kun af hans Tempel en Stygge;
 Dog sig en Bolig underfuld
 Bygde han selv af Støv og Muld,
 Reiste af Gruset i Naade.

3. Vi er Guds Huus og Kirke nu,
 Bygget af levende Stene,
 Som under Kors, med ærlig Hu
 Troen og Daaben forene;
 Var vi paa Jord ei meer end To,
 Bygge dog vilde han og boe
 Hos os i hele sin Vælde.

4. Hvor vi end mødes her paa Jord,
 Frelserens Navn at paaafalde,
 Flux han med Aand og Livets Ord
 Kommer med Fred til os Alle;
 Nar, som sit Ord i allen Stund,

Er han vort Hjerte og vor Mund,
Drot over Tiden og Rummet.

5. Husene dog med Kirkenavn,
Bygte til Frelserens Vre,
Hvor han de Smaa tog tidt i Favn,
Er os, som Hjemmet, saa kjære;
Deilige Ting i dem er sagt,
Sluttet har der med os sin Pagt
Han, som os Himmerig skjenker.

6. Fonten os minder om vor Daab,
Altret om Nadverens Glæde;
Hvor skulde før i Tro og Haab
Herren vi føle tilstede,
End hvor der for os præntet staaer:
Herren idag er som igaar,
Saa er og Troen og Daaben!

7. Giv da Gud, at hvor vi boe,
Altid, naar Klokkerne ringe,
Folket forsamles i Jesu Tro
Der, hvor det pleied at klinge:
Verden vel ei, men I mig seer,
Alt hvad jeg siger, see, det skeer,
Fred være med Eder Alle!

Mel. I dybest Nød vil jeg til Gud.

287. En Dør sig aabner i vor Daab,
Dg hvem derad indganger,
Ham møder Herlighedens Haab
Dg Paradisets Sanger;
Thi Herren vidner: her er jeg,
Guds Huses Dør, den rette Wei,
Til Himmeriges Rige!

2. Ei skal vi bævende, som før
I Pagtens gamle Dage,
See til Guds Huus og Himlens Dør,
Og længselsfulde Klage;
Thi de Gjensødte er Guds Æt,
Og han, der gav dem Børneret,
Er mægtig i de Svage.

3. Nu i hans Huus ei truer Død,
Men evigt Liv tilbydes,
Nu skal hans Alters Skuebrød
Af hele Folket nydes;
Og knæle vi ved Herrens Bord,
Med Barnetro paa Sandheds Ord,
Da vorde vi hans Ege.

4. Guds Rige lignes ved et Trø,
Det mindste man kan finde,
Nedlagt i Muld, ei til at døe,
Men Døden overvinde,
Opvoxende saa til et Træ,
Som alle Fugle skjenker Læ
Og Lyst til sødt at sjunge.

5. O Christenhed, kom det ihu,
Tro Herren til det Bedste,
Og bed, at han sit Løfte nu
Bed Manden vil stadfæste,
Saa det maa høres paa vort Chor,
At Himlens Fugle paa Guds Jord
For Buggerne har sunget!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

288. Vort Løsen er vor Tro og Daab,
Den er vort Samfunds Kjæde,

Deraf udspringer alt vort Haab
 Oprinder al vor Glæde;
 Og Ordet af vor Herres Mund,
 Det er vor Kirkes Klippegrund,
 Og det er Aandens Bolig.

2. Alt hvad saa Herrens Menighed
 End sukker for af Aanden,
 Naar Tro og Daab vi holde ved,
 Oprinder efterhaanden;
 Thi endnu er Guds Aand saa rig,
 Saa mægtig og miskundelig,
 Som første Pintsedagen.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

289. Hvad kan der times os for Nød,
 Mens Herren er vor Hyrde,
 Bespiser os med Himmelbrød
 Og letter al vor Byrde;
 Vor Sjæle-Tørst og lædsker han
 Med Livets klare Kildevand,
 Med Aandens Fred og Naade.

2. Ja, gode Gud, din Helligaand
 For os med Suk fremtræder,
 Og holder over os sin Haand
 I Sorger og i Glæder;
 Derfor vi har saa frit et Mod,
 Om end for Dine Døden stod,
 Thi du est med os, Herre! —

3. Er Kjødets Gang end tung tiljids
 I Dødens Skyggedale,
 Din Hyrdestav dog skal forvist
 Vor Sjæl og Sind hufvale;

Thi med din Stav er og din Haand,
Din Kraft, dit Lys, din gode Hand,
Som leder os paa Veien.

4. Du haver os beredt et Bord,
Med Fryd for alle Dage,
Thi der, i Troen paa dit Ord,
Din Salighed vi smage;
Da tier hver en Fjendes Røst,
Da hvile vi ved Herrens Bryst,
Da kan vi Døden taale.

5. Du sender os i Sorg og Nød
Den Salve, som os kvæger,
Din Hand har Trøst mod Synd og Død,
For Banesaar den læger!
Den salver ei til Dødens Dal,
Men kongelig til Himlens Sal
Med Glædens Olie-Strømme.

6. Saa, Gud og Frelser mild og blid,
Du holder os ilive,
Fra nu og indtil evig Tid
Vi i dit Samfund blive,
Her i din Kirkes Lys og Fred,
Og efter Dødens Bitterhed
I Himmerig med Fre!

Met. Hvad kan os komme til for Nød.

290. Sin Menighed har Christus kjær,
Han kommer, naar den beder,
Hvor To og Tre forsamlet er,
Han hilser: Fred med Eder!
Hans Under midt iblandt dem steer,

Den Halte gaaer, den Blinde seer,
Til Himlen han dem leder.

2. Ad Kirkeport med Helligaand
Han drager ind med Glæde,
Med Kraftens Ord ved Døbefont
Velsigner han de Spæde;
De Smaa kan tager selv i Favn
Dg giver Børneret og Navn
Dg lover dem sin Glæde.

3. Til Syndesuk og Angersord
Han bøier selv sit Dre,
Han kommer til sit Alterbord,
Dg Synderen faaer høre
Hans Vældes Bud: stat op og gaa!
Hvad Jordens Konger ei formaae,
Kan Jesus Christus gjøre.

Met. Enhver, som troer og bliver døbt.

291. I Herrens Huus er godt at boe,
Paa Klippen er det bygget,
Der hviler Sjælen trngt i Ro,
Af Aandens Fred omfngget;
Der mættes vi af Livets Brød,
Der flyder Glædens Dlie sød,
Der see vi Himlen aaben.

2. Vor Fader, Tak for hvad vi fandt
I dine Helligdomme,
Dg Tak for Aandens dyre Pant
Paa hvad der end skal komme;
D led i Troens Liv os frem,
Ved Ordets Lys, at vi vort Hjem
I Himmerig kan finde!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

292. Min Frelser er min Hyrde god,
Min Bogter og min Nærer,
Thi grønnes Jorden for min Fod,
Alt Godt han mig bestjærer;
Jeg skal ei lide Sjælensød,
Ei heller mangle dagligt Brød;
Vel mig for saadan Herre!

2. Som Hyrden driver sine Faar
Paa Engene de grønne,
Og fører dem til klare Aaer
Og til Vandstrømme skjønne,
Saa gør min Hyrde, Jesus Christ,
Han føder Sjæl og Legem vist,
Hver faaer, hvad han behøver.

3. Om jeg faaer Lyst til verdslig Ting,
Min Sjæl han skal omvende,
Og føre mig derfra omkring,
Selv tage mig ved Hænde,
Og lede mig saa tryk og fri
Retfærdighedens trange Sti
For sit Navns Skyld og Ære.

4. Hvi skulde jeg da frygte mig,
Mens du har mig ved Haanden,
Og leder selv mig tryggelig
Med Ordet og med Handen?
Trods Modgang og al Verdens Nød,
Trods Synden og den grumme Død,
Din Hyrdestav mig trøster.

5. Jeg skal saa nyde mangleled
Din Godhed her i Live,

Dg, Herre, din Barmhertighed
 Hos mig skal stedse blive,
 Derester skal evindelig
 Jeg boe hos dig i Himmerig,
 Ei Ende faae de Dage!

Mel. I dybest Nød vil jeg til Gud.

293. Til Klart Guds Ansigt vi skal see
 Dg ret hans Hjerte kjende,
 Paa Jorden, som i Himlen, Tre
 Guds Gjerninger fuldende;
 I Naade kom de oven ned,
 Dg Tro og Haab og Kjærlighed
 Er Navnet paa de Trende.

2. Vor Tro er ei paa hvadsomhelst,
 Men Christendom vil nævne,
 Men paa ham, os har skabt og frelst,
 Dg fører paa det Lævne,
 Dg saa paa Alt, hvad Sandheds Aand
 Os leder til med kjærlig Haand,
 Alt efter Hjertets Evne.

3. Vort Haab er ei paa Drømme bygt
 I Luften ei det svæver,
 Men hviler paa Guds-Ordet trygt,
 Dg paa hvad Hjertet kræver;
 Det Haab om Liv og Salighed
 I Herrens Lys og Herrens Fred
 Til Himlen op os hæver.

4. Vor Kjærlighed ei blusser vild,
 I Røg sig ei indsvøber,
 Men brænder lyst med Lue mild
 For ham, som dyrt os kjøber;

Med Ja og Amen til hans Ord,
Den følger fromt hans lyse Spor
Og i hans Dyd sig øver.

5. Om Tullen synger Troen bedst
Med Engletoner søde,
Men Haabet har sin høie Fæst
I Paaske-Morgenrøde,
Og Kjærlighed i Bølgegang
Sig fryder høit med Pintsesang,
Naar vore Tunger gløde.

Mel. I dybest Nød vil jeg til Gud.

294. Gud skee Lov for Naadens Ord,
Som trøster dem, der græde,
Og Gud skee Lov for Jesu Spor,
Hvori de Smaa kan træde,
Og Gud skee Lov for Herrens Aand,
Som fører os i Ledebaand
Til evig Fryd og Glæde!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

295. Som Hjerter slaae i Glædens Stund,
Saa kimer det fra Taarne,
Hvor Præsten lader op sin Mund
Til Priis for den Genbaarne;
Af Himmelordets Orgelklang
Undfanges der en Frydesang
Paa Menighedens Tunge.

2. Og naar Guds Kirkefolk paa Jord
Paa Engletonen stammer,
Da kimer det for Englechor
I Hjertets Bedekammer,

Da flyve de til Kirke brat
 Og synge som i Zulenat
 For Menighedens Dre.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

296. Vi med Bedrøvelse
 tidt efter Jesum lede,

Da bærer bange Bryst
 for Himlens strenge Brede,

Da smiler intet Haab,
 al Verden er en Drk,

Og hvert et Trin er tungt,
 og hver en Tanke mørk.

2. Hvor skal jeg lede da,
 hvor skal jeg Arme finde

Et Raadens Lys, som vil
 for mig i Mørket skinne?

Til Templet gaaer jeg hen,
 men gaaer med bange Trin,

Jeg hører Ordets Trøst,
 men Trøsten bli'er ei min.

3. Dog vil jeg gaae til Trods
 for alle mørke Tanker,

Engang der lukkes op
 for den, som ofte banker;

Er jeg et Jaar fortabt,
 saa søger Hyrden mig,

Og naar jeg søger ham,
 jeg findes visseelig.

4. Vi med Bedrøvelse
 tidt efter Jesum lede;

Rom, lad os Alle gaae
 til Herrens Huus at bede;

Naar Jesus i sit Ord
da aabenbarer sig,

Bli'er Herrens Dag en Fest,
og Kirken Himlen lig.

5. Vi see vor Synd forladt,
vi see vort Haab opklaret,

Vi faae en Forsmag paa,
hvad Gud har os bevaret;

En Himmel i vort Bryst,
en Livets Sol oprandt,

Og det var Troens Ord:

jeg dem, jeg elsker, fandt!

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

297. Behold os, Herre, ved dit Ord,
Trods dine Fjenders Løgn og Mord,
Som styrte vil fra Thronen ned
Dig, Kongen i al Evighed!

2. Beviiis din Magt, o Jesu Christ,
Som alle Herrers Herre est,
Beskjerm din arme Christenhed,
Du raader ene for vor Fred!

3. Du Hellig Aand, sand Trøstermand,
Giv al dit Folk en ret Forstand;
Stat med os i vor sidste Nød,
Led os til Livet fra vor Død!

Mel. Afvend din Bredde, Herre Gud, af Naade.

298. O stærke Christe, Menighedens
Herre,
Den du har tegnet med dit Kors til Vre,
Kom dog at hjælpe os af Fjendens Snare,
Og os bevare!

2. Før du selv Striden for de Børn
 saa svage,
 Tving du vor Fjende, driv hans Magt til-
 bage,
 Hvad sig mod dig og Dine vil ophøie,
 Du selv nedbøie!

3. Fred udi Kirken vi af dig begjære,
 Fred udi Landet du os og bestjære,
 Fred udi Hjertet du for Alting giv,
 Hos os du blive!

M e l. Søde Jesu, vi er her.

299. Jesus, som iblandt os staaer,
 Byd din Fred med os at være,
 Lad din Fred, som overgaaer
 Al Forstand, vort Sind regjere,
 Viis den svage Tro de Hænder,
 Hvor den Naglegabet fjender!

2. Viis os, at du stred og vandt,
 At du endnu er den Samme,
 Giv os Aandens visse Pant,
 Saa vi dig i Tro annamme,
 Lad os midt i Troens Dage
 Freden, som du kjøbte, smage!

M e l. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

300. Fred til Bod for bittert Savn
 Gav os Gud i Jesu Navn,
 Fred os kjøbte med sit Blod,
 Fred os Jesus efterlod;
 Christendom er i en Sum

Fredens Evangelium,
Herre, giv det Raaderum!

2. Fred er Kirkens Velkomstord,
Dens Farvel paa denne Jord,
I vor Daab det til os lød,
Skal gjenlyde i vor Død;
Fred med Eder, Herrens Fred
Med Guds Folk og Menighed,
Nu og i al Ewigbed!

Reformation og Mission.

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

301. Det vorde Lys paa viden Jord,
Den lange Nat henfare
For Straaleglandsen i Guds Ord,
Den Morgenstjerne klare,
Som varsler mildt om Middagsol,
Der lyse skal fra Pol til Pol
Med Jesus, naar han kommer!

Mel. Jesus, Frelser, Saliggjører.

302. Mørke over Jorden ruger,
Aander gaae i Trællebaand,
Mangen Sjæl i Støvet knuger
Dødens Gru med tunge Haand;
Al, i al den dybe Nød,
Hjertekval og Sjæledød,
Er der ei et aabent Døie,
Ei en Lysning fra det Høie?

2. Jo, et Faderøie skuer
Kjærlig ned til Jordens Nød,

Jo, et Lys fra Himlen luer
 Klart med Livets Morgenrød;
 Thi for alle Suk og Savn
 Er der Bod i Jesu Navn,
 Midt imellem Dødens Skygger
 Jesus Livets Rige bygger.

3. Alle Fjenders Vælde falder
 For hans Kongespør i Gruus,
 Hyrdens milde Stemme kalder
 Sandheds Benner til hans Huus,
 Til hans Huus og til hans Hjord,
 Hvor med Livets gode Ord
 Han dem føder og hestytter,
 Giver Ly i Fredens Hytter.

4. Til hans Favn og i hans Arme
 Komme hver en modig Sjæl!
 Jesus vil sig vist forbarme,
 Han, som kjender Sine vel;
 Ytter dog til Hyrdens Røst,
 Griber dog hans rige Trøst;
 Jordens Vt, afkast din Byrde,
 Følg i Tro den gode Hyrde!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

303. Vel mødt, I Christne fromme,
 Lad høres nu vort Kvad,
 Vor Lovsang lad opkomme
 Til Gud fra allen Stad,
 Fordi hans Ord mon flinge
 Saa vidt nu over Land,
 Og alle Klokker ringe
 For Christ, vor Frelsermand!

2. Med Christus Seier vindes
Nu og i allen Stund,
I ham al Sandhed findes,
Al Naade og Miskund;
Ret Wei til Himmerige
Er sandelig Guds Ord,
Det er en Jakobsstige
For hver, som Herren troer.

3. Men Herrens Ord blev lastet,
Gud, som Foragten saae,
Nær havde os forkastet
Og ladt i Mørket gaae;
Eid skulde staaes til Andet,
End Christi Kors og Død,
Og glemmes skulde Landet,
Hvor Hvilen er saa sød.

4. Dog det er Skriftens Lære,
Som efter Guds Behag,
Til Jesu Christi Ære,
Kom atter for en Dag;
Naar med vor Herres Die
Vi grandste ud dens Grund,
Den lærer os fuld nøie
Guds Raad i allenstund.

5. Guds Kæmper havde sovet,
Der drømtes kun om Tant,
Men, Herren være lovet,
Den rette Wei vi fandt;
Gud give nu, vi Alle
Af rene Hjerter maae
Vor Frelser fast paakalde
Og Saligheden naae!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

304. Lov og Priis og evig Ære
 Gæe dig, o treenig Gud,
 Som vor Troes den rene Lære
 Rev af Mørkheds Fængsel ud!
 Da dit Lys var næsten slukt,
 Og din Wiingaard uden Frugt,
 Gav du Frugtbarhed tilbage
 Og din Kirke gode Dage.

2. Du lod Livets Bække flyde
 Atter ned fra Sandheds Bæld,
 Du lod Aaget sønderbryde,
 Du gav Sandheds Benner Held;
 Du vor Luther rusted ud,
 Og ved ham, dit Sendebud,
 Tordned ind i Mattens Mørke:
 Kommer, lærer Gud at dyrke!

3. Altid naar din Kirke heldte,
 Truende med hastigt Fald,
 Altid, naar i Nød det gjeldte,
 Gik en Sandheds Ben dit Kald,
 Mand og Lys og Kraft og Mod,
 Saa at fast din Kirke stod
 Over alle Rigers Alder,
 Og skal staae til Verden falder.

4. Lad os bede Lysets Fader,
 Som sit Navn blandt os har sat,
 At han ei os overlader
 Til en hedenst Wiisdoms Nat;
 Vi dog intet Andet veed
 Til vor Trøst og Salighed,

End den Gud og Mand, som døde
For vor Syndeskuld og Brøde.

5. Giv din Kirke Mænd og Fædre,
Som er dig og Sandhed troe,
Før os alle til det Bedre,
Alinten visne, Hveden groe;
Trostab Løn af Naade faae,
Hyklari tilskamme staae,
Sandhed herske, Løgn adspredes,
Gudsfrugt æres, Kirken fredes!

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.

305. Løver Gud, I Christne fromme,
Gjæster ved hans Naadebord,
Lad i Sang os ihukomme
Herrens Gjerninger paa Jord!
Alterbordets klare Guld
Var som sunket under Muld,
Men, trods Keiser, Band og Pave,
Herren lod sit Guld opgrave.

2. Herrens Bog var lagt paa Hylben,
Eventyr i Kirken lod,
For en Krone, for en Gylben
Himmerig tilfals de bød;
Sandheds Lys og Korsets Ord
Var som sunket ned i Jord,
At de skulde ei fordømme
Paveløgn og Munkedømme.

3. Stærke dog er Herrens Domme,
Liv og Mand er Herrens Ord!
Løver Gud, I Christne fromme,
Løver Gud, I Englechor!

Morten Luther med Guds Ord
 Tændte Lys igjen paa Jord,
 Saa hans Navn skal gaae med Solen,
 Straale under Naadestolen.

4. Løver Gud, I Folk, og sjunger:
 Guds Apostler trindt paa Jord
 Nu igjen med vore Tunger
 Tale klart Guds rene Ord;
 Hjertesproget nu paany
 Lyde skal i høien Sky,
 Tunger gløde, Hjerter brænde
 Ved Guds Ord til Verdens Ende! —

5. Tak, vor Fader i det Høie,
 Tak i Jesu Christi Navn!
 Naade for dit Guddomsøie
 Fandt vor ringe Fødestavn;
 Ordet over Bølgen blaa
 Bød i Mandens Kraft du gaae,
 Lod til Salighed det virke
 Tærtegn i vor lave Kirke.

6. Aldrig Gud, du det forandre,
 Lad i fromme Fædres Fjed,
 I dit Ansigts Lys os vandre,
 Lyses hjem til dig i Fred;
 Dagen helder, hos os bliv,
 Du, som er vort Lys og Liv,
 Mæt du os med Sjælesøde,
 Giv en liflig Aftenrøde!

M e l. Enhver, som troer og bliver døbt.

306. Vær trøstig Zion, Jesu Brud,
 Nok har du grædt og grundet,

D gjør dig rede, see herud,
Dit Lys er nu oprundet ;
Thi Herrens store Herlighed,
Din Jesus, er nu kommen ned,
Nu har du Naade fundet.

2. Banvittighedens Mulm og Mørk
Er stort paa Jorderige,
Folk gaaer som i en taaget Drk,
Bed lidt af Gud at sige;
Men Jesus, Verdens Lys, du saae
Som Gud og Mand iblandt os gaae,
Nu maa al Mørkhed vige.

3. Han skal for dem, som nu i Slum
Og Sjæleblindhed vanke,
Bed Glædens Evangelium
Oplyse Sind og Tanke,
Saa Hedninger skal selv attraae,
I Herrens store Lys at gaae
Og himmelsk Manna sanke.

4. Luk Dine op, giv nøie Agt,
Hvor Hedninger de komme
Til Herrens store Naadepagt,
At mødes med de Fromme!
Som Sønner og som Døttre de
Skal Afgang faae til Gud at see;
O, dybe Herrens Domme!

5. Da skal din Lovsang bryde ud
I Glædens Tonestrømme,
Naar du skal see en christen Brud
Af hedenst Herredømme,
Der skal med Guld og Røgelse

For Jesu Christo sig betee,
Sin Brudgom at berømme. —

6. O Jesu, som vor Broder blev,
Hjælp os at see og kjende,
At du i Livsens Bog os skrev;
Gid vi vor Hu maa vende
Med Guld og Guds, med Liv og Sjæl,
Til Alt det dig behager vel,
Indtil vor sidste Ende!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

307. O Herre Christ, din Stjerne staar
Længst over Zions Høie,
Men Verden end i Drømme gaar,
Har for dens Glands ei Die!
Det store Jubelaar
Har bragt en evig Baar,
Men Verden veed det ei,
Den gaar sin mørke Bei,
Og dybe Sukke lyde.

2. O, lad dit Ord os vække brat,
At Fredens milde Stjerne
Maa vines klart i Tidens Nat,
Ei søges i det Fjerne;
At Hjertet i vort Bryst
Maa smage Hvilens Lyst,
At Længslen finde maa
Dit Kors, at hvile paa,
Til Evigheden kommer!

3. Da skal vort Ord om Freden fød
Gaae ud med Jubeltoner:
Og er idag en Frelser fød,

En Frelser og Forsoner!
 Og Hedningsfaren skal
 Paa Bjerg, i dyben Dal
 Fornemme Naadens Røst,
 Og skal med smeltet Bryst
 Hen i dit Favntag ile.

4. Da skal tilsidst paa Golgatha
 Høialtret staae paa Jorden,
 Og trindtom skal Halleluja
 Fortrænge Dommens Torden;
 Da skal din Himmel blaa
 Som Tempelhvælving staae,
 Og du skal lyse Fred,
 Din Fred og Salighed
 Fra Altret over Jorden!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

308. Jesu, Herre, lad dit Rige
 Vidt udbredes paa vor Jord,
 Mørkhed, Bantro, Laster vige
 For dit lyse Sandheds Ord;
 Rundskab, Tro og Kjærlighed
 Her os give Fryd og Fred,
 Til vi skue dig, Forsoner,
 Hvor du hos din Fader throner!

b. Ordet.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Berg.

309. Guds Ord det er vort Arvegods,
 Det skal vort Afkom være,
 Gud, giv os i vor Grav den Roes,

Vi holdt det høit i Vre!
 Det er vor Hjælp i Nød,
 Vor Trøst i Liv og Død,
 O Gud, ihvor det gaaer,
 Lad dog, mens Verden staaer,
 Det i vor Vt nedarves!

Mel. Hvo illsun lader Herren raade.

310. Dit Ord, o Gud, som Duggen kvæger

Den svage Sjæl med Kraft og Fred,
 O lad i hvert et Hjertebæger
 Din Himmels Balsam dryppe ned;
 Lad Jesu Åger grønnes smukt,
 Lad Ordet bringe Troens Frugt!

2. Dit Ord, o Gud, er Sværd og Flamme,

Det trænger gennem Marv og Been,
 Det veed at knuse, veed at ramme,
 Er Hjertet end saa haardt som Steen;
 Lad Alle føle ret dets Magt,
 At Synden er det underlagt!

3. Dit Ord, o Gud, er Østens Stjerne,

Der fører os til Kristus hen,
 Den vise Vandrer følger gjerne,
 Og den Bildfarne leder den;
 Lad Alle see den skinne frem,
 Og finde Naadens Bethlehem!

Mel. Hvo illsun lader Herren raade.

311. Alvidende, du kjenner nøie Enhver, som vandrer redelig,

Og ømt dit hulde Fadersøie
 Bevogter dem, som elske dig;
 Enhver Oprigtig dig er kjær
 Blandt alle Jordens Folkesfærd.

2. Vi, dine Børn, saa kjærlig ledes
 Af dig ved Jesu Sandheds Ord,
 O lad dets milde Lys udbredes
 Blandt alle Slægter paa vor Jord;
 Dets Lys er Liv, dets Bud er Held
 Og Trøst og Fryd til Liv og Sjæl!

3. Giv Ordets Tjener Kraft at lære
 Dit Ord med Viisdom, Frynd og Held,
 At fremme Jesu Christi Ære
 Og fremme Brødres sande Vel;
 Sign dem, som lære Ordet ret,
 Velsign Enhver, som hører det!

4. Lad os ydmygelig erkjende
 Vor Trang til Sandheds vise Raad,
 Lad os vor Hu til Jesum vende,
 Og følge ham i al vor Daad!
 Han blid husvaler os i Nød,
 Han styrker os i Liv og Død.

5. O du, som ene kan velsigne,
 Dig prise vi med Jubellyd!
 Du bød, vi skulde Jesum ligne,
 O, det er Held, er Sjælefryd;
 Halleluja, Tak skee dig, Gud,
 For Jesu Mønster, for hans Bud!

Me l. Alene Gud i Himmerig.

312. Op, alle Folk paa denne Jord,
 Guds Kjærlighed at kjende!

Den raabes ud med Livets Ord
Til hele Verdens Ende,
At alle arme Synd're maae
Kun komme hid og Naade faae,
Ja, evigt Liv og Glæde.

2. Det Ord, at Gud saa kjærlig lod
Sig ved sin Søn forløse,
Det Ord om Jesu Død og Blod,
Det har saa stærk en Tone,
At det opvækker den igjen,
Som før i Synden døde hen,
Naar han den ret annammer!

3. Det skinner ind i Hjertets Nat,
At det i Sjælen dages,
Og Jesus, den forborgne Skat,
I Troen favnetages;
Da bliver og vor Vandring ny,
Da vil og kan vi Synden flye
Og følge Jesum efter.

4. Saa lad, o hjertemilde Gud,
Dit Ord i Kraft forkyndes,
Og dette store Himmelbud
I hele Verden yndes,
At Folk maa see, hvor god du est,
Og daglig holde Frydefest
I Jesu rige Naade!

M el. Enhver, som troer og bliver døbt.

313. Ei frygte vi for Sorg og Nød
I Guds, vor Faders Rige,
Kun, at vi ei fra det, han bød,
Med Sind og Hjerte vige;

Hans Faderomhu er saa stor,
Han gav os Lyset ved sit Ord,
Hans Helligaand os leder.

2. Det Ord, o Gud, som du os gav,
Lad det os Sandhed lære,
Og lad os Alle til vor Grav
Det holde høit i Ære;
Giv og Frimodighed, at vi
Foruden Frygt og Hysteri
Dit Sandheds-Ord bekjende!

3. Vi ledes let fra Dydens Spor,
Og Synder os behage,
Men du advarer ved dit Ord,
Og fører os tilbage;
Og ligger tungt paa os din Haand,
Da styrker Ordets Trøst vor Aand
I Tro, i Haab og Tillid.

4. O Gud, dit Ord lad stedsse her
Vort svage Sind betrygge,
Lad Mistvøl og Bildfarelser
Forsvinde som en Skygge!
Din Aand os give stadigt Mod,
Da gaae vi frem med sikker Fod
Paa Sandheds rette Veie.

5. Du, som os Christum sendte ned,
Din Naade du os give,
At i hans Christen-Menighed
Dit Ord, din Aand maa blive;
Da er vort Haab til Himlen vist,
Dertil hjælp os ved Jesum Christ!
Bønher, bønher os, Amen!

Me l. Naturen holder Pintsefest.

314. Fra Himmelen hid til os ned
 Skal alt vort Gode komme,
 Vi selv slet ikke kan og veed
 At gjøre os til Fromme.
 Til Herren maae
 Bor Lid vi slaae
 Og fast paa hannem bygge,
 Hos ham ei er
 Omstiktelser
 Og ei Forandrings Skygge.

2. Han ved sit Ord og Raadens Aand
 Til Livet os gjenfødte,
 At vi, som Planter af hans Haand,
 Skal som en Førstegrøde
 Med Troens Frugt
 Bepryde smukt
 Bort Levnet allevegne;
 Saa vil hans Kraft
 Os give Graft,
 Hans Raade paa os regne.

3. Gid derfor vi med Fryghed
 Og Hjertets Andagt høre
 Guds Ord, som vi tilfulde veed
 Os salige kan gjøre;
 Gid ogsaa med
 Betænkksomhed
 Om Herrens Ord vi tale,
 Og ikke om
 Guds Helligdom
 Med løse Læber prale!

4. Og om Guds Ord vor Synd og Skyld
 Med Straffen heftig rører,
 Og trykker paa den Gistens Byld,
 Som os vor Død tilfører;
 O gid vi da
 Ei gaae herfra
 Med Hoimods bittre Brede,
 Men lyde smukt
 Guds Raadetugt,
 Og ham med Tak tilbede! —

5. Gud Helligaand, o hjælp os her,
 At daglig vi afvætte
 De Syndens onde Levninger,
 Som end vor Bandel plette;
 Hvert Ord fra dig
 Sagtmodelig
 Lad os til Hjerte tage,
 At vi Guds Fred
 Og Salighed
 I Ordet kunne smage!

Met. Naar vi i største Nød mon staae.

315. Giv, Herre, at dit Sandheds Ord
 Maa lyse for den hele Jord!
 Giv at vi lyde, hvad du bød,
 Og elste dig i Liv og Død!

2. Da prøves Vanart, Syndens Nød,
 Da ledes vi til salig Rod,
 Da faae vi Kraft til Bøn og Tro,
 Og fremme Næstens Gavn og No.

3. Og gaaer det os i Verden vel,
 Vi prise dig for saadant Held,

Dg dele gjerne med Enhver,
Som Trang og Modgang kommer nær.

4. Forgjeves truer Sorg og Nød,
Forgjeves selv den visse Død;
Thi Ordet virker i vort Bryst,
At vi faae Mod og Haab og Trøst!

5. O, kom da Guds og Jesu Aand,
Kom Ordets, Bønnens, Trøstens Aand!
Opliv os, led os, hvor vi gaae,
Til vi vor Banes Ende naae!

M e l. O Herre, frels mig, barm min Sag.

316. Af Gud, fra Himlen see herved,
Dig over os forbarme,
Saa Gaa af dig at sige veed,
I Trængsel er vi Arme;
Dit Ord man ei vil lade staae,
Dg Troens Lys flux ud vil gaae
Hos alle Folk paa Jorden!

2. De lære idel Tant og Ewig,
Af verdslig Kløgt udsundet,
Thi Hjertet ei eenfoldelig
I Herrens Ord er grundet;
En vil det saa, en Anden saa,
Saa mange Veie gaae de paa,
Med Sandheds Skin de prange.

3. Naar Gud vil rykke op med Nod
Falsk Hellighed og Lære,
De sige saa med trodsigt Mod:
Hvo vil mod os vel være?
Vi have Magt i Pen og Mund,

Bort Ord skal gjælde allentid,
Trods den, det vil forhindre!

4. Dog Gud han siger: nu jeg vil
Min Kirke mig antage,
Og naadig bøie Dret til
Dens Sørgefang og Klage;
Lad Fjenderne kun komme frem,
Mit Ord skal trøstigt møde dem,
Og frie min lille Skare!

5. Som Sølvets Egthed prøves grandt
Bed Ildens hede Lue,
Og prøvet saa, for vist og sandt,
Heelt ædelt er at skue,
Saa prøves og ved Kors Guds Ord,
Og saa det skinner over Jord
I al sin Glands og Styrke. —

6. Bevar dit Ord, o fromme Gud,
Fra ureen Lærdoms Plage,
Og lad dets Straaler bryde ud
I disse Stridens Dage;
Vi give, Gud, os dig i Bold,
Du er vort Bærg og vort Skjold,
Med dig er Seier, Amen!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Berg.

317. De trodse hardt imod Guds Ord,
De Jesu Christi Fjender,
De spotte den, som ærlig troer
Og Frelseren bekjender;
Vel sørge maa vor Sjæl,
De røve vil vort Held;
At de Bildfarende,

Oplys dem, at de see,
Du vor og deres Fader!

2. Bøi selv vort Hjerte, bøi vort Sind
Til i dit Ord at grandfke!
Giv, vi paa Sandhed lægge Bind
Og den erkjende ganfke,
Og giv os i vort Bryst
Til Dyd oprigtig Lyft!
Da skal vi see saa grandt,
At ei dit Ord er Tant,
Men Bei til Lys og Lykke.

3. Vær med din Aand og Kraft hos
dem,
Som os dit Ord forkynde,
At de oprigtigen gaae frem,
Ei Tant, ei Smiger ynde!
Lad dem ei trættes ved
Fornuftig Nidkjerhed,
Saa de ved Sandhed maae
Den frække Spot nedflaae,
Som vil dit Ord formørke!

4. Vor Ungdom vi befale dig,
Du seer, hvor Snarer spændes,
At, alt for let den træ ffelig
Bort fra det Gode vendes;
Først Spottelatteren
Indtager, river hen,
Saa trodses Dydens Bud,
Og da fra dig, vor Gud,
Det unge Hjerte drages.

5. O du vor Gud i Himlene,
Dit Navn os helligt være,

Dit Rige komme, Alting ske
 Til din og Jesu Ære!
 Mod Fjendens BOLD og Svig
 Bort Haab kun staaer til dig,
 I haarde Fristelser
 Vær du med Hjælpen nær,
 Og fri os fra det Onde!

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

318. Det lakker nu ad Aften brat,
 Fliv hos os, Herre, Dag og Nat,
 Lad Ordets Lys, din Lampe skjon,
 Uslukket fryde os i Løn!

2. Ophold din Kirke, Jesu sød,
 Trods al vor Kulde, Søvn og Død,
 Saa trindt om Lande Ordet dit
 Maa vandre kjækt og lyde frit!

3. Thi Ordet af din egen Mund,
 Det er vort Skjold og Kirkens Grund;
 O lad derved, hvad saa end brast,
 Til Døden troe os holde fast!

4. Ja, lad os leve i dit Ord
 Hver Dag, vi see paa denne Jord,
 Og fare op fra Graadens Dal
 Til dig i Himlens Frydesal!

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

319. Lad kun Elementer smelte,
 Herrens Ord skal ei forgaae,
 Over os det hvælver Telte,
 Stjernestrøede, himmelblaae;

Under dem med Hjertens Glæde
 Ordets Priis vi evig kvæde!

c. Daaben og Nadveren.

Daaben.

Mel. Til vor lille Gjerning ud.

320. Herren strækker ud sin Arm,
 Vil de Smaa velsigne,
 Kommer, Smaa, til Jesu Barm,
 Lærer ham at ligne!
 Døb, gjensød dem, Herre from,
 Dybt i Livets Kilde,
 Aldrig de til Død og Dom
 Sig fra dig forvilde!

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

321. Nu bør ei Synden mere
 Med Magt og Herredom
 I Sind og Sands regjere,
 Men daglig styrtes om;
 Thi jeg i Daaben er
 Af Gud til Naade taget,
 Har Djævelen fortaget
 Med samt hans Gjerninger.

2. Vil jeg af Daaben bramme
 Og af min Jesu Død,
 O, hvor maa jeg mig skamme,
 Om jeg, som er gjensød,
 Ei kaster Bolt og Baand
 Paa Synden, naar den fødes,
 At den maa daglig dødes
 Ved Herrens stærke Mand!

3. Hvad Trøst kan det mig give,
 At Jesus Christ opstod,
 Om jeg vil stedse blive
 Foruden Bøn og Bod,
 Og haane Herrens Bud,
 Saa Fjenden ved sin Rænke
 Kan stedse meer mig lænke
 Og holde fra min Gud?

4. D, maatte jeg dog lade
 I Liv og Gjerning see,
 At jeg vil Synden hade,
 Hjælp Jesu, lad det skee!
 At daglig jeg opstaaer,
 Og med al Hjertens Glæde
 Maa Synden undertræde
 Ved dig, som alt formaaer!

M el. Jeg vil din Priis udsjunge.

322. Mig længes nu at træde
 Til Jordans rene Flod,
 Og dvæle der med Glæde,
 Hvor Herrens Fødder stod,
 At see det store Haab,
 Den Raade, Gud udskifted,
 Den Pagt, som han har stiftet
 Med mig udi min Daab.

2. Johannes vel med Joie
 Maa høilig undres paa,
 At sig for ham vil bøie
 Den Største, Jorden saae,
 At du, af hvem han selv,
 Enddog han er en Døber,

At tvættes høit behøver,
Dog kom til Jordans Elv.

3. Du er jo Himlens Ære,
Dg Solens Reenhed ei
Mod dig kan lignet være,
Ei Stjerners lyse Bei;
Ja, selv Guds Engle maae
Med Lovsangs Røst og Tunge
Dig trefold „hellig“ sjunge,
Dg for din Throne staae.

4. Dog du dig vilde bade
I Jordans klare Flod,
For os at efterlade
Den Kraft, som giver Rod,
Ja, for af Band med Død
Et Sjælebad at blande,
Som renser trindt om Lande
Til Gjæster ved dit Bord.

5. Saa er vi da Guds Poder,
Som Piil ved Bækkens Rand,
Guds Kirke er vor Moder,
Hans Aand vor Trøstermand!
Guds Pagt udi vor Daab
Skal Afgrundsflammen slukke
Dg Himlen os oplukke:
Det er vor Tro og Haab!

Egen Melodi.

323. Enhver, som troer og bliver døbt,
Han vist skal salig blive,
Thi han ved Jesu Blod er kjøbt,
Som ham sit Liv vil give,

Dg blandt Guds Børn til evig Fred
 Dg Himmeriges Herlighed
 Hans Navn med Ære skrive.

2. Vi sukke alle hjertelig

Dg udi Troen sige,
 Med ydmyg Bøn, Enhver for sig:
 O Jesu, lad os stige
 Ved Daabens Kraft i Dyder frem,
 Dg før os saa ved Troen hjem
 Til Herlighedens Rige!

Mel. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

324. Fader, Søn og Helligaand,
 See, vi møde Haand i Haand,
 Vi de Spæde bære frem,
 Gaf du selv i Pagt med dem;
 Hjælp os, at vi Alle maae,
 Unge, Gamle, Store, Smaa,
 Fast med dig i Pagten staae!

2. Gud, du fra vor første Stund
 Signer os saa mangelund,
 Du os holder i din Favn,
 Kalder os ved Børnenavn,
 Leder os saa faderlig,
 Skjenker os dit Himmerig;
 Gud, vor Gud, vi prise dig!

Mel. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

325. Kommer hid kun med de Smaa,
 Som ei Godt og Ondt forstaae,
 I hvis Mund ei findes Svig,
 Just for dem er Himmerig!

Deres Sjæl er i Guds Haand,
 De bedrøve ei hans Aand,
 Laste ei hans Ledebaand.

2. Født af Kjød er dog Kjød,
 Frugt af Synd og Sæd til Død,
 Fødsel kun af Vand og Aand
 Løser Synds og Dødens Baand;
 Kun i den oplukker sig,
 Hellig og vidunderlig,
 Døren til Guds Himmerig.

3. Bærer da de Smaa til ham,
 Som borttog vor Synd og Skam,
 Som har Livet i sin Haand,
 Døber med den Helligaand,
 Har fra Døden dyrekjøbt,
 Har i Kjærligheden svøbt
 Hver, som troer og bliver døbt!

4. Fader, Søn og Helligaand,
 Gæt for os i Troens Baand,
 Gaf du med de Smaa i Pagt
 Imod Synds og Dødens Magt;
 Gjem dem i din Guddomsfavn,
 Før dem hjem til Fredens Havn,
 Saliggjør dem i dit Navn!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

326. Herre Jesu, som du fød,
 Er ved Daaben vi tilstede,
 Bringe dig fra Moderkjød
 Dette Barn med hellig Glæde;
 Thi vi end dig høre sige:
 Børn tilhører Himlens Rige!

2. Lad en Jordan rinde her,
 Over hvilken Aanden daler,
 Lad det høres grandt og nær,
 Hvad din milde Fader taler:
 Ved min Søn den elskelige,
 Barn, du arver Himlens Rige!

3. Fader, tag dit Barn i Favn,
 Hørde, for dit Lam du raade,
 Viisdoms Aand, i Jesu Navn
 Viis det Bei til Fred og Raade;
 Viingaardsmand, til Træets Vre
 Megen Frugt lad Grenen bære!

Mel. Frygt, mit Barn, den sande Gud.

327. Led os, Herre, ved din Haand,
 Styrk vort christne Samfunds Baand,
 Giv os, at vi Daabens Pagt
 Stedse holde høit iagt;
 Lær os, at i Jesu Fjed
 Vi gaae frem til Hellighed,
 Og gaae frem til Salighed!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

328. Dig takke vi, o Herre Christ,
 Som gav de Smaa din Vre,
 Og lagde dem op til dit Bryst;
 Du ved din Aand os lære,
 At vore Børn vi bringe dig,
 Optugte dem ret christelig
 Og aldrig dem forarge!

2. Send du din Englefare ned,
 At den maa dem bevare

Fra Fjenden, som er dem saa vred
 Og sætter for dem Snare;
 Lad ham i dem ei fange Magt,
 Men lad dem tænke paa den Pagt,
 Du har med dem oprettet!

3. Os alle vogt for Synd og Last,
 At vi fra dig ei vige,
 Men barnlig hænge ved dig fast
 Og naae dit Himmerige;
 Dig ske Lov, Priis og Herlighed
 Med Faderen i Evighed,
 I Aandens Eenhed! Amen.

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

329. Lad dem, som fik Forældres Navn,
 O Gud, dig aldrig glemme,
 Men deres Ufkoms sande Gavn
 Ved Ord og Gjerning fremme!
 Da naar, fra Støvets Lanker frie,
 Paa ny de gaae til Livet,
 De sige: Gud, her ere vi
 Og de, du os har givet!

Skriftemaal.

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

330. Kom Hjerte, tag dit Regnebræt,
 Skriv op dit Lives Dage,
 See til, at du kan sandse ret
 Og tænke lidt tilbage;
 Hvad har du gjort de mange Aar,
 Du har i Verden levet?

Tænk, siikre Sjæl, at Alting staaer
I Herrens Bog opskrevet!

2. Vel løber Tiden hastig hen
Og bliver evig borte,
Men det vil komme vist igjen,
Hvad du i Tiden gjorde,
Naar Gud engang til Dommen vil
Den ganske Verden sanke,
Og der skal nøie svares til
Hver Gjerning, Ord og Tanke.

3. Hvor skjules mangen Svig og List
I Hjertets fule Gjemme,
Og kaade Lysters onde Gnist
Tidt andre ei fornemme;
Da tænker du, det er forglemt,
Den Sag har ingen Fare,
Men Gud har dog sin Dag bestemt,
Som Sligt skal aabenbare. —

4. Betænk, betænk, hvor hastig gik
De andre Naadens Dage!
Hvad, om der ei var Dieblis
For dig nu meer tilbage?
Men er der og en liden Stund
For dig endnu i Bente,
Da tænk, du har saa stort et Pund,
Og end saa liden Rente!

5. Fald ned med ydmyg Hjertens Bod
For Naadens høie Throne,
Og bed, at Gud for Jesu Blod
Vil lade sig forsones;
At du herefter bedre maa
Din Naades Tid anvende,

Dg ved dit Lives Aften faae
En god og salig Ende!

Mel. O Herre, frels mig, dom min Sag.

331. O prøv dig, Hjerte, prøv dig vel,
Før du Guds Bord besøger!
Er blind du for din Syndegjeld,
Dit Ansvar du forøger;
Dg træder du, som Judas, ind
Med Løgn og Falskhed i dit Sind,
Du selv fremkalder Dommen.

Mel. Af Dybsens Nød, o Gud, til dig.

332. Bee mig, at jeg saa mangelund
I syndig Lyst har levet,
At Raadens dyrebare Stund
Af mig forfømt er blevet;
Naar Gud sin Raadesol paany
Hver Morgen over mig lod grye,
Da lukte jeg mit Die!

2. Bee mig, at Bantro Hjertet saa
Som med en Laas og Lænke
Tillukte, naar Gud banked paa;
Jeg vilde ei betænke,
At Jesu Raades mindste Flig
Meer end al Verden gjorde rig,
Som før jeg havde prøvet.

3. See, jeg er den forlorne Søn,
Der selv sig vilde raade,
Dg ødte bort sin Arv saa skjøn
For syndig Lyst og Baade;
Mig smagte ikke Himmelbrød,

Men Verdens Gift den var mig sød,
Saa jeg min Gud forglemte.

4. Al, fyldt staaer mine Synders Skaal
Og i mangfoldig Maade;
Dog, Herre, hvo har fundet Maal
Og Grændse for din Naade?
Din Storhed ei af Ende veed,
Din Naade dog i Evighed
Din Storhed kan opveie!

5. Hvis Hjertesuk har du ei mødt?
Hvis Naab har Gjensvar savnet?
Hvo er fra Naadens Alter stødt,
Som har det ret omfavnet?
Jeg græder, raaber, beder dig,
Jeg venter, haaber! Jesu, mig
Lad Trøst og Redning finde!

6. O Gud, min Synd du sænke ned,
Hvor Havet dybt mon være,
Iklæd mig din Retfærdighed,
Forny mig til din Ære;
Et helligt Hjerte her mig giv,
Og gjør mig Arving til det Liv,
Som ei har Død ivente!

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

333. Gud, du al Godheds Rildevæld,
Giv Naadens Lædskedraaber,
Her finder du en fattig Sjæl,
Som hungrer, tørster, haaber!
O Naadesol,
Jeg for din Stol
Og høie Himmelthrone

J Støv for dig
 Redkaster mig,
 Med Suk og Sørgetone!

2. J Barmen, Jesu, du høs dig
 Jo har en Naadens Kilde,
 Som du for Alle og for mig
 Paa Korset aabne vilde;
 O lad derved
 Mig finde Fred
 Og Alt, hvad Hjertet kvæger;
 O, ræk min Sjæl
 Fra Naadens Væld
 Udødeligheds Bager!

Met. Jesu, dine dybe Bunder.

334. Ingen er saa stor en Synder,
 At han jo kan Redning see,
 Jesus Christus det forkynnder,
 O, det Haab for Syndere!
 Haab for Hver, som redelig
 Angrer Synd og bedrer sig:
 Gud sig over ham forbarmer,
 Sig som Fader vist forbarmer!

2. Tak, o Jesu, for din Være,
 Frelsens Bud var i dit Ord,
 Helligt, saligt skal det være
 For Enhver, som Ordet troer;
 Høit velsignet være du,
 Himmelen er aabnet nu,
 Aabnet, naar vi Synd bekjende
 Og i Tro til Gud os vende!

Mel. Min Sjæl, hvi vil du græmme dig.

335. O Sjæl, hvor blev de gode Ord,
Som Jesus fik, den Tid du gif
Sidst hid til Herrens Bord,
Der du i Skriftestolen sad
Og om vor Herres Naade bad?

2. Da vilde du forbedre dig,
Saa har din Mund udi hiin Stund
Vel talet dristelig;
Men med hvad Hjerter det er skeet,
Du selv kun og din Gud har seet.

3. Græd for den Tid, som er forbi,
Suk, raab og bed, at Miskundhed
Dig denne Gang vil frie,
Og at ved Jesu Kors og Blod
Din Skriftegang maa vorde god.

4. Forny med Gud din Daabes Pagt,
Hver Dag og Tid til Kamp og Strid
Mod Fjenden staa paa Pagt!
Hav, hvor du vandrer ud og ind,
Guds Ord og Himmel i dit Sind!

5. Den store Strid, din Fjelsker stred,
Den bittre Nød og haarde Død,
Som Jesus for dig led,
Ret præntet i din Sjæl lad staae,
Saa kan du smukt til Alters gaae!

Nadveren.

Egen Melodi.

336. Jesu, din søde Forening at smage,
Længes og trænges mit Hjerter og Sind;
Riv mig fra Alt, hvad mig holder tilbage,

Drag mig i dig, min Begyndelse, ind!
 Viis mig ret klarlig min Sammer og Møie,
 Viis mig Fordærvsens Afgrund i mig,
 At sig Naturen til Døden kan bøie,
 Anden alene maa leve for dig!

2. Styrk mig ret kraftig i Sjælen herinde,
 At jeg kan finde, hvad Anden formaaer,
 Tag dig til Fange min Tale og Sinde,
 Led mig og løk mig, saa svag som jeg gaaer!
 Mig og hvad Mit er jeg gjerne forsager,
 Naar du alene i Hjertet maa boe,
 Og naar din Naade af Sindet bortjager,
 Hvad som forstyrer min inderlig Ro.

3. O, hvo der kunde det Gne kun lære,
 Sig at opoffre med Hjerte og Hu,
 O, maatte Jesu mig Alting kun være!
 Jeg er, desværre, langt borte endnu;
 Jesu, som gav mig et hørende Øre,
 Ræk mig tillige din kraftige Haand,
 At jeg min Vandring herefter maa føre,
 Ret som en Christen i Helligheds And!

4. Hør dog, o Jesu, din klagende Due,
 Hørde, opsig dit vildfarende Lam,
 Bær mig blandt Myrrha*) en lædskende Drue,
 Luttre mit Hjerte fra Synd og fra Skam;
 Lad mig i Bogstavens Bæsen ei blive,
 Som kun gjør udvortes ærbar og siin,
 Anden lad Loven i Hjertet indskrive,
 At jeg i Sandhed maa kalde mig din! —

5. Jesu, naar vil du dog skaffe mig Hvile?

*) Marc. 15, 23.

Byrden den trykker, af, tag mig den af!
 Naar skal jeg see dig ret venlig at smile?
 Reis dig, at true det brusende Hav!
 Kjærligste Jesu, du maa dig forbarme,
 Skjul dog dit Ansigt ei evig for mig,
 Edleste Rigdom for aandelig Arme,
 Fyld det udtømmede Hjerter med dig!

6. Lad mig, o Jesu, forgjebes ei raabe,
 See dog, hvor Sjælen er hungrig og træt,
 Lad os, Immanuel*), være tilhobe,
 Har jeg dig ene, da bliver jeg mæt;
 Fordum du sagde: de maatte forsmægte,
 Dersom jeg lader dem hungrige gaae,
 Evige Kjærlighed, kan du da negte
 Sjælen, der hungtrer, sin Næring at faae?

7. Naadigste Jesu, nu vil jeg mig binde
 Fast til din dyre Forjættelses Pagt:
 Beder og leder, saa faae I og finde,
 Saa har de sanddrue Læber jo sagt;
 Jeg vil med Kvinden af Kanaans Egne
 Raabe dig efter, og faaer ikke No,
 For du paa Bønnen til Slutning vil tegne:
 Amen, det skee dig alt efter din Tro!

Mel. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

337. Jeg vil nu gaae til Herrens Bord,
 Jeg længes efter Naadens Ord,
 Jeg hører Jesu Stemme;
 Du Helligaand, bered mit Sind

*) Ef. 7, 14. 8, 8. 10.

Dg kald de rette Tanker ind,
At Verden jeg maa glemme!

2. Den dybe Nat paa Jorden laae,
Da Jesus sad med sine Faa
Bed Nadveren tilfammen;
Dg Fristeren bag Judas stod.
Dg Kjøbslog om den Frommes Blod,
Dg Helvede sang Amen.

3. Lad Verden smile, Lykken lee,
Sag seer min Frelser's Sjælevee,
Hans Smerte vil jeg bære;
Ja, har jeg end al Glædens Skat,
En vemodsfuld Skærtorsdags-Nat
Skal denne Stund mig være.

4. Saa far da hen, al jordist Lyst,
Dg tag med dig bort fra mit Bryst
Forfængelige Tanker!
Til Alvor kalder Jesus nu,
Med stille Sind og uden Gru
Paa Naadens Dør jeg banker.

5. Om Vemod hviler tungt paa Sind,
Om Taaren brænder paa min Kind,
Sag vil mig ikke skamme;
Ethvert mit Suk fra Hjertens Grund
Min Frelser vil i denne Stund
Med Kjærlighed annamme.

Me 1. Jeg veed et evigt Himmerig.

338. O Frelser, til dit Naadebord
Du kalder os med Naadens Ord,
Til Kjærlighedens store Fæst,
At være der din Ven og Gæst.

2. Du byder os derhen at gaae
Med rette Høitidsklæder paa,
Troloves skal vor Sjal med dig,
Som elsker os evindelig.

3. Thi bede vi din Helligaand
At smykke os med egen Haand,
At Ingen, du har sendt dit Bud,
Til Straf og Dval skal vises ud.

4. Al Hovmod's Pynt, vort Sind tog
paa,
Vi allerførst aflægge maae,
Bort ganske Hjerter her, jeg veed,
Skal være iført Ydmyghed.

5. Med Guld og Demant heelt beklædt,
Jeg var ei derfor vel beredt;
Er Troen fast og uden Meen,
Jeg har den rette Edelsteen.

6. Er Sjælen klædt i Haabets Dragt,
Jeg trænger ei til Verdens Pragt,
Da skal jeg rig, skjøndt jeg er arm,
Mig hælde trygt til Jesu Barm.

7. Det røde Purpur, Konger bær,
Det nytter dog kun lidet her,
Du spørger kun om Kjærlighed,
Om den vort Hjerter bringer med.

8. Den dyre Perle, reen og klar,
Til Smykke Fyrstens Klædning har,
Med bedre Pryd til dig vi gaae,
Naar Taarer i vort Døie staae.

9. Den bittre Taare for vor Brøst,
At ei vi agted Lovens Røst,

Den hede Taare for din Død,
Som frelser os af Syndens Nød.

10. Saa træder jeg i Huset ind
Med stille Bemod i mit Sind!
Saa træder du, min Frelser hen,
Dg hilser mig som Gæst og Ven

11. Saa styrker du mig, mild og blid,
Med Livets Brød til Verdens Strid!
Saa byder du mig Kalkens Blod,
Dg kvæger mig med Trøst og Mod!

Me l. Hvad kan os komme til for Nød.

339. Du gode Hyrde, lad mig faae
Paa Himlens Bjerg min Føde,
At Sjælen vederkvæges maa
Bed Naadens rige Grøde,
Bed al din Overflødighed,
Den du for Alle har bered,
Som hos dig søge Styrke!

2. En af din Hjord her søger dig
Paa dine grønne Enge;
Din Føde, lad bespise mig,
Naar jeg til Trøst mon trænge,
Dit Livsens Bæld mig lædste saa,
At jeg dig aldrig slippe maa
For Verdens Guld og Ære!

Me l. Gaf, under Jesu Kors at staae.

340. Paa dig jeg tænker, Frelser, nu,
Dg ingen større Fryd jeg veed,
End den at komme dig ihu,
Dg mindes al din Kjærlighed.

2. Saa glædelig ei synges Sang,
Som den, at du for mig er fød,
Dg intet Ord saa liflig Klang,
Som det, at du for mig er død.

3. Hvor er du dem, der bede, god,
Hvor god mod dem, der søge dig,
Du deres Haab, der gjøre Bod,
Dg Trøst for dem, der græmme sig!

4. Jeg fatter ei, jeg ei forstaaer,
Hvi du mig Arme elste vil;
Men det jeg veed, at med dig gaaer
Fra Synden jeg ad Himlen til.

5. Jeg kjender ikke Sti og Wei,
Jeg følger dig, og nok det er;
Thi visselig du svigter ei
Den, som af Hjertet har dig kjær.

6. Ihvor du gaaer, jeg følger med,
Jeg, Frelser, dig ei slippe kan,
Selv naar i Graven jeg gaaer ned,
Med dig jeg gaaer til Himlens Land.

7. Besynderlige Kjærlighed,
Der kvæger Hjerte, Sind og Sjæl,
Der stiller Tørst og Hunger med,
Dg rinder stedse Længslens Bæld.

8. Thi hvorsomhelst jeg findes her,
Saa længselsfuld er dog min Hu,
Du, Herre Christ, min Længsel er,
Mit Haab, min Glæde, det er du!

9. Naar Jesus elstes ret, forsand,
Den Kjærlighed da svales ei,
Dg aldrig ud den slukkes kan,
Dg lys den gjør selv Dødens Wei.

10. Kom nu, kom nu, du Konning from,
 Skin i mit Sind saa klart for mig,
 Kom med dit Frelser-Herredom,
 Min Jesus, jeg annammer dig!

Mel. Gaa, under Jesu Kors at staa.

341. O Jesu, gjør det ved din Aand,
 At dog Guds egen Kraft og Haand
 Berede kan mit Hjerte saa,
 Jeg værdig kan til Alters gaae!

2. Bestyrk du selv min svage Tro,
 Ryd Vantro af mit Hjertes Bo,
 Saa jeg til evig Salighed
 Slet Intet uden Jesum veed!

3. Du med dig selv mig saa foreen,
 At Synd og Død og Dødsens Meen
 Os aldrig mere skiller ad,
 Saa døer i dig jeg fro og glad!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

342. O Gud, du seer mig, og du veed
 Alt, hvad mit Hjerte beder,
 Seer, jeg i Tro og Ydmyghed
 Frem til dit Alter træder;
 Giv, jeg med hellig Følelse
 Maa hente her Betsignelse,
 Og Naade hos dig finde!

Mel. Gaa, under Jesu Kors at staa.

343. Jeg kommer, Herre, paa dit Ord,
 Og knæler ydmygt ved dit Bord,

Modtag mig da, forskyd mig ei,
Du Livets Fyrste, Sandheds Wei!

2. Bespiis mig med dit Himmelbrød,
Dg skjænk mig af din Kalk saa sød,
At jeg maa kjende ret den Magt,
Som er i disse Gaver lagt!

3. Udplet min Skyld, bortvend min Rød,
Forglem, forglem, hvad jeg forbrød,
Aftvæt min Tanke, styr min Haand,
Dg styrk mig ved din Helligaand!

Mel. Gaf, under Jesu Kors at staae.

344. D Jesu, ved dit Alters Fod,
Med Hjertens Tro, med Bøn og Bod,
For dig jeg knæler, du Guds Lam,
Som bar al Verdens Synd og Skam!

2. Jeg er idag min Jesu Gæst,
D Sjæl, betænk den høie Fæst!
Han byder mig tilbords hos sig,
Dg med sig selv bespiser mig.

3. Her rækker han mig under Brød
Sit Legem, som led Korsets Død,
Dg under Viin sit dyre Blod,
Den rige Naades Purpurflod.

4. Hvordan det skeer, det veed jeg ei,
Her har han ikke viist mig Wei,
Min Sands saa høit sig ei tør snøe;
Det er mig nok, hans Ord at troe.

5. Saa fryd dig da, min Sjæl og Aand,
At Herrens Tjeners ringe Haand
Kan række dig det dyre Pant,
Hvori sig Gud med dig forbandt!

6. Det Bord, det er min Sjælekraft,
Der faaer jeg af mit Viintræ Gæst,
Det er min Styrkes dybe Rod,
Det er min Trøst, min Tro, mit Mod. —

7. O Jesu, lad mig aldrig gaae
Fra Bordet, med Guds Manna paa,
Sag fæster jo al Verden hen
Og længes altid hid igjen!

8. Indtil du i dit Himmerig
Henslytte vil mig op til dig,
Hvor mig skal evig Ære stee,
Og jeg har nok i dig at see!

Mel. Gaf, under Jesu Kors at staar.

345. O Jesu Christ, hvor er du blid,
At du os kalder kjærlig hid,
Vi samles nu eendrægtelig,
At søge Kraft og Trøst hos dig.

2. Det Samfund du beredte os,
Hvor selv du vilde være hos,
Og her vi mindes, som du bød,
Din Kjærlighed, din Marterdød.

3. See, vi adlyde dette Bud,
Befignet du, der kom fra Gud,
Gud elskte Verden, elskte mig,
Thi sendte han, o Frelser, dig.

4. Saa trofast var din Kjærlighed,
At Døden du paa Korset led,
For dine Brødre døde du,
Det komme vi med Tak ihu.

5. Dit Liv, din Død, din Kjærlighed
Har skjenket os en evig Fred,

D giv os, at vi værdelig
Bed Id og Daad maae prise dig!

6. Velsign paa os dit Sandhedsord,
Velsign os ved dit Naadebord!

Her du forener os med dig
Saa kjærlig og høitidelig.

7. Giv, vi maae alle worde Gæt,
Som du med Faderen er Gæt,
Dg elste Faderen og dig
Af Hjertets Fylde inderlig!

8. Da vil han, Gud og Faderen,
Os elste faderlig igjen,
Dg kjærlig give, os til Gavn,
Alt hvad vi bede i dit Navn.

9. D giv os Trøst og Sjælero,
Til dig vi fæste Haab og Tro,
Giv Kraft at holde det, du bød,
Dg følge dig i Liv og Død!

10. Giv, at vi tage vel iagt
Din Kjærligheds og Naades Pagt,
Den du har stiftet ved dit Blod,
Da du dit Liv paa Korset lod.

11. Min Frelser, at den Pagt jeg brød,
Jeg brød den mig til evig Død;
Du dommer jo retfærdelig,
Dg Synd kan ei bestaae for dig.

12. Dog see, det var din Miskundhed,
Du kom fra Himlen til os ned,
Dg trøsterig bebudede
Os Syndernes Forladelse.

13. D lad din Aand, den Sandheds
Aand,

Befigne her vort Samfunds Baand,
 Og prente Attraa i vor Sjæl,
 At søge kun hos dig vort Vel!

14. Og naar vor Afsted nærmer sig,
 Giv Jesu, at vi see til dig,
 Og have os fra denne Jord
 Med Haab og Tillid paa dit Ord!

15. Halleluja, o Gud, vor Gud!
 Vort Held er Jesu Ord og Bud;
 Gud Herren kommer Frelsen fra,
 Fra Gud, vor Gud, Halleluja!

Mel. Op al den Ting, som Gud har gjort.

346. Vor Herres Jesu Mindefest
 Den Høitid er, som glæder bedst,
 Thi hvor han kommes ret ihu,
 Lyslevende han er endnu.

2. Vær, Jesu, da mit Liv, min Lyst,
 Den skjulte Perle i mit Bryst,
 Vær du min Trøst, vær du min Fred,
 Vær du mit Lys, min Salighed!

3. Et Lys, som aldrig bliver slukt,
 En Blomst, som altid sætter Frugt,
 En Videnskab, som Gud kun veed,
 Er Livet i din Kjærlighed.

4. Som Faderen, saa ærer dig
 Hvert Englechor i Himmerig,
 Og som du elstes her paa Jord,
 Af Støv opelstes Englechor.

5. Saa bryd da ud i Frynderaab,
 Du gamle Tro, du unge Haab,

Dg du, som ei af Alder veed,
Du evig glade Kjærlighed! —

6. I Jesu Navn syng Jesu Pries,
I Orken og i Paradis,
Alt, hvad som Tunge har og Røst,
Alt, hvad som Hjerte har i Brynst!

7. Halleluja for Herrens Bord
I Himlen hist og her paa Jord!
Halleluja, stig op, stig ned
For Jesus i al Evighed!

Mel. Jesus er mit Haab, min Trost.

347. Mindes vi en fuldtro Ben
I det Fjerne alle Dage,
Dnskende, han snart igjen
Bende maa med Fryd tilbage,
Frelser, i din Menighed
Skal dit Minde vare ved!

2. For vor Trang du kom til Jord,
For vor Skyld du gik i Døden,
Til vort Gavn du høit opsoer,
Kommer os til Hjælp i Nøden,
Bad os selv saa inderlig:
Mine Benner, mindes mig!

3. Naar da om dit Radverbord
Trindt og tæt vi tage Sæde,
Med den Tro, at i dit Ord
Du er sandelig tilstede:
Mindet gløder i vort Brynst,
Har paa Tungen Englerøst!

4. Jesus Christus, fuldtro Ben,
Skab da i os Hjerter fromme,

Som, indtil vi sees igjen,
 Vil dig altid ihukomme,
 Søge Livet i dit Navn,
 Finde Glæden i din Favn!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

348. Det er Fredens Røst, der lyder,
 Herre, ved dit Raadebord,
 Det er Pagtens Røst, du hyder,
 Røst os med Forsoningsord,
 Paa det store Skyldnerbrev
 Dine Lidelser du skrev;
 Midler mellem Gud og Jorden,
 Du har stillet Dommens Torden!

2. Det er Livets Drik, vi smage,
 Dødens Bæger tømte du,
 Over Jordens Syndedage
 Seer jeg ind i Himlen nu:
 Hvor er Hjertets Frygt og Rød?
 Gud vil ingen Synders Død;
 Frelser, som er her tilstede,
 Hisset venter jeg din Glæde!

3. Det er Raadens Brød vi tage,
 Uden Tak tør Ingen gaae;
 Ydmygt la'er jeg her tilbage
 Verdens Røst, jeg bygged paa,
 Lægges paa dit Offerbord
 Fromme Løfter, Angersord,
 Det er Alt, hvad jeg kan give!
 Styrk mig, at jeg tro maa blive!

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

349. O Jesu, søde Jesu, dig
Skee Hjertenstak evindelig,
Som med dit Legem og dit Blod
Saa kjærlig mig bespise lod!

2. Bryd ud, min Sjæl, med Fryd og
siig:

O, hvor jeg nu er bleven rig,
Min Jesus i mit Hjerte boer,
Tak, Tak, hvor er min Glæde stor!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

350. Jesu Christ, du gav mig Livet,
Dødens Magt du overvandt,
Jesu Christ, nu har du givet
Mig min Frelses høie Pant;
Styrk du mig i Bøn og Tro,
Giv mig Fred og Sjælero,
Giv, at jeg din Ære fremmer,
Og dig aldrig, aldrig glemmer!

Mel. Fra Himlen høit kom Engles Hær.

351. O Jesu Christ, jeg takker dig,
At du har vederkvæget mig,
Dit Minde Sjælen styrkede,
Derfor dig Priis og Ære skee!

2. Æ, skulde jeg ei elske dig?
I Liv og Død du elskte mig!
Æ, skulde jeg ei elske dig?
Mig aabner du dit Himmerig!

d. Gudstjenesten.

Kirkeaaet.

Egen Melodi.

352. Vær velkommen, Herrens Aar,
Dg velkommen herhid!

Julenat, da vor Herre blev fød,
Da tændte sig Lyset i Mørkets Skjød!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

2. Vær velkommen, Herrens Aar,
Dg velkommen herhid!

Paaskemorgen, da Herren opstod,
Da Livstræet fæstede i Graven Rod!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

3. Vær velkommen, Herrens Aar,
Dg velkommen herhid!
Pintsedag, da Guds Aand kom herved,
Da nedsteg Guds Kraft til vor Skrøbe-
lighed!

Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

4. Vær velkommen, Herrens Aar,
Dg velkommen herhid!
Herrens Aar, med vor Guds Velbehag,
Nu bringer os Glæde hver Herrens Dag!
Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

Mel. Gode Jesu, vi er her.

353. Abnet er vort Kirkeaar,
Abnede staae Templets Døre,
Dg med Glæde Folket gaaer
Atter hen Guds Ord at høre;

Herren vinker, høit det kimer
Ind til nye Søndagstimer.

2. Med vor Frelser ville vi
Indtog i vort Tempel holde,
Paa vor nye Kirkefæst
Palmer vi for ham udfolde;
Hvert et Hjerte, hver en Tunge
Hosianna for ham sjunge!

3. Kun en liden Steen vi her
Af hans store Tempel skue,
Over Slægter fjern og nær
Hvælver han sin Kirkebue;
Saligt dog, at kunne sige:
Ogsaa her er Christi Rige!

4. Ogsaa her er Psalmesang,
Ogsaa her er Daabens Bæde,
Ogsaa her er Altergang,
Troens Fred og Haabets Glæde!
Ogsaa her skal Ordet lyde,
Bække, straffe, trøste, fryde!

Mel. Paa Gud alene.

354. Et Aar er rundet
I Fortids Afgrund ned;
Hvad har vi vundet
For Sjælens Salighed?
Har Gud vi dyrket
I Sandhed og i Aand,
Bekæmpet Mørket
Med Ordets Sværd i Haand,
Vor Tro bestyrket
I Fredens faste Baand?

2. Som Christi Kirke,
 Saa ældest ogsaa vi;
 O, lad os virke,
 Mens Dagen staaer os bi!
 Lad med hverandre,
 Til Hytten synker ned,
 Os trofast vandre
 I Jesu Christi Fjed,
 Og minde Andre
 Om Herrens Kjærlighed!

3. Farvel, du kjære,
 Du gamle Kirkeaar!
 Til Herrens Ære
 Syng høit, mens du forgaaer;
 Til Ensets Throne
 Løst Sjælens Harpeklang,
 Lad festlig tone
 Udi din Undergang
 Om Christi Krone
 Din klare Svanesang!

Met. O, du store Seierherre.

355. Herre Christus, dig til Ære
 Slutte vi vort Kirkeaar!
 Trøstlig kan vor Afsted være,
 Advent kommer, som det gaaer;
 Ordet vil sin Røst udsende,
 Anden vil sit Orgel slaae,
 Troens Alterlys vil brænde,
 Indtil Jorden skal forgaae!

2. Tak, fordi du var tilstedt,
 Kirkedrot og Kirkegjæst,
 Tak for Jule-Bud og Glæde,

Tak for Daab og Alterfest;
 Tak og for Langfredagsforgen,
 Paasken tog vor Hjertevee,
 Himmelfart og Pintssemorgen
 Lod os til Glæde see!

3. Tak for Kirke=Bei og Hvile
 Og for Bønnens Himmelgang,
 For de brudte Syndens Pile
 Og for Haabets Psalmesang;
 Tak, at du lod Hjertet saare
 Ved det skarpe Ordets Sværd,
 Tak for hver en standset Taare,
 Verdens Trøst er Intet værd!

4. Herre Christus, hør os bede:
 Styrk fremdeles ved dit Ord
 Alle dem, du lod berede
 Daabens Bad og Naadens Bord;
 For os Alle Naret bære
 Troens Høst af Kraft og Fred,
 Lad enhver dets Time være
 Levet for din Evighed!

Søndagen.

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

356. Vaagn op! med gylben Straale-
 frands

Omrandet Himlen staaer,
 See Bærken, hvor den stiger høit,
 : Mens sit : vaagn op! den staaer. :|

2. Og Blomstersflokken, aarle glad,
 Vægt af Guds Morgenvind,

Nu lover ham, hvis Klokker gaar
|: Og ringe Søndag ind. :|

3. O, vaagn og bed dit Fadervor!
Som Dagen straalet hist,
Saa straalet og Guds Rige frem
|: Med Glæde først og sidst! :|

Met. Herre, jeg har handlet ilde.

357. Søndag-Morgen fra de Døde
Jesus seierrig opstod,
Hver en Søndags Morgenrøde
Bringer nu for Døden Bod,
Kalder underfuldt tilbage
Alle Herrens Levedage.

2. Tusindtunget Herrens Tale
Da gjenfødes vidt om Land;
Baagner op af Søvn og Dvale,
Dren, I som høre kan!
Stander, Sjæle, op af Døde,
Hilser Livets Morgenrøde!

3. Hver en Søndag Døden gyser,
Mørket skjælver under Jord,
Thi med Glands da Kristus lyser,
Mægtig lyde Sandheds Ord;
Seiersalig de bekrige
Dødens Drot og Mørkets Rige.

Egen Melodi.

358. Nu ringer alle Klokker mod Sky,
Det kimer i fjerne Riger,
Hver Søndagmorgen høit paany
Stor Glæde mod Himlen stiger.

2. Det toner med Lov og Priis og Bøn,
Fra Jord mod Paradishaven:

Det var en Søndagmorgen skøn,
Vor Frelser stod op af Graven!

3. For os han i Gravens Dyd steg ned,
Han gik til de Dødes Rige;
Til Livet med stor Herlighed
Han vilde for os opstige.

4. Al Verdens Glæde begravet laae,
Nu frydes vi alle Dage;
Den Glæde, Søndagsolen saae,
Den har i Verden ei Mage.

5. Der sad en Engel paa Gravens Steen,
Blandt Lilier i Urtehaven,
Han peged med sin Palmegren,
Hvor Jesus stod op af Graven.

6. Og der blev Glæde paa Jorderig,
Eg Glæden i Engles Himmel;
Livskongen løfter op med sig
Til Livet sin Børnevrimmel.

7. Guds Børn skal holde med Engle Bøn,
Med Jubel i Paradishaven!
Det var en Søndagmorgen skøn,
Vor Frelser stod op af Graven!

Egen Melodi.

359. Himlen aabnes, Mørket svinder,
Herrens Seiersdag oprinder
Over Huus og Kirketag;
Naadens Port skal aldrig lukkes,
Livets Sol skal aldrig slukkes,
Sønnens Dag er Livets Dag!

2. Nu har Sjælen Sabbathstimer,
 Nu til Bøn paa Jorden timer
 Kirkeklokkens Søndags-Røst!
 Al Guds Engleflok med Amen
 Slaaer de gyldne Binger sammen,
 Løver Gud for Verdens Trøst.

3. Synd og Død med Gru og Plage,
 Eders bittere Søgnedage
 Komme ei min Glæde ved!
 Venligt over Smerte-Haven,
 Over Golgatha og Graven
 Denne Dag har lyst sin Fred.

4. Er den alvorssfuld og stille,
 Maa min varme Taare trille,
 Mens jeg jubler Jesu Navn;
 Det er Salighed at græde,
 Naar Guds Riges Haab og Glæde
 Hjelpe mig i Jesu Favn.

5. O, Guds Rigdoms Dyb af Naade,
 Mørkets Skræk og Verdens Gaade,
 Jeg forstaaer dig, thi jeg troer;
 Himlens Port skal aldrig lukkes,
 Livets Sol skal aldrig slukkes,
 Livets Fyrste did opfoer!

Gudstjenestens Begyndelse og Slutning.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

360. Vi samles for dit Ansyn her,
 O Gud, dit Ord at høre;

Giv os din Bistand, at enhver
 Maa det til Hjerte føre;
 Giv Lyst og hellig Agtsomhed,
 Giv Kraft og villig Lydighed,
 Bær selv blandt os tilstede!

Egen Melodi.

361. Guds Menighed, syng for vor
 Skaber iløn,

Engle syng med,
 Han gav os til Frelser sin eenbaarne Søn!
 Saa liflig vi lege for Herren.

2. Slaa Harpen, du fromme Psalmist
 paa Jord,

Strengen er af Guld,
 for Jesus, vor Konge, Guds levende Ord!
 Saa liflig vi lege for Herren.

3. Da høres de glødende Tungers Røst,
 Aanden er os nær,
 Som bringer os altid den evige Trøst!
 Saa liflig vi lege for Herren.

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

362. Guds Riges Fred skal ene
 du i mit Hjerte boe;
 Kom Jesu, du forlene
 Mig Kraft i Bøn og Tro!
 O Gud, mig selv bered,
 Og aabne saa mit Dre,
 At jeg dit Ord kan høre,
 Min Sjæl til Salighed!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

363. I dit Tempel møde vi,
Dig, vor Fader, at tilbede,
Gode Gud, staa du os bi,
Du vort Hjerte selv berede,
At hver Tanke vi henvende
Til dit Ord, til dig at kjende!

2. Ved din Sandheds Aand, o Gud,
Du os Alle, Alle røre,
At vi dine vise Bud
Med uskrømtet Andagt høre,
Og dem dybt i Hjertet gemme,
Til vort sande Vel at fremme!

3. Lad dit Ord vi høre her,
Tro og Haab i os oplive,
Og til gode Gjerninger
Det os Lyst og Styrke give;
O, velsign os Allesammen,
Hør os, Fader, hør os! Amen.

Egen Melodi.

364. Søde Jesu, vi er her,
Paa dit Guddomsord at høre;
Vær nu ogsaa du os nær,
Rør vort Hjerte og vort Dre,
At vi maae i Sjæl og Sinde
Lufte dig og Himlen inde!

2. Vor formørkede Forstand
Kan ei Ordets Sandhed kjende,
Hvis din Aand fra Lysets Land
Ei sit Lys i os vil tænde;

Godt at tænke, tale, gjøre,
Dertil vil din Aand os føre.

3. Du, o Herlighedens Glands,
Lys af Lys, vor Sjæl bestraale!
Træng dig gjennem Sind og Sands,
Bæk os op af Tungheds Dvale;
Bøn og Sang lad liflig klinge,
Giv dem Aandens Røst og Vinge!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

365. Lover Herren, han er nær,
Naar vi sjunge, naar vi bede,
Samles i hans Navn vi her,
Er han midt blandt os tilstede!
Prais ham, Gamle, prais ham, Unge,
Prais hans Navn, hver Barnetunge!

2. Herre, vær os evig nær,
Vær os nær, naar Sol oprinder,
Og naar Sol og Stjernefjær
I den dybe Nat forsvinder;
Lad din Aand ei fra os vige.
Til vi see dig i dit Rige!

Mel. I dybest Nød vil jeg til Gud.

366. Din Aand, o Gud, har ført dit
Ord,

Din Aand har rørt vort Hjerte,
Oploftet Sjæl og Sind fra Jord,
Reddultet Sorg og Smerte,
Paamindt os om vor Tro og Daab,
Bestyrket os i Livets Haab
Og Lyst til Himmerige!

2. Lad dette Ord ret kjendelig
 Paa os velsignet være,
 Vor Lov og Tak lad tækkes dig,
 Og hør, hvad vi begjære:
 I Jesu Navn og Jesu Tro
 Vi bede, at dit Ord maa høre
 Hos os til Verdens Ende!

Egen Melodi.

367. Saa vil vi nu sige hverandre Farvel
 Og ønske: Guds Fred over Eder!
 Guds Fred med os Alle i Bry og i Kvæld,
 Saamange, som hjertelig beder,
 At Christus, Guds Søn,
 Maa være vor Løn,
 Naar vi skal af Verden udvandre!

2. O hjælp os, Gud Fader, o hjælp os,
 Guds Søn,

Saa glade vort Løb vi fuldende!
 Gud Helligaand, himmelske Trøster iløn,
 Lad Kjærligheds-Luerne brænde,
 At vi kan med Lyst
 Og Mod udi Bryst
 Saa kæmpe, at Kronen vi vinde!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

368. Tak, Fader, for dit Gudsdoms
 Ord,

For Jesu blide Lære;
 Vi lærte, hvad paa denne Jord
 Vor Lyst og Id skal være;
 Nu staaer vort Haab til dig, o Gud,

Du til at følge dine Bud
 Os give Mod og Kræfter!

2. Os Svage kun din Faderhaand
 Kan tryggelig vejlede!

O lær os ved din Sandheds Aand

At vaage og at bede,

Saa gaae vi frem med sikke Fjed,

Og Belyst, Hovmod, Gjerrighed

Os aldrig fra dig drage!

Catechisation.

Mel. Hvo istsun lader Herren raade.

369. For dig, o Gud, vi her fremtræde

I Jesu, vor Forløser, Navn!

Dit Ord er Kraft, dit Ord er Glæde,

Det virker til vor sande Gavn;

Du selv os ved din Aand bered

Til Andagt og Lærvillighed!

Mel. I dybest Nød vil jeg til Gud.

370. Bevar, o Herre, i vort Sind

Din himmelsendte Lære,

At vi paa Gudsfrugt lægge Bind

Og Troens Frugter bære,

Og leve dig til Velbehag,

Og derved modnes Dag for Dag

Til Himlens Fryd og Ære.

Confirmation.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

371. Lad denne Dag, o Gud, vor Gud

For os velsignet være,
 Bind os til dig og dine Bud,
 Befæst os i din Lære!
 Vi for dit Ansigt staae,
 Vi Alle, Store, Smaa,
 See, Fader, til os ned
 I al din Miskundhed,
 Og lad din Aand os styrke!

2. Sign Ordet i de Unges Mund,
 Dets Kraft i Hjertet brænde,
 At de vor Tro og Troens Grund
 Ufrømtet maae bekjende!
 Engang de bares frem,
 Vi bade: sign du dem!
 I dit Navn døbtes de,
 Med Haab til dig vi see,
 O, lad det Haab opfyldes!

3. Forny med dem din Raadepagt,
 Prænt dem den fast i Sinde,
 Og lad det Ja, her vorder sagt,
 Dem aldrig gaae af Minde;
 Men svag er dog Enhver,
 Du ene mægtig er:
 Styrk med din Kraftes Haand
 Enhver oprigtig Aand,
 Til Enden tro at blive!

4. Engang de ud fra Fædrebo
 Skal om i Verden vanke,
 Da være Jesu Christi Tro
 Dem stadelig i Tanke,
 Da lyde de kun dig,
 Da haabe de paa dig;
 Den aldrig blev forladt,

Som Haab til dig har sat,
Du Faderløses Fader!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

372. Med Aand og Kraft og Naade vær,
O Gud, blandt os tilstede!

Høitidelig vi samles her,

I Jesu Navn vi bede:

Beslign dem faderlig,

Som her bekjende dig,

Og styrk dem, at de maae

I Pagt med dig indgaae

Af Hjertets hele Fylde!

2. Staa dem, ja staa os alle bi,

At vi vor Pagt bevare,

Hvad Nød, hvad Kamp vi stedes i,

Dit Navn os trygt forsvare!

Hvor let forvildes ei

Vi Svage fra din Bei,

Alt, skulde det os see,

Du, Fader, til os see,

Kald os, led os tilbage!

Mel. Nu velan, vær frist tilmøde.

373. Løgnens Fader vi forfage,

Falsk er al hans Lyst og Pragt,

Sandheds Fader at behage,

Vi fornøye vor Daabes Pagt;

Alt han kan, og Alt han veed,

Gjør dog Alt i Kjærlighed,

I sit Billed han os skabte,

Igjensløste de Fortabte.

2. Gud os gav sin Søn til Broder,
 Jesus Christus, Gud og Mand,
 Salig prise vi hans Moder,
 Himlens Brud i Jomfrustand;
 Han for os paa Korset led,
 Død og Helved overstred,
 Deler paa sit Herresæde
 Med os Liv og Lys og Glæde.

3. Gud os gav sin Aand til Trøster
 I vor Herres Jesu Navn,
 Han med alle Englerøster
 Kalder Folk til Herrens Favn,
 Aander med vor Frelses Røst
 Fred i det beklemte Bryst,
 Lader med Guds Faderstemme
 Støvet evigt Liv fornemme!

4. Det er Pagten, som oprettes
 Ved det store Sjælebad,
 Der er Naaden overvættes
 I den store Konges Stad!
 Livets Pant og Troens Grund
 I vort Hjerte og vor Mund,
 Demant skjold mod Luepile,
 Moderskjød til Barnehvile!

5. Her er Fuglen, som paa Vinger
 Troen bar med Herrens Røst,
 Her er Ordet, som Guds Finger
 Skriver i hver Christens Bryst!
 Her er Røglen, kunstig gjort,
 Til Guds Huus og Himmelport,
 Her er Lysket paa Guldstagen,
 Det gør Natten klar som Dagen!

6. Fader vor i høie Sale,
 Kom din Pagt med os ihu,
 Sandheds Aand i dybe Dale
 O bekræft, besegl den nu!
 Herliggjør med Glands paa Jord
 Frelseren i Troens Ord,
 Gjør det klart, at alle Dage
 Gud er mægtig i de Svage!

Met. Min Sjæl og Aand, opmuntre dig.

374. O Jesu Christ, saa lød dit Ord:
 Enhver, som vorder døbt og troer,
 Skal hisset salig blive;
 I Tro til dette Raadens Ord
 Jeg ogsaa døbtes, og jeg troer,
 Den Tro jeg her i Live
 Vil aldrig overgive.

2. Min Tro paa Fader, Søn og Aand,
 Den vil jeg være redebon,
 I Gjerningen at vise;
 I Medgangs Tid ved Ydmyghed,
 I Modgang ved Taalmodighed,
 Mit hele Liv skal prise
 Den Stærke, Gode, Vise!

3. Da er det til mit største Gavn,
 At, Herre, Herre, paa dit Navn
 Jeg har annammet Daaben;
 Og naar jeg vandre skal herfra,
 O Gud, min Gud, du hører da
 Mit Suk, min Bøn, min Raaben,
 Og Himlen staaer mig aaben!

Egen Melodi.

375. Frygt, min Sjæl, den sande Gud,
 Misbrug ei hans Navn og Bud,
 Helligdagen kom ihu,
 Fader, Moder ære du!
 Utugt fly og Bold og Mord,
 Stjæl ei, vær ei falsk i Ord,
 Sky Begjerlighed paa Jord!

2. Fast jeg paa Gud Fader troer,
 Som Alt skabte ved sit Ord;
 Og paa Sønnen, Gud og Mand,
 Præst, Prophet og Konge sand;
 Og paa Anden, al vor Trøst,
 Som os læger for al Brøst,
 Reiser op til Livets Lyst.

3. Fader vor, lad til vort Gavn
 Helligt worde os dit Navn,
 Lad os nær dit Rige see,
 Villien din i Verden see,
 Giv os Brød, vor Synd tilgiv,
 Os fra Fristelse udriiv,
 Fra alt Ondt os Frelse giv!

4. Du, som os af Naade stor
 Har gjenfødt ved Vand og Ord,
 Hjælp, vi bær vort Christen-Navn,
 Dig til Ære, os til Gavn;
 Holde troe vor Daabes Pagt,
 Staae mod Gjenden ret paa Bagt,
 Faae med Synd og Døden Magt!

5. Mæt min Sjæl, o Jesu sød,
 Med dit Legem, Livets Brød,

Bederkvæg mig, Frelser god,
 Med Livskalken i dit Blod,
 Til min Synds Forladelse
 Og din Døds Hukommelse;
 Dig Lov, Priis og Ære fæe!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

376. Det er fuldbragt! du har det hørt,
 O Gud, du har det fæet,
 Indvielsen har Sjælen rørt
 Og Hjertet fromt opluet;
 Med Taarer dine Christne smaa
 Velsignet for dit Ansyn staae,
 Og haabe paa din Naade.

2. Omsvæs dem med dit Bingeslag,
 Du Aand fra Lysets Rige,
 Lad ei dem glemme Pagtens Dag,
 Naar Verdens Længsler stige;
 Omsvæs dem saligt, hvor de gaae,
 Til hist de for Guds Ansigt staae,
 Og Troens Seir er vundet!

Bryllup.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

377. Du ledte frem, algode Gud,
 Til første Mand den første Brud,
 Og bød dem Gæt at være;
 See og i Naade ned til dem,
 Som for dit Ansyn her staae frem,
 Og enes dig til Ære;
 For dem dig, Gud,

Vi anraabe; Held vi haabe
 Fra det Høie,
 Sign dem Livets Fryd og Møie!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

378. Du ledte frem, Algodheds Gud,
 Til første Mand den første Brud
 I Paradisets Gange;
 De lagde glade Haand i Haand,
 Til Eenhed vied dem din Aand
 I Chor af Englesange!
 Kjærlig, liflig
 Skabtes Kvinde til Mandinde,
 Til med Blide,
 Bly at staae ved Mandens Side.

2. O her os, alle Slægters Gud,
 Velsign den Brudgom og den Brud,
 Som her for dig fremtræde;
 Giv Bryllupsangen Efterklang
 Af Paradisets Englesang,
 Til Egteparrets Glæde!
 Din Haand, din Aand
 Kjærlig bøie, sammenføie
 Og forbinde
 Dannemand og Dannekvinde!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

379. Dig, Alles Fader, Livets Gud,
 I Bønnen nær vi træde,
 Fra dig vor Brudgom med sin Brud
 Løse vente Lyk og Glæde!
 Du tændte Ild i Ungdoms Barm,

Du lægger Kraft i Manddoms Arm,
Du kroner Graahaars-Jæsen.

2. Skjøn er din Himmel, skjøn din Jord,
Dg skjøn er Havets Bølge,
Alt skjönt for dem, som troe dit Ord
Dg dine Vink vil følge!
Af Vintrens Skjød udspringer Vaar,
Dg freidigt Mod af bange Kaar,
Dg Rosen groer paa Torne.

3. Hvem staaer i Vennekredsen her,
Med Herrens Lys for Die,
Dg seer ei baade fjernt og nær,
I Glandsen fra det Høie,
Alfjøngheds Speil, Algodheds Spor,
Guds Billed paa den hele Jord,
Fra Slægt til Slægt hans Naade!

4. O lad den Dag, os fryder nu,
Af dig velsignet være,
Lad tidt den rinde os ihu,
Med Glæde, dig til Ære;
Velsign den skjønne Ægtestand,
Gjør frugtbar den for Huus og Land,
Paa Fromhed, Fred og Lykke!

Met. I Jesu Navn.

380. O Ægtestand,
Du høilysalig est,
Naar Gud og Mand,
Bor Jesus, bydes kan
Med til kjærlig Bryllupsfest!
Falder da ind
Kors og Kummer i Sind,

Hos ham er Hjælp og Trøst,
 Livsalig er hans Røst,
 Og almægtigt er hans Ord,
 Som i Himmel, saa paa Jord,
 Og hans Venlighed er stor.

2. O Jesu, som
 Gjør Viin af Sorgens Na,
 Vær dog saa from,
 Og til hvert Bryllup kom,
 Hvor du bønlig kaldes paa!
 Fattes dem Viin,
 Glæden liflig og fiin,
 Da skal den ved dit Ord,
 Som hift ved Brudebord;
 Lad din Naades rige Flod
 Give deres Corrig Bod,
 Lad dem kjende, du er god!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

381. De knælede med Ja mod Ja,
 For dig, o store Jehova,
 De bedende sig bøied;
 De Lo er nu for dig som Gæt,
 Og skille ad skal Ingen det,
 Som du har sammensøiet!
 Medgang, Modgang,
 Vinter, Sommer, hvad der kommer,
 Let de bære,
 Sig til Gavn og dig til Ære!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

382. O Gud, du har med Faderhaand

Selv knyttet Egteffabets Baand,
 For dette Par vi bede:

Lad hjertelig Gendrægtighed

Og fælleds Flid og Nøisomhed

Dem huuslig Fryd berebe;

Hjelp dem! Led dem!

De da lære ret at bære

Glædens Dage,

Og i Nøden ei forsage!

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

383. Lykkelig, hvo som frygter Gud,
 Og har for Dine Herrens Bud;
 Ham klæder alt i Verden smukt,
 Han nyder glad sit Arbeids Frugt!

2. Ham skjenker Gud et stille Liv,
 Ham skjenker Gud en Venneviv;
 Han ei, som eenlig Spurv paa Tag,
 Sørgmodig sidder Nat og Dag.

3. Hans Hustru blomstrer i hans Bo,
 Som paa Solsiden Ranker groe,
 Hans Børneskole med blide Aar,
 Som Ymper i en Abildgaard.

4. Belsignelse, al Jordens Larv,
 Belsignelsen er deres Arv;
 Belsignede af Himlens Gud,
 Staaer Sønnen Brudgom, Datter Brud.

5. Gudsfrygtig Mand i Oldingsaar
 Omkrandsede skønt de hvide Haar,
 Naar Bedstefader paa sit Stjød
 Seer Børnebørn med Rinden rød.

6. For ham gaaer Solen deilig ned,

Han sover hen i Herrens Fred;
 Veiviser er hans Vandringstav,
 Hans Støv velsignes i sin Grav.

7. Og hvad er ligt en Moders Enst,
 Med Søn og Datter ved sit Bryst,
 Naar Naadens Sol i Herrens Fred
 Omstraaler hendes Kjærlighed!

8. Og hvilken Blomst har Duft saa sød,
 Som Moder from i Liv og Død!
 Hun er en Blomst i Edens Bed,
 Som dufter i al Evighed!

Kirkegangskone.

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

384. Lov, Priis og Tak og Ære
 Gæve Gud i Evighed,
 Høiløvet Herren være,
 Som seer til Svaghed ned!
 Han os i Nødens Tid
 Beskytter som en Fader,
 Og aldrig den forlader,
 Som slaaer til ham sin Lid.

2. Gud, du mig snart lod glemme
 Min vaandefulde Nød,
 Hvor liflig lod den Stemme:
 Et Menneske er sød!

O det har Arveret
 Til Herlighedens Rige,
 O Haab foruden Ege,
 Hvad glemmes ei ved det!

3. Giv, at jeg Naade vinder

Til Christen Børnetugt,
 I Himlen da jeg finder,
 Min Møies rige Frugt!
 Jeg raaber fra min Grav,
 Naar jeg staaer op til Være:
 See her er jeg, o Herre,
 Og de, som du mig gav!

Eller:

2. Og græder end mit Dø
 For Moderhjertets Nød,
 Og maa jeg dybt mig bøie,
 Fordi mit Barn er død,
 Den Haand, som nu mig slog,
 Jeg dog med Suk vil ære,
 Dit Navn høilovet være,
 O Gud, du gav og tog!

Begravelse.

Rel. Hvo skun lader Herren raade.

385. Vor Tanke bort fra Jorden iler
 Ved Synet af den stille Grav,
 See, Haabet gennem Graven smiler,
 Det store Haab, som Jesus gav;
 Bort Legem her kun smuldrer hen,
 Det vækkes herligt op igjen!

2. Den store Dag vi gaae imøde,
 Da Gravene skal aabne sig,
 Da skal de Levende og Døde,
 O Frelser, stilles frem for dig;

Vel den, som her har levet saa,
At da for dig han kan bestaae!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

386. Som Markens Blomst henvisner fage

Alt, hvad af jordist Rod oprandt,
Dg talte snart er Støvet's Dage,
Selv hvor med Aand det Gud forbandt;
Kun hvad der kom fraoven ned,
Kan blomstre i al Evighed.

2. D vee da hver, som daarlig bygger
Sit Haab paa Støvet's Blomstertid,
Som gribe vil i Jordens Skjægger,
Hvad kun i Aanden kommer hid;
D Daaredrøm om Evighed
For hvad ei kom fraoven ned!

3. Men vel Enhver, som Haabet grunder
Paa hvad kun Engles Dine saae,
Hver Sjæl, som til det Høie stunder
Dg Verdens Glimmer tør forsmaae!
Til dem kom det fraoven ned,
Som blomstrer i al Evighed. —

4. Saa hvil da i dit Sovestammer,
Du Støv af den, som lever hist,
Hvor Himmellyset evig flammer,
Hvor Alt er godt og Alt er vist,
Hvor han, som kom fraoven ned,
Med Sine boer i Herlighed!

5. Engang skal ogsaa du, forklaret,
Det skue grandt, med Lys og Lyst,
Som end er ikke aabenbaret,

Men lever skjult i Christnes Bryst!
 Hos ham, som kom fra oven ned,
 Har ogsaa Støvet Evighed!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

387. Med Bemod og med Andagt træde
 Vi trindt omkring den aabne Grav,
 En trofast Ven, vort Haab, vor Glæde,
 Har nedlagt her sin Vandrestav;
 Hengivne ære vi dit Raad,
 O Herre, men du seer vor Graad!

2. Vor Bei og vore Vandringsbage,
 Dem kjender, maaler ene du,
 Hver Stund vi have her tilbage,
 Hold du os stadig det ihu:
 Vort Liv er Pilegrimmens Færd,
 Vort rette Hjem er ikke her!

3. Maaskee det er dit Raad, at ene
 Tilsidst En af os færdes maa,
 Ham dobbelt Styrke du forlene,
 Hiint bedre Liv han tænke paa!
 Hist i vort rette Hjem igjen
 De Gode samles, Ven med Ven.

4. Snart vi forlade denne Bolig,
 Og Graven for os aabner sig,
 Vor Hedenfart da være rolig,
 Den trætte Vandrers Hjemfærd lig!
 Og lad os for dit Ansigt froe
 I alle Godes Samfund boe!

Mel. Mig hjertelig nu længes.

388. Her mødes alle Veie

Paa Gravens bratte Rand,
 Her er vort sidste Leie
 I Skyggers mørke Land;
 Her synke alle Hænder,
 Her visner Glædens Krands,
 Her samles Muldets Grænder,
 Her jordes Støvet's Glæds!

2. Men han, til hvem alt spæde
 Vi bares i vor Daab,
 Forbød vor Samsundskjæde
 At sørge uden Haab;
 Hvor til Gud Faders Vre
 Vor Frelser høit opsoer,
 Der skal hans Tjener være
 Med ham, den Herre stor.

3. Lad da kun Jorden bølge,
 Hvad ei var reent og let
 Til Anden did at følge,
 Hvor Naade gaaer for Ret!
 Engang, naar det mon time
 Til Paaske høit i Chor,
 Da slaaer og Naadens Time
 For Støvet under Jord.

4. Saa smile da hvert Die,
 Selv gjennem Taarefry,
 Som skimter i det Høie
 Det store Morgengry;
 Saa folde fromt sig Hænder
 I Jesu Christi Navn,
 For Støvet's Bei sig ender
 I Herlighedens Havn!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

389. Saa samles vi til vore Fædre,

Vel den, som fare kan i Fred!

Kan nogen Vandring være bedre

End den til Himlens Herlighed?

Hvo vil da ønske hid igjen

Den, som i Fred er draget hen!

2. Nei, vi ei ønske dem tilbage,

Som Døden har ledsaget hjem;

Skal Døden Benner fra os tage,

Engang dog samles vi med dem,

Dg hist, hvor Livet evigt er,

Ei Ven fra Ven adskilles meer.

3. Vor Levetid henrinder sage,

Dg snart vi høre Dødens Bud,

Saa lad os tælle vore Dage

Dg vandre viselig for Gud!

Da gaae vi froe vort sidste Trin,

Det fører os til Himlen ind.

Egen Melodi.

390. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?

See Tiden meget hastig gaaer,

Hvor let og snart kan det sig hænde,

At jeg mit Vandrebudskab faaer;

Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro

I Afstedstimen Trøst og Ro!

2. I næste Nat maaskee du kalder

Min Sjæl hen i din Evighed,

Maaskee mit Legems Hytte falder,

Forinden Solens Lys gaaer ned;

Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro! —

3. Lær mig at tælle mine Dage,
 Og rettelig at bruge dem,
 Giv mig i Wiisdom at tiltage,
 Paa Fromheds Bei at vandre frem;
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro!

4. Hjælp mig, i Tide at bevare
 Mit Hjerte fra Letsindighed,
 At naar du kalder, jeg kan svare:
 Ja, Herre, see, jeg er bered!
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro!

5. Lad alt det Gode, du vil give,
 Min Sjæl bestyrke i din Frygt,
 Paa dig er al min Lyst i Live,
 Paa dig mit Haab i Døden bygt;
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro!

6. I Jesu Navn tilgiv, o Fader,
 Alt hvad jeg syndet har mod dig!
 Ved ham jeg veed, du Synd forlader,
 Naar jeg i Tro omvender mig;
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro!

7. Lad da mit Endeligt kun komme,
 Jeg gaaer tilfreds af Verden ud,
 Min Frelser lever mig til Fromme,
 Ved ham er du mig Naadens Gud,
 Og giver mig ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trøst og Ro!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

391. I Gravens mørke, tause Gjemme
Nedsynker Alt, hvad aander Liv;
Dø! sagde med almægtig Stemme
Den samme Gud, som sagde: Bliv!
Den hele Jord, det vide Hav
For Alt, hvad lever, er en Grav.

2. Ustadiq som en Hyrdes Hytte
Paa Jorden er vort Opholdssted,
Og hastig som en Bæverskytte
Henile Tidens lette Fjed;
Kun Møie er vor Daad og Id,
Det længste Liv et Spand af Tid.

3. Hvo vil for Gravens Rædsel grue,
Hvo bæve for den visse Død?
Se, Haabet byder os at stue
Et Glimt af Dag i Nattens Skjød!
En Lys, en herlig Morgenstund
Skal ende Dødens korte Blund.

4. Paa Herrens Bud skal Graven bæve
Basunen lydt os kalde ud,
Til dig, til dig vor Aand sig bæve,
Du Livets Konge, Fader, Gud!
Død er din Almagts andet Bliv
Til herligt Lys, til evigt Liv!

Begravelse tilføes.

Mel. O Herre, frels mig, dem min Sag.

392. I lovligt Kald, i Christen Tro
Bedst endes vore Dage,

Vi da med Haab og Sjælero
 Fra Verden Afsted tage;
 O vel Enhver, som dette kan,
 Han havner i det bedre Land
 Og længes ei tilbage!

2. Vi sænke nu en Broder ned
 Imellem disse Bølger,
 Dog ikke for Guds Miskundhed
 Det dybe Hav ham dølger;
 Naar engang alle Døde maae
 For Jesu Christi Domstol staae,
 Den ham for Dommen følger!

Præstevielse og Præsteindsættelse.

Mel. Naar vi i sterste Nød mon staae.

393. Een Gud og Alles Fader!
 Er Hjordens og dens Hyrders Naab,
 Get Livets Væld os bader,
 Og eet er vore Sjæles Haab.

2. Een Røst fra sanddrue Munde,
 Een Mand i alle Vidners Røst,
 Een Fred, hvortil vi stunde,
 Een Tro med Evighedens Trøst!

3. Een Kjærlighed, een Længsel,
 Een Kamp for Livets Palme hist,
 Een Udgang af al Trængsel,
 Get Liv i Herren, Jesu Christ!

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

394. Idag paa apostolisk Viis,
 I Jesu Navn, til Jesu Priis

Vi lægge vore Hænder paa
De Hyrder, Herren sig udjaae.

2. I dag vi kom, imorgen alt
Er vore Dage sammentalt;
Men, Jesus Christus, dine Kar
Ei løbe ud, mens Verden staaer!

3. Med Sol og Maane gaaer dit Navn
Fra Slægt til Slægt til Fredens Havn,
Som Stjernerne i Tal og Glands
Du skaber dig en Bidnefrands.

4. Modtag og disse af vor Haand,
Udrust dem med din Sandhedsaand,
Til Bidner om dit Ord, din Fred,
Din Tro, dit Haab, din Kjærlighed!

5. D laan dem Ild af himmelsk Art,
D giv dem Lys, som brænder klart,
D giv dem Mund, som aander Trøst,
D laan du dem din egen Røst!

6. Giv Mod og Kraft til fast at staae,
Og Visdom til al Kløgt at staae,
Der sig ophøier mod din Tro,
Forstyrrer Dines Sjælero!

7. Vær selv du deres Prædikant,
Lær dem, for dig at skrifte grandt,
Saa de kan med dit Helgenchor
Gaae værdig hen til Herrens Bord!

8. Og, naar mod dig de findes troe,
Lad i dit Huus dem altid boe,
Gaae ind og ud med Lys og Fred
Og frydes ved dets Deilighed!

Mel. Lover den Herre, den mægtige Konge, med Her.

395. Deiligt er Synet og lifligt, hvor
Brødrene bygge,
Bygge og boe under venlige Tage fuldtrugge;
Lifligt især
Er det, hvor Brødre, som her,
Boe i den Høiestes Skygge!

2. Salvede Brødre, hvor I, under Frel-
serens Ringer,
Bygge tilsammen, der Kilden til Livet ud-
springer;

Oliestrøm
Bølger til Klædebons Søm,
Dryppende rigt fra Guds Finger.

3. Bjergboer alle paa Zion, som Himlen
bedugger,
Hvor sig i Palmernes Toppe Betsignelsen
vugger,

Broderlig blidt
Tømme tilsammen I tidt
Kalken, som Tørsten udslukker!

4. Snorene for Eder faldt paa de liflige
Steder,
Aabenlyst Eder beredte er Saligheds Klæder;
Findes I troe,
Hos Eder bygge og boe
Her alt de himmelske Glæder.

Mel. Mig hjertelig nu længes.

396. Af, lader Eder minde,
I Guds Ords Tjenere,
Guds Kald ret at besinde

Dg til hans Naade see!
 Vor Frelser jo er funden
 Dg Naadens Tid for Haand,
 Af Nat er Dag oprunden,
 Gud give os sin Aand!

2. Guds Naade kun for Die,
 Taalmodige i Nød!
 I Arbeid, Flid og Møie,
 Paa Vagt i Liv og Død,
 At ei vi skulle være
 Til Anstød nogen Mand,
 Hvorved Guds Embeds Værd
 Bespottet vorde kan!

3. Det Kyndigheds rene Klæde
 Enhver iføre sig,
 Dg i Guds Kundskabs Glæde
 Sig øve idelig!
 Langmodige og fromme
 Udi Guds hellig' Aand,
 Som Herrens Bud I komme
 Med Kjærlighedens Vaand!

4. I Sandheds Ord I blive!
 Guds Kraft er Eder Sold,
 Gud selv skal Eder give
 Retfærdighedens Skjold,
 Det skal I freidig føre
 Mod Verdens Løgn og Tant,
 Dg aldrig Eder røre
 Et Haarsbred hen fra Sandt.

5. Hvad Hæder og Banære,
 Som lægges Eder paa,
 Skal I fornuftig bære,

Gud prøver Eder saa!
 Den onde Verdens Rngte
 — Det være hvad det kan —
 Ei mere tør I frygte,
 End Skyer udi Band!

6. Om end I sees at sørge,
 Dog er alt Sjælen glad,
 Skal I om Brødet spørge
 Blandt Hunger, Riv og Had,
 Bed Eder Mange finde
 Dog Rigdoms Væld opladt;
 I Himlen selv har inde,
 Thi Gud er Eders Skat.

M e l. O store Gud, din Kjærlighed.

397. Gud, giv os Lærere, der vil
 Staae frem som gode Hyrder,
 Og giv dem Kraft og Naade til
 At bære Embedshyrder!
 Lad dem utrætteligen gaae
 Den Vej, du dem vil lede,
 At deres Idræt være maa,
 Din Sandhed at udbrede!

2. Giv, at med Mod de træde frem,
 Dit Viisdoms Ord at lære,
 Og Jesu Blidhed lad hos dem
 Med Modet samlet være!
 Lær dem, ved din den Kraftens Mand,
 Mod Lasterne at stride,
 Lær dem at byde hjælpsom Haand
 Og Trøst til dem, som lide!

3. Lad deres Lærdom være reen,

Vor Jesu egen Lære,
 Saa altid den for Hver og En
 Maa lys og kraftfuld være!
 Giv, at de stedse leve saa,
 Dit Ord og dig til Ære,
 At de det Bidnesbyrd kan faae:
 De leve, som de lære!

Mel. Mig hjertelig nu længes.

398. O Herre, din er Anden
 Med Palmen himmelreen,
 Din Stav i Hyrdehaanden
 Slaaer Bæld af Klippens Steen;
 Giv Kjærligheden Binger,
 Smelt Sjæle med dit Ord,
 Da Livets Kilde springer,
 Hvor Livets Konge boer!

Kirkevielse.

Mel. I Jesu Navn.

399. Ei Huus, ei Land,
 O Gud, indslutter dig,
 Ei Jordens Kreds, ei Himles Himle kan,
 Store Gud, indslutte dig!
 Alting du seer,
 Alle vegne du er,
 Du seer din Menighed,
 Som for dig knæler ned,
 Her vort Hjerte føler dig,
 Og til Himlen hæver sig,
 Hvor du boer i Herlighed!

2. See, Fader, ned
 Til os for Jesu Skyld,
 Og naadelig paa dette Samlings Sted
 Hans Forjættelse opfyld!
 Her i dit Ord,
 Her ved Nadverens Bord
 Vi søge Lys og Trøst
 Og til det Gode Lyst;
 Ræk os da din Faderhaand,
 Giv os din og Jesu Aand,
 Giv os Kraft og Mod i Bryst!

3. Saa Mangen er
 Med Drøvelse omspændt,
 Af dybt nedbøiet han indtræder her,
 Dig kun er hans Sorg bekendt;
 Herre, vor Gud,
 Led af Sorgen ham ud!
 Lad den Nedbøiede
 Din Frelses Time see,
 At han gaaer med luttret Sind
 Utter i dit Tempel ind,
 Yder dig Tilbedelse.

4. Dig bede vi,
 Vor Gud, paa dette Sted,
 At du vil Stad og Land fra Uheld frie
 Og forlene Held og Fred;
 Hør da vor Bøn,
 Hør ved Jesum din Søn!
 Vor Sjæl, vort Hjerte troer
 Og lider paa hans Ord,
 At du giver os til Gavn,

Hvad vi bede i hans Navn,
Som hos dig i Æren boer.

5. Engang hos dig
Vi boe blandt Anders Sal,
Hvor bedre Lovsang vi evindelig
Da for dig istemme skal,
Fader, vi der
Skue dig, som du er,
Og Herren Jesum Christ,
Som hos dig throner hist;
Der du os i Evighed
Giver salig Fryd og Fred,
Amen, Amen, det er vist!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

400. Seld os, Kirke-Klokker lyder
Atter paa den vante Viis,
Venligt Herrens Huus indbyder
Os paaany til Herrens Priis!
Gjensødt staaer vor Kirke-Sal,
Gjensødt ogsaa Hjertet skal
Med fornyet Haab og Glæde
Sig i Christi Reenhed klæde.

2. Over Døbefonten dale
Duen hist fra Jordans Flod,
Herrens Naade-Kalk husvæle
Gjæsterne om Ultrets Fod;
Og fra Kirkens Talerstol
Lyse som den bedre Sol
Evangeliets det rene,
Som er Kirkens Grundvold ene!

3. Stat da, Huus, til Herrens Ære

Gjennem mange Slægter ned,
 Stedse Kjært og helligt være
 Du for Præst og Menighed;
 Imod Verdens Synd og Sorg
 Hid vi tye som til en Borg,
 Hvor vi sikre Baaben finde,
 Til i Liv og Død at vinde!

Kirkegaards-Indvielse.

Mel. Gaf, under Jesu Kors at staae.

401. Vær hegnet her med hellig Fred,
 Bort Legems sidste Hvilested,
 Du være os i Jesu Navn
 Bag Livets Storm en stille Havn!

2. Sig her i Ly af Blomst og Blad,
 En Herrens Ager ved vor Stad,
 For trætte Vandrer aabn dit Skjød,
 Et Fristed vær fra Jordens Nød!

3. Gaaer dyben Sorg bag Baaren hid,
 Stem du da Smerten mere blid,
 Den Taaredug, som væder dig,
 For Troens Sol opløste sig!

4. Ja, vord en christen Kirkegaard,
 Hvor Paaskelilien plantet staaer,
 Hvor Sorg og Tvivl og Angst maae flye
 For Evighedens Morgengry!

Skole-Indvielse.

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

402. Vor Fader, du hvis Guddomshaand,

Vor Bei og Vandring freder,
 Din milde, naaderige Haand
 Alt godt for os bereder;
 Du kalder Børn hen til din Favn,
 Velsigner dem i Jesu Navn
 Med Naade over Naade!

2. I dette Navn vi træde ind,
 Hvor vi dit Ord skal lære,
 Lys med din Sandheds klare Skin,
 Beiled os til din Ære!
 Opliv vor Tro, styrk vor Forstand,
 At vi din Frelse kjende kan,
 Velsign vor Indgang, Herre!

3. Ja, lad et Naadens Foraar her
 udfolde ret sin Glæde,
 Saa knoppes maae de unge Træer,
 Saa spire maa det Spæde,
 Saa Ordets Sæd, som lægges ned,
 Til Hjertefred og Salighed
 De tusind Fold maa bære.

3. Synd og Frelse.

a. Menneskets Fald og Guds Naadefald.

Met. Gaf, under Jesu Kors at staae.

403. Hvo staaer for Paradiset der?
 Cheruben med Guds Bredees Sværd.
 Hvorfor er Alt forandret brat?
 Af, Adam har sin Gud forladt.

2. Han var jo i Guds Billed skabt?
Men nu er Ufkylds Krone tabt.

Hvad har han nu for Kronens Glands?
En Taagefky om Sind og Sands.

3. Hvad blindede ham, som var saa klog?
Hans egen Hustru ham bedrog.
Hvorved sank hun i Jammer ned?
Bed Slangens Underfundighed.

4. Hvor vidt udstræktes Syndens Løn?
Til Adams hele faldne Røn.
Hvoraf kan dette blive kjendt?
Deraf, at vi fra Gud er vendt.

5. Hvem siger da, at Gud er vred?
Det siger vor Samvittighed.
Men naar den nu er sovet hen?
Saa faaer den vækkes op igjen.

6. Er der da ingen Redning til?
Jo, vel for den, som reddes vil.
Men af, hvor skal vi søge hen?
Til Gud, vor fromme Gud igjen.

7. Vil han os tage an paany?
Ja, dersom vi fra Synden flye.
Hvor naae vi denne Kjærlighed?
I Jesu Tro, som for os led.

8. Er da min Gud mig mild og blid?
Ja, søg din Jesum kun med Flid.
Men om det ei i Tiden skeer?
Saa er der ingen Redning meer.

Mel. O klare Sjæl, fald ydmyg ned.

404. Din Synd den gjør dig blind og
lam,

Fortjener Guds og Verdens Skam
 Og bringer Helvedpine;
 Den smager sød udi din Mund,
 Bli'er bitter dog om søie Stund,
 Saa lærer Herren Sine.

2. Den røver fra dig Smaat og Stort,
 Hvad Jesus Christ for dig har gjort,
 Al Aandens Naadegave;
 Den gjør dig arm og ussel, saa
 At du Guds Naade ei kan faae,
 Den vil dig ganske have.

3. Den drager dig til Helved ned,
 Hvor jamrer Sjælen sig derved,
 Men Intet kan det baade;
 Du maa alt bort, skjøndt ei du vil,
 Din Synd har lukket Himlen til,
 Og skilt dig ved Guds Naade.

4. Fortrød den dog af Hjertens Grund
 Og ei med falske Ord i Mund,
 Som Hyklere det gjøre;
 Bekjend den under Suk og Graad,
 Af Gud du faaer da Trøst og Naad,
 Din Røst vil han da høre!

5. For Synden gjorde Jesus Bod,
 Tro det, saa bliver Gud dig god,
 Gjør siden selv dit Bedste;
 Beviis din Tro i allen Stund
 Med Kjærligheden mangelund
 Imod din Gud og Næste!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

405. Det er saa svært, det ene Punkt:

Forlad de onde Veie!
 Det falder Kjød og Blod saa tungt,
 Kun Himmerig at eie.

2. Det gaaer saa let, det er saa nemt,
 At ære Gud med Munden,
 Mens Sjælen er for Synden stemt
 Og Hjertet flet i Grunden.

3. Man snoer og vender sig, vil ei
 Ret dyrke Gud alene,
 De Fleste gaae den brede Bei,
 Vil tvende Herrer tjene.

4. De tumle sig i Syndens Ruus,
 Som om de Gud ei kjendte;
 Dog gjæste de hans Bord og Huus,
 Som de, der Frelse vente.

5. Men kan der stiftes sanddru Pagt
 Imellem Lys og Mørke?
 Kan jeg, i Syndens Lænke lagt,
 Den Hellige vel dyrke?

6. Gud stilleb hen sin rige Fred
 Og Fryd for mine Blikke,
 Men gjør jeg Uretfærdighed,
 Da kjender han mig ikke.

7. Den Sti er trang, som Maalet naaer,
 Hvor vi skal Kronen eie;
 Vend om, vend om, hver Sjæl, som gaaer
 Paa Syndens brede Veie!

Mel. O Hære Sjæl, fald ydmyg ned.

406. Et Suk igjennem Verden gaaer,
 Ei Verden selv det Suk forstaaer,
 Som klager fra dens Hjerter!

Hvor høit den leer og larmer, dog
Der boer i Hjertets dybe Krog
En svar, en lønlig Smerte.

2. Men Christen, du det Suk forstaaer,
Hvori Alverdens Hjerte slaaer,
Thi det har fyldt dit eget;
Ja, du forstaaer den sagte Røst,
Da for din Herres søde Trøst
Dit Suk, din Sorg er veget!

3. Din Sjæl har hørt det Ord fra Gud,
Som toner i al Verden ud,
Om Livet af hans Naade;
For Livets Kræfter i din Aand
Er brudt og løst din Tunges Baand,
Guds Ord har løst din Gaade.

4. Kun naar Guds Ephata i Sind
Glaaer ned som Lyn og trænger ind,
Det lysner over Dale;
Da strømmer Livets Flod i Aand,
Og Læben uden Tungebaand
Om Himlens Fryd kan tale.

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

407. Livsalig er den Tale
Om Sjælehyrden god,
Som os fra Dødens Dale
Forløste med sit Blod,
Som end fra Himlens Borg
Sit Naade-Mær forkynnder
For hver vildfaren Synder,
Og læger al hans Sorg.

2. O Gud, de Toner milde

Os røre dybt i Aand,
 At ei paa Stier vilde
 Vi vandre fra din Haand,
 Men følge troe din Røst,
 Saa du ved Dagens Ende
 Os kan for Dine kjende
 Og skjenke Livets Lyst!

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

408. Gud, efter dig jeg længes,
 Af Sorg mit Hjerte trænges,
 Til dig staaer al min Lid;
 Jeg paa dit Ord, o Fader,
 Paa Naaden mig forlader,
 O Herre, vær mig huld og blid!

2. Stor Fristelse jeg finder,
 Og hardt mig Synden binder,
 Gud, hjælp derfra mig ud!
 I Døden som i Live,
 Lad mig fortabt ei blive,
 Og evig priser jeg min Gud!

3. Mig Hjertet gøres bange
 For mine Synder mange,
 Dog Jesus er min Trøst!
 Jeg troer ham vel for Alle,
 Han vil mig ei undfalde,
 Han har mig med sit Blod forløst.

4. Du Livsens Herre kjære,
 Min Jesus vil du være,
 Livsaligt er det Navn!
 Min Frelser, Jesu milde,
 Du ei fra mig dig skille,
 Vær altid du min trygge Havn!

5. Gud Fader, som mig skabte,
 Tæl ei mig blandt Fortabte,
 Mit Haab er sat til dig!
 Guds Søn, som mig forløste,
 Din Hjælp mig altid trøste,
 Styrk det, du har begyndt i mig!

6. Du Helligaand, mig raade,
 Giv Viisdom mig og Raade,
 Giv Glæde til dit Raad!
 Mit Kald mig helligt være,
 Giv Mod til Kors at bære
 Og i Guds Himmel Deel og Lod!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

409. Til Raadens store Andefest
 Mig kalder Herrens Stemme,
 Far hen, hvad her mig glæded meest,
 Har det hos Gud ei hjemme;
 Far hen, hvad mig ei følge kan!
 Ei Guld, ei Gods, ei Ngerland
 Skal Herrens Gæst nedtvinge.

2. Brist, brist hvert Baand, mig holder fast
 Og fra min Gud bortdrager!
 Om Hjertet med de Baand end brast,
 Om saaret Sjæl end klager,
 O Herre, giv mig Kraft og Mod!
 Hvis ei for dig jeg Alt forlod,
 Med dig mit Alt jeg tabte.

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

410. Dybe, stille,
 Stærke, milde

Guddomsord fra Himmelhavn,
 Blidt de falde
 Hjerter alle
 Til den gode Hyrdes Favn,
 Vidne om hvad os er givet:
 Jesus er vor Vei til Livet!

2. Frelser Kjære,
 Tak dig være
 For din Naade mod vor Jord!
 Tiden rinder,
 Verden svinder,
 Evig dog bestaaer dit Ord;
 Med dit Ord din Naade varer,
 Er vort Børn mod alle Farer.

3. Drag de mange
 Sjæle bange
 Til dig ved din Helligaand;
 Allevegne
 Døden segne
 For din stærke Frelserhaand;
 For os an paa Livets Veie,
 For os ind til Livets Gie!

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.

411. Kjender du den Livsens Kilde,
 Hvorfra Naadens Strøm udgaaer?
 Om al Verden øse vilde,
 Den udtørres intet Aar;
 Fra Guds egen Hjerterod
 Strømmer ud den Naadeflod
 Hen mod alle Jordens Sider
 Saligt sødt dens Bølge glider.

2. Kommer, lød en hellig Stemme

I Forjættelsernes Tid,
 Herren ei sit Folk vil glemme,
 Hver, som tørster, komme hid!
 Kjøb af dette Kildevæld
 Lægedom for syge Sjæl;
 Hvi betænker du dig længe?
 Kom og kjøb foruden Penge!

3. Tidens Fylde er oprunden,
 Hvad Gud loved, er alt skeet,
 Han de søgte, han er funden,
 Verden har sin Frelser seet!
 Hen til ham de Fromme gif,
 Øste Naadens Lædskebrød,
 Vidned aarle, vidned silde:
 Jesus Christ er Livsens Kilde!

4. Kommer da, vi vil os samle
 Om det Livsens Kildevæld,
 Kommer Unge, kommer Gamle,
 Komme hver en mødig Sjæl!
 Det er endnu Naadens Tid,
 Derfor kommer, kommer hid,
 Tænk dog paa, at Dagen helder,
 Let os Natten overvælder!

Mel. Jesus er mit Haab, min Trost.

412. O du min Immanuel,
 Hvilken salig Himmelglæde
 Har du gjort min arme Sjæl
 Ved dit Korsens Purpurvæde!
 Fjendens trædske Snare brast,
 Som mig Sjæl og Sind holdt fast.

2. Jeg er i min Faders Skød,
 Har i Himmerige hjemme,

Der jeg Sorg og Synd og Død
 Aldrig mere skal fornemme;
 Arven faaer jeg vist og sandt,
 Har den Helligaand til Pant.

3. Gud skee Lov for Dag, der gaaer,
 Gud skee Lov for Dag, der kommer!
 Derved faae vi Jubelaar
 Og en evig, evig Sommer;
 Da det sidste Morgensfjær
 Er, Halleluja, os nær!

4. Op til Sang og Fryd, min Sjæl,
 Glædes-Taarer lad mig græde!
 I hvert Pulsflag Livets Bæld
 Strømme med en evig Glæde;
 Du, som Kalften for os drak,
 Jesu, Jesu, evig Tak!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

413. Jeg dig priser, Livets Herre,
 For mit Kald til Evighed,
 For din Søns den høie Lære,
 Som veileder mine Fjed;
 Lys i Mørke, Trøst i Nød,
 Fred i Angest, Liv i Død,
 Alt jeg hos min Jesum finder,
 Og al Tvivl og Frygt forsvinder.

2. Tak, o himmelsendte Leder,
 Tak for Lys og Raad og Trøst!
 Send fremdeles, naar jeg beder,
 Mod og Tillid i mit Bryst;
 Lad mig her ved hvert mit Fjed
 Tænke paa min Evighed,

Selv du da mit Haab vil krone,
Naar jeg stedes for din Throne!

Mel. Jesus er mit Liv i Live.

414. Jesu, Livets rige Kilde,
Himlens Gæ, Glands og Lyst,
Som vor Fader sende vilde,
Og til Frelse, Hjælp og Trøst!
Hvorfor vil saa mange sige
Nei til Naadens Himmerige;
Hvad er Verdens Lyst som bedst
Dog imod din Bryllupsfest?

2. Lifligt er det Høitidsfæde,
Ved dit eget Høitidsbord,
Fred, Retfærdighed og Glæde
Strømmer til os paa dit Ord;
Der er Rod for alle Smerter,
Salighed for alle Hjerter,
Der i dig saa inderlig
Liv og Sjæl skal fryde sig.

3. Du, som til din Bryllupsglæde
Naadig kaldte ogsaa mig,
Og anviste mig et Sæde,
Hvor der end er Rum hos dig;
Giv mig altid, dig til Gæ,
Mig til Salighed, at bære
Sjælens rene Bryllupsdragt,
Som din Naad mig selv har bragt!

4. Lovet Alle og tilbedet
Den miskundelige Gud,
Som til Himmerig os leder
Ved sin Naades Sendebud,
Indtil alle Borde fyldes

Og med Himlens Glands forgyldes,
 Naar vor Herre seierrig
 Fører hjem sin Brud til sig!

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

415. O søde Gud, din Kjærlighed
 Den haver ingen Lige,
 Min Sjæl, min Mund, min Tunge veed
 Det ikke at udsige!

Som i et bundløst Dyb jeg seer,
 Naar jeg vil det beskue,
 Hvordan du kunde faae mig kjær,
 Som lod af Synd mig free.

2. O, du har elsket Verden saa,
 At før den skulde blive
 Fordømt og ganske undergaae,
 Din Søn du vilde give,
 Som Døden led i Alles Sted,
 For Alles Synd at bære,
 Jeg derfor er i Tallet med;
 Thi skee dig evig Ære! —

3. Men hvad har dog bevæget dig,
 O hjerte Gud og Fader,
 Saa inderlig at elske mig,
 Endskjøndt min Synd du hader?
 Hvad var der i vort Hjertelav
 At skue og at finde,
 Som havde allermindste Krav,
 Din Kjærlighed at vinde?

4. Vor Dyb og gode Gjærninger,
 Om noget Gligt vi eied,
 Det gjaldt aldeles intet her,
 For dig det intet veied;

Men, milde Gud, din Miskundhed,
Dit bundløst gode Hjerte
Saae til os, der vi ilde led
I Syndens Bæe og Smerte.

5. O fromme Jesu, lad din Hånd
Mig herudi bekræfte
I Dødens Stund, at Troens Haand
Saa fast kan ved dig hefte,
At Sjælens sidste Sukke maae
Optrænge til Guds Throne;
En naadig Gud jeg da skal faae
Og Livsens Seiers-Krone!

Mel. Vor Fader ubi Himmerig.

416. Saa sandt jeg lever, siger Gud,
Jeg ingen Synder støder ud
Fra Salighed, men gjerne vil,
At Frelsens Ord han lytter til,
Bodfærdig vender sig til mig,
Og lever saa evindelig.

2. Det Ord betænk, o Menneſte,
Fortviol ei i din Angers Bæe!
Du finder her en kraftig Trøst,
Som lindrer kan al Sorg og Brøst;
Gud selv i Ordet den besvor,
Du salig est, om du den troer!

3. Sandt er det, at Gud ikke vil
Sin Naade for os lukke til,
Men den, som Naaden tugter ei
Til at forſage Syndens Bei,
Han tænke dog alvorlig paa,
At Naadens Tid maa Ende faae!

4. Nu lever du, brug denne Tid,
 Hvem veed, om du seer Morgen blid,
 Thi den idag er sund og rød,
 Hvem Morgensol seer bleg og død;
 Hvis uden Bod du gifst herfra,
 En evig Død dig vented da.

5. Hjælp, o min Jesu, hjælp du mig,
 At jeg maa komme nær til dig
 Og gjøre Bod i allenstund,
 Ei spare den til Dødsens Blund!
 Gjør mig, min Gud, her vel bered,
 At boe hos dig i Evighed!

Mel. Den prægtig Sol, som hele Verden glæder.

417. Jerusalem, din Afste jeg bestuer,
 Hvor Herrens Finger skrev med Sværd og
 Luer
 Den Dom, for hvilken Throner bære maae!
 Hvor er din Glands, hvor er din gamle
 Vælde?

Alt, hvorved du blandt Stæder skulde gjelde,
 I Gruset laae!

2. Skjælv, frække Jord, for Herrens
 strenge Domme,
 Til dig kan ogsaa Bægret engang komme
 Og Timen til at drikke Bærmen ud;
 Foragt Guds Ord, og see, Guds Lyn sig
 nærmer,
 Og ingen Afgrund's Hule den bestjerner,
 Som spotter Gud!

3. Brug Lys og Dag, o Sjæl, mens
 Sol er oppe,

Åh, hvilken Geir Guds Kirke fik,
Om du begyndte nu, i dette Dieblif!

3. Åh vidste du, at man sig ei kan drømme
I Himlen ind, det ei saa let er gjort,
Hvor skulde du din Lunkenhed fordømme
Og lede om den rette, snævre Port;
Åh, hvilken Sammer Ende fik,
Om du begyndte nu, i dette Dieblif!

4. Åh skjønne du, hvor godt det er at
lande

I Paradis, hvor Glæden der er sød,
Du skulde snart al Verdens Lyst forbande
Og haste hen til Jesu Kors og Død;
Åh, hvilken Fryd Guds Engle fik,
Om du begyndte nu, i dette Dieblif!

5. Åh vilde du kun een Gang dig for alle
I Bod og Bøn oprigtig give ind,
Hvor skulde Ro i Hjertet dig da falde,
Hvor skulde lettet føle sig dit Sind;
Åh, hvilken Hvile Sjælen fik,
Om du begyndte nu, i dette Dieblif!

6. Åh kunde du, — du kunde, om du
vilde, —

Dog gribe ret Guds rige Raade fat!
Nu kan det skee, nu, før det er for sild,
Det mærkes alt mod Evighedens Nat;
Åh, hvilken Glæde Jesus fik,
Om du begyndte nu, i dette Dieblif!

MeL. Hvo istsun lader Herren raade.

419. D vaagner op af Verdens Drømme,
I Lunke, vaagner op med Magt!

Vor Jesus, som skal Verden dømme,
 Han raaber høit: stat op, paa Bagt!
 Stat op af Syndens Søvn og Slum,
 Mens der endnu er Tid og Rum!

2. D vaagner op, at Syndens Mørke
 Ved Lysets Komme vige kan,
 At Raaden Eder ret maa styrke
 Og lede frem til Livsens Land!
 Thi ellers har vi ingen Gavn
 Og Glæde af vort Christennavn.

3. D vaagner, thi den gamle Slange
 Ds ellers er for stærk og klog!
 Han agter dig og mig at fange,
 Som han alt Mangen til sig drog;
 Hvo her vil ei aarvaagen staae,
 Han maa i Dybet med ham gaae.

4. D vaagner, førend Døden kalder
 Ds i en ubeleilig Stund!
 See, snart den Gamle for den falder,
 Og snart en Ung og Stærk og Sund;
 Sin sidste Time Ingen veed,
 Vel den, som altid er bered!

5. D vaagner, det er Jesu Stemme,
 Stat op af Søvn, ud paa Bagt!
 Naar Sjælen er i Mørkets Gjemme,
 Da er det alt for silde sagt;
 Nu kan vi søge Sjælens Gavn,
 Saa vaagner da i Jesu Navn!

Mel. D Gud, du fromme Gud.

420. Idag er Raadens Tid,
 Idag er Gud at finde,

Nu kan alvorlig Flid
Hans milde Hjerte vinde;
Betænk dit Sjælegavn
Og imod Naaden tag,
Vend om i Jesu Navn,
Nu hedder det: idag!

2. See dog, hvor naaderig
En Sol der dig bestraaler!
Men at du bedrer dig,
Forhaling ikke taaler;
Maaskee din Klokke slaer
Idag sit sidste Slag,
Nu læges Sjælesaar,
Nu hedder det: idag!

3. Træng i Guds Arme ind,
Rast dig til Jesu Hjerte,
Det koste i dit Sind
I hvad det vil for Smerte;
Til Himlen gaaer man ei
Udi sin gode Mag,
Træng ind, nu er der Bei,
Nu hedder det: idag!

4. Endnu er Trøst at faae
For knuste Hjerters Naaben,
Endnu er Gud at naae,
Endnu er Himlen aaben;
Endnu er Naaden stor
I Jesu Favnetag,
End hører du hans Ord,
Nu hedder det: idag!

5. Som først ved Moders Barm
Tilfreds sig Barnet giver,

Saa i Guds Raades Arm
 Først Hjertet stille bliver;
 Hvor godt er der hos Gud,
 Kom, Hjerte, iil og tag
 Mod Frelsens søde Bud:
 I dag, idag, idag!

Me l. Jeg raaber fast, o Herre.

421. Op, Synder, af din Dvale,
 See, han for Døren staaer,
 Som skal Guds Dom udtale
 Til Jorderig forgaaer;
 Hvor er det Skjold at finde,
 Som han ei sønderbrød?
 Han stormer frem iblinde,
 Det er den blege Død!

2. Foroven Dødens Bolig
 Er skjult med Blomster smaa,
 Der sjunger Droslen rolig,
 Der Sorgen taus mon gaar;
 Forinden sidder ene
 Forkrænkelsen paa Lig,
 Og seer, hvor dine Bene
 I Muld opløse sig.

3. Udrust dig, Fjenden kommer!
 Strid nu den gode Strid!
 Anraab den store Dommer!
 Hjælp, Gud, for evig Tid —
 Lad Sjælen ei forsage!
 Udstrakt er Kampens Haand,
 O, lad ham ei borttage
 Den sønderknuste Aand!

4. Nei, den indgaaer til Dommen,
 Kan den for Gud bestaae,
 Da Død, o vær velkommen!
 Du skal ei Seier faae.
 Dog vee! hvo kan bestaae?
 Skal Lovens Dom bestaae,
 Selv Helgnen maa forbande
 Den Stund, han Lyset faae.

5. Fortviol ei, bange Synder,
 See, ved din Side staaer
 Den Herre, som forkynnder
 Dig Liv, naar Alt forgaaer;
 Mod Salighedens Fjende
 Han rækker dig sit Skjold,
 Og du skal overvinde
 Den Kæmpe, mørk og kold!

6. Paa Skjoldet Korset luer
 Alt med din Frelser's Blod;
 Om Helved nu dig truer,
 Ei synke skal dit Mod;
 I Dødens Drmehule
 Lad Støvet sænkes ned,
 For Gud skal Korset skjule
 Din Synds Mangfoldighed.

7. For Dommeren du træde
 Med Skjoldet for dit Bryst,
 Og Englene skal kvæde
 Forbarmelse og Trøst;
 Dit Liv er ei udslukket,
 Fordømt er ei din Aand,
 Din Himmel ei tillukket,
 Din Sjæl er i Guds Haand.

b. Bod, Tro og Syndsforladelse.

Mel. O glade Budskab for mit Hjerte.

422. Vor Sjæl er dertil født og baaren,
I Gud at vorde skøn og rig,
Just dertil af ham selv udkaaren
At vorde ham, sin Skaber lig;
Hvo kan den Vre noksom prise,
Som Gud har villet os bevise!

2. Her var et Adelskab at finde,
Som Englenes der Guds Ansigt saae,
Ei mindste Smitte var derinde
I Sjælens Væsen og Attraa;
Her kunde ingen Mangel være,
Thi Gud var Sjælens Lys og Vre.

3. Den drak af samme Kildes Floder,
Hvoraf den selv var kommen frem,
Og Viisdom var dens Selskabsbroder,
Og Paradiset var dens Hjem;
Den havde meer end Rigdom funden,
Thi den var ret med Gud forbunden.

4. Hvo kan den Lislighed beskrive,
Som her den i sin Gud fornam?
O, at den lod sig fra ham rive,
Sig til uhorlig Last og Skam!
Thi Fjenden nu dens Høitidsdage
Har vendt til Skjændsel, Bæe og Plage.

5. Nu er den ganske jordisk bleven,
Og Intet mere ret forstaaer,
Beed ei, hvorhen den er fordreven,
Og vild i denne Verden gaaer;

Den kan sig ei til Gud opsvinge,
Men elsker det, som er saa ringe.

6. O Gud, som har en Frelse givet,
At bedre den fortviolte Stand,
Bæk Sjælen op igjen til Livet,
Som du, og ingen Anden, kan,
At den igjen kan Blisdom finde,
Og ikke mere gaae iblinde!

7. De Sukke, jeg saa dybt maa drage,
Åh, lad dem dig til Hjerte gaae!
Din søde Kjærlighed at smage
Er al den Deel, jeg tænker paa;
Thi kan jeg elske dig af Hjerte,
Da kan mig Intet mere smerte.

8. O store Gud, hvor skal jeg finde
Den Lue, Hjertet ønsker sig?
O lad dig, lad dig overvinde,
Og drag mig selv igjen til dig;
Thi bliver du med mig forbunden,
Jeg da min Sjæl igjen har funden.

Egen Melodi.

423. Af Dybsens Rød, o Gud, til dig
Mit bange Raab sig vender,
Bøi naadig Dret ned til mig,
Hør Bønnen, jeg opsender!
Thi vilde du mig lade skee
Kun efter min Fortjeneste,
Da maatte jeg fortabes.

2. Hos dig jo Naade gjelder kun,
Af den du Synd tilgiver,
Thi reen og hellig i sin Grund

Vor Gjerning aldrig bliver;
Hvo kan, o Gud, for dig bestaae?
Enhver for Dommen skjælte maa
Og tye hen under Naaden.

3. Derfor paa Gud, og ei paa mig
Jeg alt mit Haab vil bygge,
Mit Hjerte skal husvæle sig
Udi hans Naades Skjægge;
Den blev mig tilfagt ved hans Ord,
Det er min Trøst, paa det jeg troer,
Deri mig Intet rækker.

4. Ja, varer det fra Morgenstund
Og indtil Aftens Ende,
Mit Hjerte skal dog ingenlunde
Forsagt fra ham sig vende;
Men som det rette Israel,
Der lædsket blev af Aandens Væld,
Jeg bier paa min Herre.

5. Og er vort Syndemaal end stort,
Dog større er Guds Naade,
Hans stærke Haand, som Alt har gjort,
Kan vel os fri af Baade;
Han er den gode Hyrde, som
Sin Hjord fra Synd, fra Død og Dom
I Naade vil forløse.

Egen Melodi.

424. Jeg raaber fast, o Herre,
Af Dødsens Nød til dig,
Du vil mig naadig være
Og gjerne frelse mig;
Dit Dre du nedbøie,

Naar jeg min Bøn frembær,
 O mærk udaf det Høie,
 Hvad min Begjering er!

2. Al, hvis du Algt vil give
 Paa Synden, vi begaae,
 Mens vi er her ilive,
 Hvo kan for dig bestaae?
 Men hvem som det begjerer,
 Dem har du Gunst betæet!
 Thi elsker man og ærer
 Din milde Majestæt.

3. Tænk paa mig i dit Rige
 For Korsets haarde Død!
 Dit Ord, som ei kan svige,
 Det er min Trøst i Nød;
 Min Sjæl af Længsel trænges
 Til dig med stor Attraa,
 Ret som den Bægter længes,
 At Dagen komme maa.

4. Guds Folk sig trygt forlade
 Paa hans Barmhjertighed
 Og paa hans store Naade,
 Som han saa mangeled
 Henover dem udøser,
 Den fromme Herre Gud,
 Idet han dennem løser
 Af Synd og Corrig ud.

M e l. O Herre, frels mig, døm min Sag.

425. Al, see til mig i Naade ned,
 Barmhjertighedens Fader,
 Og kom ihu din Miskundhed,

At du min Synd forlader!

Jeg handlet har mod dine Bud,

O lad min Brøde slettes ud,

Gud, vær mig Synder naadig!

2. See, jeg har brudt min Pagt med dig,
Med dig, du Evighøie,

Den Tanke nu forfærder mig,

Klart staaer den for mit Die;

Samvittigheden i mit Bryst

Opløfter lydelig sin Røst

Og minder mig om Dommen.

3. Hvor skal jeg finde Skjul og Ly,

Hvor skal jeg finde Hvile?

Min Gud, jeg vil fra Synden flye

Og til dit Samfund ile;

Jeg høre vil dit Sandhedsord,

Hver den, som lyder det og troer,

Gaaer frem alt til det Bedre.

4. See naadig til min Anger ned,

Mit Forsæt Kraft du give,

Lad Jesu Christi høie Fred

Min Sjæl med Trøst oplive;

Hør, Naadens Fader, hør min Bøn,

Bed ham, din elskelige Søn,

Bed Jesum Christum! Amen.

Mel. Afvend din Brede, Herre Gud, af Naade.

426. Bortvend din Brede, Gud, ved vore
Sukke,

O lad vor Anger Naadens Dør oplukke;

Rul ei din Torden, over Slægtens Brøde

Dit Lyn ei gløde!

2. Al om vor Synd for Dommen skal
 stedes,

Da maatte Jordens Frugt som Avner spredes,
 Da skalde Slægten, rammet og bedøvet,
 Nedslaaes i Støvet.

3. See, for dit Ansyn bede vi og knæle,
 Gud, til din Mildhed tye de bange Sjæle;
 O, lad din Naade atter sig forbarme,
 Frels du os Arme!

4. Al, vi er idel Støv og Muld og Aske,
 Os Svage daglig Synden vil forraske,
 Og Rød og Død og tusind Trængsler plage
 Os alle Dage.

5. See til din Søn den bittre Korsfæts
 Rvide,
 Hvad han for vore Synder vilde lide,
 At han sig selv som Offer, os til Baade,
 Gav hen i Naade.

6. O, for hans Gjerning vil du os tilgive,
 Bortdøe skal Brøden, Angeren skal blive;
 Da skal vi engang stedes for dit Die
 Hift i det Høie!

Egen Melodi.

427. Herre, jeg har handlet ilde,
 Og min Syndeskuld er svar,
 Veien jeg ei vandre vilde,
 Som du mig forkyndet har,
 Og nu vilde jeg mig skjule
 For min Dommer i en Hule.

2. Dog jeg kan dig ei undvige,
 Thi du allevegne staaer;

Bil jeg ud paa Havet stige,
Om jeg ned i Jorden gaaer,
Fløi jeg end til Verdens Ende,
Kan du mig dog see og kjende.

3. O, hvad kan den Byrde lette,
Som saa dybt mig trykker ned?
Angers Graad kan ei udlette
Syndernes Mangfoldighed;

Trøst og Haab og Mod forsvinde,
Hvor, af hvor er Hjælp at finde?

4. Jesu, ene du mig Arme
Trøste kan i denne Nød,
Og du vil dig vist forbarme,
Frelse mig fra evig Død!
Mildt din Hyrdestemme lyder
Og mig til din Favn indbyder.

5. Keen af Synden du mig tvætte,
Sænk i Havets Dyb den ned,
Gjør du mine Beie rette
Og mit Hjerte selv bered;
Lad din Aand min Sjæl oplive,
Og din Naade hos mig blive!

Egen Melodi.

428. Naar vi i største Nød mon staae,
Ei vide, hvor vi skulle gaae,
Og savne baade Hjælp og Raad,
Om end vi græde Hjertens Graad;

2. Saa er alene det vor Trøst,
At vi tilsammen, med een Røst
Paakalde dig, o Herre Gud,
Som frelse kan af Nøden ud.

3. Vi løfte Sjælen forrigfuld

Dg Blikket til dig, Herre huld!
 Vi søge Syndsforladelse
 Dg alle Straffes Mildelse!

4. Den du forjætted naadelig
 Enhver, som derom beder dig;
 Vi bede dig i Jesu Navn,
 Slut du os i din Fadersavn!

5. Vor store Skyld os ei behold,
 Men riv os ud af Syndens Bold;
 Staa os i al vor Sammer hi,
 Gjør os for alle Plager fri!

6. O, da vi skal af Hjertens Grund
 Dig glade takke allen Stund,
 Dig lydig være med stor Flid
 Dg love dig til evig Tid!

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

429. Corrig og Glendighed,
 Dybe Suk og salte Taare
 Tvinge Sindet ned saa saare,
 For min Gud er bleven vred;
 Himlen har sin Hjælp forsaget,
 Jorden mig ei hjælpe kan,
 Englene har jeg forjaget,
 Al, hvor ussel er min Stand!

2. Jeg er aldrig hjerteglad,
 Men med lønlig Smerte tærer
 Brødet, som mig usle nærer,
 Sorgen svømmer i mit Fad;
 Jeg med lønligt Suk uddrikker,
 Hvad der stjenkes i min Staal,

Dg i Sindet stedsse stikker
Syndens giftigoddet Naal.

3. Baager jeg, er Sjælen fuld
Af Bekymrings Kval og Rvide,
Ei af Glæde kan jeg vide,
Gied jeg end Verdens Guld;
Sommerdag min Sorg forlænger,
Vinterdag gjør Glæden kort,
Hver en Time Suk fremtrænger,
See, saa slides Livet bort!

4. Gover jeg og søger Ro,
Kort og afbrudt er min Slummer,
Op jeg farer, thi min Kummer
Selv i Drømmene vil boe;
Saa jeg veed ei, om jeg lever
Eller om jeg alt er død,
Thi Alt, hvad er hos mig, bæver,
See, saa grusom er min Nød!

5. Er der da slet ingen Raad,
Er der ingen Trøst at vente,
Er der ingen Hjælp at hente,
Er der ingen Fynd i Graad,
Er da Raadens Rilder tørre,
Er jeg slet til Døden solgt,
Er der Laas for Himlens Dørre,
Er Guds Hjerte blevet koldt?

6. Skal jeg da fortvivle plat,
Skal jeg Troens Anker slippe,
Skal mit faste Haab nu glippe,
Skal jeg miste Himlens Skat,
Skal jeg Rains Broder være,
Skal jeg Judas' Ende faae,

Skal jeg selv mit Liv affkjære,
 Skal jeg flet til Helved gaae?

7. Nei, o nei! min Mishaaabs Sky
 Gjennemglimtes af Guds Naade,
 Og min dybe Sjælevaade
 For et Blink af Trøst maa flye;
 Gud er end ved Bøn at vinde,
 Jesus lever og endnu,
 Mandens Kraft er end at finde
 For min sorgnedsænkte Hu!

8. O min Sjæl, giv dig til Ro,
 Jesus er din Trøst og Glæde,
 Jesus er dit Skjul og Klæde,
 Jesus kroner selv din Tro!
 Jesus er dig Livets Baade
 Og til evig Tid din Lyst;
 Jesu, Jesu, giv mig Naade,
 Jeg maa døe med denne Trøst!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.

430. O Gud, min Gud, det bange Hjerter
 Opsender sine Suk til dig,
 Du kjender Kilden til dets Smerte,
 Du veed, hvorfor det ængster sig;
 Du seer vor Nød, vor Sjælegru,
 Hør og vor Bøn: forbarm dig nu!

2. Ophørte Solens Lys og Varme,
 Da visnet snart alt Kjød som Hø,
 Men luktes dine Naades-Arme,
 Da maatte Sjælene selv døe;
 Det føle vi med Angst og Gru,
 Og bede: Gud, forbarm dig nu!

3. Dog kunde end en Moder glemme,
Hvad under hendes Hjerte laae,
Du, Herre, vil os aldrig glemme,
Det Trøstens Ord lod du udgaae;
O kom da naadig os ihu,
Og hør vor Bøn: forbarm dig nu!

4. Du gav os Alt, du gav os Livet,
Men Sjælens største Trang du seer,
Afhjælp den, siig: dig er tilgivet
Din Synd, men synd fra nu ei meer!
O Fader, hvo er god som du?
For Jesu Skyld, forbarm dig nu!

5. For Jesu Skyld — ja, kjære Fader,
For hans Skyld haaber Hjertet end,
At du det arme Barn forlader,
Som angerfuld tyer til dig hen;
For Jesu Skyld, trods Angst og Gru,
Vi bede: Gud, forbarm dig nu!

Mel. Jesus er mit Haab, min Trøst.

431. Jesus Christus er vor Ven!

Dette Ord kan Døde vække,
Viser os til Himlen hen,
Naar os Helvede vil skrække;
Til da, Synder, til ham hen,
Jesus Christus er vor Ven,

2. Jesus Christus er vor Ven!

Derfor kom han ned til Jorden;
Hvilken Glæde, Frelseren
Selv et Menneske er vorden!
Til da, Synder, til ham hen,
Jesus Christus er vor Ven!

3. Jesus Christus er vor Ven!
 Kun ved ham vi vorde rene,
 Han vil os med Gud igjen,
 Gud igjen med os forene;
 Til da, Synder, til ham hen,
 Han er Gæt med Faderen!

4. Tak, o Jesu, dig vor Ven,
 Os en Frelser er du vorden,
 Og dig skjenked Faderen
 Magt i Himlen og paa Jorden;
 O, vi ile til dig hen,
 Til vor rette Sjæleven!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

432. Jesus Christus er min Klippe,
 Christus vil jeg bygge paa,
 Verdens Fred og Trøst kan glippe,
 Troens Haab maa vel bestaae;
 Er end Veien til ham steil,
 Aldrig dog den leder feil,
 Gjennem Livl og Strid og Møie
 Naar jeg Hvilen i det Høie.

2. Trøstlig fra de høie Steder
 Seer jeg over Jorden ned,
 Ringe synes der dens Glæder,
 Ringe bli'er mig dens Fortred;
 Borge med Paladser staae
 For mig kun som Tuer smaa,
 Alle Gavn jeg kan forglemme,
 Har jeg ret hos Christus hjemme.

3. Jesu, du er Livets Klippe,
 Er mit Himmelfartens-Bjerg,

Dødens Haand mig vel maa slippe,
Kampen er mod dig en Dværg;
Baldig vrister du min Aand
Ud af alle Frygtens Baand,
Kærvæd kan min Tanke stige
Freidig op til Livets Rige.

4. Kærvæd seer jeg Naadens Throner,
Du min Sjæl opløfter did,
Milde, mægtige Forsoner,
I min værste Bangheds Tid;
Helvede maa aabent staae,
Ei dets Rædsler kan mig naae,
Ei dets Fyrste Glandsen taaler
Af din Himmelskrones Straaler.

Mel. Mig hjertelig nu længes.

433. Jeg veed, paa hvem jeg bygger,
Jeg veed hvad fast bestaaer,
Naar denne Verdens Skygger
Som Røg og Støv forgaaer;
Jeg veed, hvad ei kan svinde,
Hvad aldrig vakle vil,
Naar Viismand gaaer i Blinde
Og vorder Daarskabs Spil.

2. Det er den Demantklippe,
Der trodser Magt og List,
Den Haand, der ei vil slippe,
Det er min Herre Christ;
Hans Aand er Livets Kjerne,
Hans Ord kan aldrig døe,
Han er den faste Stjerne
Paa Tankens vilde Sø.

3. Han, som med Dødens Klæde
 Kun blev i Graven lagt,
 For atter frem at træde,
 Af Herrens Aand opvakt,
 Han har min Synd forsonet,
 Hans Død mig gjorde fro,
 Hans Naade har mig kronet,
 Han skjenked mig sin Tro.

4. Jeg veed, paa hvem jeg bygger,
 Jeg veed, hvad fast bestaaer,
 Naar denne Verdens Skygger
 Som Røg og Støv forgaaer;
 Selv i min Dødningskjorte
 Det kan mig røves ei,
 Høit over Himlens Porte
 Det smykke skal min Bei!

M e l. Af Dybsens Nød, o Gud, til dig.

434. Vor Tro er den Forvisning paa,
 At vi Guds Naade have,
 Som Ingen af sig selv kan faae,
 Men den er Aandens Gave,
 Den faste Grund, i Hjertet lagt,
 Bed Ordet om den Naadepagt,
 Som er i Christo stiftet.

2. Et eget Bæsen er vor Tro,
 Et saare mægtigt Gode,
 Som føles udi Sjælens Ro
 Og gør os vel tilmode;
 Hvad Ingen seer, det seer den grandt,
 Og veed, at det er evigt sandt,
 Hvad Gud i Ordet lover.

3. Om i en mørk og bange Stund
Saa mange Synners Minde
Gaaer frem af Sindets dunkle Grund,
Min Sjæl dog Fred skal finde;
Jeg veed vel, at min Synd er stor,
Men større er det Naades-Ord:
Den dig forladt skal være!

4. Det Ord, det Ord mig giver Ro
Dg er mit faste Anker,
Naar Tvivlen stormer mod min Tro
Med mange vilde Tanker;
Mig ængster Frygten ikke meer,
Bed Troen jeg Guds Naade seer,
Dg Hjertet vorder stille.

5. Dg Troen skal forstærke sig,
Naar stadigen vi kæmpe,
Vil Fristelser omringe mig
Dg Tvivl mit Mod neddæmpe,
Saa blinker høit dog Troens Sværd,
Dg slaaer sig gjennem hver en Hær,
Indtil den Seier vinder.

6. Saa vil jeg da i denne Tro
Mit ganste Levnet føre,
I den jeg søge vil min Ro,
I den min Gjerning gjøre;
Guds Aand er mig et Pant derpaa,
At jeg i denne Tro skal faae
En sød og salig Ende.

Mel. Mig hjertelig nu længes.

435. Der er et helligt Bærg
Imod al Verdens Nød,

Den Tro, som flytter Bjerger,
 Bekæmper Sorg og Død;
 O kunde jeg bevare
 Den Tro i fromme Sind,
 Mig Herrens Englefare
 Bar i Guds Himmel ind!

2. O kunde jeg det finde,
 Det Ydmygheds Alenod,
 Hvormed blodsottig Kvinde
 For Frelsens Herre stod!
 Jeg skulde og fornemme,
 Hvad ydmyg Tro formaaer;
 Den store Frelseres Stemme
 Til alle Sjæle naaer.

3. Vær trøstig! Ordet toner
 Igjennem Evighed,
 Ved Kraftens Haand han throner,
 Som al vor Trængsel veed;
 Hans Navn jeg vil paakalde,
 Med Tro i svarest Nød,
 Hans Magt jeg vil bønfaalde,
 Er al min Glæde død.

4. Hans Navn jeg frelst skal love
 I Tro med evig Trøst;
 De Døde her kun sove,
 De vækkes ved hans Røst.
 O du mit Skjold, mit Bærg
 Imod al Verdens Nød,
 Den Tro, som flytter Bjerger,
 Skjenk mig i Liv og Død!

Mel. Jeg vil din Prits udsunge.

436. Den Tro, som Jesum favner
 Og Hjertet rensse kan,
 Den Tro, hvorved vi havner
 I Himlens Frydeland,
 Den Tro er stærk og maa
 Al Verden undertræde,
 I Corrig og i Glæde
 Den skal sin Prøve staae.

2. En Christen bærer Sværdet,
 Til Troens Strid han gaaer,
 Mod Fjenden uforfærdet
 I Jesu Navn han staaer;
 Det gjelber Liv og Død,
 Og Seier maa han vinde,
 Saasandt han hist vil finde
 Sin Fred i Jesu Skjød.

3. Den Tro, som ei vil kæmpe
 Sig gjennem Verden frem,
 Den Tro, som vil med Kæmpe
 Og uden Møie hjem,
 Den Tro er død og kold,
 Ei værd en Tro at nævne,
 Har ingen Kraft og Evne
 Imod vor Fjendes Vold.

4. Belan, I svage Hjerter,
 Saa fatter da kun Mod,
 Og lad det koste Smerter,
 Ja Vre, Liv og Blod;
 O holder Eder tæt
 Til Jesu Kors og Bunder,

Saa ligger Satan under
Med al sin Magt og Ret.

5. Det er en Sag at mærke
Til Trøst i Kampens Tid,
De Svage blive stærke
I haardest Kamp og Strid;
Jo værre det gaaer til,
Desmere skal du vinde
Og større Kraften finde,
Naar du kun stride vil. —

6. O du min Lyst og Ære,
Min Frelser i hver Nød,
Saa vil jeg din da være,
Det gjelde Liv og Død!
Lad komme, hvad der vil,
Jeg bede vil og stride,
Og ei af Andet vide,
End høre Jesum til.

Me l. Mig hjertelig nu længes.

437. Er Gud for mig, saa træde
Mig, hvad der vil, imod,
Jeg kan i Troens Glæde
Det trine under Fod;
Vil Gud mig gjerne høre,
Har Faderen mig kjær,
Ei kan mig Satan røre
Med Helveds hele Hær.

2. Det kan jeg trøstlig sige,
Det troer jeg fast og veed,
At Gud i Himmerige
Er ikke længer vred;

Hans Kjærlighed mig følger,
Hvor jeg gaaer ud og ind,
Dg stiller alle Bølger,
Som bruse i mit Sind.

3. Hans Aand er i mit Hjerte
Dg styrer selv mit Sind,
Fordriver Mulm og Smerte,
Dg bringer Lys derind;
Befæster der sit Rige
Dg Naadens stærke Pagt,
At jeg kan Abba sige
Af ganske Sjælemagt. —

4. Naar Farer vil udslukke
Hvert Haab i Sorgens Stand,
Guds Aand da virker Sukke,
Som ei udsiges kan,
Som Tanken ei kan finde
Dg Sandsen ei forstaae,
Men dog kan Naade vinde,
Dg til Guds Hjerte naae.

5. Hans Aand min Sjæl opretter
Med mangt et trøstigt Ord:
At Gud ei den forgjetter,
Som paa hans Naade troer!
Hvor sødt et Himmerige,
Gud Sine har beredt!
Hvor godt det er, at stige
Nu snart derind med Fred!

6. Der skjenker han dem Alle
En Rigdom, som bestaaer;
Lad mig kun døe og falde,
Min Himmel ei forgaaer,

Dg skal jeg her end væde
 Min Bei med Taarers Vand,
 Min Jesu Trøst og Glæde
 Al Sorg forsøde kan. —

7. Mit Hjerte giennemløber
 Saa salig Naadens Trøst,
 Dg Frydesangen hæver
 Sig fra mit fulde Bryst,
 Den Sol, som Hjertet fryder,
 O Jesu, det er dig,
 Dg al min Sang betyder:
 Mit Hjem er Himmerig!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

438. Den Grund, hvorpaa jeg bygger,
 Er Christus og hans Død,
 I Jesu Korses Skygger
 Er Sjælens Hvile sød;
 Der har jeg fundet Livet,
 Selv er jeg Intet værd,
 Hvad Jesus mig har givet,
 Det gjør for Gud mig kjær.

2. Lad hele Verden briste,
 Min Jesus er ved Magt,
 Hvo vil hans Haand opvriste
 Dg bryde Himlens Pagt?
 Ei Hunger, Sværd og Lue,
 Ei Pine, Bæe og Værk
 Fra Jesu mig skal true,
 Det Vaand er altfor stærk.

3. Ei Anders Kraft og Evne,
 Ei Fyrstendommers Magt,

Ei hvad man veed at nævne
 Af Haanhed og Foragt,
 Ei Stort og ei det Ringe,
 Ei Corrig eller Savn,
 Ei Døden selv skal tvinge
 Mig ud af Jesu Favn!

Egen Melodi.

439. Kæmp alvorlig, nu Guds Raade
 Søger at forbedre dig,
 At din Aand sig lader raade,
 Og fra Jorden hæver sig!

2. Kæmp i hellig Ivers Lue,
 Lad den største Kjærlighed
 Hver en Tanke underkue,
 Som ei Christus kjendes ved!

3. Har du da igjennemkæmpet
 Til Gjenfødsel og Fred,
 Tænk ei, nu er Alting dæmpet,
 Bid, at Kampen varer ved!

4. Forarbeid med Frygt og Bæven
 Sjælens dyre Salighed,
 Favn er Verden aldrig bleven,
 Hav et Die paa hvert Fjed!

5. Rokker Billien Kjødets Skranke,
 Strax er Sjælen vild og stolt,
 Hjertet mister Troens Anker,
 Bryttet bliver haardt og koldt.

6. Troskab, er den ellers ægte,
 Gjør med Synden aldrig Fred,
 Vil paa Adam aldrig slægte,
 Men slaar Syndens Tanker ned.

7. Troskab, er den ellers ægte,
Følger Jesu Christi Fjed,
Tappert mod alt Ondt at fægte
Er den stedsse heelt bered.

8. Troskab, er den ellers ægte,
Elsker Hjertets stille Fred,
Vil sig gjerne selv fornægte,
For at naae sit Himmelmed.

9. I, som for Guds Rige fægte,
Kæmp Jer hver Dag bedre frem
Med en Troskab, som er ægte,
Til det glade Himmelhjem!

Egen Melodi.

440. Til dig alene, Jesu Christ,
Staaer alt mit Haab paa Jorden,
Jeg veed, du est min Trøster vist,
Du est min Frelser vorden;
Fra Verdens første Tid ei kom
Et Menneſke paa Jord saa from,
Der i min Nød staaer nær hos mig;
O, kun til dig
Mit Hjerte kan fortrøste sig.

2. Min Synd er stor og ganske svar,
Deraf er Sorger mine,
O Herre, gjør min Mørkhed klar,
Alt for din haarde Pine,
Og før mig til din Faders Fod,
Du, som for mig udgød dit Blod!
Saa bliver jeg af Synden løst;
O du min Trøst,
Giv det, du loved med din Røst!

3. Giv mig af din Barmhjertighed
 En christen Tro til Ende,
 Og at din store Kjærlighed
 Jeg inderlig maa kjende,
 Og over Alting elske dig
 Og Næsten ligerviis som mig;
 Stat du mig bi i Nødens Tid,
 I Dødens Strid,
 Og gjør min sidste Time blid!

4. Vor Gud og Fader lovet vær,
 Som os alt godt mon give,
 Og Jesu Christ, vor Broder kjær,
 Der hos os vilde blive!
 Priis være og den Helligaand,
 Som løser os af Mørkheds Baand,
 Og fører os til Troens Fred
 Og Salighed!
 Gud være Tak i Evighed!

c. Helliggjørelse.

1. Helliggjørelse i Almindelighed.

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

441. Held den Mand, som ei vil træde
 I de Ondes skjulte Raad,
 Har ei Plads paa Spottersæde,
 Har ei Deel i syndig Daad,
 Men hvis Hu til Herren stunder,
 Dag og Nat hans Lov begrunder!

2. Som et Træ ved Bækfens Bredder

Spirer rigt og grønnes smukt,
 Frodig han sin Krone spreder,
 Staaer i Høst med gylben Frugt;
 Aldrig skal hans Løv affalde,
 Blomstre skal han Dage alle.

3. Som for Stormen Avner fare,
 Skal de Onde brat forgaae,
 De skal med de Frommes Skare
 Gi paa Dommens Dag bestaae;
 Gud de Godes Veie kjender,
 Men med Gru de Ondes ender.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Berg.

442. Den Idræt Gud er tækkelig,
 Som Grund i Ordet haver,
 Du har, o Jesu, lovet mig
 Din Aand med rige Gaver;
 Thi kommer jeg til dig,
 Giv det, du loved mig
 Med Sandheds visse Mund
 Og ud af Hjertets Grund!
 Gjør Hjertets Døre aabne!

2. Kom Trøster, trøst mig af dit Væld,
 Kom Sol, med salig Varme,
 Kom Dug, og lædse min tørre Sjæl,
 Kom Haand, helbred mig Arme,
 Kom Pant paa Himmerig,
 Kom Aand, opfyld du mig,
 Kom Kilde, Sjælen kvæg,
 Kom Salve, Hjertet læg!
 Guds Finger, kom med Styrke!

3. Kom, store Gud, o Helligaand,

Fra høie Himmelbolig,
 Giv jeg i Død og Live kan
 Ved Jesum hænge trolig;
 Nytt Hjerte mig bered,
 Og giv Bodfærdighed;
 Vær du min Sjælero,
 Gjør mig Bedrøvet' fro,
 Gjør mine Beie rene!

4. I mig min Jesu Miskundhed
 Med gylben Skrift du skrive,
 Fast Tro, godt Haab, sand Kjærlighed
 Og Taalmod du mig give;
 Rør dybt i Hjertet mig,
 At Tungen priser dig,
 At alt mit Indre kan
 Til Livsens søde Land
 Med stadig Længsel stige! —

5. Oplys, du Kjærlighedens Lys,
 Mit Hjertes mørke Hytte,
 Bo selv i dette ringe Huus,
 Og ei' dersfra du flytte!
 O Gud, jeg beder dig,
 Styrk du mig kraftelig;
 Min Glæde, Ro og Rast,
 Min Trøst, om Hjertet brast,
 Vær du i Død og Live!

6. Fri mig fra egensindigt Sind,
 Lær mig, mit Kjøb at dræbe,
 Tag min modvillig Villie ind,
 Og lad mig altid stræbe,
 At holde stadig ved
 I Jesu Kjærlighed,

Dg altid færdig staae,
 Fra Verdens Drk at gaae
 Dg Himlen eftertragte!

Mel. Af Dybsens Nød, o Gud, til dig.

443. Os alle af det faldne Røn
 Gud til sit Rige kaldte,
 Han os ved sin den elskte Søn
 Til Elskelige valgte,
 O Herre, giv at redelig
 Hver af os vorder Christo lig
 I Gjerning og i Tænker!

2. Lad Fromhed pryde vore Ord
 Dg smile fra vort Mue,
 O du, som er alene stor,
 Vil Ydmyge ophøie,
 Giv os at stifte Held og Fred,
 Dg at med Kjærlig Hjælpsomhed
 Den Trængtes Nød vi lindre!

3. Ja, skjenk os Jesu blide Aand;
 Hans Mønster er det Bedste,
 Da Bredden ei faaer Overhaand
 Imod den svage Næste;
 O, stod jeg end, hvor Andre faldt,
 Min Gud, jeg stod dog ei i Alt,
 Hvi skulde jeg da vredes?

4. O Frelser, som for Fjender bad,
 Lad Hevn mig ei fornødre!
 Forfølges jeg af Uvens Had,
 Giv, jeg da tænker bedre,
 Dg gavner ham, som skader mig,

Dg beder for ham broderlig,
Dg saa dig efterfølger!

5. Gud, hjælp, vi til Fuldkommenhed
Ophøies maae alt mere,
At Jesu Christi stille Fred
Blandt Alle maa regjere!
Giv os Samdrægtighedens Aand,
At frem vi vandre Haand i Haand,
Som Børn af fælles Fader!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

444. Min Sjæl, om du vil nogen Tid
Din Gud i Sandhed prise,
Da bør du af al Magt og Flid
Din Lydighed bevise.

2. Forgjeves du til Kirke gaaer,
For Herrens Ord at høre,
Om hjem igjen du glemsom gaaer,
Vil ei derefter gjøre.

3. Det hjælper ei, du kjender Gud,
Dg veed af ham at sige,
Naar fra hans Ord og rene Bud
Du vil med Ondskab vige.

4. Bliv ved Guds Bud, og lad din Tro
I kjærlig Gjærning kjende,
Da skal du i Guds Fred og Ro
Opnaae en salig Ende.

5. Hav Sky for Synd, din Gud tilbed,
Din Tunge hold i Tømme,
Hvo dømmes strengt, det Ord du veed,
Ham vil og Herren dømme.

6. Tænk paa din Næstes Nød og Trang
Med Hjælp og Trøst at lindre,
Lad Verden aldrig nogen Gang
Fra Kjærlighed dig hindre.

7. O Herre Jesu, lad din Aand
Mit Hjerte helliggjøre,
Og selv du ved din Almagts Haand
Min Usmagt Hjælp tilføre!

8. Da skal min Gjerning priselig
Ved dig alene blive,
Og du af Naade Himmerig
Mig skjenke skal og give!

Me l. Hvad kan os komme til for Nød.

445. Hvor kan jeg noksom skjønne paa
Og værdelig begrunde,
At Verden, som i Synden laae,
Gud vilde dog forunde
Sit Saligheds og Livsens Ord,
Ja Daaben og sit Naadebord,
Hvorved den hjælpes kunde!

2. Og at vi kan hans Naade see,
Han Lærere os sender,
Hans Ord og Sakramenterne
De har i Mund og Hænder,
Og med Formaning til Enhver
De dele ud, hvad Herrens er;
Gid vi den Naade kjender! —

3. Gid Jesu Glæde i os boe,
Og Bønnens Aand os røre,
At vi vor Gud med Fred og Ro
Taksigelse kan gjøre,

Dg aldrig staae hans Aand imod,
Men troe hans Ord, af Hjerterod
Det elske, ære, høre!

4. Giv os, o Gud, din Helligaand,
Hvorved vi ret kan prøve
Hver Bærdom, og med sund Forstand
Os i den sande øve,
Dg fjerne al Ondskabs Skam og Skin,
At ikke med et ureent Sind
Guds Aand vi skal bedrøve!

5. Men Fredens Gud i Kjærlighed
Os saa tilfammen binde,
At i hans Kraft vi blive ved
Et helligt Navn at vinde;
Saa Sjæl og Aand og Legem maae
Paa Christi Dag fuldkomne staae,
Guds Salighed at finde!

M e l. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

446. Led mig, o Gud, paa Dydens Vej,
Dg hjælp mig, at jeg viger ei
Fra Maalet, du mig satte!
Thi naar jeg ei med dig har Fred,
Da kan al jordist Herlighed
Mig ei mit Tab erstatte.

2. Al, naar jeg elsker syndig Lust,
Da visselig fra dette Bryst
Den sande Glæde flygter;
Naar da mit Hjerter mindes om,
At jeg skal stedes for din Dom,
Saa ængstelig jeg frygter.

3. O lær mig da, alvise Gud,
 At vandre efter dine Bud
 I Livets Prøvedage,
 Jeg her din Fred da nyde skal
 Og hisset Glæder uden Tal
 I Fredens Land modtage!

Mel. O glade Budskab for mit Hjerter.

447. Svo Jesum med sin Mund be-
 kjender

Og negter ham i Gjerningen,
 Og vil med Jakobs lodne Hænder
 Tilvende sig Belsignelsen,
 Han kan den Fader ei bedrage,
 Hvis Mine aldrig bleve svage.

2. Skjælv for hans Afsyn, hver som
 træder

Paa Uretfærdighedens Bei,
 Som hyller sig i Faareklæder
 Og troer, at Gud ransager ei;
 Bid, Ilden skal hvert Træ fortære,
 Som Blade kun, ei Frugt vil bære!

3. Om jeg og stundum overvindes
 Og rives hen til Feil og Fald,
 Gud lad mig dog oprigtig findes
 Og lydig mod dit Naade-Kald!
 Du da opreise skal mig Arme
 Og dig for Jesu Skyld forbarme.

4. Ransag mig, Gud, og prøv mit
 Hjerter,
 Her breder jeg det for dig ud,
 Er der en Bei, som bringer Smerte,

Før mig paa rette Vej, min Gud,
 Lad Gjerning, Ord og Tanke være
 Forenet til din Lov og Ære!

Mel. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

448. Giv, Jesu Frelser, giv jeg maa
 Dig høre, lyde, følge saa
 I alle mine Dage,
 At jeg ved sand Oprigtighed
 Og christen Tro og Kjærlighed
 Dig, Frelser, kan behage!

2. Og naar jeg her har vandret saa,
 Da giv, at i dit Navn jeg maa
 Med Haab mit Løb fuldende,
 Da skal jeg see din Herlighed,
 Og i den glade Evighed
 Din Frelses Fylde kjende.

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

449. Herre Jesu, kom at røre,
 Mig ved din den gode Aand,
 Åbn mit tillukte Dre,
 Tag mit Hjerte i din Haand;
 Følg mig, før mig, hvor jeg gaaer,
 At i Lydighed jeg staaer,
 Til din Villie at gjøre
 Og dit Ord med Fryd at høre!

2. Under dine Hænders Skygge
 Og ubi din Kirkes Vo
 Lad mig altid hos dig bygge,
 Styrk mig, hold mig i din Tro;
 Glad hver Sjælens Tanke ned,

Som til Synd og Sikkerhed
 Vil mig friste og forlede,
 Slaa den ned, og hold den nede!

3. O du Engles Lyst og Glæde,
 Du al Jordens Salighed,
 Bliv dog hos mig, bliv tilstede
 Og min Sjæl for dig bered;
 End i Dødens sidste Stund
 Rør mit Hjertes dybe Grund,
 Styrk min Tro, lad min Glænde
 Sluttes med en salig Ende!

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.

450. Evighedens Haab og Ære
 Er det Maal jeg skabtes til,
 Hvo kan tænke det og nære
 Lasternes urene Ild?
 Hvo kan tænke det, og ei
 Bølge Hellighedens Bei?
 Den til Himlens Glæde fører,
 Naar al Jordens Lyst ophører.

2. Dig, o Gud, min Nand paakalder,
 O bønher mig, Naadens Gud,
 Styrk mig, at jeg ikke falder
 Fra din Villie og dit Bud!
 Glider Foden, faldt jeg end,
 O opreis mig strax igjen,
 Og tilgiv mig al min Brøde,
 Mig til Frelse Jesus døde!

3. Hjælp mig værdig at anvende
 Naadens dyrebare Tid,
 Ingen Dag lad gaae tilende,

Som jeg nytter jo med Flid;
Hjælp mig, at jeg stedse maa
Frem i Dyd og Gudsfrøgt gaae,
Da kan jeg med Trøst og Glæde
Ind i Evigheden træde!

4. Der skal Kamp og Møie vendes
Til en salig Fred og Ro,
Der skal Suk og Klage endes,
Der Udødelighed boe;
Der skal jeg forklaret see
Dig, du Alforbarmende,
Der, i evig Frøyd og Ære,
Hos min Frelser salig være!

Mel. Vor Fader udi Himmerig.

451. Om ret Guds Barn jeg være vil,
Da maa jeg hver en Dag see til,
At jeg min Faders Villie gjør
Og vandrer for ham, som jeg bør,
At hvor jeg er og hvor jeg boer,
Jeg gaaer i Jesu Christi Spor.

2. Jeg mindes skal hans Kjærlighed,
Og hvad min Jesus for mig led,
Hvor han mig elsked til sin Grav
Og villig sig i Døden gav,
At frie mig ud af al min Nød
Og frelse mig fra evig Død.

3. Om Verdens Aand da frister mig
Og lokker Sindet bort med Svig
Til Syndens brede Alfarvei,
Da skal jeg sige: nei, o nei!

Gud fri mig fra at falde hen
I Dødens Magt og Bold igjen!

4. Jeg gif i Dødens Mørke før,
Men gennem Livets aabne Dør
Befraaler nu mig Himlens Glæde,
Som skal opfylde Sind og Sande,
At jeg i Lyset vandrer saa,
Som Lysets Børn det sømme maa.

5. O dertil styrk mig, fromme Gud
Som førte mig fra Mørket ud,
Hjælp, at jeg aldrig glemme maa
Det Kald, du lod til mig udgaae,
Og at det Navn, som du mig gav,
Maa lyse for mig til min Grav!

Mel. Lær mig, o Skov, at være glad.

452. Rast Mørkets Taagedragt, min Aand,

Før dig Lysets Klædebon,
Dig Kongers Konge kalder;
Vil du blandt de Udvalgte staae
For ham, som Sjæle gennemsaar,
Rast bort, hvad hist bortfalder!

2. Hist skuffer Skindet Ingen meer,
Gud Herren Tankens Rødom seer,
Han Sandheds Afsyn kjender;
Gi falske Fromheds Pilgrimsdragt,
Gi Hovmod i sin Purpurragt
Den Kongers Konge blænder.

3. Gi borget Uskylds glatte Liin,
Gi Kløgtens Guldvæv, falsk og fiin,
Min Brøst for Herren følger;

O Herre, kommer fattig Gæst
Til Kjærlighedens Kongefest,
Giv, at din Aand ham følger!

4. O du, som gav dit Liv for mig,
Indhyl med Kjærlighedens Flig
Min Armods Dødningklæde!
I Livets Lysdragt, du mig gav,
Før naadig mig fra sprængte Grav
Ind til min Herres Glæde!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

453. Søde Jesu, giv mig Naade
Bed din gode Helligaand,
At jeg saa min Gang kan raade
Og veiledes ved din Haand,
At jeg ei skal falde hen
Udi Dødens Svælg igjen,
Hvoraf du mig engang rykte,
Da du Døden undertrykte!

2. Marvaagenhed og Bøn.

Mel. Stille Nat, hellige Nat.

454. Klokken slaaer,
Tiden gaaer,
Ewigheden forestaaer;
Lad os bruge den kostbare Tid,
Tjene Herren med al vor Flid,
|: Saa skal vi nok komme hjem! :|

Mel. Den prægtig Sol, som hele Verden glæder.

455. Din Kjærlighed, o Frelser, os forene

At vi maae Gæt med dig og i dig mene,
 At helliggjør vort Legem, Aand og Sjæl,
 At vi kan her ustraffelige vandre,
 Indtil du al vor Gorrig vil forandre
 Til evigt Vel!

2. Lær du os selv i denne Verdens
 Fængsel,
 At staae paa Vagt i Bøn og Himmel-
 Fængsel,
 Saa Ingen fra os røve skal vor Krands,
 Indtil vi kan, o Frelser, dig til Vre,
 Livskronen, som du os vil give, bære
 I evig Glæde!

3. Men til det skeer, lad os paa dig
 Kun tænke,
 Os ganske i din Kjærlighed nedsænke,
 At Gæt og Alt i os du blive kan,
 At du vort Hjerte fast til dit kan binde,
 At du i os din Skikkelse kan vinde,
 O Frelsermand!

4. Gjør du, som ene Magt og Styrke eier,
 Os seierrigei din store Seier,
 At vi maae synge dig Halleluja;
 Du kan os grunde, styrke og fuldende,
 Og al vor Strid til evig Glæde vende,
 Du vil det — ja!

Mel. O Gud, du fromme Gud.

456. Min Gud, du kaldte mig
 til Jesu Christi Rige,
 Hvor jeg ved Sandheds Kraft
 fra Dyd til Dyd kan stige;

Vel mig jeg Christen er,
o Glæde for min Sjæl!

Priis være dig min Gud,
du gav mig dette Held!

2. Men vandrede jeg og
som det en Christen sømmer?

Tilgiv, al Naadens Gud,
du hver min Tdræt dømmer;

Jeg Navn af Christen bær,
men hvad er dette Navn,

Naar det ei viser sig
i Gjerning og til Gavn?

3. Ved Daab jeg christnet blev,
til Jesu Samfund heftet,

Den Daabens Pagt jeg har
med Haand og Mund bekræftet;

Men min Samvittighed,
af, den bebreider mig,

At jeg forglemte tidt
min Daab, min Pagt og dig.

4. I Templets Helligdom
dit Sandheds-Ord jeg hørte,

Dets Guddoms-Kraft mig der
til Tro og Andagt rørte;

Men snart i Lysters Sværm,
af Jordens Lant forført,

Jeg agted ei min Pligt,
ei Ordet, som var hørt.

5. Tidt ved dit Naadebord,
min Sjæl i Andagt brændte,

Jeg knælede og bad
og Jesu Navn bekjendte;

Men til at lyde ham,
 at følge ham i Alt,
 O dertil var jeg svag,
 jeg vaklede, jeg faldt.

6. Min Gud, som kaldte mig,
 giv du mig Mod og Kræfter,
 At jeg i Jesu Tro
 gaaer stadig frem herefter,
 Og over hver en Pligt,
 som mig min Frelser bød,
 Og trolig følger ham,
 kun ham, i Liv og Død!

Egen Melodi.

457. Hvor salig er den lille Flok,
 Som Jesus kjendes ved,
 I ham, sin Frelser, har den nok
 Nu og i Evighed!
 I Kjærlighed, i Haab og Tro
 Den vandrer her og hist skal boe
 Med ham, naar Haab og Tro forgaaer,
 Men Kjærlighed bestaaer.

2. Men, Jesu, er jeg En af dem,
 Vil du mig kalde din,
 Staaer jeg for dig som hine Fem,
 Med Blus i Lampen min?
 O lad mig ei til Hvile gaae,
 Før jeg kan herom Vished faae,
 Før du kan faae det Svar af mig:
 Du veed, jeg elsker dig!

3. Og maatte det med Graad end fæe,
 At saadant Svar jeg gav,

Saa vil du naadig til mig see
Dg tørre Taaren af;
Ja, naar kun du, som Alting veed,
Hos mig kan finde Kjærlighed
Dg kjende mig iblandt din Flok
Som din, saa har jeg nok!

Mel. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.

458. Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer,
Min Sjæl skal altid tænke,
At Fjenden allevegne staaer
I Veien med sin Vænke!
Hans skjulte Afgrundsbrand
Mig let forvilde kan,
Naar ei jeg paa min Skandse staaer;
Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer,
Mod Synden skal jeg stride,
Om Gud med Korsets Tugt mig staaer,
Det skal jeg taalig lide;
Tidt ingen Veie jeg seer,
Hvor jeg kan vandre meer,
Naar Modgangs Taage om mig staaer;
Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer.

3. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer,
Dg veed mig aldrig sikker,
Jeg veed ei Dag og Time, naar
Min Gud herfra mig stikker;
Et lidet Aandefang
Kan ende al min Gang,
Saa jeg i Evigheden staaer;
Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer. —

Men til at lyde ham,
 at følge ham i Alt,
 O dertil var jeg svag,
 jeg vaklede, jeg faldt.

6. Min Gud, som kaldte mig,
 giv du mig Mod og Kræfter,
 At jeg i Jesu Tro
 gaaer stadig frem herefter,
 Og over hver en Pligt,
 som mig min Frelser bød,
 Og trolig følger ham,
 kun ham, i Liv og Død!

Egen Melodi.

457. Hvor salig er den lille Flok,
 Som Jesus kjendes ved,
 I ham, sin Frelser, har den nok
 Nu og i Ewighed!
 I Kjærlighed, i Haab og Tro
 Den vandrer her og hist skal boe
 Med ham, naar Haab og Tro forgaaer,
 Men Kjærlighed bestaaer.

2. Men, Jesu, er jeg En af dem,
 Vil du mig kalde din,
 Staaer jeg for dig som hine Fem,
 Med Blus i Lampen min?
 O lad mig ei til Hvile gaae,
 Før jeg kan herom Vished faae,
 Før du kan faae det Svar af mig:
 Du veed, jeg elsker dig!

3. Og maatte det med Graad end stee,
 At saadant Svar jeg gav,

Saa vil du naadig til mig see
Dg tørre Taaren af;
Ja, naar kun du, som Alting veed,
Hos mig kan finde Kjærlighed
Dg kjende mig iblandt din Flok
Som din, saa har jeg nok!

Mel. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.

458. Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer,
Min Sjæl skal altid tænke,
At Fjenden allevegne staaer
I Veien med sin Vænke!
Hans skjulte Afgrundsbrand
Mig let forvilde kan,
Naar ei jeg paa min Skandse staaer;
Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer,
Mod Synden skal jeg stride,
Om Gud med Korsets Tugt mig staaer,
Det skal jeg taalig lide;
Tidt ingen Bei jeg seer,
Hvor jeg kan vandre meer,
Naar Modgangs Taage om mig staaer;
Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer.

3. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer,
Dg veed mig aldrig sikker,
Jeg veed ei Dag og Time, naar
Min Gud herfra mig stikker;
Et lidet Andefang
Kan ende al min Gang,
Saa jeg i Evigheden staaer;
Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer. —

4. Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer,
 De skal mig vel bevare,
 Slet Intet Helveds Hær formaaer
 Mod Himlens Heltefare;
 Den er min trygge Borg,
 Lad fare Guf og Sorg!
 Trods Nogen rører mig et Haar,
 Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer.

5. Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer,
 Han har mig ved sin Side,
 I Kamp og Strid han hos mig staaer,
 Og hjælper mig at stride;
 Hvor han sit Fodspor lod,
 Der sætter jeg min Fod!
 Trods al den Deel, mig ilde spaaer,
 Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer.

6. Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer,
 Frimodig da mit Hjerte,
 Kun did, hvor du en Ende faaer
 Paa al din Synd og Smerte;
 Bort Verdens Lyst og Pragt,
 Til Himlen staaer min Agt!
 Al Verdens Gie jeg forsmaaer,
 Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer.

Met. Jesu, dine dybe Bunder.

459. Svordan takke vi vor Herre,
 For han gav sin Søn herved?
 Mange skønne lidt, desværre,
 Paa saa stor en Kjærlighed;
 Deres onde Syndelyst
 Dække de med Naadens Trøst,

Vil af Christo Intet lære,
Dg dog sande Christine være.

2. Bistnok ingen Sjæl fordømmes,
Naar den paa sin Jesum troer,
Naadens Kilde aldrig tømmes,
Som engang oprandt paa Jord;
Men det er en affagt Dom:
Siden Jesus til os kom,
Skal vi bort fra Synden vige,
Eller aldrig see Guds Rige.

3. At du vil i dine Lyster
Gare fort, som du er van,
Dg dig dog ved Jesum trøster,
Gaaer i Evighed ei an;
D betænk det, Get af Lo:
Enten udi Bøn og Tro
Syndens Bei at fly og hade,
Eller lide Sjæleffade!

4. Lystet er i Verden kommet
Beed du ogsaa, at du troer,
Har du nogentid fornummet,
At din Jesus i dig boer?
Har hans Naadestraalers Kraft
I din Sjæl sin Virkning havt,
Kan du i dit Hjerte finde,
At der er et Lys derinde?

5. Hvordan gaaer man dog og drømmer
I en saadan vigtig Sag,
Dg i Sikkerhed forsømmer
Naadens dyrebare Dag?
Det er Tid at sandse vel
Dg at sørge for sin Sjæl,

Det er Tid, at forekomme
Herrens strenge Brede-Domme. —

6. Lad din Naades Glands oprinde,
Milde Jesu, at jeg maa
Derved altid Veien finde,
Som jeg har at vandre paa;
Vær min Formand, lad mig ei
Komme paa den brede Bei,
Aldrig fra dit Fodspor vige,
Til jeg naaer dit Himmerige!

Mel. O Herre, frels mig, hør min Sag.

460. Hvor kan du dog i Synden lee,
Du lystoptændte Die,
Kan det, der føder evig Bæ,
Din Sjæl endnu fornøie?
Forsvandt al Frygt da for din Gud,
Al Eftertanke om hans Bud,
Om Syndens Straf og Plage?

2. Betragt dit Liv, forsøm det ei,
Giv Agt paa dine Gange!
Er det, at gaae paa Livets Bei,
Naar du er Syndens Fange;
Kan du vel troe, naar Jesus seer
Dit Hjertes daarlige Begjer,
At den ham kjær kan være?

3. Men af, du tænker ei saa vidt,
Du gjør, hvad dig behager,
Du løber ind i Synden frit,
Som Lysten dig kun drager!
Den onde Villie viser Bei;

Den følger du, og sandser ei,
Hvad Ende det vil tage.

4. Du tænker aldrig ret paa Gud,
Skjøndt Smerte, Nød og Plage
Dig stundum vel kan, som et Skud,
Fra Verdens Aadsel jage;
Ja, da vil du til Himlen, men
Den Længsel svinder snart igjen,
Naar Trængselen er borte.

5. Befind dig dog, du siikre Sjæl,
Lad Bedringstaarer rinde,
Saa skal og kan du saare vel
Endnu Guds Hjerte finde;
Bed, du skal blive vist bønhørt,
Guds milde Hjerte let er rørt,
Naar du det trofast mener! —

6. Vend om til Gud, saa vil han sig
Med Naade til dig vende,
Hans Kjærlighed skal følge dig
Til Livets sidste Ende;
Sæt dig kun for af ganske Hu,
At du vil aldrig mere nu
Din Lyst i Synden søge!

Mel. Af Dybsens Nød, o Gud, til dig.

461. O Gud, hvor lidet uden dig
Forstaae vi os at raade,
Bort Hjerte let bedrager sig,
Veed ei at holde Naade;
Thi mind os ved din gode Aand,
Dg led os ved din Faderhaand,
At vi os ei forvilde!

2. Vogt os for den Begjerlighed,
 Som Sind og Sands besnærer,
 Den røver os vor Sjælefred,
 Bort Legems Kraft fortærer;
 Lad Belyst, Ære, Gunst og Guds
 Ei saa formaae at blinde os,
 At vi vor Pligt forglemme!

3. Giv, at vi vælge flogetlig
 Det Sande og det Rette!
 Giv, at vi kun, o Gud, til dig
 Bort Haab, vor Tillid sætte!
 Giv, at vi søge al vor Fryd
 I Kundskab, Tro og Christendyd,
 Og saa vort Kald opfylde!

Met. O store Gud, din Kjærlighed.

462. O Helligaand, vor Bistand vær,
 Thi see, vi ere svage,
 Saa mange Farer true her,
 Saa mange mørke Dage;
 Nu Kjød og Blod
 At stride mod,
 Nu Sorg og Rød og Smerter;
 I Prøvens Tid,
 I haarden Strid
 Du styrke vore Hjerter!

2. I mangt et ængstligt Dieblif
 Saa let vi Beien tabte,
 Om du ei ved vor Side gif
 Og Lys i Mørket skabte;
 En vældig Haand
 Vor svage Aand

Mod Fristelser bestjerner,
Dg giver Trøst,
Naar til vort Bryst
Sig Tvivl og Mishaab nærmer.

3. Saa gennem Livet led os frem,
Du himmelske Ledfager,
Før os til Salighedens Hjem,
Der endes alle Plager;
Forklarede
Vi der skal see,
Hvad her laae skjult i Mørke,
Dg Sjælen der
Blandt Engles Hær
Sig fryder i sin Styrke!

Mel. Jesus, Frelser, Saliggjører.

463. Stadig Kamp vort Liv maa være,
Barsomt her vi vandre maae,
Da, kun da, med Seiers Vre
Vi vort Maal i Himlen naae;
Ugt, o Christen, det og vid:
Livet her er Prøvens Tid,
Farer Hver paa Banen finder,
Salig den, som overvinder!

2. O min Gud, Algodheds Fader,
Styrk du mig i Fristelser!
Egen Kraft mig tidt forlader,
Dg da er jeg Faldet nær,
Sæden til den onde Lyst
Ligger stedse i mit Bryst;
O, hvor let den Sæd fremskynder,
Dg da snart i Synd udbryder!

2. Vogt os for den Begjerlighed,
 Som Sind og Sands besnærer,
 Den røver os vor Sjælefred,
 Bort Legems Kraft fortærer;
 Lad Belyst, Ære, Gunst og Gode
 Ei saa formaae at blinde os,
 At vi vor Pligt forglemme!

3. Giv, at vi vælge klogelig
 Det Sande og det Rette!
 Giv, at vi kun, o Gud, til dig
 Bort Haab, vor Tillid sætte!
 Giv, at vi søge al vor Fryd
 I Kundskab, Tro og Christendyd,
 Og saa vort Kald opfylde!

Met. O store Gud, din Kjærlighed.

462. O Helligaand, vor Bistand vær,
 Thi see, vi ere svage,
 Saa mange Farer true her,
 Saa mange mørke Dage;
 Nu Kjød og Blod
 At stride mod,
 Nu Sorg og Nød og Smerter;
 I Prøvens Tid,
 I haarden Strid
 Du styrke vore Hjerter!

2. I mangt et angstligt Dieblif
 Saa let vi Beien tabte,
 Om du ei ved vor Side gif
 Og Lys i Mørket skabte;
 En vældig Haand
 Vor svage Aand

Mod Fristelser bestjermer,
Dg giver Trøst,
Naar til vort Bryst
Sig Tvivl og Mishaab nærmer.

3. Saa gjennem Livet led os frem,
Du himmelske Ledfager,
Før os til Salighedens Hjem,
Der endes alle Plager;
Forklarede
Vi der skal see,
Hvad her laae skjult i Mørke,
Dg Sjælen der
Blandt Engles Hær
Sig fryder i sin Styrke!

Mel. Jesus, Frelser, Saliggjører.

463. Stadig Kamp vort Liv maa være,
Varsomt her vi vandre maae,
Da, kun da, med Seiers Vre
Vi vort Maal i Himlen naae;
Agt, o Christen, det og vid:
Livet her er Prøvens Tid,
Farer Hver paa Banen finder,
Salig den, som overvinder!

2. O min Gud, Algodheds Fader,
Styrk du mig i Fristelser!
Egen Kraft mig tidt forlader,
Dg da er jeg Faldet nær,
Sæden til den onde Lyst
Ligger stedse i mit Bryst;
O, hvor let den Sæd fremskynder,
Dg da snart i Synd udbryder!

3. Synden bør jeg, skal jeg dæmpe,
 Men saa vældig er dens Magt,
 Jeg mod Lysterne skal kæmpe,
 Men mit Hjerte er saa svagt;
 Uden Hjælp i denne Strid
 Er forgjeves al min Id;
 Hvo vil mig den Hjælper være,
 Saa jeg stride kan med Ure?

4. Jesus Christus vil det være,
 O den Trøst, hvor den er stor!
 Jesus Christus, han min Herre,
 Han mig gav det Livsens Ord;
 Han mig rækker Broderhaand,
 Han vil give mig sin Aand;
 O, jeg mig til ham hengiver,
 Hans jeg er, og hans jeg bliver.

Met. Nu rinder Solen op.

464. Staa fast, min Sjæl, staa fast
 I Herrens Krige,
 Om Alt end for dig brast,
 Du ham ei svige!
 Det baader lidt din Sag,
 Først ham at kjende,
 Og saa paa Stridens Dag
 Dig atter, feig og svag,
 Til Verden vende.

2. At trække ud sit Sværd
 Med modig Mine,
 Og under Dine nær
 Sin Fjende trine,
 Er vel begyndt, og maa

Saaledes være;
Forsagt til Kamp at gaae
Dg atter stille staae,
Er ingen Vre.

3. Begyndt er dog ei endt,
Det maa du vide,
Du har din Jesum kjendt,
Bliv ved at stride!
Alt hvad dit Hjerte vil
Fra Himlen vende,
Som Mørkets Gjøglespil
Bekæmpes skal, indtil
Al Krig har Ende.

4. Naar Jesu Kjærlighed
Kun ret betragtes,
Naar Verdens Herlighed
For Intet agtes,
Naar Himlen er os kjær
Dg sød og yndig,
Da lynes Ordets Sværd,
Da bliver Herrens Hær
I Striden myndig.

5. Det er en liden Tid,
Saa har jeg vundet,
Saa er den ganske Strid
Med Et forsvundet;
Saa kan jeg hvile mig
I Fredens Sale,
Dg der evindeligt
Hos Gud i Himmerig
Min Sjæl husvale.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

465. Jeg trindt omkring omgivet er
 Af mange skjulte Snarer,
 Tidt Glæder vorde Fristelser
 Og lede mig i Farer;
 Min Aand er svag, thi Kjød og Blod
 Et svække kan min Tro, mit Mod,
 Da vakler jeg som Røret.

2. O lær mig, Herre, ved din Aand
 Den rette Vej at kjende,
 Og før mig ved din Faderhaand
 Selv frem til Banens Ende!
 Jeg uden dig asmægtig er,
 Styrk du mig under Fristelser,
 Saa skal jeg ikke falde!

3. Som Egen fast, saa skal jeg staae
 Og mig skal Intet røkke,
 Thi Kraft til Modstand skal jeg faae,
 Naar Syndere mig lokke;
 Og naar din Himmel bliver min,
 Da skal min Tak for Kraften din
 Til evig Tid dig prise.

Egen Melodi.

466. Aldrig er jeg uden Naade,
 Aldrig dog foruden Naade,
 Altid har jeg Suk og Bee,
 Altid kan jeg Jesum see.

2. Altid trykke mine Synder,
 Altid Jesus Hjælp forkynder,
 Altid er jeg udi Trang,
 Altid fuld af Bøn og Sang.

3. Nu i Sorrig, nu i Glæde,
Nu i Fald og nu i Sæde,
Ofte fuld af stor Uro,
Altid fuld af Jesu Tro!

4. Saa er Sorg til Glæde lænket,
Saa er Drikken mig iskjenket,
Beest og sød i Livets Skaal;
Saadant er mit Levnets Maal.

5. Men, o Jesu, jeg vil græde,
Hjælp du til, at Troens Glæde
Over Synd og Sorrig maa
Altid Overvægten faae!

Met. Til dig jeg raaber, Jesu Christ.

467. Gud, Fornuften fatter ei
Dit Forsyns skjulte Naade,
Din ubegribelige Bei
Dg underlige Naade,
At føre dine Fromme paa,
Dem bære og ledsage
Alle Dage,
Dg altid med dem staae,
Helst naar de findes svage!

2. Naar du os vil ophøie, maae
Vi først til Jorden segne,
Naar vi skal Naadens Solskin faae,
Saa lader du det regne;
Du tager os vor Fordeel hen,
Naar du os rig vil gjøre,
For at føre
Vor Sjæl til dig igjen
Dg dine Bud at høre.

3. Du lader os med Helvedsfrygt
 I vore Synder plage,
 At Naaden ret kan blive søgt
 Og desto bedre smage;
 Du truer os med Rød og Død,
 Naar du os vil oplive,
 Trøsten give,
 Der er langt mere sød,
 End Noget kan beskrive.

4. Naar Sjælen sidder kold og svag
 I stor Anfægtnings Mørke,
 Da just paa denne Prøvens Dag
 Du selv er Sjælens Styrke;
 Du fører os i Mulm og Mørk,
 Hvor ingen Vel og Ende
 Er at kjende,
 Før vi fra Verdens Drø
 Til Himlens Hjem os vende.

5. I saadan Kamp vi føres ind
 Alt til vor sande Nytte,
 I Gud et uforandret Sind
 At faae til Arv og Bytte;
 Naar vi vor Sammer, Synd og Rød
 Ved Anden ret bekrige,
 Saa de vige,
 Det bringer Kjødets Død,
 Men fremmer Andens Rige.

6. Saa brug, o Gud, din Fader-Net
 Og vise Tugtemaade,
 Det vilde gaae os altfor slet,
 Om Kjødets Skulde raade;
 Grib Hjertet an og lad os ei

I Verden nogen Hvile,
Før vi ile
Til dig ad Troens Bei
For Korsets Sammerpile!

7. Ja, før os ved din egen Haand,
Som du det bedst mon finde,
Dg lad din gode Helligaand
Os alle Tider minde,
At hvordan du os føre vil,
Da er din Bei og Maade,
Os at raade,
Hvor haardt det end gaaer til,
Dog idel Raade, Raade!

Mel. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

468. O Jesu, hør mig for din Død,
O Jesu, hjælp mig af min Nød,
Du styr mig og raade;
Du vedst min Ugt, hør nu min Røst,
Giv mig af Himlens Høihed Trøst,
Jeg er nu stedt i Vaade!

2. O Jesu, frels mig for din Død,
Løs mig af Sorrig og af Nød,
Af Sjæls og Legems Fare;
Regjer mit Sind, mit Hjertes Grund,
Det beder jeg i denne Stund
Med alle Helgens Skare!

3. Jeg veed fuldvist, den Magt er din,
Din Haand omvender Band til Viin
Dg Paradisets Kilde;
Var jeg fortabt i denne Stund,

Du drog mig op af Helveds Grund,
Naar du mig frelse vilde.

4. Du vil, Forbarmer, ja du vil,
Du frelser hvem dig hører til,
Dg mig du evig eier;
D før mig ud af Verdens Nød,
D fri min Sjæl fra evig Død,
Dg end min Kamp med Seier!

Me l. Herre, jeg har handlet ilde.

469. Guddomsstraale, Himmellue,
Store Gud og Naadens Mand,
Værdiges min Nød at skue,
Den har taget Overhaand;
Lad din Kraft mig Styrke give
Dg min matte Sjæl oplive!

2. Troen, Bliisdom, Lys i Mørke,
Trøst i Trængsels mørke Stand,
Det er hvad din Guddomsstyrke
Os alene give kan;
Det er, hvad os ret kan lære
Under Korset Christum ære.

3. Himmel-Lærer, Herrens Finger!
Skriv dit eget milde Sind
I min Sjæl, som jeg dig bringer
Til et evigt Dffer ind;
Lad din Kraft mig stedse røre,
Hvad du vil, jeg see og gjøre!

4. Lad din Ild min Sjæl antænde,
Smelte Hjertets Sne og Is,
At jeg Dag og Nat kan brænde
I min Jesu Lov og Priis;

Sæt min Aand i Troens Lue,
Synden ret med Magt at kue!

5. Lad din Salve til mig flyde,
Vie mig til dit Tempel ind,
Lad min Sjæl i dig sig fryde,
Bring din Himmel i mit Sind;
Gjør mig stærk i Dødens Krige,
Før mig saa til Himmerige!

Mel. O glade Budskab for mit Hjerte.

470. Bryd frem, mit Hjertes Trang at
lindre,

Du arme Syndres Dag og Sol,
Lad intet Forhæng mere hindre
Mig Udgang til din Raadestol;
Lad den dog ikke gaae i Blinde,
Som vil saa gjerne Veien finde!

2. Du ene var og er og bliver
Den arme Verdens rige Trøst,
Det Vidnesbyrd Enhver dig giver,
Som kjender dig, du Sjælens Lyst;
Saa stor er ingen Nød at finde,
Som ikke for din Kraft maa svinde.

3. Du gjør det, at de Døve høre,
Den Blinde faaer sit Syn igjen,
Den Halte friske Trin kan gjøre,
Spedalskhed viger for dig hen;
De Døde har du Aand og Livet,
Og alle Arme Lindring givet.

4. Har du da før saa valdig øvet
Dit Herredømmes store Magt,
Hvi gaaer jeg da saa dybt bedrøvet?

O Jesu, vend til mig din Agt;
 Jeg veed, du evig er den Samme,
 Som Mørkets Magter gjør til Skamme!

5. Jeg fattig er og fuld af Plage,
 O naaderige Jesu, kom,
 Og lad mit arme Hjerte smage
 Din Naades Evangelium,
 At jeg endogsaa her i Live
 Maa derved rig og salig blive!

Me l. O store Gud, din Kjærlighed.

471. Sving dig til Gud, forsagte Sjæl,
 Afkast din Sorrigs Byrde,
 Gudherren skal dig vogte vel,
 Han er den gode Hyrde;
 Om Fristelsen end synes svar,
 Mit Mod skal den ei knække,
 Min Jesus Trøsten givet har,
 Hvad kan mig da forskrække?

2. Af tidt, desværre, jeg min Hu
 Af Synden lod bedaare,
 Og derfor Lovens Trusler nu
 Maae ængste mig saa saare;
 O, men forsage vil jeg ei
 I denne Sjælevaade,
 Thi Jesus har mig viist en Vej
 Til Herrens Fred og Naade.

3. Du Herre Jesu, du har sagt,
 At ndmng Bod dig tækkes,
 Og ved din Naade Syndens Magt
 Skal i mit Hjerte svækkes;
 Og din den gode Helligaand

Bil lære mig at bede,
Dg selv du med en kjærlig Haand
Bil mig paa Veien lede.

4. Om Korset trykker end, det kom
Jo dog fra Guddoms-Hænder,
Saa hastelig det vendes om
Dg sig i Glæde ender;
Thi Gud vil ikke uden Skjel
Den fromme Christen plage,
Dg hver en angergiven Sjæl
Skal ikke evig flage.

5. Lad da Guds Børn med Taarer saae,
Lad dem kun daglig stride,
Engang dog Høsten komme maa,
Dg ende deres Kvide;
Da glade deres Neg de frem
Med Lov og Tak skal bære,
Naar Herren selv dem henter hjem, —
Ham skee Lov, Priis og Ære!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

472. Valder paa dig Modgangs Hede,
Nød og Jammer, Spee og Spot,
O, da maa du flittig bede,
Bønnen er for Alting godt;
Midt igjennem Korsets Bæe
Kan du da i Ordet see,
Hvordan Jesu milde Hjerte
Seer og føler al din Smerte.

2. Ingen bliver dog tilskamme,
Som forlader sig paa Gud,
Lad, hvad end der vil, dig ramme,

Bed og tro og hold kun ud;
 Synes det, han seer dig ei,
 O, han kjender al din Bei,
 Al din Brøst du ham skal klage
 Og i ingen Nød forsage!

3. Lær vor Herres Bei og Maaden,
 Som han fører Sine paa,
 Han vil styrke dem i Naaden,
 Naar han synes tungt at staae;
 Lever dog vor Gud endnu,
 Tier han, saa bed kun du!
 Han dit Trængselsraab vil høre
 Og dig Hjælp og Trøst tilføre!

4. Gud skee Lov for al hans Naade,
 Som mig giver saadan Magt,
 At jeg tør i ingen Vaade
 Gaae bedrøvet og forsagt!
 Derfor vil jeg daglig paa
 Herrens Lovsangs-Harpe staae,
 Og i Sorg saavel som Glæde
 Mit Halleluja ham kvæde.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

473. Naar mig den sidste Ven forlader,
 Naar ingen Sjæl mig her forstaaer,
 Jeg bede kan: min Gud og Fader!
 Og Bønnen til Guds Himmel naaer;
 Har Sjælens Tanke ingen Ord,
 I stille Suk den flyer fra Jord.

2. Hvad dybest sig i Hjertet rører,
 Hvad ingen Tunge nævne kan,
 Hvad intet jordisk Dre hører,

Har Røst i Sjælens stille Land;
Til alle Sjæles Væld det naaer,
Du, Anders Fader, mig forstaaer!

3. I Jesu Navn jeg vil udgyde
Min hele Sjæl, o Gud, i dig,
Min Bøn i Lovsang skal udbryde,
Mit Suk i Priis hentabe sig;
Som evigt Haab, o Gud, mit Savn
Til dig henflyer i Jesu Navn!

Mel. Her vil ties, her vil bies.

474. Jeg er rede

Til at bede,
Hjertens søde Jesus, hør!

Lad mig dvæle

Her og knæle

Bed din store Raades Dør;

Lad dig finde, lad dig finde,

Som du har mig lovet før!

2. Kast et Die

Paa min Nøie,

At jeg dig kan komme nær,

Du alene

Kan mig tjene,

Dig jeg ene søger her;

Lad dig finde, lad dig finde,

Tag mig hen og hav mig kjær!

3. Jeg ei mere

Vil begjere

End en liden Raadens Drif,

Som du giver

Den, der bliver

Din til sidste Dieblis;
 Lad dig finde, lad dig finde,
 Hvo dig faaer, han alting fik!

4. See, hvor faare
 Længsels Taare
 Rinder paa min svage Kind,
 Hvor jeg trænges,
 Hvor jeg længes
 Efter dig i Sjæl og Sind;
 Lad dig finde, lad dig finde,
 Lad mig trænge til dig ind!

5. Vresæde,
 Guld og Glæde,
 Og hvad Verden glædes ved,
 Er kun Smerte
 For mit Hjerte,
 Himlen er mit rette Sted;
 Lad dig finde, lad dig finde,
 Store Gud, jeg er bered!

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

475. Hvor der er Tro paa Gud,
 Der bryder Troen ud
 I Bøn af Hjertens Grunde;
 Ja, der vil Anden stunde
 Høit op til Himlens Sale
 For med sin Gud at tale.

2. Den tolker da sit Gavn
 I Jesu Christi Navn,
 Den raaber: Abba, Fader,
 Paa dig jeg mig forlader;

Du hjælpe vil og raade
Dit Barn i Nød og Vaade!

3. Og Bønnen henter ned
Fra Himmelen Guds Fred,
Den henter Kraft og Styrke
Til Herren ret at dyrke,
Den henter Hjælp i Nøden,
Den henter Trøst i Døden.

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.

476. Hvor naadig er du, milde Fader!
Med Bønnens Kraft du styrker mig;
I Nødens Stund du mig tillader
At flye med barnlig Hu til dig,
Min Frelser's Ord jeg lider paa,
At naar jeg beder, skal jeg faae.

2. Naar Jordens Kummer mig omspænder,
Ei Verden mig kan give Trøst,
I Bøn jeg løfter mine Hænder
Til dig, som hører Klagers Røst;
Og naar jeg beder rettelig,
Da Trøst og Ro du sender mig.

3. Naar Fristelsen mig vil bedrage,
Let vakler da min Tro, min Dyd,
Jeg glider, falder let tilbage
Til Syndens den urene Fryd;
Men beder jeg, da faaer min Sjæl
Til Kamp og Seier Kraft og Held.

4. Gud, hvad er jeg, at jeg tør raabe
I hver min Nød og Trang til dig,
At jeg saa tryggelig tør haabe,
Du hører og bønholder mig;

Tak ssee dig, Gud, at ved din Søn,
 Jeg lærte Tillid, lærte Bøn!

Me 1. O store Gud, din Kjærlighed.

477. Du bange Sjæl, hør Trøstens Bud,
 Hvor underfuldt det lyder:
 Gak hen og kast din Sorg paa Gud,
 Naar Verden dig forskyder!
 Forstaaer du dette Budskab ei,
 Og famler om i Blinde,
 Lad Troen føre dig paa Bei,
 O, Gud er let at finde!

2. Gak frem med Bøn for Himlens Port,
 Bank paa med Hjertesukket,
 Om Skyen end er nok saa sort,
 Er Himlen ei dig lukket;
 Om Storm og Lyn brød frem med Magt
 Og vilde Veien spærre,
 Dig skjærmer dog Guds Englevagt,
 Han er en venlig Herre!

3. Forstaaer du ei, du bange Sind,
 Hvorledes du skal tale,
 Naar Trøsteren har ført dig ind
 I høie Himmelsale?
 En ydmyg Hu vil Herren see,
 Han Troens Ord vil høre,
 Det fromme Suk: din Villie ssee!
 Er lifligt for hans Dre.

4. Bring dette med til Naadens Borg,
 Hvad Smerte du maa lide,
 Saa tager han din Hjertesorg
 Og lægger den tilside;

Saa skifter han dig trøstet ned,
Saa tier al din Klage,
Hans Himmelbud, Taalmodighed,
Gjør Følgeskab tilbage!

Me l. Afvend din Brede, Herre Gud, af Naade.

478. D Herre, kommer Sorgens Stund
herne-
de,

Lær mig, i Tro at haabe fromt og bede!
Get Ord af dig min Trængsel, mit Glende
Til Fryd kan vende.

2. Har Jorden ei den Urt, som kan mig
hvæge,
Har Verden ei den Haand, som kan mig læge,
Paa dig, o Herre, jeg i Nøden haaber,
Til dig jeg raaber.

3. D Frelser, om du vil, du kan borttage
Det Kors, jeg ikke mægter selv at drage;
Men o, kan det min Sjæl til Frelse være,
Lær mig det bære!

4. Lad under Byrden vore Sjælens Ringe,
Forflart i Smerten den mod dig sig svinge,
Du, som fra Korset salig kunde stige
Til Himlens Rige!

5. D du, som ende kan al Verdens Smerte,
Du selv i Kval mig Himmelglæden lærte,
Get Ord af dig mig frelser og helbreder
For Evigheder!

Me l. Guds Godhed vil vi prise.

479. Gud Helligaand, du fører
I Bønnen ret os ind,

Din Bøn Guds Hjerte rører
Og bøier Herrens Sind;
O bed da og med mig,
Naar til min Gud jeg beder,
Naar efter Trøst jeg leder
Og Hjælp fra Himmerig!

2. Du er den Aand, som giver
Hvert bange Hjerte Trøst,
Det lædsker og opliver
Med Himlens Lys og Lyst,
At ja, hvor mangen Bee
Har fra min Sjæl du taget
Og Aanden sødt hendraget,
I Himlen ind at see!

3. Vi er som vilde Grene
Forvendt og visnet hen,
Din Guddomskraft alene
Os giver Liv igjen;
O kom, gør Sjælen fri,
Gjør Hjertets Tanker rene,
At dig vi søge ene
Paa Livets rette Sti! —

4. Du, Herre, har ihænde
De Store med de Smaa,
Kan alle Hjerter vende,
Som Bækkens Bænde gaae;
Lad Raaden blive stor,
Til Alle at forlige,
Som med hverandre krige
Paa hele denne Jord!

5. Lad hver en Sjæl sig fryde
I Jesu sande Tro,

Lad alle Huse nyde
 Belsignelse og Ro;
 Fordriv den onde Aand,
 Som mod dit Rige strider,
 At Raaden alletider
 Faaer Magt og Overhaand!

6. Lad al vor Vandring være,
 Som du vil have den,
 Og naar engang de bære
 Bort Støv til Graven hen,
 Naar her er sagt Farvel,
 Da lad os salig drage
 Fra denne Verdens Plage,
 Og før til Gud vor Sjæl!

Mel. Nu rinder Solen op.

480. Din Kirke, gode Gud,
 Hvor Ordet lyder,
 Det store Tulebud,
 Som Hjertet fryder,
 Ophold du den hos os til Verdens Ende;
 Og mag det naadig saa,
 At vi til Jesum gaae,
 Dit Raad at kjende!

2. Lad Kongen glæde sig
 Bed Godt at mægte,
 Hvad da han ønsker sig,
 Du ham ei negte;
 Lad vore med hans Aar hans Held og Lykke,
 Befæst med Almagts Haand,
 Med Kjærlighedens Baand
 Hans Gyldensmykke!

3. Lad Marken yndig staae
 I Flor og Grøde,
 Lad Retten Fremgang faae
 Og Naaden møde;
 Lad Livets Sol opgaae i Morgenrøde,
 Lad Klart os see derved,
 Lad for den sande Fred
 Bort Hjerte gløde!

4. Naar vore Dage brat
 Sig fra os snige,
 Lad Verden os god Nat
 Med Glæde sige,
 Som de, der veed, vi har i Himlen hjemme;
 Trods Dødens Skræk og Braad,
 Giv du, for Suk og Graad,
 Os Englestemme!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.

481. Saa vidt som Solens Straaler stige,
 Fra Ost til Vest, i Syd og Nord,
 Saa lad, o Herre, Lysets Rige
 Udbredes paa den ganske Jord,
 At Alle, som i Mørket boe,
 Annamme Jesu Christi Tro!

2. Som Ostens blanke Stjerne førte
 De fromme Mænd til Bethlehem,
 Saa lad Enhver, som Ordet hørte,
 Veiledt af det gaae stadig frem,
 At alle Hjerter finde maae
 Den Frelser, de skal bygge paa!

3. Hold Christi Kors Enhver for Die,
 Der paa sin Gjerning stoler trygt,

Og dem, som ydmygt sig nedbøie
Med Hjertet fuldt af Syndens Frygt,
Som ængste sig for Dom og Grav,
Giv Korset til Dpreisnings-Stav!

4. Bestyrk, o Herre, dem der stride
I Provens Stund den gode Strid,
Vær nær hos alle dem der lide,
Og gjør dem Smertens Taare blid;
Du er vort Haab, du er vort Skjold
Mod Verdens Frygt og Syndens Vold! —

5. Din Naades Vinger overskygge
Os med din Varetægt og Fred,
Lad Kraft og Held i Landet bygge,
Giv Mark og Ager Frugtbarhed;
Mod Krigens Sværd bestjerm vor Ro,
Din Fred i Huus og Hjerter boe!

6. Omgjærd med Styrke Kongens Throne,
Bort fra hans Asyn Sorgen gaae,
Som Edelstenen i hans Krone,
Hans Held og Værelse fast bestaae;
Hans Fjenders Vælde sønderknuus,
Formeer hans Nar, velsign hans Huus!

3. Verdens Fornegtelse, Jesu
Efterfølgelse og Korset.

Egen Melodi.

482. Far Verden, far vel,
Jeg kjedes ved længer at være din Træl!
De Byrder, som du haver byltet mig paa,
Dem kaster jeg fra mig og vil dem forsmaae;
Jeg river mig løs, og jeg kjedes nu ved
Forfængelighed!

2. Hvad er det dog Alt,
 Som Verden opsminker med fager Gestalt?
 Det er jo kun Skygger og skinnende Glar,
 Det er jo kun Bobler og skrattende Nar,
 Det er jo kun Gyngeiis, Dynd og Fortrød,
 Forsængelighed!

3. Hvad er mine Nar,
 Som listende svinde og snigende gaaer?
 Hvad er min Betsymring, mit grublende Sind,
 Min Sorrig, min Glæde, mit Hovedes Spind?
 Hvad er dog mit Arbeid, min Møie, min Sved?
 Forsængelighed!

4. O Rigdom og Guld,
 Du Jorderigs Afgud i skinnende Muld!
 Du est dog af Verdens de skuffende Ting,
 Som vorer, aftager og verles omkring,
 Du est dog i høieste Mærke og Med
 Forsængelighed!

5. Af Vre, hvad er,
 Hvad er vel de Kroner og Krandsse, du bær?
 Misundelse sidder dig altid paa Ryg,
 Du hemmelig stødes og sjelden est tryg,
 Du ofte maa styrte, hvor Andre de gled,
 Forsængelighed!

6. Af Yndest og Gunst,
 Du hastig opkomne og faldende Dunst,
 Oppustende Gjøgler, henvistende Vind,
 Med tusinde Dine du dog løber blind;
 Hvad est du, naar man dig ved Solen har
 seet?

Forsængelighed!

7. Af Venſkab og Tro,
Som alt efter Lykken veed Fløiet at ſnoe,
Du ſmukke Bedrager med ſmilende Mund,
Som ſkuffer ſaa ofte i Drøvelſens Stund,
Du eſt, ſom og jeg af Forfarenhed veed,
Forfængelighed!

8. Af Kjødelig Lyſt,
Som mangel med dødelig Læbe har Lyſt,
Dit fængende Tønder, din flyvende Gnift
Blev Mangel til evige Luer tilſidſt,
Din Skaal ſynes Honning, men Drikken er led
Forfængelighed!

9. Saa far da, far vel,
Du ſkal nu ei længer bedrage min Sjæl!
Bedragerſke Verden, jeg takker dig af,
Og ſænker dig ned i Forglemmelſens Grav,
Jeg længeſ at trøſtes for Corrig og Rød
I Abrahams Skjød!

10. Der ſkal mine Aar
Begyndes i Evigheds deilige Aar,
Der ſkal ikke Dagen ved Solen opgrye,
Ei Maanen tilmaale mig Næ eller Ry,
Men Jeſus er Solen, hvis Straaler er ſtrøet
I Abrahams Skjød!

Mel. Den prægtig Sol, ſom hele Verden glæder.

483. Forfængeligt er Alt, hvad Verden
giver,

Hvor høit den det end agter og beſkriver,
Roes, Ære, Høihed, Vellyſt, Guds og Guld,
En Kongens Scepter eller Tiggerſtaven,

Naar Gieren er død og lagt i Graven,
Er Alt kun Muld.

2. Og de, som Hjertet hen til Verden vende,
De ligne Børn, som efter Boblen rende,
Der springer næsten før man den kan see;
Gud derimod, den rige Livets Kilde,
Som evig Fryd dem gjerne skjenke vilde,
Ham glemme de.

3. Det gaaer ei an, dit Hjerte her at dele,
En liden Suurdeig syre kan det Hele,
En liden Lyst det Hele verdseligt gjør;
Vil du i Gæt dig efter Verden søie,
Maa du i Alt dig under Aaget bøie,
En Træl som før.

4. Vel derfor den, som alle Ting forsager,
Som sælger Alt, hvad ham til Verden drager,
Og kjober sig Guds Riges Perleskat,
Hans Skib er trygt i alle Modgangs Bølger,
Er ei, hvor stærkt end Stormen det forfølger,
Af Gud forladt. —

5. O Jesu, du vort Lys i vor Glende,
Bliv ved, din Bliisdoms Aand til os at sende,
Vær med din Naade stedsse hos os nær,
At vi i Haabet her alt see og kjende,
Hvad du os skjenke vil, naar vi fuldende
Vor Pilgrimsfærd!

Mel. O Gud, du fromme Gud.

484. Hvad gaaer mig Verden an
med hvad, den har i Gie,
Naar, Jesus, du er med
paa alle mine Veie,

Du ene rettelig
min Sjæl dog glæde kan,

Du er min Fred, min Ro;
hvad gaaer mig Verden an?

2. En Røg er Verden lig,
som bort med Vinden farer,

Ja den en Skygge er,
som ikkun stakket varer,

Men Jesus holder fast,
naar Intet holde kan,

Han er mit stærke Slot;
hvad gaaer mig Verden an?

3. Sig Verden Møie gjør
for det, de Høihed kalde,

Dg tænker ei, hvor snart,
at Høiheds Blade falde,

Jeg søger al min Roes
hos Gud min Frelsermand,

Han al min Høihed er;
hvad gaaer mig Verden an?

4. Sig Verden Møie gjør
at samle Guds og Penge,

Dg mener siden ei
til Nogens Hjælp at trænge;

Men jeg mig haver sat
i en langt bedre Stand,

Min Rigdom Jesus er;
hvad gaaer mig Verden an?

5. Sin Lyst kan Verden ei
tilfulde nok beskrive,

Men skulde Himlen selv
vel derfor ofte give,

Den dog, som tænker sligt,
 er vist en daarlig Mand,
 Jeg haver Jesum kjær;
 hvad gaaer mig Verden an?

6. Hvad gaaer mig Verden an?

Dens Pragt kan ingenlunde
 Staae Dødens Magt imod,
 men gaaer i Hast tilgrunde,
 Dens Rigdom bliver Røg,
 dens Fryd har ei Bestand;
 Er Jesus kun med mig,
 hvad gaaer mig Verden an?

Mel. Jesu, du min Glæde.

485. Hvor har Jordens Glæde
 Saa bestandigt Sæde,
 Saa befæstet Slot,
 At man kunde sige:
 Der er Glædens Rige,
 Der er Alting godt?
 Mon ei Sorg
 Til Kongeborg
 Fandt en Vej, sig ind at liste?
 Jo, den Veien vidste!

2. Hvad er Verdens Vre,
 Disse laante Fjere,
 Denne korte Glæde,
 Dette falske Høie,
 Som forblinder Nie,
 Som bedaarer Sands?
 Høiest op
 Til Vrens Top

Om jeg Veien havde fundet,
O, hvor lidt var vundet!

3. Hvad er Rigdoms Kilde?
Og kun aarle, silde,
Til du bliver træet;
Naa de Herligheder,
Som du saa tilbeder,
Er du nu da mæt?
Gjør dit Guld
Dig frydefuld?
Daare, o den gyldne Dynge
Vil dit Sind betynge!

4. Nei, de Herligheder,
Hvortil mig veileder
Herrens Aand og Ord,
Aldrig disse vinder
For det Guld, som findes
Paa den ganske Jord;
Sjæl, forglem
Dog ikke dem,
Efter disse kun du tragte,
Verden ei du agte!

Mel. O Herre, frels mig, hør min Sag.

486. Fra Verden har jeg vendt min Hu,
Til dig min Længsel higer,
O Herre Gud, bevar mig nu,
At aldrig jeg dig sviger;
Vil mig den Bei, som jeg skal gaae,
Lær mig i Sandhed fast at staae,
Trods Hjenden, som mig frister!

2. Bessæmmet vorder ingen Mand,

Som sig paa dig forlader,
 Din stærke Haand ham frelse kan
 Fra alt det, som ham skader;
 Til dig jeg ene slaaer min Lid,
 Du er min Tilflugt hver en Tid,
 Du vil mig ei undfalde!

3. Min Ungdoms Ufornuft og Brøst,
 O Herre, du forgjette,
 Ryk op med Rod den onde Lyst,
 Du al min Synd udslette;
 Formedelst Jesu Christi Blod,
 Som har paa Korsets Træ gjort Bod,
 O Herre, vær mig naadig!

4. Bevar min Sjæl og hjælp nu mig,
 At ikke jeg beskæmmes,
 Lær du mig selv at elske dig,
 Din Villie hos mig fremmes;
 Udfrie mig fra al Sorg og Bæ,
 Lad engang mig dit Ansigt see
 Og evig dig tilhøre!

Mel. Jesus, Frelser, Saliggjører.

487. Verdens Børn har mange Venner,
 Lysets Børn kun søge een,
 O, men denne ene kjender
 Al din Nød og al din Meen;
 Sukker du til ham i Vøn,
 Ei han glemme vil din Bøn,
 Hvor den Fromme stille græder,
 Jesus med sin Trøst indtræder.

2. Verdens Børn har mange Veie,
 Lysets Børn kun søge een,

Men den ene har i Gie
 Naadens Hovedhjørnesteen;
 Derfor skræmmer Tjernen ei,
 Som omkrandsar denne Bei,
 Thi ad den gik selv her nede
 Jesus ind i Evigheden.

3. Verdens Børn har mange Glæder,
 Lysets Børn kun søge een,
 Men, som Væk langs Blomsterbredder,
 Glyder denne klar og reen;
 Kilden til den Frommes Lyst
 Springer ud fra Jesu Bryst,
 Derfor selv paa Trængsels Veie
 Kan du have den i Gie.

4. Verdens Børn har mange Riger,
 Lysets Børn kun søge eet,
 Men naar Alt i Verden viger,
 Evig er og bliver det!
 For den frelstste Slægt paa Jord
 Sjunger Naadens Englechor:
 Fred og Fryd foruden Ege
 Findes kun i Jesu Rige!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.

488. Bort, Verden, af mit Sind og Dæ,
 Din Lyst du selv beholde maa,
 Den kan ei mere mig fornøie,
 End Støvet, som jeg triner paa!
 Hver elske, hvad hans Hu staaer til,
 Jeg kun min Jesum elske vil!

2. Naar Munden Smag og Mæle mister,
 Og mumler mod den mørke Grav,

Naar Diet mat i Døden brister,
 Hvor bliver Verdens Lyst da af?
 Hver elste, hvad hans Hu staaer til,
 Jeg kun min Jesum elste vil!

3. I Svaghed bliver han min Styrke,
 Og gjør mig al min Trængsel sød,
 Han er mit Lys i Dødens Mørke,
 Han sviger ei i Liv og Død;
 Hver elste, hvad hans Hu staaer til,
 Jeg kun min Jesum elste vil!

4. Han hersker over alle Himle,
 Hans Throne i det Høie staaer,
 Saavidt de skabte Slægter vrimle,
 Hans Herredom og Rige naaer;
 Hver elste, hvad hans Hu staaer til,
 Jeg kun min Jesum elste vil!

5. Hans Slot kan ingen Magt bestride,
 Det staaer paa Evighedens Grund,
 Hans Fjende maa i Græsset bide,
 Naar han kun taler med sin Mund;
 Hver elste, hvad hans Hu staaer til,
 Jeg kun min Jesum elste vil!

6. Hans Herlighed er uden Rige,
 Som Verden dog ei kjende vil,
 Hans Rigdom Ingen kan udfige,
 Og hvad han har, mig hører til;
 Hver elste, hvad hans Hu staaer til,
 Jeg kun min Jesum elste vil!

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

489. *S*vo vil med til Himmerige?
 Kommer, Jesus raaber nu,

Kommer Fattige og Rige,
Vender Hjerte, Sind og Hu
Fra den tomme Verden bort;
Tiden er saa saare kort,
Her er større Ting at ville,
End med Verdens Lyst at spille!

2. Har I drevet Eders Dage
Hen i syndig Sikkerhed,
Hvad vil det for Ende tage?
Mod en Afgrund gaaer det ned.
Vender om og søger Raad
I en Hjertens Bedrings-Graad!
Søger udi saadan Smerte
Jesum ret af ganske Hjerte!

3. Jesu Fodspor er alene
Bei til Himlens Herlighed,
Og hvo dette ei vil mene,
Han af Gudsfrøgt Intet veed,
Al hans Wiisdom, al hans Kunst,
Al hans Gjerning er omsonst;
Vil vi Bei til Himlen vide,
Da maa Verden først til Side.

4. Op I Christne, samler Kræfter,
Fatter mandigt Mod i Bryst!
Lad os følge Jesum efter,
Lad os følge ham med Lyst,
Ret til ham os holde nær,
Gaae ham altid mere kjær,
Elste inderlig vor Næste,
Søge troe hverandres Bedste!

5. Snart vi skulle heden vandre,
Ewigheden er os nær,

Lad os bede med hverandre,
 Lad os stræbe hver især;
 Kommer Store, kommer Smaa,
 Tager Jesu Kors kun paa,
 Følger Alle, Ingen svige,
 Veien gaaer til Himmerige!

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

490. O Jesu, gaaer du da din vei?
 Mit Kjød og Blod forstaaer det ei;
 Du gaaer dog kun til Faderen,
 O drag mig, jeg vil og derhen!

2. Igjennem Dødens mørke Dal,
 Igjennem Pine, Spot og Kval,
 Du Jesu, gif frimodelig,
 O gid jeg kunde følge dig!

3. Men hvor jeg i dit Fodspor gaaer,
 Der seer jeg Kummer. Blod og Saar,
 Den hele vei kun banet er
 Med Kors og Torne her og der.

4. Dog turde du, o Jesu, gaae,
 Hvorfor vil jeg da stille staae,
 Og grue, naar jeg Døden seer,
 Ret som mig noget Fremmed seer?

5. Nei, nei, o Jesu, jeg har godt
 Udaf din Bortgang, Død og Spot;
 Du sendte mig, der du gif hen,
 En Talsmand i dit Sted igjen!

6. Naar Bantroes Synd mig tager ind,
 Og min Retviished gjør mig blind,
 Da viser han mig, at jeg faaer
 Retfærdighed i dine Saar.

7. Han trøster mig, at Satans Magt
Nu ved din Død er ødelagt;
Lad Slangen saare kun min Hæl,
Han dog ei skade skal min Sjæl!

8. Gaf, Sjæl, da med Frimodighed,
Naar Stunden er, og vær bered,
At sige Verden glad god Nat,
Dg gribe Livsens Himmelskat!

Egen Melodi.

491. Jesu Christ, du overvandt!

Dig ei mere Graven eier,
Dg vi Alle ved din Seier
Liv og evig Frelse fandt.

2. Du opstod! o lad os ei
Hjertet fast til Jorden binde,
Lad hos dig os Styrke finde,
Til at gaae vor Himmelvei!

3. Giv os Kraft, at følge dig,
Styrk vor Fod, naar den vil glide,
Staa os bi, naar vi skal stride,
Gjør vor Bortgang seierrig!

Mel. Store Gud, som dig til Gæ.

492. Lader os med Jesu drage,

Følge fromt ethvert hans Tjed,
Midt i Verden Alt forsale,
Som forstyrer Hjertets Fred!

Ikkun da hans Navn vi prise,
Naar paa Jord med himmelsk Sind
Troens sande Kraft og Skin
Vi i Kjærlighed bevise;

Herre Jesu, bliv hos mig,
Gaa foran, jeg følger dig!

2. Fader os med Jesu lide,
Salig hvo ham vorder lig,
Glæde følger efter Kvide,
Armod her gjør hiiset rig!
Christnes Haab kan ei forsvinde,
Saaer du end med Suk og Graad,
For al Sorg den Gud veed Raad,
Som paa Regn la'er Solen skinne;
Jesu, lider jeg med dig,
Deler hist du Fryd med mig!

3. Lad mig døe, thi Jesus døde,
Dødet har hans Død min Død,
Jeg en naadig Gud skal møde,
Sonet er hvad jeg forbrød!
Lad mig døe, imens jeg lever,
Døe fra Kjødets Lyster bort,
Da fra Graven mørk og sort
Jeg med ham til Himlen svæver;
Jesu, jeg vil døe med dig,
At du leve kan i mig!

4. Fader os med Jesu leve!
Som han selv steg fra sin Grav
Vil han os af Graven kræve,
Det er jo retmæssigt Krav;
Hovedet fra sine Lemmer
Man dog ikke skille kan,
Sjæle-Ben, i Himlens Land
De Forløste du ei glemmer;
Jesu, her jeg lever dig,
At du hist kan kjende mig!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

493. Hvor lifligt er det dog at gaae
Med Jesu Ord i Munde,
Hans Liv og Død at tænke paa
Og alt hans Værk begrunde!

2. Den Glæde alt fra Aandens Hjem
De to Disciple finge,
Der de ud af Jerusalem
Til Emaus hænginge.

3. O Jesu, o du veed, jeg gaaer,
Din Pilegrim og Børgger,
I disse korte Verdensaar,
Fuld af de tusind Sorger!

4. Dig vandrer jeg saa gjerne med,
Opstandne Jesu milde!
Til Himlen jeg i dine Fjed
Saa gjerne følge vilde.

5. O følg dog med, jeg slipper ei,
O drag mig, naar jeg ikke
Saa fryg er paa Himlens Bei,
Hvor Torne Foden stikke!

6. Maaſkee min Aftenstund er nær
I Ungdom eller Alder;
O bliv dog hos mig, favn mig her,
Naar jeg ved Døden falder!

7. Saa skal jeg grandt, o Jesu kjær,
Dig og din Fader kjende;
O gid kun saa min Vandringsfærd
Var kommen vel til Ende!

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

494. Naar Tvivl og Angst omspænde mig,

Naar Haabet vil forsage,
 Jeg seer, min Frelser, hen til dig
 I dine Smertens Dage!
 Vel græder Diet Bemøds Graad,
 Naar dem jeg overveier,
 Men Frygten miste skal sin Braad,
 Og Modet vinde Seier!

2. Der følge kan paa solklar Dag
 En mørk Skærtorsdags-Aften,
 Da Gavn og Menneskers Bedrag
 Vil prøve Hjertekraften;
 Men, Christus, du har naadig sagt:
 Min Fred jeg giver Eder;
 Mod den har Verden ingen Magt,
 Den vel om Hjertet freder.

3. Den jævne Sti kan blive steil,
 Og Modgangs Bjerg sig høine,
 Men trættes jeg og træder feil,
 Jeg kan dog Hjælpen øine;
 Lad Herren føre, som han vil,
 Han rette Bei maa vide!
 Jeg gaaer ad Oliebjerget til
 Med Christus ved min Side. —

4. Og bli'er mig Verden, Stund for Stund,
 Alt mere tom og øde,
 En Urtegaard med Torne kun,
 Hvor saaret jeg skal bløde:
 De store Haabets Ord jeg veed,
 Som gjør min Tanke rolig,
 At Christus har beredt mig Sted
 I Guds, min Faders, Bolig.

5. Og skal jeg, fulgt af Verdens Had,

Mit Kors til Graven bære,
 Naar de, for hvem jeg stred og bad,
 Korsfæstet har min Vre,
 Til dig, min Frelser, seer jeg da,
 Og trøster mig i Nøden;
 Din Vreshøi blev Golgatha,
 Din Roes du fik ved Døden.

6. Ja Christus, i dit Torne-Spor
 Jeg Fred og Kraft mig sanker,
 Den Lægeurt paa Veien groer,
 Som styrker mine Tanker;
 Som Morgendug paa visne Straa
 Min Taare da skal være,
 Og Hjertets Kraft igjen opstaae
 Og Troens Frugter bære!

Mel. O Herre, frels mig, dem min Sag.

495. I Korsets Skole blev jeg sat,
 Fra først jeg Verden kjendte,
 Mit Liv det er som idel Nat,
 Der ei har Sol at vente;
 Vil end en Stjerne rinde op,
 Strax skjuler Skyens mørke Krop
 Det Haab, som Stjernen tændte.

2. Dog venter jeg din Salighed,
 Min Gud, til hvem jeg raaber,
 Om hele Verden var mig vred,
 Jeg paa din Frelse haaber;
 Igjennem Modgangs tvække Sky
 Skal Dagen engang for mig grøe
 Med Naadedyggens Draaber!

Me 1. Til dig jeg raaber, Jesu Christ.

496. Min Jesu, du min Sjaeletrøst,
Mit Liv, min Sol, min Glæde,
At, vil du i min Sorg og Brøst
Bort fra mig Arme træde?
Vil du mig ene lade gaae
I Verdens Sorg og Møie,
At dit Die
Jeg ikke skue maa?
Hvor haardt maa det mig boie!

2. Skal for min Modgangs Vintervei
Maimaaned aldrig dages,
Skal og ved Himlens Straaler ei
Min Taarefky bortjages?
Skal ingen Honningdraabe mig
Udi mit Bæger falde,
Skal kun Galde
Istjendes dem, som dig
Tilbede og paakalde?

3. O kjære Sjæl, din Lod paa Jord
Du ei saa mørk afmale,
Husk, at du har din Frelser's Ord,
Ugt paa hans Trøstetale!
En liden Stund det vare skal,
Saa faaer al din Glende
Herlig Ende,
Og skal i Himlens Sal
Til evig Fryd sig vende.

4. Kom, Kors og Kummer, kom da hvad
Den onde Verden giver!
Om føie Stund vi skilles ad;

Min Jesus han opliver
 Min Sjæl med en saa kraftig Trøst,
 At, medens Diet græder,
 Hjertet qvæder:
 Gud høre vil min Røst,
 Det Haab mig evig glæder!

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

497. Som Bølgen harmfuld banker
 I Storm mod Fjeldets Strand,
 Saa støie vore Tanker
 Heel tidt med Uforstand;
 Paa Sorgens Uveirsdag
 De trodsigt ei vil tie,
 Ei roligt oppebie
 Guds Villies Behag.

2. Den faste Klippe flytter
 Ei Bølgen med sin Fraad,
 Kun Lidet det mig nytter,
 At stampe haardt mod Braad;
 Jeg saarer dybt min Hæl
 Og maa dog Smerten bære,
 Men, Frelser, du skal være
 En Styrke for min Sjæl!

3. Det fromme Sind du priser
 Og lærer mig din Bøn,
 Og Englen du mig viser,
 Som styrked dig iløn;
 Naar kun jeg beder ret,
 Din Engel vil mig glæde;
 Thi vil jeg trofast bede
 Og ikke blive træt.

4. Han ovenfra mig bringer
 Taalmodighedens Fred,
 Og slaar med sine Binger
 Min Fjende, Frygten, ned;
 Jeg taaler Skjæbnens Slag,
 Og Hjertestormen tier,
 Paa Gud jeg rolig bier
 Og faaer hans Velbehag.

Mel. Gaa nu hen og grav min Grav.

498. Sørger du endnu, min Sjæl,
 Al, hvortil dog tjener Sorgen?
 Tro kun, Jesus vil dig vel,
 Skjøndt hans Raad er dig forborgen;
 O, hvor ofte har hans Magt
 Roser ud af Torne bragt!

2. Rast kun Anker, her er Grund,
 Det er godt paa Gud at bygge,
 Har du Nød en liden Stund,
 O, det er dog kun en Skygge;
 Korset er en Overgang,
 Glæden bliver evig lang.

3. Christi Bei er altid god,
 Ret og rigtig nok befunden,
 Selv han har sig med sit Blod
 Til din Frelse dyrt forbunden;
 Tro dog da, at det er sandt,
 Mens du har saa stort et Pant.

4. Jesus giver Fryd og Graad,
 Det er ei den blinde Lykke,
 Men vor Herres vise Raad,
 Lad det da dig ei mistykke!

Vi og ti i Bøn og Tro,
Det skal give Sjælen Ro!

5. Vel er Veien tung og trang
Til at vandre for de Fromme,
Skal vi blive frie engang,
Saae vi dog, den Wei at komme;
Gjennem Drønen skal vi gaae,
For til Kanaan at naae.

6. Did da op, mit bange Sind,
Hvor man Seierskrandse finder,
Til kun frist i Kampen ind,
Det har ingen Nød, jeg vinder;
Thi jeg er jo, Jesu, din,
Saa er du og Himlen min!

Mel. Lær mig, o Skov, at visne glad.

499. Jeg haabe vil, hvordan det gaaer,
Til Gud, saa længe Hjertet slaaer!
Hvi skulde jeg forsage?
Hvad veed jeg om den næste Dag,
Om Herren efter sit Behag
Vil give eller tage!

2. Jeg trøstes vil, hvordan det gaaer!
Om Nei paa Nei mit Ønske saaer,
Hvad hjælper det at støie?
Udsaaer jeg Storm med heftigt Sind,
Den bittre Høst blie'r Hvirvelvind,
Det var en daarlig Møie!

3. Jeg lide vil, hvordan det gaaer,
Paa ham, der Alting bedst forstaaer,
Han gjør mig Alt til Baade;
Et Rigsdoms Døb har Guds Forstand,

Min egen er en Fattigmand,
 Mon jeg kan Herren raade?

4. Jeg bie vil, hvordan det gaaer,
 Taalmodig, til Guds Time slaar,
 Jeg faaer den nok at høre;
 Om Nødens Dag er end saa lang,
 Til Aftenhvile vist engang
 Det ringer for mit Dre.

5. Til Aftenro og Morgenfryd,
 Mens Englefarene slaar til Lyd,
 De Himmelsklokker ringe;
 Blev hvert et Verdens Haab Bedrag,
 En salig, evig Sabbathsdag
 Maa Gravens Nat mig bringe.

Mel. Søde Jesu, vi er her.

500. Lov og Tak og evig Priis
 Bære Himlens, Jordens Fader!
 Sjælens tabte Paradis
 Atter saligt sig oplader;
 Flammesværdet er forsvundet,
 Livets grønne Træ gjenfundet.

2. Fred og Frihed ei forsvandt,
 Ydmyg Tro det har erfaret;
 Hvad ei Verdens Bise fandt,
 Mandens Børn blev aabenbaret;
 Under Naget, som ei tynger,
 Frigjort Sjæl Guds Fred lovsynger.

3. Let er Byrden, Gud mig gav,
 Jesu Røst min Sjæl husvaler,
 Underfuldt fra Kors og Grav
 Guds Genbaarne til mig taler;

Korset blev min Himmelstige,
Graven Porten til Guds Rige.

4. Lys nu Kors, og straal nu Grav,
Straal, i Herrens Lys forklaret!
Han, som Døde Livet gav,
Har dets Lødom aabenbaret;
Herrens Veie skal de Vise,
Skal umyndig Sjæl lovpriise!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

501. Vor Trængsel, hvor besværlig

Den ogsaa synes kan,
Er for Guds Folk en herlig
Og uskatteerlig Stand;
Vor Trængsel er en Gave
Af Jesu milde Haand,
Et Tegn, som de skal have,
Der drives af Guds Aand.

2. Vor Trængsel gjør os trætte

Af Verdens Slaveri,
Men vore Fodtrin lette
Paa Livets rette Sti;
Vor Trængsel gjør bestandig
I Jesu rene Sind
Frimodig, kjæk og mandig
At gaae i Kampen ind.

3. Vor Trængsel er vort Anker

Mod alle Lysters Sø,
Som holder vore Tanker
Fra Verden, til vi døe;
Vor Trængsel er vort Baaben,
Vort Skjold, vor Pantserdragt,

Staaer Himlen selv dog aaben
 For Jesu Kæmpers Magt!

4. Vor Trængsel er det Mærke,
 Hvorefter Jesus seer,
 Naar Torden af den stærke
 Guds Doms-Basune skeer;
 Da skal vor Trængsel blive
 Til Fryd i Himmelluft,
 Vor bitter Myrrha give
 En evig Livsens Duft.

5. O Christi Kors, min Lykke
 Og skønne Arvedeel,
 Guds Kirkes gyldne Smykke
 Og deilige Juvel,
 Her vil jeg glad modtage
 Dig efter Guds Behag,
 Til Fryd for alle Dage
 Paa Dommens store Dag!

M e l. Mig hjertelig nu længes.

502. Igjennem Nat og Trængsel
 Gaaer Sjælens Balfartsgang,
 Med stille Haab og Længsel,
 Med dyb Forventnings Sang;
 Det gjennem Matten luer,
 Det lysner gjennem Sky,
 Til Broder Broder skuer
 Og kjender ham paany.

2. Vor Nat det Lys oplive,
 Som aldrig slukkes ud,
 Et Sind os Alle give
 I Trængsel Trøstens Gud;

Get Hjerte hjærlig lue
 I hver Korsdragers Bryst,
 Gen Gud, til hvem vi stue,
 Gen Tro, eet Haab, een Trøst!

3. Gen Røst fra tusind Munde,
 Gen Aand i Tusinds Røst,
 Gen Fred, hvortil vi stunde,
 Gen Frelsens, Naadens Røst;
 Gen Sorg, et Savn, een Længsel,
 Gen Fader her og hist,
 Gen Udgang af al Trængsel,
 Get Liv i Jesu Christ!

4. Saa gaae vi med hverandre
 Den store Pilgrimsgang,
 Til Golgatha vi vandre
 I Aand, med Bøn og Sang;
 Fra Kors, fra Grav vi stige,
 Med salig Lov og Priis,
 Til den Opstandnes Rige,
 Til Frelsens Paradis!

Me l. Guds Godhed vil vi prise.

503. Kom, lad os trøstlig vandre
 Vor korte Balfartsgang,
 Og styrke saa hverandre
 Med Haab og Bøn og Sang;
 Som gode Børn vi maae
 Paa Veien ikke stride,
 Guds Engle ved vor Side
 Som vore Brødre gaae!

2. Det skal ei længe vare,
 Hold kun et Lidet ud,

Saa skal vi hjemad fare
 Til Himlen, til vor Gud;
 O hvilken Salighed,
 Naar vi med alle Fromme
 Hjem til vor Fader komme,
 Og faae en evig Fred!

Mel. Gaa nu hen og grav min Grav.

504. Vandrer mellem Liv og Død
 I de dybe Skyggers Dale,
 Trykkes du af Sorg og Nød,
 Kan dig Intet her husvæle:
 Bær din Byrde dog og ti,
 Snart er al din Sorg forbi!

2. Grib i Tro din Frelser's Haand!
 Fra Gudsfaders eget Hjerte
 Bringer Kjærlighedens Aand
 Lindring til din stille Smerte,
 Aander til Guds Elſkte ned
 Alle Himles dybe Fred.

3. Og alene gaaer du ei,
 Hører du de Toner klare?
 Med dig paa den trange Vej
 Gaaer en Pilgrime-Skare,
 Fra de vilde Stormes Strand
 Til Forjættelsernes Land.

4. Haand i Haand! med Pilgrimsſang
 Verdens Strid og Varm vi glemme;
 Endnu kun den korte Gang,
 Freidigt, snart er vi derhjemme,
 Hjemme ved vor Faders Gaard,
 Hvor os aldrig Sorgen naaer!

5. Hjemme, hvor hans Throne staaer,
 For hvis Straaler Sole blegne,
 Der, hvor Livsens Floder gaaer
 Gjennem Paradisets Egne,
 Der, hvor Alt er Liv og Lyst,
 Hjemme ved vor Frelzers Bryst!

6. Haabet stiger, saligt, sødt
 Gjennem Skyggers Dal det klinger,
 Hjertet har sin Længsel mødt,
 Svævende paa Troens Binger,
 Hviler ved sin Frelzers Bryst
 Paa de Saliggjortes Kyst!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

505. Sorg ei, om end du tynges
 Af Kors og Kummer ned!
 Guds klare Dag fornyges
 Med Herrens Lys og Fred;
 Hust, gennem Kval og Trængsel
 Gaaer du i Jesu Navn
 Til Hvile for al Længsel,
 Til Trøst for alle Savn!

2. Og over dig hans Naade
 Hver Morgen bliver ny,
 Thi lad Gud Herren raade,
 Og dine Sorger fly!
 De Stjerner, som forsvunde,
 Det Haab, som slumred hen,
 De Glæder, som udrunde,
 Alt finder du igjen!

Mel. Jeg vil min Herre love.

506. Taalmodighed jeg beder

Min Gud og Fader om,
 Den skjenker Himmelglæder,
 Naar Jorden er mig tom;
 Om Røden end er lang,
 Taalmodigheden bier,
 Den vrede ei, men tier
 Til Daarens Spottesang.

2. Taalmodighed er stille,
 Naar Hjælp er ei at see,
 Hvad Herrens Tanke ville,
 Det, veed den, maa dog see;
 Sig aldrig bort fra Gud
 Taalmodigheden vender,
 Om Slag paa Slag han sender,
 Den elsker dog hans Bud.

3. Taalmodigheden bliver
 I Dødens Time tro,
 Den Fred i Striden giver,
 I Smerten Kraft og Ro;
 Mens Graad og Sammerraab
 Vil gjøre Hjertet bange,
 Den sjunger Glædens Sange
 Om Evighedens Haab.

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

507. Vær i Korset tro og stille,
 Tænk, hvad Jesus for dig led,
 Lad dig ingen Sammer skille
 Fra hans store Kjærlighed!
 Tænk, hvormangen Bei han gik,
 Før han dig tilbage fik,
 Da fra ham du vendte Hjertet,

Tænk, om ei det har ham smertet!

2. Vær dog tro i Troens Stride,
Uforandret, uforsagt,
Til paa Jesum fast at lide,
Saa du fra den visse Pagt,
Som du har i Daaben gjort,
Aldrig, aldrig viger bort,
Men kun stræber alle Dage
Ret din Jesum at behage!

3. Vær dog tro i Kjærligheden
Til din Gud af ganske Sjæl,
Elst din Fjende og i Steden
For hans Brede und ham vel;
Tænk, hvor Jesus bad for dem,
Som ham piinte hvert et Lem!
Saadan maa du ogsaa blive,
Skal dig Gud din Synd tilgive.

4. Vær dog tro i Haab at vinde,
Kan du ingen Udgang see,
Gud kan snart et Middel finde
Til at ende al din Vee!
Haab kun stadig, Gud er her,
Som dig har af Hjertet kjær,
Haab, at Gud din Sag vil fremme,
Haabet skal dig ei beskæmme!

5. Vær dog tro i Dødens Dale,
Er det dog den sidste Strid,
Er det dog saa kort en Dvale
Og saa stor en Seiers Tid,
Er dog al vor Trængsel her
Ikke Herligheden værd,

Min Gud og Fader om,
 Den skjenker Himmelglæder,
 Naar Jorden er mig tom;
 Om Nøden end er lang,
 Taalmodigheden bier,
 Den vrede ei, men tier
 Til Daarens Spottesang.

2. Taalmodighed er stille,
 Naar Hjælp er ei at see,
 Hvad Herrens Tanker ville,
 Det, veed den, maa dog see;
 Sig aldrig bort fra Gud
 Taalmodigheden vender,
 Om Slag paa Slag han sender,
 Den elsker dog hans Bud.

3. Taalmodigheden bliver
 I Dødens Time tro,
 Den Fred i Striden giver,
 I Smerten Kraft og Ro;
 Mens Graad og Sammeraa
 Vil gjøre Hjertet bange,
 Den sjunger Glædens Sange
 Om Evighedens Haab.

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

507. Vær i Korset tro og stille,
 Tænk, hvad Jesus for dig led,
 Lad dig ingen Sammer stille
 Fra hans store Kjærlighed!
 Tænk, hvormangen Bei han gik,
 Før han dig tilbage fik,
 Da fra ham du vendte Hjertet,

Tænk, om ei det har ham smertet!

2. Vær dog tro i Troens Stride,
Uforandret, uforsagt,
Til paa Jesum fast at lide,
Saa du fra den visse Pagt,
Som du har i Daaben gjort,
Aldrig, aldrig viger bort,
Men kun stræber alle Dage
Ret din Jesum at behage!

3. Vær dog tro i Kjærligheden
Til din Gud af ganske Sjæl,
Elst din Fjende og i Steden
For hans Brede und ham vel;
Tænk, hvor Jesus bad for dem,
Som ham piinte hvert et Lem!
Saadan maa du ogsaa blive,
Skal dig Gud din Synd tilgive.

4. Vær dog tro i Haab at vinde,
Kan du ingen Udgang see,
Gud kan snart et Middel finde
Til at ende al din Vee!
Haab kun stadig, Gud er her,
Som dig har af Hjertet kjær,
Haab, at Gud din Sag vil fremme,
Haabet skal dig ei beskæmme!

5. Vær dog tro i Dødens Dale,
Er det dog den sidste Strid,
Er det dog saa kort en Dvale
Og saa stor en Seiers Tid,
Er dog al vor Trængsel her
Ikke Herligheden værd,

Som dig Jesus hiiset giver,
Naar du hans Medarving bliver.

6. Nu velan, saa vil jeg lide,
Elffe, troe og haabe fast,
Jesus hjælper mig at stride,
Aldrig har han den forkast,
Som i Haabet trøstlig stod
Og paa ham sig fast forlod;
Ham vil jeg mig overgive,
Han skal al min Nød fordrive!

Mel. Min Sjæl nu lover Herren.

508. Den Glæde, Verden giver,
Den varer kun en stakket Stund,
Som Sky=Glands den bortdriver,
Den flyer som Drøm i Morgenblund;
Af evigt Væld udrinder
Den Fryd, der kom fra Gud,
Den Glæde ei forsvinder,
Naar Verdens Lys gaaer ud;
Naar Evigheden stiger
Af Timeligheds Grav,
Med Verden ei bortvoiger
Den Glæde, Herren gav.

2. Den Sorg, Guds Barn her lider,
Den varer kun en liden Stund,
Naar Herrens Dag fremstrider,
Er Verdens længste Nat et Blund,
Hist tusind Aar faae Ende,
Som Dag og Time her,
Vor Sorg vil Gud omvende
Til evig Glæde her;

Did Jesus Christ os drager,
Der er ei Kors, ei Grav,
Der Ingen os fratager
Den Glæde, Herren gav.

3. O Haab, som aldrig sviger,
O Trøstens Ord, som evigt staaer!
Fra Længsler's Land jeg stiger
Til Salighed, som ei forgaaer;
En liden Stund jeg bygger,
Hvor Sorgepilen groer,
I Savnets dunkle Skygger
En liden Stund jeg boer;
Min Frelser forud drager,
Han til sin Fader gaaer,
O, der han mig modtager,
Naar store Time slaar!

Mel. Jesu, du min Glæde.

509. Han skal Kronen bære,
Som vil, Gud til Ære,
Lage Korset her,
Som la'er Herren raade
Og hans Fadernaade
Selv i Korset seer.

Derfor fro,
Med Haab og Tro,
Smil, min Sjæl, til din Glænde:
Gud vil godt det ende!

2. Efter Uveir'skyn
Smiler over Byen
Solen dobbelt klar;
Efter Sorg og Smerte

Glæden i mit Hjerte
 Dobbelt Fylde har.
 Lad da kun
 En søie Stund
 Angst og Kummer mig omspænde:
 Gud vil godt det ende!

3. Derved skal det blive,
 Jeg vil mig hengive,
 Gud, at være din;
 Som i Liv, i Døden
 Er jeg ufortrøden
 Din, som du er min;
 Som du vil
 Med Graad og Smil,
 Skal jeg vidne og bekjende:
 Gud vil godt det ende!

Egen Melodi.

510. I Glands for Herrens Throne staaer
 Guds store Vidners Skare,
 Hvo for sin Gud i Døden gaaer
 Skal herliggjort henfare;
 Til Martyrkronens Straaler ei
 Jeg løfte tør mit Die,
 Mit skjulte Kors paa stille Bei
 Seer Gud dog i det Høie.

2. O Herre, om i Liv og Død
 Jeg vidner om dit Rige,
 Det skal min Tro i Sorg og Nød,
 Min Kjærlighed dig sige;
 Du veier mine Sorger smaa,
 Du seer, om fromt jeg lider,

Du seer den Kamp, som Ingen saae,
Dg om jeg ærligt strider.

3. O Herre, blev mig Kampen svar,
Dg er min Sorg ei liden,
Om her slet ingen Ven jeg har,
Vær du mig nær i Striden;
Seer ingen Sjæl min bittre Bæ,
Men brænder Hadets Lue,
Din Himmel lad mig aaben see,
Din Herlighed jeg skue!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

511. Snart Livet gaaer til Ende,
Snart Glasset løber af,
Snart svinder min Glende,
Snart aabner sig min Grav!
En Haandsfuld Muld skal lukke
Min Taarekilde til,
Naar Herren mine Sukke
Af Naade høre vil.

2. Dg da er Sorgen svunden,
Bortsmeltet er min Rød,
For Korset Kronen funden,
Jeg vandt ved Jesu Død;
D styrk mig, Frelser kjære,
Vær mig at stride saa,
At hist i evig Vre
Hos dig jeg være maa!

Mel. Mig hjertelig nu længes.

512. Ds fører Korsets Smerte
Fra Verdens Daarlighed,

Dg flaaer det stolte Hjerter
 I Støv og Aske ned;
 I Ydmyghed er Hvile
 Dg meget godt at boe,
 Saa jager Korsets Pile.
 Os ind med Magt til Ro.

2. Det kommer fra Guds Hjerter,
 Dg drager os derhen,
 Da bliver Korsets Smerte
 Til idel Fryd igjen;
 Hvor Mangen aldrig kjendte
 Den rette Ro i Gud,
 Om Gud ham ei lod hente
 Bed Korsets visse Bud!

3. Det giver Lyst at grunde
 Paa Ordet Dag og Nat,
 Da kan man ingenlunde
 Undvære denne Skat;
 Naar det saa dybt indtrykkes
 Bed Korset i vort Sind,
 Kan tidt vor Sjæl henrykkes,
 Ret som i Himlen ind.

4. Af Jesu Torne bryde
 De skjønne Roser ud,
 Som skal i Himlen pryde
 Dg krandse Herrens Brud;
 Vor Frelser's Kors fortjente,
 At denne Krandse vi naae,
 Men vil vi den forvente,
 Da skal vi med ham gaae.

5. So mere vi maae stride,
 For ham at være nær,

Jo mere vi maae lide,
 Fordi vi har ham kjær,
 Jo større Kors vi taale,
 Des større Demantglands
 Skal hisset evig straale
 Fra Sjælens Seierskrands.

Me l. Hvo ikkun lader Herren raade.

513. Jo større Kors, des bedre Bønner,
 De stige fra den bange Aand,
 Og Herrens Raade rigt belønner
 Enhver, der gav sig i hans Haand;
 I Nøden Davids Harpe klang,
 Og lifligst toned da hans Sang.

2. Jo større Kors, des mere Længsel,
 Paa vilden Sø vi see mod Land,
 I Drknen's Gensomhed og Trængsel
 Vi længes efter Kanaan;
 Naar Duen her ei finder En,
 Da maa den hjem til Arken tye.

3. Jo større Kors, des mere blinker
 Den Krone, som os smykke skal,
 Naar Herren fra sin Throne vinker
 Os hen blandt de Udvalgte's Tal;
 Klenodiet, som der vi faae,
 Gjør alle Verdens Trængsler smaa.

4. Korsfæstede! lad Korset blive
 Alt meer og mere kjær for mig;
 Din gode Aand mit Hjerte give
 Den Tro, som hviler sig i dig,
 Indtil Forløsningstimen flaaer,
 Og Kronen over Korset staaer.

Met. Min Sjæl og Aand, opmuntre dig.

514. O kjære Sjæl, frygt aldrig meer,
Om Alting suurt i Verden seer,
Om Herrens store Domme
For Syndens Skyld vil falde ind;
Vær dog frimodig udi Sind,
Lad, hvad der vil kun komme,
Gud kjender dog de Fromme!

2. Jeg gruer ei, om end jeg saae,
Alverden vilde undergaae,
Og ei om Himlens Brede
I Luft og Hav og Jord udgød
Fordærvelse og giftig Død;
Min Jesus skal dog lede
Mig ud og for mig bede!

3. Thi jeg ved Herrens gode Aand
Beseglet er, og i Guds Haand
Indtegnet udaf Naade;
Han aldrig mig forglemme kan,
Det troer jeg vist og beder, han
Vil ene for mig raade
I Velstand og i Baade.

4. Og mens jeg er en Vandringsmand
Paa Jorden, og til Himlens Land
Med Hu og Hjerte stunder,
Jeg en af Herrens Helgen er,
Som udi Stride-Kirken her
Paa Jesu dybe Vunder
Min Tro og Frelse grunder.

5. Hvad Møie, Trængsel mig har mødt
Fra første Dag, at jeg blev født,

Den skal jeg vel forglemme,
 Naar jeg i Seiers-Kirken skal
 Blandt Englenes og Helgens Tal
 Guds evig Ære fremme
 Med Englemaal og Stemme. —

6. Min Sjæl alt fuld af Længsel er,
 Og længes, mens jeg bliver her,
 O Jesu, til den Glæde,
 Hvor alle Helgen tjene dig
 Udi dit søde Himmerig;
 O, naar vil du tilstede
 Mig bidhen op at træde?

7. Der Modgang, Sygdom, Sorrigs
 Kval

Til Glæde sig forandre skal
 Og mig ei meer omspænde;
 Der al min Graad skal tørres af,
 Saa gaaer jeg trøstlig til min Grav
 Fra denne Tids Glende,
 Og faaer en salig Ende!

Egen Melodi.

515. Her vil ties, her vil bies,
 Her vil bies, mit svage Sind!
 Høsttiden endtes, her maa da ventes,
 Her maa da ventes paa Foraarsvind!
 Her vil ties, her vil bies,
 Her vil bies, mit svage Sind!

2. Trange Tider langsom skrider,
 Langsom skrider, det har den Art,
 Dagene længes, Vinteren stranges,

Vinteren strænges, og det er svart!
 Trange Tider langsom skrider,
 Langsom skrider, det har den Art!

3. Kom min Due, flyv at skue,
 Flyv at skue bag Gjærdet hist!
 Om du derinde Løvspring kan finde,
 Løvspring kan finde, med Blad paa Kvist!
 Kom, min Due, flyv at skue,
 Flyv at skue bag Gjærdet hist!

4. Kom, min Due, lad dig skue,
 Lad dig skue med Dlieblad!
 See, nu er Stunden næsten oprunden,
 Næsten oprunden, som gjør mig glad!
 Kom min Due, lad dig skue,
 Lad dig skue med Dlieblad!

Egen Melodi.

516. Deilig er Jorden,
 Prægtig er Guds Himmel,
 Skjøn er Sjælens Pilgrimsgang!
 Gjennem de favre
 Riger paa Jorden
 Gaae vi til Paradis med Sang!

2. Tider skal komme,
 Tider skal henrulle,
 Slægt skal følge Slægters Gang;
 Aldrig forstummer
 Tonen fra Himlen
 I Sjælens glade Pilgrimsgang.

3. Englene sang den
 Først for Markens Hyrder,
 Skjönt fra Sjel til Sjel det lød!

Fred over Jorden,
Menneske, fryd dig,
Dø er en evig Frelser fød!

4. Kjærlighed til Gud og Næsten.

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

517. Vor Gud er idel Kjærlighed,
I hannem vil jeg blive,
Mit Liv i ham da bliver ved,
I mig vil han og give
Fuld Tro og Trøst;
Basunens Røst,
Den gjør mig ei forkrækket
Paa Dommедag,
Fordi min Sag
Er alt med Naade dækket.

2. Jeg Gud vil elske inderlig
Dg vil for Intet frygte,
Dg ei med Sorrig pine mig,
Om mig al Verden trykte;
Op, Sjæl, og bed,
At Kjærlighed
Til Gud i dig kan brænde,
Dg at du saa
Din Næste maa
Al Gunst og Godt tilvende!

3. Thi hvo som siger, at han ret
Kan elske Gud af Hjerte,
Dg har sin Broder dog forgjet
I Armod, Nød og Smerte,
Han lyver slemt

Dg har forglemt,
 At Gud han elskes ikke,
 Hvor Arme maae
 Utroestet gaae

Dg salte Taarer drikke. —

4. O Gud, din Kjærlighed optænd,
 O lad din Aand det gjøre,
 Dg kraftig Naade til mig send,
 Jeg saa mit Liv kan føre,
 At naar jeg maa
 Til Graven gaae,
 Jeg døer da, mig til Bedste,
 I Hjertets Fred
 Dg Kjærlighed
 Til dig og til min Næste!

Egen Melodi.

518. Forleen mig Kraft at elske dig,
 O du, som først har elsket mig,
 Min Skaber, Fader, Herre!
 Lær mig at kjende dine Bud,
 Dg lad min Tro, algode Gud,
 De sande Frugter bære;
 Tænd hellig Varme i mit Bryst,
 At jeg med virksomt Mod og Eyst
 Udbrede maa din Ære!

2. Mit Borgerskab i Himlen er,
 Maaskee det Dieblisk er nær,
 Som derhen mig skal føre;
 Da skal min Sjæl opsvinge sig
 Fra Støv og vorde Engle lig
 Dg Engles Gjerning gjøre;

Hjælp, at jeg være maa bered,
 Ved Gudsfrøgt og ved Hellighed,
 Dit Kald med Fryd at høre!

Mel. Ei Livets Kummer, Jordens Moie.

519. Den Sjæl, som Gud i Sandhed Fjender

Dg Glæde fandt i Livsens Ord,
 Som gjerne sig fra Verden vender
 Dg med sit Sind i Himlen boer,
 Guds Bæsen den med Lyst betragter,
 Som Englene med Glæde seer,
 Gud for sit Æneste han agter,
 Han kan og vil ei have meer.

2. Thi hvad for Kjødets herlig skinner,
 Som Blus og Røg og Damp forgaaer,
 Det er en Lyst, som hurtigt svinder,
 En Skat, som Ingen med sig faaer,
 En Trøst, som dog er falsk i Grunden,
 En Rigdom, kjøbt for Sjælens Fred;
 Men den, som er med Gud forbunden,
 Har nok for Tid og Evighed.

3. Thi han, som Sjælens Skat vil være,
 Han selv er idel Kjærlighed,
 Slikt alle skabte Ting os lære,
 Thi det er deres Diemed;
 Vort Sind fra dennem selv at rykke,
 Dg vise det henop til Gud,
 Som Mørket kan med Lyset smykke,
 Dg Alting fik af Intet ud.

4. Den Marsag, hvorfor han os skabte,

Var idel, evig Kjærlighed,
 Og da han saae os flet fortabte,
 Kom jo hans egen Søn herned;
 Retfærdighed mod Synden brændte,
 Men Kjærlighed et Middel fandt
 Til Adams Kjon igjen at hente,
 Og den til os saa stærkt sig bandt. —

5. Det er det Dybe og det Høie
 Af Kjærlighed, at Gud har vendt
 Til dem saa naadefuldt et Die,
 Som Lovens Dom kun har fortjent:
 Saa søger han nu og at drage
 Dig, Hjerte, til sig ind saa nær,
 At du i Troens Kraft kan smage,
 Hvor inderlig han har dig kjær!

6. Han overøser dig med Naade,
 Bespiser dig med Himmelbrød,
 Hans Die vil din Vandring raade,
 Og redde dig fra Synd og Død;
 Mod alle dem, der vil dig ilde,
 Hans Kjærlighed dig skjænker Ly,
 Han lædsker dig af Livsens Kilde,
 Hver Morgen er hans Naade ny.

7. Jo meer af denne Aandens Gave
 En naadehungrig Sjæl har smagt,
 Des mere ønsker den at have
 Og trættes ei paa Bønnens Vagt;
 Den fjender Verdens Lysters Jammer,
 Hvis Ende hedder evig Bee,
 Den glædes til sit Sovestammer,
 Og ønsker kun sin Gud at see.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

520. Mit Die seer, o Gud, til dig,
Jeg troer og haaber kun paa dig;
I al min Sorg, i al min Nød,
Til dig jeg raaber, som du bød!

2. Min Sjaletarv, o glem den ei,
Men før mig paa den rette Vej;
Din Sandhed lyse vel for mig,
Da vandrer jeg saa tryggelig!

3. I Haab og Tro lad mig bestaae,
I Kjærlighed lad mig fremgaae,
I Hjertet giv Oprigtighed,
Giv under Korset Taalighed!

4. Belsign Enhver, som ærlig troer,
Og lyder dit det Viisdoms Ord;
Lad mig med dem eendrægtelig
Fremstunde til dit Himmerig!

Mel. Jeg vil min Herre love.

521. I Gud jeg vil mig glæde,
Med ham hver Dag er Fæst,
Blandt Glade tog han Gæde,
Den himmelsendte Gæst;
Hvor Jesus Christus træder
I Høitidsfalen ind,
Der intet Die græder,
Der blegner ingen Kind.

2. Hvor fromme Hjerter glædes,
Gaaer Himmelgæsten ind,
Ei blot hvor Psalmer kvædes

Med fromt opløftet Sind;
 Selv Jordelivets Toner
 Guds Engle glæde kan,
 Den himmelske Forsoner
 Bar Fryd til Sorgens Land.

3. Han, som forædled Vandet
 Til Viin med hellig Haand,
 Bort Glædesvald har blandet
 Med Himmellivets Aand;
 Forklaret har han Livet,
 Dets Sorger og dets Lyst,
 Han har os Glæden givet,
 Som boer i Englebryst.

4. O Jesu, lad vor Glæde
 Indvies dig til Fest,
 Usynlig vær tilstede,
 Du himmelsendte Gæst;
 Saa skal vor Glæde være,
 O Herre, dig til Priis,
 Til dine Engle bære
 Os til dit Paradis!

Met. O Gud, du fromme Gud.

522. Min Gud, mit Gæt og Alt,
 lad Gæt med dig mig blive!
 Saa har jeg nok, saa skal
 mig Intet fra dig rive;
 Alt Andet Intet er,
 naar du mig Alting est,
 Med dig mit Jordeliv
 er mig en Høitidsfest!

Mel. Vor Fader udi Himmerig.

523. Vogt mig, o Gud, at Overmod
Gi i mit Hjerte fæster Rod!

Alt hvad jeg har, det gav du mig,
At det skal bruges viselig,
Men tidt jeg veg fra dine Bud,
Lad det ydmyge mig, min Gud!

2. Om Lykken var mig end saa huld,
Om den mig gav al Jordens Guld,
Om jeg var meer end Andre viis,
Og Hver forkyndte høit min Priis,
Om jeg end blev en Helgen kaldt,
Hvad var det dog, hvad er det Alt!

3. Lær mig, o Gud, med Ydmyghed
At følge min Forlørsers Fjed,
At aldrig af mit Sind det gaaer,
Fra hvem jeg Alting, Alting faaer!
Åh, af mig selv jeg Intet er,
O Gud, mig Synder naadig vær!

Mel. Vor Fader udi Himmerig.

524. Af Kjærlighedens rene Bæld
Oprinder alle Dyders Held,
Thi Kjærligheden ydmyg er,
Sagtmodig, taalig mod Enhver,
Og elsker altid Enighed
Paa Troens Grund, i Aandens Fred.

2. Og vi, som Navn af Christo bær,
Get Begeme med ham vi er,
Vi Alle ved Guds gode Aand

Bør holde fast ved Fredens Baand,
 Vi Alle har et Livsens Haab,
 En Herre og een Tro, een Daab.

3. En Gud jo Fadernavnet bær,
 Som over Alle mægtig er,
 Og ved sin Søn har os gjenløst,
 Ja Kjærlighed ved Nanden øst
 I vore Hjerter rundelig,
 At danne os til Himmerig.

4. Saa bør da derfor Kjærlighed
 I vore Hjerter blive ved,
 Thi alle Sødskende vi er;
 O gid vi sammenknyttes her,
 Saa vi kan Vrens Krone faae,
 Naar vi for Herrens Dom skal staae!

Mel. O Herre, frels mig, døm min Sag.

525. O Jesu, du al Naadens Væld
 Og Kjærlighedens Kilde,
 Som døde for min Syndegjæld
 Og dig ei skaane vilde;
 Giv, jeg min Broder elsker saa,
 At klarligen det kjendes maa,
 Jeg aldrig vil ham ilde!

2. Lad aldrig Falskheds Sødme sig
 Paa mine Læber gyde,
 Lad sagre Ord ei skuffelig
 En giftig Mening pryde;
 Giv, jeg al Sandheds Kilde nær,
 Gud og hver Sjæl kan have kjær,
 Og evig Glæde nyde!

Mel. O Herre, frels mig, døm min Sag.

526. Den Naade, Gud mod os har gjort,
 Os at retfærdiggjøre,
 Den bør vi agte høit og stort
 Og saa i Gjerning føre,
 At Troens Frugter kjendes maae,
 Og vi kan frem i Dyder gaae,
 Hvortil Guds Aand os røre!

2. Gid fromme Børn vi være kan
 Og Verden udelukke,
 Naar til vor Gud og Frelsermand
 I Bønnens Stund vi sukke,
 Saa han os ret til Gine gjør,
 Og Himlens rige Naades Dør
 Vil selv for os oplukke!

3. Vor Nastes Feil vi skjule maae
 Med Kjærlighedens Naabe,
 Og trøstesløs ei lade gaae
 Dem, som vor Hjælp anraabe
 Om Huus og om nødtørftigt Brød,
 Som Frelseren os selv det bød,
 Hvis Naadeløn vi haabe.

4. Gid udi Gjerninger og Ord
 Vi stedse lade kjende,
 At os Guds Aand i Hjertet boer;
 Gid vi som Lys maae brænde,
 Og gid i Dyd vi skinne maae,
 Saa skal Gud Glæde af os faae,
 Nu og foruden Ende!

Mel. Vor Fader udi Himmerig.

527. Hvor heilig skal Guds Kirke staae

Dg for hans Afsyn Unde faae,
 Naar alle Hjerter knyttet er
 Udi eet Sind og een Begjer,
 At elske ham og blive ved
 At vandre frem i Kjærlighed!

2. Hvad er vort Bæsen, om vi ei
 Gaae Kjærligheds den rene Bei,
 Dg broderlig hinanden vil
 Al ærlig Trostak byde til,
 Med sligt et Hjerte og Attraa,
 Som Gud stod hos og saae derpaa!

3. Bort Brede, Skjældsord, daarlig Harm,
 I bør ei huses i den Barm,
 Hvor Gud til Fred og salig Ro
 Vil, hans Betsignelse skal boe;
 Bort derfor Alt, hvad skade kan
 Dg hindre Enigheds Forstand!

4. Gid Tunge, Læber, Sind og Mund
 Dog kunde ret af Hjertens Grund
 Forsage Trædskehed, List og Svig,
 Dg gjøre sig et Himmerig
 I Aandens Enighed og Fred
 Med hvermand i Guds Kjærlighed!

5. Guds Die seer dog al vor Daad,
 Vor Tanke, Paafund, Hjertets Raad;
 De Unde gaae ham ei forbi
 Paa deres Ondskabs skjult Sti,
 Han til de Frommes Beie eer
 Dg Hjælp og Naade dem beteer.

6. Min Sjæl, agt derfo lidet om
 Den Trudsel, Had og Brede, som
 Dig Verdens Børn kan lægge paa,

Den skal saa snart en Bending faae;
Gaf du kun frem paa Fredens Vej,
Og agt al Verdens Tummel ei! —

7. O milde Gud, o gid jeg maa
Mit Hjerte ved dig dannet faae,
At du kan helliges i mig,
Til jeg dig seer i Himmerig,
Hvor: Hellig, Hellig, Hellig! da
Jeg sjunger med Halleluja!

M e l. Vor Fader ubi Himmerig.

528. Hvor seer det ud i Verdens Drk,
Hvor er den suul og kold og mørk,
Had, Brede og Misundelse
Har dækket Verden som en Snee;
Man neppe meer at nævne veed
Den broderlige Kjærlighed.

2. Dog har vor Gud og Fader her
Paa Jorden dem, som har ham kjær;
Det er hans sande Israhel,
Som baade troer og lever vel,
Paa Jorden en forborgen Skat,
Og dog et Lys i Verdens Nat.

3. Og det er ret et Tegn, hvorpaa
De sande Christne kjendes maae,
At de med Brodersind især
Hverandre have hjertekjær;
De Stærke med de Svage gaae,
De Høie med de Ringes staae.

4. Enhver af Jesu faaer sin Kraft,
Som Grenen af sit Vintertræ Safft;
Vel Forskjel er paa Sted og Tid,

Paa hvers Forfarenhed og Flid,
 Dog ere Alle Gæt i Gud
 Og følge Kjarlighedens Bud.

5. I Bygning sættes Steen ved Steen,
 De blive alle som til een,
 De store jævnes med de smaa,
 At de mod Ild og Vand kan staae;
 Saa samles alle Frommes Sind
 Og vies til Guds Tempel ind. —

6. I da, som have Herren kjær,
 Staaer sammen, at staaer sammen nær,
 Forbindes ret i Kjarlighed
 Og tænker paa vor Daabes Ed,
 Og paa hvad Jesus har os sagt
 Og hver især paa Hjerte lagt!

7. O Jesu, du som kom herved,
 At stifte Fred og Kjarlighed,
 Udbred dit Rige vidt og bredt,
 Forbind os Alle ret til Gæt,
 At vi med dig og Dine maae
 Til evig Tid i Samfund staae!

Met. Af Dybsens Nød, o Gud, til dig.

529. Giv, Herre, at paa Livets Vei
 Mig Ordets Lys ledsager,
 Saa jeg min Broders Hjerte ei
 Med Haan og Uret plager,
 Ei skulle da hans Sukke mig
 Med Rette klage an for dig,
 Vor fælles, hulde Fader.

2. Fri mig fra daarligt Selvbehag,
 Fra Hovmod's lede Drømme,

At ei min Broders Sindelag
 Jeg ublid skal bedømme;
 Lad altid rinde mig i Hu,
 Hvad i mit eget Hjerte du
 Tidt seer, du Hjertets Dommer!

3. Og om jeg saae, min Broder gled,
 O giv, jeg da ei synder,
 Ei trykker ham end mere ned,
 Og ei hans Skam forkynnder;
 Lad mig betænke, milde Gud,
 Hvor tidt jeg handled mod dit Bud,
 Og dog vil du mig skaane!

4. Ja, vend mit Hjerte selv til den,
 Hvis Fjendskab mig bedrøver,
 At jeg er uden Skrømt hans Ven
 Og Venskab mod ham øver;
 Og om jeg seer ham stedt i Nød,
 I Trang for Huusly, Klæder, Brød,
 At jeg ham villig hjælper!

5. Al, til det Gode, som jeg vil,
 Min egen Kraft er ringe,
 Gud, du mig give Styrke til,
 At ville og fuldbringe;
 Besjæl med Kjærlighed mit Bryst,
 At jeg adlyder dig med Eyst
 Og elsker mine Brødre!

Me l. Jeg veed et evigt Himmerig.

530. Skal Kjærlighed sin Prøve staae,
 Da maa den til sin Fjende naae;
 At du er mild, naar han er vred,
 Det er en christen Kjærlighed!

2. Vil han dig gjøre Bæe og Spot,
Du skal betale ham med Godt,
Som Jesus, der for Fjender bad,
Da de kun stod og loe derad.

3. At elske dem, der elske dig,
Det kan en Hedning lettelig,
Med Jesu Kjærlighed du kan
Kun elske ret din Avindsmand.

4. Og vil du sige da: jeg kan
Ei elske ret min Avindsmand,
Du viser, at du ei forstaaer,
Hvad Jesu Kjærlighed formaaer.

5. Men siger du: jeg gjerne vil,
Men finder ingen Kraft dertil,
Saa huff, hvor Jesus elsket har,
Ja, elsket dem, hvis Synd han bar!

6. Da bliver Jesu milde Sind
I Sjælen deilig præntet ind,
Og aldrig kan den bittre Aand
Saa mægtig tage Overhaand.

7. Da tændes der en Kjærlighed,
Der luestærkt slaaer Naget ned,
Og drager Sjælen ind til Gud,
Da lære vi det femte Bud.

8. O lad mig hjertensinderlig,
Min fromme Jesu, elske dig
Og til dit Kors mig holde nær,
Saa faaer jeg nok min Fjende kjær!

MeL. Guds Godhed vil vi prise.

531. Dig, Gud, at kalde Fader,
Er sødt for Mennesket,

Men hvo, som Næsten hader,
Har ingen Børneret;
Giv, at i Jesu Fjed
Vi broderlig maae vandre
Og vise mod hverandre
Ufrømtet Kjærlighed!

2. Du selv os sammenbinder
Til Eet paa denne Jord,
Eet Blod i Alle rinder,
Een Aand i Alle boer;
Du hører Alles Raab,
Som Alles blide Herre,
Vi Alle kaldte ere
Til fælles Tro og Haab.

3. O skulde jeg da glemme
Mit Christensamfunds Baand,
Og døve Herrens Stemme
Og lyde Tvedragts Aand?
Nei, om end Vold og Svig
Til bittre Suk mig driver,
Jeg ved din Hjælp tilgiver,
Som du tilgiver mig.

4. Lad Jesu Aand og Lære
Ret hellige min Sjæl,
Lad al min Idræt være,
At fremme Alles Vel!
Jeg da ydmygelig
Skal i hans Fodspor træde,
O, det er salig Glæde,
Det er et Himmerig!

Mel. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

532. Hvor blev Guds Jord et heiligt Sted

At bygge paa, naar Broderfred
 Var overalt at finde;
 Naar Tvedragt maatte mødig gaae
 Fra Huus til Huus, og banke paa,
 Og fik ei Ly derinde!

2. Der klages vel med Suk og Sorg,
 At Lykken ei sin gyldne Borg
 Paa Jorden ret vil bygge;
 Men boer der Fred i Høttens Braa,
 Da slumrer Armod sødt paa Straa,
 Guds Engle den betrygge.

3. See, alle Nattens Stjerner smaa
 Samdrægtelig paa Himlen staae
 Og til hverandre smile;
 O, vandred alle saa i Fred,
 Naar Sorgens Skygger falde ned,
 Da fandt vel Hjertet Hvile!

4. Vei selv mit Hjerte, du min Gud,
 At Fristeren jeg viser ud,
 Naar Bredens Tanker stige;
 Paamind mig om din Kjerlighed,
 Paamind mig, Kristus, om din Fred,
 At jeg maa see Guds Rige!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

533. Vi bede, hjælp os, Jesu Christ, Du vil os jo bønføre, Lad Verden ei ved Magt og List

Til Tvedragt os forføre;
 Lad os med villig Aand
 Hverandre række Haand,
 Og aldrig bryde Fred,
 Lad Broderenighed
 Bestandig blandt os herske!

2. Vi hiiset da og samles skal
 Og Fredens Glæde smage,
 Hvor Salige i Tusindtal
 Os fro blandt sig optage;
 Vi ogsaa samles der
 Med dine Engles Hær;
 O Fryd evindeligt,
 Vi samles skal med dig,
 Med dig, du Fredens Fyrste!

M e l. Far, Verden, far vel.

534. Guds Villie jeg veed,
 Ei over min Brede maa Solen gaae ned;
 Jeg vil i hans Ord, som et skinnende Speil,
 Med Ydmygheds Dje besee mine Feil,
 Saa lukker vel gjerne det hastige Sind
 Forsonlighed ind!

M e l. O Herre, frels mig, dom min Sag.

535. O Gud og Fader, styrk min Sjæl,
 Naar Gjerrighed mig frister!
 Saa let ved den mit sande Held,
 Min Sjælero jeg mister;
 Vee mig, om jeg greb Leilighed,
 At jeg mig Frugt af Næstens Svad
 Ulovligt tilvendte!

2. Med Synd det kom, med Sorg det gaaer,
 Som Nover det adspredes,
 Bedrageren ei lange staaer,
 Hans Fald ham snart beredes;
 Og falder han fra Velstand ned
 I Kummer og i Udselhed,
 Hvad er ham da tilbage?

3. Du, Herre, hver en Tanke seer,
 Som Næstens Ret fornærmer,
 Retfærdige, du aldrig er
 Bedragerens Bestjærmer;
 O skjælv vil jeg for din Dom,
 Om Guds til mig med Uret kom,
 Det skal hos mig ei blive!

4. Vel mig, o Gud, naar mig din Frygt
 Paa rette Veie leder,
 Da skal mit Huus ei vorde bygt
 Paa Uretfærdigheder;
 Da gjør jeg Alle Ret og Skjel,
 Og har i Nøisomhed mit Held,
 Da vil du mig velsigne.

Mel. O store Gud, din Kjærlighed.

536. De Rige byd, at de sig ei
 Af Guld og Sølv hovmode,
 Men paa Barmhjertighedens Wei
 Sig samle varigt Gode;
 Bed Dødens Krav
 De sættes af
 Fra al Huusholdnings Bælde;
 De gaae derned,

Hvor Udsæthed
Og Rigdom lige gjælde.

2. Tænk, Gud dig gav de mange Pund
Til Laans og ei til Gie,
Byg eget Huus paa arvet Grund,
Saa boer du dog til Leie!
Om du var fød
I Rigdoms Skjød
Bed Lykkens Barm opammet,
Gud fordrer Sit,
Hvad er da Dit,
Hvad har du ei annammet?

3. Saa brug da Verden som et Laan
Til Andres Naar at lette,
En skyldig Broder her forskaan,
Gaa ei for strengt i Rette!
Naar Herregunst
Forsvandt som Dunst,
Og Guld kan Intet nytte,
Det bedre var,
I fald du har
En Ben i Armod's Hytte.

Me l. Jesus er mit Liv i Live.

537. Kjærlighed er Lysets Kilde,
Kjærlighed er Livets Rod,
Derfor er Guds Naad saa milde,
Derfor er Guds Aand saa god,
Som vor Frelser har forklaret
Naadens Ord, os aabenbaret,
Som vi føle i Guds Fred
Og det Haab, vi trøstes ved!

2. Kjærlighed er Livets Krone,
 Kjærlighed er Lysets Glands,
 Derfor sidder paa Guds Throne
 Jesus nu med Straalekrands,
 Han, som Lyset er og Livet,
 Har for os sig selv hengivet,
 Bliver i og lever ved
 Guds sin Faders Kjærlighed.

3. Kjærlighed er Lovens Fylde
 Og Fuldkommenhedens Baand,
 Den er hvad vor Gud vi skulde,
 Den er Frugten af hans Aand,
 Derfor med Guds-Kjærligheden
 Vorer op omkap Guds-Freden,
 Vorde kan vi og ved den
 Gæt med Sjælens bedste Ven.

4. Døden, Opstandelsen og det evige Liv.

Mel. Jeg gaar til Døden, hvor jeg gaar.

538. Jeg er, o Gud, din Vandringsmand,
 Hvad bedre kan jeg sige?
 Er Verden mig et fremmed Land,
 Mit Hjem er Engles Rige;
 Er Graven trang og sort,
 Den er dog Himlens Port,
 I Reisedragt, med Vandrestav
 Jeg ganger trøstlig til min Grav.

2. Jeg faaer ei altid gaae imag,

Hvor Lykken er at hente,
Og prøved mangen møisom Dag,
Og fleer der er ivente;
Lad komme, hvad der vil,
Jeg gaaer ad Himlen til!
Saalange jeg paa Veien er,
Jeg maa vel taale dens Besvær.

3. Hvad eren Rigmands Guds og Borg,
At dem jeg vil begjere?
Et Reisetelt, hvor Suk og Sorg
Hos ham vil ogsaa være,
En Tærepenny kun
For Reisens korte Stund!
Hvor stor en Skat ham Lykken gav,
Han lægges fattig i sin Grav.

4. Din Vandringsmand er jeg, o Gud,
Det tør jeg trøstlig sige,
Du fører mig af Røden ud,
Du aabner mig dit Rige;
Min Fjendes, Dødens, Magt
Er Jesu underlagt,
Hvor gram den er, hvor hadst i Sind,
Den lukker mig i Himlen ind.

5. Der finder jeg mit Hvilested,
Der har min Vandring Ende,
Min Reisetav jeg lægger ned,
Jaaer Palmegreen ihænde;
For Jordens Sorg og Savn
Har Himlen intet Ravn,
Var Stien tung, og Veien trang,
Der takker jeg med Frydesang.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

539. Som Morgendug mit Liv henspinder,
Som Strømmen skynder Tiden sig,
Maaskee naar næste Dag oprinder,
Den rinder ikke op for mig;
O hjælp mig, Gud, at hver min Dag
Maa bruges dig til Velbehag!

2. Hvor flygtigt er al jordist Gode,
Selv Ungdom, Styrke, Munterhed!
Maaskee, naar vi det mindst formode,
Til Død og Grav vi segne ned;
O lær mig Alt, at bruge saa,
Som det, der snart skal Ende faae!

3. Gæt er fornødent, dertil ene
Du satte os paa Jorden her!
I Tro og Sandhed dig at tjene
Og vorde gode Menneſker;
O lad hver Dag, som svinder hen,
Beredes mig til Himmelen!

4. Vær hos mig, Fader, Herre, Dommer,
Du kjenner mine Dages Tal,
At Livets Aften, naar den kommer,
Mig uberebet ei finde ſkal;
Og naar du kalder mig herfra,
Forbarm dig, o forbarm dig da!

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

540. Jeg er en fattig Fange,
Og mine Grændſer trange,
Som Strandingsmand paa Ø;
Jeg kan ei Frihed finde,

Før Tiden vil udrinde,
Før Gud mig engang lader døe.

2. O Jesu Christ, du kjære,
Hvad end jeg her skal bære,
Tænk du paa mig tilsidst;
Hvad end jeg her skal friste,
Lad mig dog aldrig miste
Din gyldne Kreskrone hist!

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

541. Savn og Møie

Maae vi døie,
Medens vi paa Jorden boe;
Mens vi lide,
Mens vi stride,
Maae vi ei den sande Ro;
Hvor er Freden da herneliden?
Jesu, kun hos dig er Freden!

2. Synder smerte
Lidt vort Hjerte,
I vort Kjød er ingen Fred;
Og vi bløde
Os tildøde,
Er ei du til Hjælp bered;
Freden daler kun, Forsoner,
Der, hvor du i Hjertet throner!

3. Bittre Pile
Uden Hvile
Sig indtrænge i vor Sjæl;
Du dog skjærmer
Hver, som nærmer
Sig med Tro til Naadens Væld;

Fredens Fylde du har fundet
 Og til os for evig vundet!

4. Had og Jammer
 Tidt os rammer
 Udenfra i Støvet's Land;
 Men ved Troen
 Hjerteroen
 Vi hos dig os hente kan;
 Du i Naade vil bortjage
 Alt, hvad Hjertet her kan plage.

5. Ja, os hisset
 Er forvisset
 Evig Fred i Himlens By;
 Der er Psalmer,
 Der er Palmer,
 Lov og Priis høit over Sky;
 Døbt til dig, vor Gud, vi sukke,
 Fredens Ly du os oplukke!

Mel. Aldrig er jeg uden Naade.

542. Alle vegne, hvor jeg vanker,
 Jeg min Jesum har i Tanker,
 Hvor jeg ligger, sidder, gaaer,
 Efter ham min Længsel staaer.

2. Bort fra Verdens Land at ile,
 Bort fra Møie, hjem til Hvile,
 Er jeg rejsesfærdig til,
 Naar min Herre Jesus vil.

3. Fri fra Sorgen, fri fra Røden,
 Fri fra Synden, fri fra Døden,
 O, hvor jeg vil være glad
 I den gyldne Englestad!

4. Da skal Mund og Hjerte klinge

Dg min Frelser Lovsang bringe,
Salig sjunge Sjælen da
Englenes Halleluja!

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Maade.

543. O Herre Jesu, mit Levnets Lys,
Min eneste Trøst i Nattens Lys,
I Verden er jeg en fremmed Gæst,
Det evige Hjem mig tjener bedst!

2. Som Bægteren længes i Natten her
Mod Himlens deilige Morgenstjør,
Forlænges jeg mod mit Fædreland,
For hvilket dit hellige Blod udrandt.

3. Men Hjertet til Reisen er saare mat,
Min Styrke haver mig reent forladt,
Mit Hjerte raaber og sukker i mig:
Hent snart, o Herre, mig hjem til dig!

4. Dit Kors lad være min Vandringsstav,
Min Ro og Hvile din hellige Grav,
Dit Forbeholdes det rene Liden
Min Kjortel være, saa skjær og fin!

5. Naar Sjæl og Legem da skilles ad,
O Herre, dit Himmerigs Porte oplad,
At skue jeg maa din Sommer blid
Dg love dit Navn til evig Tid!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

544. Der er et saligt Glædens Hjem,
Hvor alle Helgen boe,
Hvor der er evigt Lys og Dag,
|: Dg evig Fred og Ro. :|

2. Der blomstre Paradisets Trær

Dg Arons Mandelstav;
 Men Beien til det Livets Land
 |: Gaaer gjennem Dødens Hav. :|

3. Dg bange sukke Støvets Børn
 Ved Havets vilde Bred:

Åh, gid de tunge Skyer bortdrev,
 |: De mørke Tviol fik Fred! :|

4. Åh, stode vi hvor Moses stod,
 Dg saae til Kanaan,
 Ei Jordans Strøm, ei Dødens Hav
 |: Ds skræmmed fra dets Strand! :|

Mel. D kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

545. At sige Verden ret Farvel,
 I Livets Gry og Livets Kvæld,
 Er lige tungt at nemme;
 Det lærtes aldrig her paa Jord,
 Bar, Jesus, ei du i dit Ord
 Hos os, som du er hjemme!

2. Hvor tidt hos dig end Trøst jeg fandt,
 Naar Hjertet skjalt og Graaden randt
 Dg Verdens Bølger bruste,
 Ved Støvet hanger dog min Sjæl,
 Dg Slangen bider i min Hæl,
 Skjøndt du dens Hoved knuste.

3. O Jesu, Herre, Broder sød,
 Du kjender bedst den bittre Død,
 Du har den overvundet;
 Vor Skabning grandt og kjender du,
 Dg veed, vi alle see med Gru
 Bort Timeglas udrundet!

4. O kom du, som engang, jeg veed,

Du i din Faders Herlighed
 Skal klart dig aabenbare;
 Var det i Gry, var det i Kvæld,
 Jeg skyndte mig med kort Farvel
 I Sky til dig at fare.

5. Men kommer Døden førend du,
 Kom da iløn og kom i Hu,
 Hvor mørkt der er i Graven;
 Omstraal mig, saa jeg glemmer den,
 Salv Diet paa din syge Ben,
 Saa jeg kan see Gudshaven!

6. Kom i den sidste Nattevagt,
 I en af mine Kjæres Dragt,
 Og sæt dig ved min Side;
 Og tal med mig, som Ven med Ven,
 Om hvor vi snart skal sees igjen
 Og glemme al vor Kvide!

7. Kom som du vil! jeg veed det vist,
 Du selv har sagt, at her og hist
 Du kjendes vil paa Røsten,
 Den Røst, hvorved, trods Verdens Larm,
 Os Hjertet brænde kan i Barm
 Og smelte hen i Trøsten.

8. O, lad mig i min sidste Stund
 Det høre af din egen Mund,
 Som Aand og Liv kan tale,
 Hvor godt der i Himmerig,
 Og at du Bolig har til mig
 I dine lyse Sale!

9. Før Døden med en iiskold Haand
 Gjør Skjel imellem Støv og Aand,
 Bortvisfter Hjertets Varme,

Indslumre skal jeg da med Lyst,
 Som Barnet ved sin Moders Bryst,
 I dine Frelserarme!

Egen Melodi.

546. Lær mig, o Skov, at visne glad,
 Som seent i Høst dit gule Blad,
 Et bedre Foraar kommer;
 Der grønt mit Træ skal herligt staae,
 Og sine dybe Rødder slaae
 I Evighedens Sommer!

2. Lær mig, o lille Træksfugl, du,
 At svinge mig med freidig Hu
 Til ubekjendte Strande!
 Naar Alt er Vinter her og Dis,
 Da skal et evigt Paradis
 Mig hisset aabent stande.

3. Lær mig, du lette Sommerfugl,
 At sønderbryde tunge Skjul,
 Som nu min Frihed tvinger!
 En Drm jeg kryber end paa Jord,
 Snart flyve høit med lette Flor
 De gyldne Purpurvinger.

4. Du, som fra Skyn smiler hist,
 Min Herre, Frelser, Jesu Christ,
 Lær mig, at tvinge Sorgen!
 Sving for mig Haabets grønne Flag,
 Langfredag var en bitter Dag,
 Men skøn var Paaskemorgen!

Mel. Min Sjæl og Aand, opmuntre sig.

547. Vær trøstlig, Sjæl, og ængst dig ei

Bed Tanken om den mørke Vej,
Jeg skal engang betræde;
Min Jesus selv har vandret den,
Den fører mig til Himmelen,
Til de Udvalgte Sæde,
Til rene Anders Glæde.

2. Naar Dødens Time drager nær,
Dg nu mit Die brustet er,
Ei Tungen meer sig rører,
Da skal min Jesus mildelig
Med Trøst og Lindring kvæge mig;
Mit stille Suk han hører,
Dg mig til Himlen fører.

3. Han til sin Faders Velbehag
Har eengang udført al vor Sag,
Dg Seier for os vundet,
Han Syndens hele Magt nedslag
Dg Gravens Skrak for os borttog,
Paa ham min Tro er grundet,
Snart jeg har overvundet.

4. Dg da blandt de Fuldendtes Tal
Jeg fro og salig leve skal
I Herlighedens Rige;
Da skal jeg sine meer og meer,
Hvad her kun stykkeviis jeg seer,
Dg der min Dyd tillige
Fra Kraft til Kraft skal stige.

5. Ja, høit min Aand sig hæver da,
Naar Støvet, som jeg iler fra,
Er mig ei meer til Hinder;
Alt høiere jeg svinger mig
O Gud, vor Gud, at skue dig,

Dg saligt Held jeg finder,
Som evigt ei forsvinder!

Mel. O Herre, frels mig, dem min Sag.

548. Naar Tid og Time er forhaand,
At jeg herfra skal fare,
O Jesu Christ, min Frelsermand,
O du mig da bevare!
Min Sjæl befaler jeg til dig,
Forlad, o Herre, ikke mig,
Frels mig af Dødens Snare!

2. Min Synd mig volder Sorrig svar,
Samvittighedens Pile
Mit Hjerter gjennemboret har;
Dog vil jeg ei fortvi'le,
Jeg tænker, Frelser, paa din Død,
Det Kors, hvor du dit Blod udgød,
Mig giver Trøst og Hvile.

3. Jeg af dit Legem er et Lem,
Det trøste kan mit Hjerter,
Til dig, min Gud, jeg kommer hjem
Fra Dødens Bæ og Smerte;
Thi naar jeg døer, saa døer jeg dig,
Et evigt Liv din Død for mig
I Himlen har beredet.

4. Af Graven du opstanden est,
Den ei mit Fængsel bliver,
Din Himmelfart mig trøster meest,
Den Dødens Gru bortdriver;
O, hvor du est, jeg kommer did,
Hos dig er Liv for evig Tid,
Thi døer jeg gjerne! Amen.

Mel. Mig hjertelig nu længes.

549. Jesu, Morgenstjerne

For Jordens ganske Bold,
Dig tjener jeg saa gjerne
Og gi'er mig dig i Bold;
Lys for mig med din Naade,
Naar jeg bortsove skal,
Udløs mig af al Vaade
Til Himmeriges Sal!

Mel. Jesus, Frelser, Saliggjører.

550. Naar min Tunge ikke mere

Sjunge eller bede kan,
O, lad Anden da begjere
Run din Fred, o Frelsermand;
Træd da frem for mine Suk,
Og din Himmeldør opluk
For min Sjæl, som Engle bære
Hjem til evig Fryd og Ære!

2. Hjem til Himmeriges Rige,
Hjem til de Udvalgtes Sal,
Hjem at blive Engles Ege,
Hjem til Kongers Konges Sal,
Hjem til hos min Gud at boe,
Hjem til Paradisets Ro,
Hjem til alle mine Fædre,
Hjem til Jesu Navn at hædre!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

551. Naar Syn og Hørelse forgaaer, Naar ei at tale jeg formaaer,

Naar Ingen her mig hjælpe kan,
Da vær mig nær, min Frelsermand!

2. De onde Aander fra mig driv,
Dg med din Aand hos mig forbliv,
Forkort mig Dødsens Kval og Bæ,
Dg lad mig snart dit Ansigt see!

3. En glad Opstandelse mig giv,
Paa Dommедag min Talsmand bliv,
Dg lad mig i al Evighed
Lovsinge dig for Liv og Fred!

Mel. Jesu, dine dybe Vunder.

552. Naar mit Hoved sig skal høie,
Naar sig løgne Støvet's Baand,
Fader, Fader i det Høie,
D annam da du min Aand!
Som min Frelser vil jeg mig
Overgive, Gud, til dig:
Du vil mig i Naade høre
Dg til evigt Liv mig føre!

Mel. Alt opreist Maanen staaer.

553. Cia, min Sjæl ret inderlig
Sig fryder,
Med Lov og Priis jeg gladelig
Udbryder,
Naar jeg betænker,
Hvad mig Jesus skjenker,
Da han i Naade knuste Dødens Panker.

2. Som Fugl, der venter Morgenstjær
Med Længsel,
Saa sidder jeg i Natten her

I Fængsel;
Min Jesus vende
Snart al min Glende
Til Liv og Salighed foruden Ende!

3. Straal frem, du frydefulde Dag,
Med Fromme,
Paa hvilken Alt saa vel i Dag
Skal komme;
Naar Englesangen
Og naar Harpeklangen
Skal hilse Livets Sol, som er opgangen!

4. Men du, bered mig, Herre Christ,
At vente
Den store Morgen, naar du vift
Vil hente
Fra Taaredalen
Og fra Tordekvale
Mig hjem til Himmerig, til Frydefalen!

Egen Melodi.

554. Naar skal da min Tid faae Ende,
Jeg faae Bod for min Glende?
Briſter dog, I Baand, itu,
Slipper løs omsider nu
Aanden fra sin Fængselsmuur,
Fuglen fra sit trange Buur!

2. Kom kun, Død, du bringer Glæde,
Kom, af kom, jeg er tilrebe,
Luf mit Dje, læg kun ned
Støvet i dets Hvilested;
Rolig Gravens Bolig er,
Kom kun, Død, og læg mig der!

3. Da min Aand vil faae at ſtue
 Naadens Stol i hellig Lue,
 See, hvor Livsens Strømme gaae,
 Paradisets Roſer ſtaaе,
 See Guds Stad i Straalepragt,
 De Udvalgtes ſkønne Dragt.

4. Jeg ved Jeſu Barm ſkal ligge,
 Af hans Naadebæger drikke
 Trøſtens Kilde, Livsens Saft
 Til en evig Sundheds Kraft,
 Iſort Lyſets Klædebon
 Og med Palmegreen i Haand.

5. Da jeg ſkal i Edens Dale
 Høre Himlens Nattergale,
 Da jeg til Guldharpers Klang
 Synge ſkal min Frelſers Sang,
 Høre ſelv det Githarſpil,
 Himles Gjenlyd ſvare til.

6. Naar ſkal da min Tid faae Ende,
 Jeg faae Bod for min Glende?
 Briſter dog, I Vaand, itu,
 Slipper løs omſider nu
 Aanden fra ſin Fængſelsmuur,
 Fuglen fra ſit trange Buur!

Me l. Herre, jeg har handlet ilde.

555. Naar mit Die,
 Træt af Møie,
 Vaadt og mørkt af Taareregner,
 Seer med Længſel
 Fra ſit Fængſel
 Op mod Fredens blide Egn,

O, hvor da min Vee forsvinder,
Saligheden mig omstinner!

2. Jeg fornemmer
Folkestemmer
Bølge hen i Engles Chor;
Lønestrømme

Om mig svømme
Og forkynde: Gud er stor!
O, hvor da min Sjæl kan sige
Glad Farvel til Verdens Rige!

3. Ja, jeg skuer
Livsens Druer,
Paradis, din Frugt alt nær,
Dine søde
Roser møde
Mig nu alt med lifligt Skjær,
Gjennem Tidens tunge Lufte
Kande Evighedens Dufte.

4. Jesu milde,
Du som vilde
Åbne os din Himmel huld,
Åk, vi trænges,
Åk, vi længes
Under Tidens Åstenkuld;
Naar, min Frelser og min Broder,
Seer jeg dig ved Livsens Floder!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

556. Udruft dig, Helt fra Golgatha,
Løst høit dit røde Skjold!
Thi Synd og Død, du seer det — ja,
|; Angribe mig med BOLD! ;|

2. Løst høit dit Glavind i din Harm
Mod dem, som trodse dig,
Nedstyrt dem med en vældig Arm,
|: Fra Lyset og fra mig! :|

3. Da skal jeg, sikker ved din Haand,
Ei frygte Døden meer,
Og glad seer da min frelste Aand
|: Paa sit nedbrudte Leer! :|

Me l. Mig hjertelig nu længes.

557. Met inderlig jeg længes
Imod min Hvilestund,
Fordi mit Hjerte trænges
Og slaaer af Smerte kun;
Min Sjæl vil glad og rolig
Gaae ad den mørke Veie
Til Himmeriges Bolig,
Kom, Jesu, tøv dog ei!

2. Jeg med dit Kors er tegnet
Paa Pande og paa Bryst,
Og af din Kraft omhegnet
I denne sidste Dyst;
Jeg veed en større Glæde,
Naar endt er denne Gang,
Og derfor vil jeg kvæde
En salig Svanesang.

3. Af Jord vel Støvet dækkes,
Og Græsset spirer der,
Men det skal atter vækkes
Af Engles lyse Hær;
O, da vil Christi Hænder
Mig luttre puur og klar,

Saa klar som Stjernen brænder
Og straal'er underbar!

4. Om Verden end vil friste
Og stille for min Sands
De Skatte jeg skal miste,
Det Guld, den Kreskrands;
Jeg agter dog kun ringe
Det skuffelige Spil,
En Skat vil Himlen bringe,
Der er for evig til. —

5. Nu vil jeg ganske hvile
Mig op til Christi Barm,
Der sløves Dødens Pile,
Der lindres Kval og Harm;
Han vil mig ei forsage
Paa denne Ratteragt,
Han vil mit Suk modtage:
Min Gud, det er fuldbragt!

Mel. Mig hjertelig nu længes.

558. Snart Døden mig adskiller
Fra Hustru og fra Smaa,
Derfor min Taare triller,
Naar dem jeg tænker paa;
Dog vil paa Gud jeg bygge
Mit Haab i Jesu Navn,
At i sin Binges Skygge
Han lindrer deres Savn.

2. O, I maae ikke græde,
I dyrebare Smaa!
Selv Spurvens Unger spæde
Hans Mildhed tænker paa;

Han er en tro Beskytter
 For Faderløses Fjed,
 Forladte Enkers Hnytter
 Besøger han med Fred.

3. Gud signe Eder Alle,
 Der var min Vandring's Lyst,
 Lad Sorgen ikke falde
 Saa tungt paa Eders Bryst;
 Lad Troen Eder styrke,
 Det er en stakket Krist,
 Da svinder dette Mørke,
 Da skal vi mødes hist!

Egen Melodi.

559. Gaa nu hen og grav min Grav!
 Jeg er træt, nu vil jeg slumre,
 Lægge ned min Vandring's stav,
 Hvor de sidste Strygger slumre,
 Lægge mig til Hvile ned,
 Fare bort herfra i Fred.

2. Al, i Verden er der koldt,
 Alt dens Lys er kun en Strygge,
 Og hvor dristigt, høit og stolt
 End vi vore Plarer bygge,
 Som en Røg de dog forgaae,
 Himlen kan de aldrig naae.

3. Far da vel, o Jord, jeg vil
 Reise bort fra Savn og Trængsel,
 Bort fra Glædens Gjøglespil,
 Bort fra Sorgens mørke Fængsel,
 Bort fra Strygger og Bedrag
 Gaaer jeg til den klare Dag.

4. Far da vel, det er fuldbragt,
Dagens Sol og Nattens Stjerne!
Snart jeg seer en større Pragt,
Thi jeg reiser til det Fjerne,
Dio, hvor Himlens Stjernekrands
Straaler i en evig Glands.

5. Til min Fader hjem jeg gaaer,
Der er Hvilen sød og rolig,
Og jeg veed det vist, der staaer
Ogsaa mig beredt en Bolig;
Hør mit Suk og gjem min And,
Herre Jesu, i din Haand!

Mel. Paa Gud alene.

560. Nu har jeg vunden,
Og stridt den gode Strid,
Nu Afskedsstunden
Er kommen sød og blid;
Gak til din Hvile,
Min Sjæl, af Verden fjed,
Læg dine Pile
Og Sværd og Bue ned,
Kom nu at ile
Til evig Herlighed!

2. Her har jeg Skjoldet,
Nu Kampens Tid gaaer ud,
Jeg har beholdet
Den sande Tro paa Gud;
Hvor er der tvistet
Om denne dyre Skat,
Hvor har han vristet
Paa Troen Dag og Nat,

Som mig har fristet,
Men nu er bleven mat!

3. Al Priis og Ære

Ta i al Evighed

Vor Fader være,

Som saae i Naade ned,

Og Jesu milde,

Som led den bittre Død,

Guds Aand, som vilde

Os trøste i vor Nød!

Ak, det er silde,

Kom, Livets Morgenrød!

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

561. Nu Gud skee Lov, at Stunden

Er sød og blid oprunden,

Jeg gaaer til Paradis;

Forældre, ei I klage,

Men til min Grav ledsage

Mig hen med Herrens Lov og Priis!

2. Kan Gud vel bedre gjøre,

End mig fra Verden føre,

Der er saa syndefuld?

Den, som ei her har hjemme,

Dens Fjendskab maa fornemme,

Indtil han lægges ned i Muld.

3. Før var jeg Eders Glæde,

Nu sørge I og græde,

Da jeg er vel forvart;

Naar I det ret betragte

Og paa Guds Viisdom agte,

Skal Eders Taare tørres snart.

4. Gud ene Tiden deler,
 Han saarer og han heler,
 Han kjender Smaat og Stort;
 Han intet Ondt bestemte,
 Og intet Godt forglemte,
 Alt, hvad han gjør, er herligt gjort!

5. O, I skal see, jeg træder
 For Gud i hvide Klæder
 Med Livets Krone paa,
 Med Seirens skjønne Palmer,
 Med Himlens Fjendepsalmer,
 For Jesus Eders Barn skal staae!

6. Da skal I Eder fryde
 g i Jer Fryd fortryde,
 At I for mig har grædt;
 I det, som Gud mon ville,
 Jer overgiver stille,
 O, saa gjør han vist Hjertet let!

7. Farvel, Farvel, I Kjære!
 Den Sorg, I nu maa bære,
 Skal endes med Guds Priis;
 Gud Eder selv ledsage,
 Snart skal vi uden Klage
 Hverandre see i Paradis!

Egen Melodi.

562. Stirrer ei i Graven ned
 Med de taarefyldte Blikke,
 Thi i Graven er han ikke,
 Han er hist i Evighed!

2. Taage over Graven gaaer,
 Vi bevare dunkle Minder,

Men vi see kun, hvad der svinder,
Ikke hvad der forestaaer.

3. Ei vi grandste Livet ud,
Naar vi Dødens Nat betragte;
Men vi kan dens Gru foragte,
Har vi sat vor Lid til Gud.

4. Venlig staaer hans Stjernehær,
Gud ei sine Børn forlader,
Hisset har en kjærlig Fader
Mangen Bolig fjern og nær.

5. Bugger Gud dig blid i Arm,
Læg dig rolig da til Hvile,
Dobbelt salig vil du smile,
Naar du vaagner ved hans Barm!

6. Giv ham da den gamle Dragt,
Mens du slumrer under Løvet,
Mens vi stirre ned paa Støvet,
Virker han en ny med Pragt!

Egen Melodi.

**563. Med Sorgen og Klagen hold
Maade,**

Guds Ord lad dig trøste og raade,
Lad Hjertet i Sorgen ei synde,
Bed Døden vi Livet begynde!

2. Vi indsvøbe Liget med Taare,
Og lægge det stille paa Baare;
Men Svøbet og Baaren betyder,
Det slumrer, til Dagen frembryder.

3. Lad Hjerte og Die kun briste,
Og Legemet lægges i Kiste;

Den Time ei borte skal blive,
Da Herren det kalder til Live.

4. Hvad før var al Ynde berøvet
Og blandedes ganske med Støvet,
En lysende Bolig skal være
For Sjælen i Himmerigs Ære.

5. See Kornet i Jorden den sorte,
Det synes saa visselig borte;
Men atter sin Spire det skyder,
I gyldneste Grøde frembryster!

6. O Jord, vi en Gave dig skjenke,
Med Graad i dit Skjød vi den sænke;
En dyrebær Sæd du modtager,
Vi derfor dig kalde Guds Åger!

7. En Sjæl i den Støvhytte boede,
En Sjæl som paa Frelseren troede,
Og længtes med Haab mod det Høie
Med Gud og hans Glæde for Die.

8. Du, Jord, maa nu Legemet gjemme,
Gud vil det dog ikke forglemme,
Men pryde det deiligt med Ære,
Til evig hans Billed at bære!

9. Ja Herre, naar Tiden er omme,
Da kalder du flux dine Fromme
Fra Striden i Verden til Freden,
Fra Hvilen i Graven til Glæden!

Met. Jesus er mit Liv i Live.

564. Sørger ei for dem, der sove
Med Guds Fred i Gravens Skjød!
De paany skal Herren love,
Takke høit for Hvilen sød,

Ja, for Seier over Døden,
 Ungdomsliv i Morgenrøden,
 Høitidsfærd ad Herrens Bei
 Til den Sal, som synker ei.

2. Selv han har os aabenbaret,
 Til de ømme Hjerters Trøst,
 At naar han, i Sky forklaret,
 Skrider frem med Tordenrøst,
 Først han, mens Basunen gjalder,
 Gravens Folk til Lyset kalder,
 Vinker saa fra Mark og By
 Alle Sine op i Sky.

3. Christne, hvilken Morgenrøde,
 Mange mørke Timer værd,
 Naar vi, Levende og Døde,
 Mødes med vor Herre kjær,
 Skal i Himlens Glands og Tre
 Ewig hos vor Frelser vare,
 Love Gud med Englerøst:
 Huffer, det er Herrens Trøst!

Mel. O Herre, frels mig, dom min Sag.

565. Naar vi vort Die lukke til
 I Dødens bittre Stunde,
 Da er forbi al Verdens Spil,
 Og vi skal rolig blunde;
 Vi gaae i Graven ned med Fred,
 Og Støvet har sit Hvilested,
 Hvor der er tyst og stille.

2. Vi saaes, som Frø i Blomsterbed,
 I Herrens Urtegaarde,
 Der lægges vi til Hvile ned

For Vinteren den haarde;
 Men Vaaren kommer, lys og grøn,
 Af Jordens Skjød i Klædning skjøn
 Guds Blomst til Liv udspringer.

3. Naar da en Christen slumrer hen,
 Med Haab vi skulle græde,
 Thi vi skal see ham hist igjen,
 Paa Herrens Dag med Glæde;
 O Herre, hvilken Høitid stor,
 Naar evigt alle Dine boer,
 Hvor der er godt at være!

4. Kom dog, o Jesu, Frelser sød,
 Fri os af al Glende,
 Kom i din Kraft og dræb vor Død
 Og gjør paa Nøden Ende;
 Ledsag os til vort Fædreland,
 Hvor Glæden evig er og sand,
 Og Synd og Suk er borte!

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

566. Naar jeg betænker ret den Stund,
 Da jeg skal heden fare,
 Min Sjæl sig fryder mangelund,
 Som Fugl ved Dagen klare;
 O Dag saa blid,
 Da al min Strid
 Skal faae en salig Ende!
 Til Glæden sød
 I Jesu Skjød
 Jeg gaaer fra min Glende.

2. Cia, min Sjæl, vær frisk og bold,
 Glæd dig i Christ, din Herre!

Thi Døden, som var Syndens Sold,
 Dig nu skal Frelse være;
 Straf var den før,
 Nu er den Dør
 Til Himmels lyse Rige;
 Nu er din Død
 En Søn saa fød,
 Al Sorg med den maa vige.

3. Sorg ei, hvor du skal komme hen,
 Naar du herfra skal vige,
 Dig favner trygt en fuldtro Ven,
 Som dig vil aldrig svige;
 Guds egen Søn
 Gjør for dig Bøn,
 At du skal hos ham blive;
 Sin Fred og Ro
 I Himmelho
 Han ogsaa dig vil give!

4. Et Sovestue er min Grav,
 Mit Legem der skal hvile,
 Paa Dødsdag staae op deraf,
 Derpaa jeg ei tør tvile;
 Mit Støv, gaa ned
 Og hvil i Fred,
 Det Onde lad hense;
 Luk Døren til,
 Naar Gud det vil,
 Du skuer Dagen klare!

5. Thi kan jeg døe saa gladelig
 Og frygter ingen Baade,
 Mit Liv er Kristus visse,
 Og Døden mig en Baade;

Døer jeg end her,
Jeg lever der,
Hvor Livet ret begynder,
Hvor Englechor
Med Glæde stor
Guds Salighed forkynnder!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

567. See, jeg er med blandt deres Tal,
Som engang Vidner være skal,
Naar Stjerners Lys udslukkes;
Jeg vaagner ved Basunens Klang,
Ja, disse Dine skal engang
Bed Verdens Fald oplukkes!
O Syn, Guds Lys
Himlen tænder, Jorden brænder!

Verdens Dommer
Urefuld i Skyen kommer!

2. Men jeg skal ham som Frelser see,
O, nu forsvinder al min Bee,
Nu Dødens sorte Binger
Maae gjerne flaae omkring min Grav,
Det Liv, som Herren Støvet gav,
Ei Død og Grav betvinger!
Kald, Gud, mig ud
Af mit Gjemme! Mig din Stemme

Ei skal skrække,
Men, til evig Fryd opvække!

Mel. Vaagner op, en Stemme byder.

568. Zions Bøgter hæver Røsten:
Vaagn op, nu dæmrer Lys i Østen,

Vaagn op, Guds Stad, Jerusaleml
 Midnatmulm dig ruged over,
 Men Herrens Time flaaer; hvo sover,
 Naar Herligheden straaler frem?
 See, Herren kommer ned,
 Stat op, tag Lampen med,
 Lad den brænde;
 Du Herrens Brud,
 Stat op, gaa ud,
 Han hjem dig fører til din Gud!

2. Og Guds Kirke Stemmen hører,
 En himmelsk Glæde Hjertet rører,
 Den vaagner og staaer freidig op;
 Herren kommer, stor og prægtig,
 Af Naade stærk, af Sandhed mægtig,
 Nu rinder Morgenstjernen op!
 Af kom, du Konge skøn,
 Min Jesu, du Guds Søn,
 Hosanna!
 Vi følge dig
 Til Himmerig,
 At boe i Fred evindelig!

3. Der dig synges Lov og Ære
 Af Mennekers og Engles Høre,
 Fra Evighed til Evighed;
 Hvor Guds Thrones Straaler skinne,
 Hvor blomstrer Livets Træ derinde
 I Paradisets Herlighed;
 Hvad intet Die saae,
 Hvad Tanker aldrig naae,
 Der vi skue;
 Nu, Jord, farvel,

Stig høit, min Sjæl,
Følg Jesum ind til Livsens Væld!

Egen Melodi.

569. Den store hvide Flok, vi see,
Som tusind Bjerger, dækt med Snee,
Med Skov omkring
Af Palme-Sving,
For Thronen: hvo er de?

2. Det er den Helteffare, som
Af hiin den store Trængsel kom,
Og frelst opstod
Bed Jesu Blod
Til Himlens Helligdom!

3. Der holde de nu Kirkegang,
Med uophørlig Jubelklang,
I høien Chor,
Hvor Gud han boer
Blandt alle Engles Sang!

4. Her gif de under stor Foragt,
Men see dem nu i Lysets Pragt,
I Thronens Glands,
Med Livets Krands,
I Himlens Præstedragt!

5. Tidt var de stedt i haarden Nød,
Tidt Taarers Strøm paa Rinden flød;
Men Gud har dem,
Strax de kom hjem,
Afstørret paa sit Skjød!

6. Nu holde de, hvor Liv er bedst,
Hos ham en salig Lovsals Fæst;
Og Jesus selv,

Bed Livets Elv,
Hjemfører Himlens Gæst!

7. Til Lykke, Kæmpe-Samling, ja,
O tusindfold til Lykke da,
At du var her
Saa tro især,
Og drog med Seir herfra!

8. Du har foragtet Verdens Trøst,
Saa lev nu evig vel, og høst,
Hvad du har saaet
Med Suk og Graad,
I alle Engles Lyst!

9. Opløst din Røst, alt er fuldbragt!
Sving Palmen, sjung af himmelsk Magt:
Priis være dig
Evindelig
Vor Gud og Frelser sagt!

Me l. Mig hjertelig nu længes.

570. Min største Hjertens-Glæde
Er mig ny Sommer blid,
Som Gud skal selv berede
For mig til evig Tid;
Naar Verden han med Vre
Omskaber let og snart,
Naar Alt, deri mon være,
Skal vorde puurt og flart.

2. Da Sol og Stjerner alle
Skal faae en Glands saa stor,
Og lade Straaler falde
Med paa den nye Jord,
Med paa det Tempels Stene,

Hvor Gud boer midt udi,
Som flyder der forbi.

3. Da tier hver en Trængsel
Og hver en Klagerøst,
Al Skabningens Forlangsel
Forvandlet er til Enst;
Men omkring Herrens Throne
Med evig Seiersklang
De gyldne Harper tone
Til alle Helgens Sang.

4. Hvad Diet aldrig skued,
Hvad Tanken ei kan naae,
Af Guddomsglands omluet
Skal for Guds Folk da staae;
Løst er hver Livets Gaade,
Thi han, som har os kaldt,
Gud Fader i sin Naade,
Han er i Alle Alt!

5. Saa lader os nu lide
Paa Guds Barmhjertighed,
At vi maae see med Blide
Vor Faders Herlighed!
Thi Arven er os givet,
Og vi med Jesu Christ
Skal fryde os ved Livet
Evindeligen hist!

Amen raabe hver en Tunge,
Amen er min Himmelfang,
Amen skal jeg evig siunge,
Amen blandt Guds Harpers Klang,
Amen! her er Livets Flod!
Amen! af, hvor Gud er god!

Amen! Jesus Christus raade,
Amen er hans Aand og Ord,
Amen er hans Kraft og Raade,
Amen er hans Daab og Bord,
Amen er hans Liv og Ded,
Amen! han har endt vor Nød!

Amen siger nu tilsammen,
Amen, Herren gøre saa,
Amen, Jesu, svar nu Amen!
Amen er dit Segl herpaa,
Amen! siig: kom i min Favn!
Amen! ja, i Herrens Navn!

Almindelig Fortegnelse over Psalmerne.

A.

Nr.	Side
353. Aabnet er vort Kirkeaar	342
280. Aand over Aander, kom ned fra det Høie	279
423. Af Dybsens Nød, o Gud, til dig	402
153. Af Høiheden oprunden er	155
524. Af Kjærlighedens rene Væld . . .	509
115. Afvend fra os, o Herre mild . .	116
316. Af Gud, fra Himlen see her ned	312
396. Af, lader Eder minde	374
173. Af Sandhed, af Gud hjælpe dig	174
425. Af, see til mig i Naade ned . . .	404
18. Af, som en Drøm er Manges Liv	20
418. Af vidste du, som gaaer i Syn- dens Lænke	395
466. Aldrig er jeg uden Vaade	448
3. Alene Gud i Himmerig	4
542. Allevegne, hvor jeg vanfer	526
34. Alting tjener dem til Gode	36
10. Alvidende, dit Die mig ransager	12
311. Alvidende, du kjender nøie	306
Amen raabe hver en Tunge	554
56. Arbeid og bed, saa skal du faae	63
545. At sige Verden ret Farvel	528

B.

39.	Befal du dine Veie.....	41
297.	Behold os, Herre, ved dit Ord	295
86.	Bevar, o Gud, i Nat min Fader og min Moder.....	94
370.	Bevar, o Herre, i vort Sind..	353
234.	Bliv hos os, Mester, Dagen helder	234
104.	Bo hos os, o Gud, i Naade...	108
426.	Bortvend din Brede, Gud, ved vore Sukke	405
488.	Bort, Verden, af mit Sind og Dø	473
470.	Bryd frem, mit Hjertes Trang at lindre	453

C.

222.	Christ stod op af Døde.....	222
7.	Christne, synger høit i Chor...	8
215.	Christus er for mig korsfæstet..	217

D.

167.	Da Døden slog Herodes ned...	169
220.	Dag til Hvile, Dag til Glæde..	220
87.	Dagen gaaer med raske Fjed...	94
80.	Dagen nu sin Afsted tager	88
85.	Dagen skrider, Tiden rinder..	93
79.	Dagen viger og gaaer bort....	87
150.	De hellig tre Konger saa hjertens- glad	152

Nr.		Stde.
381.	De knælede med Ja mod Ja...	362
536.	De Rige byd, at de sig ei....	520
317.	De trodse hardt imod Guds Ord	313
149.	Deilig er den Himmel blaa ...	151
516.	Deilig er Jorden.....	502
395.	Deiligt er Synet og lifligt, hvor Brødrene bygge ..	374
282.	Den christne Kirkes skjønne Navn	280
508.	Den Glæde, Verden giver.....	494
438.	Den Grund, hvorpaa jeg bygger	420
239.	Den Helt, som knuste Dødens Magt	238
442.	Den Idræt, Gud er takkelig...	424
82.	Den lyse Dag forgangen er...	89
59.	Den lyse Tid nu kommer.....	66
75.	Den mørke Nat svandt rolig hen	84
526.	Den Naade, Gud mod os har gjort	511
74.	Den signede Dag med Fryd vi seer	83
519.	Den Sjæl, som Gud i Sandhed kjenner	505
27.	Den, som mig føder, det er Gud, min Herre.....	30
569.	Den store, hvide Flok vi see...	551
436.	Den Tro, som Jesum favner ..	417
154.	Den yndigste Rose er funden..	156
435.	Der er et helligt Bærg.....	415
544.	Der er et saligt Glædens Hjem	527
229.	Der er Sang i Dødningshaven	230
258.	Det er forvist paa Tiden snart	255
348.	Det er Fredens Røst, der lyder	340
376.	Det er fuldbragt! du har det hørt	359

Nr.		Side.
131.	Det er min Trøst, mit Haab, min Vre	132
405.	Det er saa svært, det ene Punkt	383
148.	Det himmelsk klang i Englechor	150
142.	Det kimer nu til Julefest	141
318.	Det lakker nu ad Aften brat . . .	315
60.	Det luster mildt i Høst fra Bel- signelsernes Hjem	68
260.	Det lyder som et Tordenslag . .	256
301.	Det vorde Lys paa viden Jord	297
379.	Dig Alles Fader, Livets Gud .	360
531.	Dig, Gud, at kalde Fader	516
172.	Dig, Jesu, priser jeg af ganske Hjerte	174
68.	Dig, store Gud, skee Vre	76
114.	Dig, store Herre Zebaoth	115
328.	Dig takke vi, o Herre Christ . .	321
366.	Din Aand, o Gud, har ført dit Ord	351
480.	Din Kirke, gode Gud	463
32.	Din Kjærlighed, algode Gud . . .	34
455.	Din Kjærlighed, o Frelser, os forene	435
29.	Din Kraft er i den Svage stærk	31
404.	Din Synd den gør dig blind og lam	382
123.	Dit Lys og Leide du os gav . . .	124
310.	Dit Ord, o Gud, som Duggen kvæger	306
243.	Drag, Jesu, mig	242
477.	Du bange Sjæl, hør Trøstens Bud	460
339.	Du gode Hyrde, lad mig faae . .	332

Nr.		Side.
130.	Du Herre Christ, min Frelser est	130
117.	Du Herre, gav mig mine Kaar	118
377.	Du ledte frem, algode Gud...	359
378.	Du ledte frem, Algodheds Gud	360
106.	Dyb af Kjærlighed	110
410.	Dybe, stille.....	387
67.	Dybt holder Aaret i dets Gang	75

G.

393.	En Gud og Alles Fader.....	372
553.	Gia, min Sjæl ret inderlig....	534
313.	Ei frygte vi for Sorg og Nød	308
399.	Ei Huus, ei Land	377
113.	Ei Hærens Tal gjør seierrig...	115
47.	Ei Livets Kummer, Jordens Møie	53
287.	En Dør sig aabner i vor Daab	286
323.	Enhver, som troer og bliver døbt	318
437.	Er Gud for mig, saa træde ...	418
354.	Et Aar er rundet.....	343
143.	Et Barn er født i Bethlehem..	143
166.	Et helligt Liv, en salig Død ..	168
406.	Et Suf igjennem Verden gaaer	384
31.	Ewige Fader, som kjærlig regjerer	33
450.	Ewighedens Haab og Være	432

H.

324.	Fader, Søn og Helligaand	319
472.	Falder paa dig Modgangs Hede	455
119.	Far nu vel, du kjære Land ...	119

Nr.		Side.
482.	Far Verden, far vel	465
116.	For dig, o Gud, ei gj. Ider Stand	117
369.	For dig, o Gud, vi her fremtræde	353
483.	Forføngeligt er Alt, hvad Verden giver	467
112.	Forfærdes ei, du lille Hob. . . .	114
518.	Forleen mig Kraft, at elske dig	504
46.	Fra Gud vil jeg ei vige.	51
275.	Fra Himlen Herrens Aand nedfoer	273
273.	Fra Himlen kom den Helligaand	270
144.	Fra Himlen høit kom Budskab her	144
314.	Fra Himmelen hid til os ned. .	310
486.	Fra Verden har jeg vendt min Hu	471
300.	Fred til Bod for bittert Savn	296
247.	Fryd dig, du Christi Brud . . .	245
375.	Frygt, min Sjæl, den sande Gud	358
240.	Fuldendt er Naadens store Værk	239

G.

559.	Gaa nu hen og grav min Grav	540
205.	Gaf, under Jesu Kors at staae	209
315.	Giv, Herre, at dit Sandhedsord	311
529.	Giv, Herre, at paa Livets Bei	514
22.	Giv jeg, o Herre, følger dig. .	24
448.	Giv, Jesu Frelser, giv jeg maa	431
	Giv mig, Gud, en Psalmetunge	1
111.	Gjør Alting klart ombord til Slag	113
249.	Gjør Døren høi, gjør Porten vid	247
161.	Glade Junt, deilige Junt	164
250.	Glæd dig, Zion, glæd dig, Jord	248

Nr.		Side.
333.	Gud, du al Godheds Rildevæld	325
408.	Gud, efter dig jeg længes	386
397.	Gud, giv os Lærere, der vil ..	376
246.	Gud har fra Evighed givet sin Søn os til Herre.....	244
479.	Gud Helligaand, du fører.....	461
266.	Gud Helligaand, i Tro os lær	263
278.	Gud Helligaand, vor Trøstermand	277
13.	Gud, hvor er din Godhed stor	15
262.	Gud, naar du byder, skal det stee	258
469.	Guddomsstraale, Himmellue...	452
52.	Guds Godhed vil vi prise....	58
361.	Guds Menighed, yng for vor Skaber iløn.....	349
183.	Guds Naade og Arvaagenhed	183
309.	Guds Ord det er vort Arvegods	305
20.	Guds Priis forkynde Himlene..	22
362.	Guds Riges Fred skal ene....	349
534.	Guds Villie jeg veed	519
36.	Gyd, o Naadens milde Fader..	38

S.

42.	Halleluja, Gud er min Deel...	45
236.	Han er opstanden, store Bud...	236
147.	Han gjennem skabte Himle brød	149
509.	Han skal Kronen bære.....	495
197.	Han, som med et Kys fremtraadte	201
190.	Han staaer paa Randen af sin Grav	192
170.	Han siiger op paa Jordans Bred	172
441.	Held den Mand, som ei vil træde	423

Nr.		Side.
400.	Held os, Kirkeflokkens Lyder.....	379
276.	Helligaand, din Priis udsjunger	274
162.	Her komme, Jesu, dine Smaa.	165
388.	Her mødes alle Veie.....	367
515.	Her vil ties, her vil bies.....	501
355.	Herre Christus, dig til Vre ..	344
43.	Herre Gud, mit Hjertes Glæde	46
427.	Herre, jeg har handlet ilde...	406
449.	Herre Jesu, kom at røre	431
326.	Herre Jesu, som du bød	320
320.	Herren strækker ud sin Arm...	316
164.	Hil dig, Barn i Krypben lagt.	167
359.	Himlen aabnes, Mørket svinder	347
176.	Hvad er det for en Snekke...	177
484.	Hvad gaaer mig Verden an...	468
289.	Hvad kan der times os for Nød	288
14.	Hvert et Lys i Livets Nat...	16
181.	Hvi spørger jeg saa ængstelig..	182
24.	Hvi vil du græmme dig for Livet	26
40.	Hvi vil du saa dig klage.....	43
28.	Hvo er det, som mig kjærlig savner	30
447.	Hvo Jesum med sin Mund be- kjender	430
38.	Hvo ifkun lader Herren raade.	40
403.	Hvo staaer for Paradiset der ..	381
390.	Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.....	369
489.	Hvo vil med til Himmerige...	474
532.	Hvor blev Guds Jord et heiligt Sted	518
527.	Hvor heilig skal Guds Kirke staae	511

Nr.		Side.
475.	Hvor der er Tro paa Gud ...	458
133.	Hvor er en Rædsel, som kan os forsærde.....	133
48.	Hvor Gud mig fører, gaaer jeg glad	54
485.	Hvor har Jordens Glæde.....	470
460.	Hvor kan du dog i Synden lee	442
445.	Hvor kan jeg noksom skjønne paa	428
476.	Hvor naadig er du, milde Fader	459
493.	Hvor lifligt er det dog, at gaae	479
457.	Hvor salig er den lille Flok...	438
177.	Hvor saligt var det Egtepar..	178
528.	Hvor seer det ud i Verdens Drl	513
168.	Hvor stor er dog den Glæde..	170
98.	Hvor svært, naar man er syg og mat	102
459.	Hoordan takke vi vor Herre...	440
108.	Hærskarers Gud, med Ydmyghed	111
121.	Høiløvet være, Gud, dit Navn	121
219.	Hør vor Helligastens Bøn....	220
191.	Hører til, I høie Himle.....	193

I.

420.	I dag er Naadens Tid	397
394.	I dag paa apostolift Viis	372
155.	I denne søde Juletid	157
363.	I dit Tempel møde vi.....	350
225.	I Døden Jesus blundet	224
223.	I Dødens Baand vor Frelser laae	222
502.	I gjennem Nat og Trængsel...	488
510.	I Glands for Herrens Throne staaer	496

Nr.		Side.
391.	J Gravens mørke, taufe Gjemme	371
521.	J Gud jeg vil mig glæde	507
291.	J Herrens Huus er godt at boe	290
126.	J Jesu Navn	126
118.	J Jesu Navn, fra Hjemmets Havn	118
89.	J Jesu Navn gaae vi til Bord	95
495.	J Korsets Skole blev jeg sat .	481
109.	J Krigens vilde Lue	112
392.	J lovligt Kald, i Christen Tro..	371
257.	J Verden er ei Rød saa stor..	254
76.	J Østen stiger Solen op	85
413.	Jeg dig priser, Livets Herre...	390
540.	Jeg er en fattig Fange	524
538.	Jeg er, o Gud, din Vandrings- mand	522
474.	Jeg er rede til at bede	457
458.	Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer	439
499.	Jeg haabe vil, hvordan det gaaer	485
101.	Jeg haver været rank og ung..	105
171.	Jeg kjender ham, hvem jeg har overgivet	173
343.	Jeg kommer, Herre, paa dit Ord	334
263.	Jeg lægges i Jorden i hvile Liin	259
41.	Jeg løfter høit mit Die op...	44
187.	Jeg løfter Sjæl og Die op...	188
424.	Jeg raaber fast, o Herre	403
159.	Jeg som et Barn mig glæde vil	162
465.	Jeg trindt omkring omgiven er	448
285.	Jeg veed et lille Himmerig...	284
433.	Jeg veed paa hvem jeg bygger	413

Nr.		Side.
337.	Jeg vil nu gaae til Herrens Bord	329
417.	Jerusalem, din Afse jeg bestuer	394
350.	Jesu Christ, du gav mig Livet	341
491.	Jesu Christ, du overvandt....	477
245.	Jesu Christ, vi offre dig	243
336.	Jesu, din søde Forening at smage	327
213.	Jesu, dine dybe Vunder.....	215
132.	Jesu, du os give.....	132
125.	Jesu dyrebare Navn	126
254.	Jesu, Guds eenbaarne Søn...	251
308.	Jesu, Herre, lad dit Rige	305
206.	Jesu, i din bittre Kvide.....	211
212.	Jesu, i din Død er Livet.....	214
201.	Jesu, jeg dit Kors vil holde..	206
414.	Jesu, Livets rige Kilde	391
97.	Jesu, naadig dig forbarme....	102
188.	Jesu, store Seiervinder.....	190
432.	Jesus Christus er min Alippe..	412
431.	Jesus Christus er vor Ven ...	411
216.	Jesus er mit Liv i Live.....	218
180.	Jesus græder, Verden leer....	181
233.	Jesus lever, Graven brast	233
299.	Jesus, som iblandt os staaer ..	296
203.	Indhyl dig, Jord, i Sørgeklæder	208
334.	Ingen er saa stor en Synder..	326
195.	Ingen Høihed, ingen Vre ...	198
196.	Ingen paa sin Styrke bygge..	200
513.	Jo større Kors, des bedre Bøn=	
	ner.....	499
163.	Julen har bragt velsignet Bud	166
157.	Julen har Engle-Lyd	161

K.

452.	Kast Mørkets Taagedragt, min Aand	434
286.	Kirken den er et gammelt Huus	285
411.	Kjender du den Livsens Kilde..	388
537.	Kjærlighed er Lysets Kilde....	521
274.	Klar op, min Sjæl, gjør dig bered	272
454.	Kloffen slaaer	435
465.	Kom Helligaand, Gud Herre from	262
330.	Kom, Hjerte, tag dit Regnebræt	322
503.	Kom lad os trøstig vandre ...	489
248.	Kom, Sandheds Konge, Chri- stus kom	246
244.	Kom, store Livets Fyrste, kom..	243
61.	Kommer, Herren at tilbede...	69
325.	Kommer hid kun med de Smaa	319
107.	Kongernes Konge og Herrernes Herre, dig hylder	110
214.	Korsets Død min Jesus døde..	216
439.	Kæmp alvorlig, nu Guds Naade	421

L.

329.	Lad dem, som fik Forældres Navn.....	322
371.	Lad denne Dag, o Gud, vor Gud	353
105.	Lad dit Rige allevegne	108
492.	Lader os med Jesu drage	477

Nr.		Stke.
319.	Lad kun Elementer smelte	315
446.	Led mig, o Gud, paa Dydens Bei	429
327.	Led os, Herre, ved din Haand	321
58.	Lidt kun det baader, at Mesteren Huset opbygger	65
407.	Livsalig er den Tale	385
304.	Lov og Priis og evig Ære . . .	300
500.	Lov og Tak og evig Priis	486
135.	Lov og Tak og evig Ære	136
384.	Lov, Priis og Tak og Ære . . .	364
305.	Lover Gud, I Christne fromme	301
365.	Lover Herren, han er nær	351
141.	Lovet være du, Jesu Christ . . .	140
4.	Lovsyrnger Herren, den evige Konge med Ære	5
255.	Luf Dine op, o Christenhed . . .	252
383.	Lyksalig, hvo som frøgter Gud	363
546.	Lær mig, o Skov, at visne glad	530
373.	Løgnens Fader vi forfage	355

M.

372.	Med Aand og Kraft og Naade vær	355
134.	Med høi og festlig Jubelklang..	134
179.	Med sin Alabasterkrukke	180
563.	Med Sorgen og Klagen hold Naade	541
200.	Med Spottens Rør i fromme Hænder	205
387.	Med Bemød og med Andagt træde	367
322.	Mig længes nu at træde	317

Nr.		Side.
33.	Mig tjene alle Ting til Gavn	35
91.	Milde Fader, Godheds Rod ..	96
16.	Mildhed, Kjærlighed og Glæde	17
30.	Min Bøn jeg sender	32
292.	Min Frelser er min Hyrde god	291
45.	Min Gud befaler jeg min Bei	50
25.	Min Gud, dit Navn jeg prise vil	27
456.	Min Gud, du kaldte mig	436
99.	Min Gud, jeg gammel er og graa	103
522.	Min Gud, mit Eet og Alt ...	508
241.	Min Høitidsfang om Bjerget jeg istemmer	240
178.	Min Jesu, Grund til al vor Lyst	179
127.	Min Jesu, aldrig skal jeg glemme	128
496.	Min Jesu, du min Sjaletrøst.	482
129.	Min Jesus, han er mig Begyn- delse og Ende	129
26.	Min Sjæl, hvi vil du græmmedig	29
237.	Min Sjæl og Aand, opmuntre dig	236
444.	Min Sjæl, om du vil nogen Tid	427
152.	Min Sol, min Lyst, min Glæde	153
124.	Min Stand, det er en Bondes Stand	125
570.	Min største Hjertens Glæde ...	552
218.	Mind, o Jesu, tidt mit Hjerte	220
347.	Mindes vi en fuldtro Ven ...	339
145.	Mit Hjerte altid vauker	145
520.	Mit Die seer, o Gud, til dig..	507
302.	Mørke over Jorden ruger	297
193.	Mørket skjuler Jorderige	196

Nr.

Side.

N.

566.	Naar jeg betænker ret den Stund	547
473.	Naar mig den sidste Ven forlader	456
550.	Naar min Tunge ikke mere ...	533
552.	Naar mit Hoved sig skal bøie..	534
555.	Naar mit Die	536
554.	Naar skal da min Tid faae Ende	535
551.	Naar Syn og Hørelse forgaaer	533
548.	Naar Tid og Time er forhaand	532
494.	Naar Tvivl og Angst omspænde mig	479
428.	Naar vi i største Nød mon staae	407
565.	Naar vi vort Die lukke til ...	546
70.	Nat, Søvn og Leie, far nu vel	78
69.	Natten søger træet sit Hjem ...	77
277.	Naturen holder Pintsefest	275
268.	Nu bede vi den Helligaand ...	264
321.	Nu bør ei Synden mere	316
63.	Nu falmer Skoven trindt om Land	71
561.	Nu Gud fkee Lov, at Stunden	542
12.	Nu har jeg fundet det, jeg grunder	14
560.	Nu har jeg vunden	541
81.	Nu hviler Mark og Enge	88
138.	Nu kom der Bud fra Englechor	138
88.	Nu lukker sig mit Die	95
270.	Nu rinder op vor Pintsefest ..	266
72.	Nu rinder Solen op	80
358.	Nu ringer alle Klokker mod Sky	346

Nr.		Side.
78.	Nu skrider Dagen under	86
6.	Nu takker Alle Gud	8
122.	Nu Tak, min Gud, for fuldbendt Fart	123
57.	Nu titte til hinanden de fagre Blomster smaa	64
77.	Nu vaagne alle Guds Fuglesmaa	85
84.	Nu velan, vær frist tilmode...	92

D.

158.	D Christne, fremfor alle Dage	162
232.	D Christne, føler hellig Glæde	233
182.	D du, de Angergivnes Ben ..	183
412.	D du, min Immanuel	389
338.	D Frelser, til dit Naadebord...	330
96.	D gode Gud, jeg takker dig .	101
23.	D gode Gud og Fader, hør...	25
21.	D gode Gud, vi takke dig	23
382.	D Gud, du har med Faderhaand	362
342.	D Gud, du seer mig og du veed	334
467.	D Gud, Fornuften fatter ei...	449
461.	D Gud, hvor Lidet uden dig .	443
100.	D Gud, hvorlænge skal jeg her	104
185.	D Gud, hvor sørgelig	186
430.	D Gud, min Gud, det bange Hjerte	410
535.	D Gud og Fader, styrk min Sjæl	519
294.	D Gud skee Lov for Naadens Ord	293
53.	D Gud, som Tiden vender ...	53

Nr.		Side.
11.	O Gud, vor Gud, vi prise dig	13
253.	O Held os, at vi kjende dig..	251
267.	O Helligaand, du Skat saa skøn	263
271.	O Helligaand, kom til os ned.	268
272.	O Helligaand, o søde Trøst ..	270
462.	O Helligaand, vor Bistand vær	444
281.	O Herre Christ, dig til os vend	280
307.	O Herre Christ, din Stjerne staaer	304
398.	O Herre, din er Aanden	377
184.	O Herre Gud, din Lære.....	185
543.	O Herre Jesu, mit Levnets Lys	527
478.	O Herre, kommer Sorgens Stund hernede	461
217.	O hjertenskjære Jesu Christ...	219
208.	O, hvor maa min Sjæl bedrøvet	211
345.	O Jesu Christ, hvor er du blid	336
351.	O Jesu Christ, jeg takker dig .	341
374.	O Jesu Christ, saa lød dit Ord	357
525.	O Jesu, du al Naadens Bæld.	510
210.	O Jesu, du saa mangelund ...	213
490.	O Jesu, gaaer du da din Vej.	476
341.	O Jesu, gjør det ved din Aand	334
468.	O Jesu, hør mig for din Død	451
549.	O Jesu, Morgenstjerne	533
175.	O Jesu, Præst i Evighed.....	176
165.	O Jesu, som	167
349.	O Jesu, søde Jesu, dig	341
186.	O Jesu, tag mig med dig op .	187
344.	O Jesu, ved dit Altars Fod ..	335
156.	O Jesu, vor Forsøner	159
514.	O kjære Sjæl, frygt aldrig meer	500

Nr.		Side
221.	O kjæreste Sjæl, op at vaage .	221
211.	O min Jesu, gid jeg kunde ...	214
62.	O priser Herren, alle Mand ..	70
331.	O prøv dig, Hjerte, prøv dig vel	324
230.	O salig Fryd, vor Jesus er opstanden	230
242.	O see med Fryd, du frelste Jord	241
335.	O Sjæl, hvor blev de gode Ord	327
128.	O store Gud, din Kjærlighed..	128
2.	O store Gud, vi love dig	2
298.	O stærke Christe, Menighedens Herre.....	295
415.	O søde Gud, din Kjærlighed ..	392
419.	O vaagner op af Verdens Drømme	396
380.	O Ægtestand	361
451.	Om ret Guds Barn jeg være vil	433
283.	Om Salighed og Glæde	282
19.	Op al den Ting, som Gud har gjort	21
312.	Op alle Folk paa denne Jord .	307
139.	Op, glædes Alle, glædes nu ..	139
5.	Op hver, som Jordens Kreds beboer	7
73.	Op min Sjæl, thi Sol er oppe	82
226.	Op Sjæl, bryd Sønnen af ...	225
421.	Op, Synder, af din Dvale...	399
137.	Op, thi Dagen nu frembryder .	137
224.	Opstanden er den Herre Christ	223
443.	Os alle af det faldne Røn ...	426
512.	Os fører Korsets Smerte	497
192.	Over Redron Jesus træder ...	195

Nr.

Side.

P.

340.	Paa dig jeg tænker, Frelser, nu	332
44.	Paa Gud alene	48
284.	Paa Guds Jerusalem, det ny .	283
202.	Paa sit Kors i Dødsens Smerte	206

R.

256.	Reis op dit Hoved, al Christen-	
	hed	252
557.	Ret inderlig jeg længes	538
198.	Rettens Spiir, det alt er brækket	202
71.	Rind nu op i Jesu Navn	79

S.

160.	Saa frelstes vi fra Synd og	
	Død	164
389.	Saa samles vi til vore Fædre	369
416.	Saa sandt jeg lever, siger Gud	393
481.	Saa vidt som Solens Straaler	
	stige	464
367.	Saa vil vi nu sige hverandre	
	Farvel	352
541.	Savn og Møie	525
199.	See, Herrens Magt gjør Falskhed	
	blind	203
194.	See, hvordan de Jesum slæber	197
102.	See, hvor det godt og lifligt er	106

Nr.		Side.
189.	See, hvor nu Jesus træder...	191
567.	See, jeg er imed blandt deres Tal	549
66.	See, Marken taber nu sin Pragt	74
103.	Send, o Gud, din blide Fred.	107
83.	Sig Maanen langsomt hæver .	90
290.	Sin Menighed har Christus kjær	289
530.	Stal Kjærlighed sin Prøve staae	515
17.	Skjøn Jorden er og rig paa Glæde	19
204.	Skriv dig, Jesu, paa mit Hjerte	209
558.	Snart Døden mig adskiller ...	539
511.	Snart Livet gaaer til Ende...	497
35.	Solen i sin klare Glands.....	37
497.	Som Bølgen harmfuld banker .	483
227.	Som den gyldne Sol frembryder	227
295.	Som Hjerter slaae i Glædens Stund	293
264.	Som Klippen Herrens Løfter staae,	261
386.	Som Markens Blomst henvisner fage	366
539.	Som Morgendug mit Liv hen- svinder	524
429.	Sorrig og Elendighed	408
37.	Sorrig og Glæde de vandre tilhobe	39
95.	Sov nu, mit Barn, saa sødelig	101
464.	Staa fast, min Sjæl, staa fast.	446
463.	Stadig Kamp vort Liv maa være	445
55.	Stemmer Alle op at sjunge ...	62
562.	Stirrer ei i Graven ned	543

Nr.		Side.
9.	Stor er du, Gud! utalte Engles Hære	11
169.	Store Gud og Frelsermand ...	171
471.	Sving dig til Gud, forfagte Sjæl	454
209.	Syng høit, min Sjæl, om Jesu Død	212
140.	Søde Jesu, Davids Rod	140
453.	Søde Jesu, giv mig Naade ...	435
364.	Søde Jesu, vi er her	350
357.	Søndag Morgen fra de Døde.	346
505.	Sørg ei, om end du thynges ..	491
498.	Sørger du endnu, min Sjæl .	484
564.	Sørger ei for dem, der sove ..	545

T.

506.	Taalmodighed jeg beder	491
228.	Tag det sorte Kors fra Graven	229
368.	Tak, Fader, for dit Guddoms Ord	352
136.	Tak for al din Fødsels Glæde.	136
64.	Tak være dig, vor Gud og Fader	72
269.	Talsmand, som paa Jorderige	266
440.	Til dig alene, Jesu Christ	422
8.	Til dig opløste vi vor Bøn ...	9
50.	Til Ende Aaret haster	55
238.	Til Himmels foer den Vrens Drot	237
15.	Til Himlene rækker din Miskund- hed, Gud	17

Nr.		Side.
293.	Til flart Guds Ansigt vi skal see	292
409.	Til Naadens store Andefest ..	387
120.	Trillende Bover og fraadende Bølger.....	120
51.	Træd frem, min Sjæl, paa Aarets Morgen	56

U.

231.	Udbryd, hver Sjæl, i Seierssang	231
556.	Udrust dig, Helt fra Golgatha.	537

B.

356.	Baagn op! med gylden Straale- frands	345
261.	Baagner op, en Stemme lyder	257
504.	Bandrer mellem Liv og Død..	490
174.	Bed Galilæerhavets Bred	175
332.	Bee mig, at jeg saa mangelund	324
49.	Velkommen hid	55
146.	Velkommen igjen, Guds Engle- smaa	147
303.	Vel mødt, I Christne fromme.	298
487.	Verdens Børn har mange Venner	472
235.	Verdens Igjenfødelse	235
533.	Vi bede, hjælp os, Jesu Christ	518
110.	Vi Bølgen pløie helst med Fred	113
296.	Vi med Bedrøvelse tidt efter Jesum lede	294
360.	Vi samles for dit Afsyn her .	348

Nr.		Side.
65.	Vi forrigfulde knæle ned.....	73
92.	Vi takke dig, vor Fader.....	97
279.	Vi troe paa dig, du Hellig Aand	278
1.	Vi troe, vi Alle troe paa Gud	1
523.	Vogt mig, o Gud, at Overmod	509
90.	Vor Dist og Dug er alt bered	96
402.	Vor Fader, du hvis Guddoms- haand	380
259.	Vor Gud, du ene kjender grandt	255
517.	Vor Gud er idel Kjærlighed ..	503
251.	Vor Gud han er saa fast en Borg	249
346.	Vor Herres Jesu Mindefest ...	338
151.	Vor Jesus kan ei noget Herberg finde	153
54.	Vor Sang skal festlig lyde ...	60
422.	Vor Sjæl er dertil født og baaren	401
385.	Vor Tanke bort fra Jorden iler	365
434.	Vor Tro er den Forvisning paa	414
501.	Vor Trængsel, hvor besværlig .	487
288.	Vort Løsen er vor Tro og Daab	287
94.	Vort Maaltid er tilende	100
93.	Vort Maaltid vi beslutte nu ..	98
401.	Vær hegned her med hellig Fred	380
507.	Vær i Korset tro og stille....	492
252.	Vær taffet, Herre, du som slaaer	250
547.	Vær trøstig, Sjæl, og ængst dig ei	530
306.	Vær trøstig, Zion, Jesu Brud	302
352.	Vær velkommen, Herrens Aar.	342

Nr.

Side.

3.

568. Zions Vægter hæver Røsten... 549

M.

207. Engstet under Lovens Brede.. 211

Dplysninger

om

**Psalmerne Oprindelse og Bearbejdelse,
samt om deres Forekomst i de tidligere
danske Kirke-Psalmebøger.**

[Psalmenes Forfatter er betegnet ved fed Skrift, dens Oversætter ved gothisk Skrift, og dens Bearbejder, — som dog kun er nævnt, naar han har havt betydelig Indflydelse paa Psalmen i den Form den her er optaget, — med almindelig Text-Skrift.

Th. betyder Hans Thomissøns Psalmebog (1569).

K. — Ringø's Psalmebog (1699).

P. — Pontoppidan's Psalmebog (1740).

G. — Guldberg's Psalmebog (1778).

E. — Evangelisk-Christelig Psalmebog (1798), med Tillæg (1845).

Af andre Psalmesamlinger ere undertiden anførte:
Udkaarne Psalmer, 1620.

Moltkens Psalmebog, udkommen 1639 og ofte siden.

Holst's, udkommen 1643.

Cassubens, udkommen 1661 og ofte siden.

Wexels Christelige Psalmer, Christiania. 1840.

B. Hjorts, Gamle og Nye Psalmer, 3die Udg. 1843.

D. G. Monrads Evang. Christ. Psbg. Ny Udg. 1854.]

- Nr. Indgangspsalme. Grundtvig.
- 1 — (Luther). Cl. Mortensen. Th. K. P. G.
Bjering. E.
 - 2 — (Ambrosius? Luther). H. Trolle. Th.
K. P. G. E. Grundtvig.
 - 3 — (Græff. Hilarius. Tydsk). Th. K. P.
G. Schønheyder. E.
 - 4 — (Tydsk). P. G. E.
 - 5 — (Tydsk). P. G. E.
 - 6 — (Tydsk). P. G. Kampmann. E.
 - 7 — Fru Boye. G. E.
 - 8 — Brorson. P. G.
 - 9 — Pawels. E.
 - 10 — Fru Boye. G. E.
 - 11 — E.
 - 12 — (Tydsk). Brorson. P. G.
 - 13 — Kampmann. Abrahamson. E.
 - 14 — Werels.
 - 15 — Ingemann.
 - 16 — (Tydsk). Brorson. P.
 - 17 — Zetlik. E.
 - 18 — (Tydsk). Timm.
 - 19 — Brorson. P. G. E.
 - 20 — Kampmann. Abrahamson. E.
 - 21 — (Melancton.) Werels Psbg.
 - 22 — Kingo.
 - 23 — J. Pedersen. K. P. G. E.
 - 24 — (Tydsk). Brorson. P. G.
 - 25 — Kampmann. Abrahamson. E.
 - 26 — (Hans Sachs). Thomissen. Th. K.
P. E.

- Nr.
 27 — Udlaarne Ps. 1620. K. P.
 28 — (Tydsk). P. G. E.
 29 — Boye.
 30 — Frimann. E.
 31 — B. Hjort. E.
 32 — Fru Rasmussen. E.
 33 — Ringo.
 34 — Lund. G. E.
 35 — Hauch.
 36 — Liebenberg. E.
 37 — Ringo.
 38 — (Tydsk). Rostgaard. P. G. E.
 39 — (Tydsk) Stenersen. E.
 40 — (Tydsk). Brunsmand. K. P. G. E.
 41 — Thomisøen. Th. K. P. G. E.
 42 — Fru Boye. G. E.
 43 — Ringo.
 44 — K. P. Storm. E.
 45 — (Tydsk). Hauch.
 46 — (Tydsk). Rasm. K. P. G. Rabbel. E.
 47 — B. Hjort. E.
 48 — (Tydsk). Brorson. Monrads Psbg.
 49 — Ringo.
 50 — Lund. G. E.
 51 — Timm. E.
 52 — (Tydsk). Katholm. Th. K. P. G.
 Grundtvig.
 53 — Brorson.
 54 — B. Hjort. E.
 55 — Frimann? G. E.
 56 — Fru Rasmussen. E.

Nr			
57	—	Ingemann.	75
58	—	Bohe.	76
59	—	(Evensf). Werels Pfbg.	77
60	—	Ingemann.	78
61	—	Zetlik. E.	79
62	—	E.	80
63	—	Grundtvig.	81
64	—	Ramus. E.	82
65	—	E.	83
66	—	Kampmann. E.	84
67	—	Bohe.	85
68	—	Gl. Vers. Werels Pfbg.	86
69	—	Bohe.	87
70	—	Kingo. K.	88
71	—	Kingo. P.	89
72	—	Kingo. P. E.	90
73	—	Kingo. K.	91
74	—	Gl. "Dagvise". Th. Grundtvig.	92
75	—	L. Rothe. E.	93
76	—	Ingemann.	94
77	—	Ingemann.	95
78	—	Gl. Vers. Werels Pfbg.	96
79	—	D. Engelbrets Datter. P.	97
80	—	Kingo. K.	98
81	—	(Thdss). Cassubens Pfbg. P. G. Fr. Hammerich.	99
82	—	H. Sthen. K. P. G. E. Werels Pfbg.	100
83	—	(Thdss). Hauch.	101
84	—	(Thdss). H. Pedersen. K. P. G.	102
85	—	Kingo. K. E.	103

- Nr.
- 86 — Plütten.
 - 87 — Ingemann.
 - 88 — (Thdss). Soersom.
 - 89 — (Thdss). Thomisson. Th.
 - 90 — Ringo.
 - 91 — Ringo. P. G.
 - 92 — E.
 - 93 — Ringo. P. G. E.
 - 94 — (Thdss). Thomisson. Th. Frimann?
E.
 - 95 — (Thdss). Th.
 - 96 — B. Hjort. E.
 - 97 — (Svensk). Werels Pfbg.
 - 98 — (Engelsk). M. Hammerich.
 - 99 — Th. Knudsen Hygom. Th. Inge-
mann.
 - 100 — Ringo? Malling. E.
 - 101 — (Svensk). Bøye.
 - 102 — (Svensk). Werels Pfbg.
 - 103 — Cassubens Pfbg. K. P. G. Bie-
ring. E.
 - 104 — Ringo.
 - 105 — Brorson.
 - 106 — Ingemann.
 - 107 — D. Smith.
 - 108 — B. Hjort. E.
 - 109 — Ringo.
 - 110 — Grundtvig.
 - 111 — Fr. Hammerich.
 - 112 — (Gustav Adolph.) Fr. Hammerich.
 - 113 — Grundtvig.

- Nr.
 114 — Ringo.
 115 — (Tydss). P. G.
 116 — Frimann. E.
 117 — (Svensk) Werels Pfbg.
 118 — S. D. Brunn.
 119 — Frimann. E.
 120 — Bohe.
 121 — Frimann. E.
 122 — Bohe.
 123 — Frimann. E.
 124 — Fr. Hammerich.
 125 — Brorson. P.
 126 — Holsts Pfbg. K. P. G. Abraham-
 son. E.
 127 — Storm. E.
 128 — Ringo. K. P. G.
 129 — (Tydss). Brorson. P. G. E.
 130 — H. Sthen. K. P. G.
 131 — Kampmann. E.
 132 — E.
 133 — Schmidt. E.
 134 — B. Hjort. E.
 135 — Ringo. K. P. G. Malling. E.
 136 — Ringo. K. P. G. E.
 137 — (Tydss). Brorson.
 138 — Ringo. K. P.
 139 — Ringo. K. P. G. E.
 140 — Ringo. K. P. G. Grundtvig.
 141 — (Luther.) Th. K. P. Grundtvig.
 142 — Grundtvig, efter Luther.
 143 — (Latinsk). Th. K. P. Grundtvig.

- Nr.
 144 — (Luther). Th. K. P. E.
 145 — Brorson.
 146 — Grundtvig.
 147 — Fru Bohe. E.
 148 — Grundtvig.
 149 — Grundtvig.
 150 — Gl. Folkesang. P.
 151 — (Tydsk). Brorson. P. G. E.
 152 — Ringo.
 153 — (Tydsk). H. Sthen. K. P. Grundtvig.
 154 — Brorson. P.
 155 — Brorson. P. G. E.
 156 — Kampmann. Abrahamson. E.
 157 — Gl. Psalme. Th. Grundtvig.
 158 — Ramus. E.
 159 — Ingemann. E.
 160 — N. Brun. E.
 161 — Ingemann.
 162 — Brorson.
 163 — Ingemann.
 164 — Fr. Hammerich.
 165 — Ringo. K. P. G. E.
 166 — Brorson.
 167 — Ringo.
 168 — Ringo. K. P. G.
 169 — Ringo K. P. G.
 170 — Bohe E.
 171 — Kampmann. Abrahamson. E.
 172 — (Tydsk.) Brorson, Riber. E.
 173 — Ringo,

Nr.			
174	—	Fr. Hammerich.	141
175	—	Kingo. K. P. G.	141
176	—	Kingo.	141
177	—	Kingo.	141
178	—	Kingo. Monrads Pfbg.	141
179	—	(Græff.) Grundtvig.	141
180	—	Jugemann.	141
181	—	Fru Bohe. Storm. G. E.	141
182	—	Frimann. E.	141
183	—	Kingo.	141
184	—	Kingo.	141
185	—	Kingo.	141
186	—	Heilmann.	141
187	—	Kingo.	141
188	—	Jugemann.	141
189	—	Kingo. K. P. G. E.	141
190	—	Schmidt.	141
191	—	Kingo. K. P. Grundtvig.	141
192	—	Kingo. K. P.	141
193	—	Kingo. K. P.	141
194	—	Kingo. K. P.	141
195	—	Kingo. K. P.	141
196	—	Bohe.	141
197	—	Frimann.	141
198	—	Kingo. K. P.	141
199	—	Bohe.	141
200	—	Bohe.	141
201	—	(Lydff.) Brorson. P. G.	141
202	—	Sporon. G. Riber. E.	141
203	—	Jugemann.	141
204	—	Kingo. K. P.	141

- Nr.
- 205 — Ringo. K. P. G. E.
- 206 — E.
- 207 — E.
- 208 — Frimann. E.
- 209 — (Engelsk). Grundtvig.
- 210 — (Tydsk). P. Abrahamson. E.
- 211 — Ringo. K. P.
- 212 — E.
- 213 — (Tydsk). Arctander. K. P. G. Mal-
ling. E.
- 214 — Plum. E.
- 215 — Boye.
- 216 — (Tydsk). Rostgaard. P. G.
- 217 — Cassubens Psbg. K. P. G.
- 218 — E.
- 219 — (Græsk). Grundtvig.
- 220 — Jngemann.
- 221 — Ringo. K. P. G.
- 222 — (Latinsk). Gl. Psalme (omtales
1532). Th. K. P. Grundtvig.
- 223 — (Luther). Th. K. P. Grundtvig.
- 224 — (Latinsk. Tydsk). Ofvid. K. P.
Grundtvig.
- 225 — (Tydsk). S. Jonæson. K. P. G. E.
- 226 — Ringo. K. P. G. E.
- 227 — Ringo. K. P. G. E.
- 228 — Grundtvig.
- 229 — Fr. Hammerich.
- 230 — (Tydsk). Brorson. P. Malling. E.
- 231 — Jngemann.
- 232 — Ramus. E.

- 233 — N. Brun. E.
 234 — Bohe. E.
 235 — (Latinsk). Grundtvig.
 236 — Fru Bohe. G.
 237 — Ringo. K. P. G. E.
 238 — (Latinsk). Thomissen. Th. K. P.
 Grundtvig.
 239 — Fru Bohe. G. Grundtvig.
 240 — Ingemann.
 241 — N. Brun.
 242 — Bunkeslod. E.
 243 — (Tysk). Brorson. P.
 244 — Frimann. E.
 245 — Kampmann. E.
 246 — Kampmann. E.
 247 — Gl. Psalme (nævnes 1611 som
 gammel). K. P. G. E.
 248 — Bohe.
 249 — (Tysk). Werels Psbg. E.
 250 — Ingemann. E.
 251 — (Luther). Th. K. P. G. E.
 252 — (Tysk). Hauch.
 253 — E. Grundtvig.
 254 — Fru Bohe. G. E.
 255 — Ringo. K. P. G.
 256 — Rier. Th. K. P. Grundtvig.
 257 — Ingemann. E.
 258 — (Tysk.) Resen. K. P.
 259 — Berg.
 260 — N. Brun. E.
 261 — (Svensk). Werels Psbg.
 262 — Frimann. E.

- Nr.
- 263 — Mittel. Th. Hjorts Bfvg.
- 264 — B. Hjort.
- 265 — (Latinsk. Luther.) Th. K. P. Fr.
Hammerich.
- 266 — (Tydsk). S. Jonesen. K. P. G. E.
- 267 — (Tydsk). S. Jonesen. K. P. G. E.
- 268 — (Luther). Cl. Mortensen. Th. K.
P. G. E. Grundtvig.
- 269 — Grundtvig.
- 270 — Ringo. K. P. G. E.
- 271 — (Tydsk). S. Jonesen. K. P. G.
- 272 — (Tydsk). Brorson. P.
- 273 — Grundtvig.
- 274 — Ringo. K. P. G. E.
- 275 — Ingemann.
- 276 — Boye.
- 277 — Boye.
- 278 — Christensen.
- 279 — Boye. E.
- 280 — N. Bruun.
- 281 — (Tydsk). P. G.
- 282 — Thomiøssøn. Th. K. P. Grundtvig.
- 283 — Arrøbo.
- 284 — (Latinsk). Grundtvig
- 285 — Grundtvig.
- 286 — Grundtvig.
- 287 — Grundtvig.
- 288 — Grundtvig.
- 289 — (Tydsk.) Th. K. P. G. Grundtvig.
- 290 — Boye.
- 291 — Oldenburg.

Nr.			
292	—	Arøbo. K. P. G.	— 408
293	—	Grundtvig.	— 408
294	—	Grundtvig.	— 408
295	—	Grundtvig.	— 408
296	—	N. Brunn.	— 408
297	—	(Luther.) Th. K. P.	— 408
298	—	(Tydsk). P. G.	— 408
299	—	N. Brunn.	— 408
300	—	Grundtvig.	— 408
301	—	Oldenburg.	— 408
302	—	Oldenburg.	— 408
303	—	(Tydsk). A. Pedersen. Th. K. P. Grundtvig.	— 408
304	—	N. Brunn. E.	— 408
305	—	Grundtvig.	— 408
306	—	Kingo. K. P.	— 408
307	—	Birkedal.	— 408
308	—	Randrup? E.	— 408
309	—	Grundtvig. E.	— 408
310	—	(Tydsk). Bøye.	— 408
311	—	B. Sjørt. E.	— 408
312	—	Brorson.	— 408
313	—	E.	— 408
314	—	Kingo. K. P. G.	— 408
315	—	E.	— 408
316	—	(Luther). Th. K. P. Wergels?	— 408
317	—	L. Rothe. E.	— 408
318	—	(Tydsk). Grundtvig.	— 408
319	—	Grundtvig.	— 408
320	—	(Engelsk). Grundtvig.	— 408
321	—	Kingo. K. P. G. E.	— 408

- Nr.
 322 — Ringo. P. Grundtvig.
 323 — Ringo. K. P. G. E.
 324 — Frimann. E.
 325 — Grundtvig. E.
 326 — (Thdft). Cimm.
 327 — P. G. E.
 328 — Th. K. P. G.
 329 — E.
 330 — Brorson. P. G. Sjørtis Pfbg.
 331 — Schmidt.
 332 — (Thdft). S. Jonesen. K. P. G. E.
 333 — (Thdft). S. Jonesen. K. P. G.
 334 — E.
 335 — Brorson.
 336 — P. J. Sygom. P. G. E.
 337 — Bohe. E.
 338 — Bohe.
 339 — (Thdft). P.
 340 — Eldre Pfb. Monrads Pfbg.
 341 — Ringo.
 342 — (Thdft). P. G. Malling. E.
 343 — Bondesen.
 344 — Ringo. P.
 345 — Sporon. G. E.
 346 — (Bernhard af Clairvaux). Moltkens
 Pfb. K. P. G. Grundtvig.
 347 — (Engelft). Grundtvig.
 348 — Bohe.
 349 — Ringo. K. P. G.
 350 — (Thdft). B. Kaas. P. Malling. E.
 351 — Kampmann. E.

- Nr.
 352 — Gl. Psalme. Grundtvig.
 353 — Bram-Gad.
 254 — Schmidt.
 355 — Boie.
 356 — Fr. Hammerich.
 357 — Grundtvig. E.
 358 — Ingemann.
 359 — Boie.
 360 — Ramus. E.
 361 — Grundtvig.
 362 — Ringo. K. P. G.
 363 — B. Hjort. E.
 364 — (Thdss). P. G.
 365 — Ingemann.
 366 — Ramus. E. Grundtvig.
 367 — Folkesang.
 368 — Ramus? E.
 369 — Storm? E.
 370 — Bjerling. E.
 371 — N. Brun. E.
 372 — Frimann. E.
 373 — Grundtvig.
 374 — E.
 375 — B. Pedersen. K. P. G. Grundtvig. E.
 376 — Ingemann.
 377 — Fru Boie. G. E.
 378 — Fru Boie. Grundtvig.
 379 — Malling? E. Grundtvig.
 380 — Ringo. K. P. G.
 381 — Fru Boie. G. E. Grundtvig.

- Nr.
 382 — E.
 383 — (J. Høf). P. Palladius. Th. K. P.
 Grundtvig.
 384 — Fru Boye. G. E. Fr. Hammerich.
 385 — Bunkeslod. E.
 386 — Grundtvig.
 387 — Rahbek. E.
 388 — Grundtvig. E.
 389 — Frimann. E.
 390 — (Lydf). Rostgaard. P. G. Storm.
 E.
 391 — Thaarup. E.
 392 — Frimann. E.
 393 — Ingemann.
 394 — Grundtvig.
 395 — Grundtvig.
 396 — Ringo.
 397 — Ramus. E.
 398 — Ingemann.
 399 — Frimann. E.
 400 — Bram-Gad.
 401 — Bram-Gad.
 402 — Fr. Hammerich.
 403 — Brorson. P.
 404 — Mittel. H. Thomassen. Th. K. P.
 405 — Schmidt.
 406 — Oldenburg.
 407 — Oldenburg.
 408 — H. Sthen. K. P. G.
 409 — Ingemann. E.

Nr.			
410	—	Oldeburg.	288
411	—	Timm.	288
412	—	Brorson.	
413	—	Knudsviig. E.	128
414	—	Werels' Pfbg.	
415	—	Kingo. K. P. G.	288
416	—	(Thdss). P. G. E.	288
417	—	N. Brun.	728
418	—	Brorson. P. G. E.	288
419	—	(Thdss). Brorson. P. E.	288
420	—	(Thdss). Brorson. P. G.	288
421	—	Jugemann.	
422	—	(Thdss). Brorson. P. G. E.	108
423	—	(Luther). Cl. Mortensen. Th. K. P. G. E. Hjorts Pfbg.	288
424	—	St. Vile. K. P. G.	108
425	—	Frimann. E.	608
426	—	(Latinst). Moltkens Pfbg. K. P. G. Welhaven. E.	108
427	—	(Thdss). Aegidius. P. E.	288
428	—	(Thdss). Th. K. P. G. E.	288
429	—	Kingo.	208
430	—	Timm. E.	104
431	—	(Thdss). Brorson. P. E.	204
432	—	Boye.	204
433	—	(Thdss). Hauch.	104
434	—	(Thdss). Brorson. P. G. E.	204
435	—	Jugemann.	204
436	—	Brorson.	104
437	—	(Thdss). Brorson. P. G.	204
438	—	(Thdss). Brorson. P. G.	204

- Nr.
 439 — (Thdss). P. Monrads Psbg.
 440 — (Thdss). H. Thomissen. Th. K. P.
 G. E.
 441 — Oldenburg.
 442 — (Thdss). S. Jonassen. K. P. G.
 443 — Fru Vøbe. G. E.
 444 — Ringo. K. P. G. E.
 445 — Ringo. K. P. G.
 446 — Kampmann. E.
 447 — N. Brun.
 448 — P. Malling. E.
 449 — Ringo. K. P. G.
 450 — Ramus. E.
 451 — Ringo. Werels' Psbg.
 452 — Ingemann.
 453 — Ringo. K. P. G. E.
 454 — Ugerbef.
 455 — P. Sjorts Psbg.
 456 — Abrahamson. E.
 457 — Koltsefang.
 458 — Brorson. P. G. E.
 459 — Brorson. P. G. E.
 460 — (Thdss). Brorson. P. G.
 461 — Frimann. E.
 462 — Frimann E.
 463 — L. Rothe. E.
 464 — Brorson.
 465 — Malling. E.
 466 — Ringo.
 467 — (Thdss). Brorson. P. G. E.
 468 — Miffel. H. Thomissen. Th. K. P.

- Nr.
- 469 — (Tndst). Brorson. Hjorts Pfbg.
- 470 — (Tndst) Brorson. P. G. E.
- 471 — (Tndst). P. E.
- 472 — (Tndst). Brorson.
- 473 — Ingemann. E.
- 474 — (Tndst). Brorson.
- 475 — Werels.
- 476 — Liebenberg. E.
- 477 — Boye. E.
- 478 — Ingemann. E.
- 479 — (Tndst). Brorson. P. G.
- 480 — Ringo. P. E. Grundtvig.
- 481 — Boye. E.
- 482 — Ringo. E.
- 483 — P. Hjorts Pfbg.
- 484 — (Tndst.) Koftgaard. P. G. Monrads
Pfbg.
- 485 — Frimann. Hjorts Pfbg.
- 486 — (Tndst). Th. K. P. E.
- 487 — Timm.
- 488 — (Tndst). Brorson. P. G.
- 489 — Brorson. P. G. E.
- 490 — Ringo. K. P. G.
- 491 — Plum? E.
- 492 — (Tndst). Timm.
- 493 — Ringo.
- 494 — Boye.
- 495 — Ringo.
- 496 — Ringo. K. P. G.
- 497 — Boye.
- 498 — (Tndst). Brorson. P. G. E.

- Nr.
 499 — Bohe.
 500 — Ingemann.
 501 — Brorson.
 502 — Ingemann.
 503 — (Tydsk). Schwartzkopf.
 504 — Fr. Hammerich.
 505 — Fr. Hammerich.
 506 — (Tydsk). Brorson. Monrads Psbg.
 507 — (Tydsk). Brorson. P. G.
 508 — Ingemann.
 509 — (Tydsk). Timm.
 510 — Ingemann. E.
 511 — Folkesang. Fr. Hammerich.
 512 — Brorson. Grundtvig.
 513 — (Tydsk). Werels Psbg.
 514 — Ringo. K. P. G. E.
 515 — Brorson. Grundtvig.
 516 — Ingemann.
 517 — Ringo. K. P. G.
 518 — Storm. E.
 519 — (Tydsk). Brorson.
 520 — E.
 521 — Ingemann.
 522 — (Tydsk). Brorson. P. G.
 523 — Frimann. E.
 524 — Ringo. K. P. G.
 525 — Ringo. K. P.
 526 — Ringo. K. P. G.
 527 — Ringo. K. P. G. E.
 528 — Brorson. P. G.
 529 — Frimann. E.

- Nr.
 530 — Brorson, P. G.
 531 — Kampmann. E.
 532 — Bohe.
 533 — P. Abrahamson. E.
 534 — Bohe.
 535 — Frimann. E.
 536 — N. Brnn.
 537 — Grundtvig.
 538 — Bohe.
 539 — Kampmann. E.
 540 — (Kong Erik 14.) Hagen.
 541 — (Tydsk). Bondesen.
 542 — (Tydsk). Brorson.
 543 — Cæsarens Pfbg. K. P. Fr. Hammerich.
 544 — (Engelsk). Fr. Hammerich.
 545 — Grundtvig.
 546 — Ohlenschläger. E.
 547 — Lund. G. E.
 548 — (Tydsk). Thomisson. Th. K. P. G.
 549 — Gl. Vers. Th. K. P. Fr. Hammerich.
 550 — Maur.
 551 — (Tydsk). Katholm. Th. K. P. G. E.
 552 — Frimann. E.
 553 — Ellen Andersdatter. K. P. Fr. Hammerich.
 554 — L. Thurah. P.
 555 — Brorson.
 556 — Ewald.

Nr.

- 557 — (Trydss). Moltkens Pfbg. K. P.
E. Welhaven.
- 558 — (Trydss). Moltkens Pfbg. K. P.
E. Welhaven.
- 559 — (Trydss). Hauch. Fr. Hammerich.
- 560 — Brorson.
- 561 — (Trydss). Brorson.
- 562 — Hauch.
- 563 — (Prudentius). P. Hegelund. Th.
K. P. Werels Pfbg. E.
- 564 — Grundtvig.
- 565 — (Trydss). Thomisson. Th. Werels
Pfbg.
- 566 — N. Pedersen. K. P. E.
- 567 — Fru Boye. G. Werels Pfbg.
- 568 — (Trydss). Landstad.
- 569 — Brorson.
- 570 — (Trydss). H. Sthen. Resen. Fr.
Hammerich.

Slutningspsalme. N. Brorson.

Alphabetisk Liste

over

de ovenfor nævnte danske og norske

Psalme-Forfattere.

Abrahamson, Werner Hans Fred., f. 1744, Kapitain i Artilleriet, død 1812.

Agerbøl, Hans, f. 1798, Præst i Østerhæsing i Fyen.

Andersdatter, Ellen, var formodenlig en Borgers, S. Hansens, Hustru, i Maribo, død 1643.

Arctander, Niels Christensen, Amanuensis hos Biskop Ringo, døde 1701.

Arrøbo, Anders Christensen, f. 1587, Biskop i Bergen, død 1637.

Berg, Hans Broge, f. 1802, Præst i Bisby i Slesvig.

Bille, Steen Jensen, f. 1565, Lensmand over Throndhjem, død 1629.

Birkedal, Vilhelm, f. 1809, Præst i Ryslinge i Fyen.

Bjering, Chr. Henr., f. 1729, Præst i Aastrup paa Falster, død 1804.

Bondesen, Jens Mart. Georg, f. 1812,
Præst i Sorterup i Sjælland.

Bohe, Birgitte Cathrine, f. 1742, gift
med Justitsraad H. Bohe, død 1824.

Bohe, Casp. Johannes, f. 1791, Præst
ved Garnisons Kirke i Kjøbenhavn, død
1853.

Brorson, Hans Adolf, f. 1694, Biskop i
Ribe, død 1764.

Brorson, Nikolai, f. 1690, Sognepræst
til Nikolai Kirke i Kjøbenhavn, død
1757.

Brunsmann, Johan, f. 1637, Præst ved
Bartou Hospital i Kjøbenhavn, død
1707.

Brun, Johan Nordahl, f. 1745, Biskop i
Bergen, død 1816.

Brunn, Svend Olsen, f. i Midten af det
17de Aarhundrede, Præst i Kragerø i
Norge.

Bunkeflod, Hans Chr., f. 1761, Sogne-
præst til St. Hans Kirke i Odense, død
1805.

Christensen, Hans Chr., f. 1796, Præst
i Bregninge og Provst over Wexø.

Engelbretsdatter, Dorteia, f. 1635, gift
med A. L. Hardenbech, Præst ved Dom-
kirken i Bergen, død 1716.

Swald, Johannes, Digteren, f. 1743,
død 1781.

Tørsem, Peter Thun, f. 1777, kongelig
Skuespiller, død 1817.

- Frimann, Claus, f. 1746, Præst i Bergen Stift, død 1829.
- Gad, Chr. Bram, f. 1801, Præst ved Helliggeistes Kirke i Kjøbenhavn, Provst.
- Grundtvig, Nif. Fred. Sev., f. 1783, Præst ved Bartou Hospital i Kjøbenhavn.
- Hagen, Laurits Chr., f. 1808, Præst i Steppinge i Slesvig.
- Hammerich, Peter Fred. Adolf, f. 1809, Præst ved Trinitatis Kirke i Kjøbenhavn.
- Hammerich, Martin Johannes, f. 1811, Bestyrer af Borgerdydsskolen paa Christianshavn.
- Hauch, Johan Carsten, f. 1791, Professor ved Kjøbenhavns Universitet.
- Hegelund, Peder Jensen, f. 1542, Biskop i Ribe, død 1614.
- Heilmann, Peter Chr., f. 1771, Præst i Norge, død 1822.
- Hjort, Victor Chr., f. 1765, Biskop i Ribe, død 1818.
- Hygom, Peder Jakobsen, f. 1692, Biskop i Aarhus, død 1764.
- Hygom, Thomas Knudsen, f. 1503, Præst i Hygom i Slesvig, død 1581.
- Jugemann, Bernh. Sev., f. 1789, Professor ved Sorø Akademi.
- Jonæson, Søren, f. 1656, Domprovst i Roskilde, død 1717.
- Kaas, Birgitte Christ., gift med H. J. Hvitfeld, levede i Begyndelsen af det

18de Aarhundrede.

Kampmann, Hans, f. 1750, Præst i Fa-
rum i Sjælland, død 1828.

Katholm, Rasmus, Præst ved True
Kirke i Kjøbenhavn og Provst, død 1581.

Kingo, Thomas, f. 1634, Biskop i Fyen,
død 1703.

Kier, (Paludan), Søren, ogsaa kaldt Søren
Sriver, var Borgemeister i Kolding,
død 1582.

Kundsviig, Christopher, Præst i Harre-
sted i Sjælland og Provst, død 1806.

Landstad, Magnus Brostrup, f. 1802, Præst
i Frederikshald.

Liebenberg, Mich. Fred., f. 1767, Præst i
Frederiksberg, kongelig Confessionarius,
død 1828.

Lund, Joh. Jakob, f. 1725, Præst i Stege
og Provst, død 1798.

Lütken, Otto Diderik, f. 1793, Præst i Kar-
leby paa Falster.

Mortensen, Claus, (Tøndebinder), første
lutherske Præst i Malmø.

Malling, Ove, f. 1746, Statsminister,
død 1829.

Mikkil, Sognepræst ved St. Albans Kirke
i Odense, i Slutningen af 15de Aarhun-
drede.

Naur, Elias Eskildsen, Professor ved Gym-
nasiet i Odense, død 1728.

Osvid, Peder Mathiesen, kalder sig „Tiende-
mand“ i Throndhjem, levede i Slut-

- ningen af 17de Aarhundrede.
- Oldenburg, Theodor Wilhelm**, fød 1805, Præst i Sorterup i Sjælland, død 1842.
- Pawels, Claus**, f. 1769, Biskop i Bergen, død 1822.
- Palladius, (Blade), Peder**, f. 1503, Biskop i Sjælland, død 1560.
- Pedersen, Arvid**, Præst i St. Jbs paa Bornholm, i Reformationstiden.
- Pedersen, Bertel**, var formodentlig en synst Præst i første Halvdeel af 17de Aarhundrede.
- Pedersen, Hans**, f. 1612, Præst i Steenstrup i Fyen, død 1675.
- Pedersen, Jens**, (Bergendal), f. 1639, Præst i Dalum i Fyen, død 1704.
- Pedersen, Niels**, er maaskee den som Orientalist bekjendte Professor ved Kjøbenhavns Universitet, f. 1601, død 1634.
- Plum, Frederik**, f. 1760, Biskop i Fyen, død 1834.
- Rassu, Hans**, f. 1569, Præst i Malmø, død 1625.
- Rahbet, Knud Lyne**, f. 1760, Professor ved Kjøbenhavns Universitet, død 1830.
- Ramus, Jakob**, f. 1716, Biskop i Fyen, død 1785.
- Randrup, Eggert Christoff.**, f. 1765, Præst i Taagerup paa Lolland, død 1831.
- Rasmussen, Elisabet Margr.**, f. 1751, gift med Præsten i Grevinge i Sjælland. Thom. R., død 1840.

Nesen, Hans Poulsen, f. 1561, Biskop i Sjælland, død 1638.

Rostgaard, Frederik, f. 1671, Oversekretær i Danske Cancelli, død 1745.

Rothe, Tyge, f. 1731, Amtmand i Segeberg, død 1795.

Riber, Hans Wilh., f. 1760, Lærer ved Seminariet paa Blaagaard, død 1796.

Schmidt, Mikael Nielsen, f. 1801, Præst i Østved i Jylland, død 1840.

Smith, Daniel Peter, f. 1782, Præst i Stege og Provst.

Schwarzkopf, E. D., en iøvrigt ubekjendt Mand, levede under Christian den 6tes Regjering.

Schønheyder, Johan Chr., f. 1742, Biskop i Throndhjem, død 1803.

Sporon, Benjamin Georg, f. 1741, Amtmand i Beile, død 1796.

Stenersen, Stener Johannes, f. 1789, Professor ved Universitetet i Christiania, død 1835.

Sthen, Hans Christensen, var Præst i Malmø i sidste Halvdeel af 16de Aarhundrede.

Storm, Edvard, f. 1749, Privatlærer i Kjøbenhavn, død 1794.

Thaarup, Thomas, f. 1749, Lærer for Søladedetterne, død 1821.

Thomissøn, Hans, som samlede vor første almindelige Kirkepsalmebog (1569) f.

- 1532, Sognepræst til Frue Kirke i Kjøbenhavn og Provst, død 1573.
- Thurah, Laurits, f. 1657, Biskop i Ribe, død 1731.
- Timm, Hermann Andreas, f. 1800, Præst i Magleby paa Amager.
- Trolle, Herluf, den berømte Søhelt, er f. 1516, og døde 1565.
- Welhaven, Joh. Sebastian, f. 1807, Professor ved Universitetet i Christiania.
- Wexelø, Wilh. Andreas, f. 1797, Præst i Christiania.
- Zetlik, Jens, f. 1761, Præst i Øretellemarken, død 1821.
- Egidius, (Gjødese), Berthold Christ., f. 1673, Præst i Barmæs i Slesvig, død 1733.
- Ohlenschläger, Adam, f. 1779, Professor ved Kjøbenhavns Universitet, død 1850.
-

Fremmede Forfattere, som ovenfor ere nævnte.

De tre berømte latinske Hymne = Digtere
fra den christelige Oldtid:

Ambrosius, Biskop i Mailand, d. 397.

Hilarius, Biskop i Poitiers i Frankrig, d.
368, og Spanieren

Prudentius, som ogsaa levede sidst i det
4de Aarhundrede.

Fra Middelalderen:

Den fromme Abbed Bernhard af Clair-
vaux i Frankrig, d. 1153, og

Johan Huss, Reformationens bøhmiske
Forløber, brændt 1415 i Costnitz.

Af Reformatorerne:

Mort. Luther, d. 1546, samt hans tro
Medarbejder,

Phil. Melancthon, d. 1560, og deres Sam-
tidige,

Hans Sachs, den berømte tyske Mester-
sanger, d. 1576.

De to svenske Konger:

Eric 14, d. i Fængsel 1577, og hans Bro-
dersøn,

Gustav Adolf, som faldt paa Balpladsen
1632.

Udvalgte Fortællinger

for de første tre bind.

- De tre første bøger i serien: Digtere
 fra den danske Guldalder:
 Himmerland, Biskop i Himmerland, s. 297.
 Himmerland, Biskop i Himmerland i Himmerland, s.
 308, og Himmerland
 Himmerland, som ogsaa læser sig i det
 tre Himmerland.
 De tre Himmerland:
 Den første, Himmerland, Himmerland af Himmerland
 s. 115, og
 Johan Himmerland, Himmerlandens Himmerland
 Himmerland, Himmerland 1115 i Himmerland.
 De tre Himmerland:
 Himmerland, s. 1548, samt Himmerland to
 Himmerland,
 Himmerland, s. 1560, og Himmerland Himmerland.
 Himmerland, Himmerland, Himmerland Himmerland.
 Himmerland, Himmerland, Himmerland Himmerland.
 Himmerland, s. 1576.
 De to første bøger:
 Himmerland, s. 1577, og Himmerland Himmerland.
 Himmerland, Himmerland, Himmerland Himmerland.
 Himmerland, Himmerland, Himmerland Himmerland.
 1833.

Collecter, Epistler

og

E v a n g e l i e r

paa Søn- og Helligdagene

i det ganske Aar,

og

vor Herres Jesu Christi Tidelses
Historie,

der næst

Bønner for og efter Gudstienesten og
aarlige Kirke-Bønner, samt Morgen-
og Aften-Bønner.

Første Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig tilhørligen, og love og prise dig evindeligen, at du satte os arme Menneſter, ſom for Syndens Skyld ſkulde have været under Dødens og Satans Tyranni, din Søn til en Konge, hvilken er en retfærdig og ſagtmodig Konge, og vil formedelt ſin Død gjøre os frie fra vore Synder, og være vor Frelſer, ſom vil redde og hjælpe os imod Døden. Vi bede dig ogſaa, at du formedelt din Hellig Aand vil ſaa oplyſe, ſyre og regiere os, at vi alene kunne holde os til denne retfærdige Konge og Frelſer, og ikke, ſom Verden gjør, forarge os paa hans fattige Skikkelse og foragtede Ord, men formedelt en ſtærk Tro til ham til evig Tid blive ſalige, ved den ſamme din elſkelige Søn, Jeſum Chriſtum vor Hære, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed een ſand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epiftelen ſkriver St. Paulus Apoſtel til
de Romere 13 Cap. 11 V. til Enden.

Og dette beſto mere i Betragtning af Tiden, da Stunden nu er her, at vi ſkulde opſtaa af Sovne; thi vor Frelſe er nu nærmere, end da vi bleve Troende. Natten er fremrykket, og Dagen er kommen nær. Derfor lader os afſlægge Mørkets Gierninger, og iføre Lyſets Naaben; lader os vandre ſtilkeligen, ſom om Dagen, ikke i Graaberi og Druffenſkab, ikke i Loſagtighed og Uærlighed, ikke i ~~Uvind~~ og Uvind; men ifører den Hære

Jesus Christum, og pleier ikke Riødet til at vække Begierlighed.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 21 Cap. 1 V. til 10.

Dg der de kom nær til Jerusalem, og vare komne til Bethphage, ved Oliebierget, da sendte Jesus tvende Disciple, og sagde til dem: Gaaer hen i den By, som ligger for Eder; og strax skulle I finde en Aseninde bunden, og et Føl hos hende; leser dem, og forer dem til mig. Og dersom Noget taler Eder Noget til, da siger, at Herren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem. Men dette skete altsammen, at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten, som siger: Forkyn-der Zions Datter: See, din Konge kommer til dig sagtmødig, og ridende paa et Asen og paa Asenindens Føl. Men Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus befoel dem; og de hentede Aseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem; og han satte sig derpaa. Men de Fleste af Folket bredte deres Klæder paa Veien; Andre huggede Grene af Træerne, og strøede dem paa Veien. Men Folket, som gik foran, og fulgte, raabte og sagde: Hosanna den Davids Sen! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det Høieste!

Anden Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som formedest din Søn aabenbarede os, hvorledes Himmel og Jord

skulle forgaae, og vore Legemer skulle igien opstaae,
 og at vi alle skulle stilles for Dommen! Vi bede
 dig, at du formedest din Hellig Aand vil holde os
 ved dit Ord, og ubi en ret Tro naadeligen vogte
 os for Synd, og bevare os i alle Fristelser, at vi
 ikke skulle besvare vore Hierter med Graadseri og
 Druksenstab og Sorrig for timelig Næring, men altid
 være vaagne og bede, og med en vis og fast Tillid
 til din Naade gladeligen vente din Sønns Tilkom-
 melse, og da formedest ham til evig Tid blive
 salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesum
 Christum, vor Herre, som med dig lever og regie-
 rer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Ewig-
 hed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
 de Romere 15 Cap. 4 B. til 10.

Thi hvadsomhelst tilforn er skrevet, det er
 skrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have
 Haab ved Laalmodighed og Skrifternes Trost.
 Men Laalmodighedens og Trostens Gud give
 Eder at have eet Sind indbyrdes efter Chri-
 stum Jesum, at I eendragtelligens med een Mund
 kunne prise Gud og vor Herres Jesu Christi
 Fader. Derfor antager Eder hverandre, ligesom
 Christus haver antaget sig os, til Guds Ære.
 Jeg siger nemlig, at Jesus Christus er bleven
 Omiskærelsens Tiener for Guds Sanddruheds
 Skyld, til at stadfæste Forjættelserne til Fædrene;
 men at Hedningerne skulle prise Gud for hans
 Barmhertigheds Skyld; som skrevet er: Derfor
 vil jeg belienende dig iblandt Hedningerne, og lov-
 synge dit Navn.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 21 Cap. 25 B. til 37.

(Jesus sagde til sine Disciple:)

Og der skal stee Tegn i Sol og Maane og Stierner; og paa Jorden skulle Folkene angstes i Fortvivelse, naar Havet og Bølgerne bruse; naar Menneskene forsmagte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmelen's Kræfter skulle røres. Og da skulle de see Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed. Men naar disse Ting begynde at stee, da seer op, og opløfter Eder's Hoveder, efterdi Eder's Forløsning stunder til. Og han sagde dem en Lignelse: Seer Figentræet og alle Træer; naar de springe ud, da skionne I af Eder selv, at Sommeren nu er nær. Ligesaa og I, naar I see disse Ting at stee, da kiende I, at Guds Rige er nær. Sandelig siger jeg Eder, at denne Slægt skal ikke forgaae, førend det steer altsammen. Himmelen og Jorden skal forgaae, men mine Ord skulle ingenlunde forgaae. Men vogter Eder, at Eder's Hjerter ikke nogen Tid besværes med Graabseri og Druffenskab og med Sorrig for Næring, og denne Dag skal komme pludselig over Eder. Thi den skal komme som en Snare over alle dem, som boe paa den ganske Jord. Derfor vaager og beider til enhver Tid, at I kunne agtes værdige til at undflye alle disse Ting, som stee skulle, og til at bestaae for Menneskens Søn.

Tredie Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som lod din Son, vor Herre Jesum Christum, vorde Menneſſe, og derfor komme til Verden, at han ſkulde afværge Dævelens Tyranni, og hjælpe os arme Menneſter imod Synden og Døden, og gjøre os til evig Tilſalige! Vi bede dig, at du vil med din Hellig Aand ſaa ſyre og regiere vore Hjerter, at vi ikke ſulle ſee til noget andet end til hans Ord, og derved undſkye al Forargelſe, ſom vor Fornuft viſer os til; paa det vi altid maae findes iblandt den Hob, ſom ikke forarger ſig paa din Son Jesum Christum, men blive formedelſt ham evindelig ſalige, ved den ſamme din elſtelige Son, Jesum Christum, vor Herre, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Enhed, een ſand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epiftelen ſkriver St. Paulus Apoſtel
til de Corinthier 1 Cor. 4 Cap. 1 V. til 6.

Saaledes agte hvert Menneſſe os, ſom Chriſti Tienere og Huuſholdere over Guds Hemmelighed. I Dyrigt udfræves af Huuſholdere, at de maae findes troe. Men mig er det ſaare lidet at dømmes af Eder, eller af en menneſkelig Ret; ja jeg dømmes mig end ikke ſelv. Vel veed jeg Intet med mig ſelv, dog er jeg dermed ikke retſærdiggjort; men Herren er den, ſom mig dømmes. Derfor fordemmer ikke Noget for Tiden, indtil Herren kommer, ſom og ſkal føre til Lyſet det, ſom er ſtiult i Mørket, og aabenbare Hjerternes Raad; da ſkal Hver vedræfses ſin Lov af Gud.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matth. 11 Cap. 2 V. til 11.

Men der Johannes hørte i Fængslet Christi Gierninger, sendte han to af sine Disciple, og lod ham sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en Anden? Og Jesus svarede og sagde til dem: Gaaer hen og forkynder Johannes de Ting, som I høre og see: Blinde see og Halte gaae, Spedalske renses og Døve høre, Døde staae op, og Evangelium prædikes for de Fattige; og salig er den, som ikke forarges paa mig. Men der disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Folket om Johannes: Hvad ere I udgangne i Ørken at skue? et Rør, som bevæges hid og did af Veiret? Eller hvad ere I udgangne at see? et Menneſke iført bløde Klæder? See, de, som bære bløde Klæder, ere i Kongers Huse. Eller hvad ere I udgangne at see? en Prophet? Ja, jeg siger eder, endog langt mere end en Prophet. Thi han er den, om hvem der er skrevet: See, jeg sender min Engel for dit Ansigt, som ſkal berede din Vej for dig.

Fjerde Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Det er tilbørligt, at vi takke dig, at du haver først beredt den naadefulde Daab ved den hellige Døber Johannes, og ladet os ogsaa komme dertil, hvorudi du tilfagde os Syndernes Forladelse, den Hellig Aand og det evige Liv for din Søn, Jesu Christi, Skyld. Vi bede

big: Behold os udi saadan Tilid til din Naade og Barmhertighed, at vi aldrig skulle tvivle paa samme din Tilsigelse, men trøste os dermed i alle Tristelser; og giv os ved din Hellig Aand, at vi kunne bevare os fra Synd og stedse blive i den Ustyldighed, til hvilken vi komme ved Daaben, indtil vi af din Naade maae blive evig salige, formedels den samme din elskelige Son, Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Evighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

**Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Philippenser 4 Cap. 4 B. til 8.**

Glæder Eder i Herren altid; atter siger jeg: Glæder Eder! Eders Sagtmodighed worde vitterlig for alle Menneſker! Herren er nær. Værer ikke bekymrede for Noget, men i alle Ting lader Eders Begieringer fremsæres for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse; og Guds Fred, som overgaaer al Forstand, ſkal bevare Eders Hjerter og Eders Tanker i Christo Jesu.

**Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten
Johannes 1 Cap. 19 B. til 29.**

Dg dette er Johannes Vidnesbyrd, der Jøderne ſendte fra Jerusaleem Præster og Leviter, at de ſkulde ſpørge ham: Hvo er du? Han bekiendte, og nægtede ikke; og bekiendte: Jeg er ikke den Christus. Dg de ſpurgte ham: Hvad da? er du Elias? og han ſagde: Jeg er det ikke; er du den Prophet? og han ſvarede: Nei. Da ſagde de til ham: Hvo er du? at vi kunne give

dem Svar, som have udsendt os; hvad siger du om dig selv? Han sagde: Jeg er hans Røst, som raaber i Ørten: Jevner HErrens Vej, som Propheten Esaias haver sagt. Og de, som vare udsendte, vare af Phariseerne. Og de spurgte ham, og sagde til ham: Hvi døber du da, dersom du ikke er Kristus, ei heller Elias, ei heller den Prophet? Johannes svarede dem og sagde: Jeg døber med Vand, men han staaer midt iblandt Eder, den I ikke kiende. Han er den, som kommer efter mig, hvilken har været for mig, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at opløse. Dette stete i Bethabara paa hiin Side Jordan, hvor Johannes døbte.

Christi Fødsels Dag.

Collect. Fader os alle bede:

HErrre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig for din store Naade og Barmhertighed, at du haver ladet din kære Son annamme vort Kiøb og Blod, og formedelt ham naadeligen hiulpet os fra Synden og den evige Død. Vi bede dig: Dplys vore Hierter med din Hellig Aand, at vi for saadan Naade kunne være taknemmelige, og dermed troste os i al vor Nød og Fristelse, og saa omsider blive evindelig salige formedelt den samme din kære Son, vor HErrre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Æpistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Æbræer 1 Cap. 1 V. til midt i det 5.

Efterat Gud fordem havde talet mange
Gange og paa mange Maader til Fædrene ved

Propheterne, saa haver han i disse sidste Dage talet til os ved Sonnen, hvem han haver sat til en Arving over alle Ting, ved hvem han og haver gjort Verden; hvilken, efterdi han er hans Herligheds Glands og hans Bærens udtrykte Billede, og bærer alle Ting med sin Kraftes Ord, saa gjorde han ved sig selv vore Synders Renselse og satte sig hos Majestædens høire Haand i det Høie; og han er bleven saa meget ypperligere end Englene, som han haver arvet et herligere Navn fremfor dem. Thi til hvilken Engel sagde han nogen Tid: Du er min Son, jeg fødte dig i Dag?

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 2 Cap. 1 V. til 15.

Men det begav sig i de Dage, at en Befaling udgik fra Keiser Augustus, at al Verden skulde skrives i Mandtal. (Denne første Indskrivning skete, der Quirinius var Landsherre i Syrien.) Og alle gif, at lade sig indskrive, hver til sin Stad. Men Joseph gif ogsaa op fra Galilæa fra den Stad Nazareth til Judæa, til Davids Stad, som kaldes Bethlehém (fordi han var af Davids Huus og Slægt), at lade sig indskrive tilligemed Maria, sin trolovede Hustru, som var frugtsommelig. Men det skete, da de vare der, blev Tiden fuldkommet, at hun skulde føde. Og hun fødte sin Son, den Førstefødte, og svøbte ham, og lagde ham i en Krybbe, thi de havde ikke Rum i Herberget. Og der vare Hyrder i den samme Egn, som laae ude paa

Marken, og holdt Nattevagt over deres Hiord. Og see, Herrens Engel stod for dem, og Herrens Klarhed skinnede om dem, og de frygtede saare. Og Engelen sagde til dem: Frygter ikke; thi see, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket. Thi Eder er i Dag en Frelser fød, som er den Herre Christus i Davids Stad. Og det skal være Eder et Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe. Og strax var med Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde: Vere være Gud i det Høieste! og Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed!

Aftensangs = Text paa Juledag skriver
 Evangelisten Lucas 2 Cap. 15 B. til 21.

Og det skete, der Englene fore fra dem til Himmelen, da sagde disse Mennesker, Hyrderne, til hverandre: Lader os dog gaae til Bethlehem, og see det, som Herren haver kundgiort os. Og de kom hastelig og fandt baade Maria og Joseph, og Barnet liggende i Kribben. Men der de havde seet det, kundgjorde de, hvad der var talet til dem om dette Barn. Og Alle, som det hørte, forundrede sig over det, som Hyrderne sagde til dem. Men Maria bevarede alle disse Ord, og overveiede dem i sit Hierte. Og Hyrderne vendte tilbage, prisede og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og seet, efter hvad der var sagt til dem.

St. Stephans Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O evige barmhiertige Gud og himmelske Fader! du, som haver givet den hellige Stephan Naade, at han for dit Ord og din elskede Sønns Skyld blev den første Martyr efter Christi Himmelfart, og med Taalmodighed gjorde Bon for sine Forsølgere! Giv os ogsaa Naade, at vi taalmodigen kunne lide, hvad os tilstiftes efter din guddommelige Villie, og at vi ogsaa kunne elske vore Fjender og Venner, og bede for dem, formedelsø den samme din elskelige Søn, Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Denne hellige Lectie skrives i Apostlernes

Gierninger 6 Cap. 8 V. til Enden og fremdeles

7 Cap. 54 V. til Enden.

Men Stephanus, fuld af Tro og Kraft, gjorde Undergierninger og store Tegn iblandt Folket. Da opstode Nogle af den Synagoge, som kaldes de Frigivnes og de Cyreners og de Alexandrineres, og af dem fra Cilicia og Asia, og tvistede med Stephanus. Og de kunne ikke imodstaae den Viisdom og den Aand, som han talede af. Da bestiftede de hemmeligen Mand, som sagde: Vi have hørt ham tale bespottelige Ord imod Moses og imod Gud. Og de oprørte Folket og de Eldste og Skriftefogede; og de overfaldt ham, og rev ham bort, og ferte ham for Raadet. Og de fremstillede falske Vidner, som sagde: Dette Menneſte lader ikke af at tale bespottelige Ord mod dette hellige Sted og mod Lo-

ven. Thi vi have hørt ham sige, at denne Jesus af Nazareth skal forstyrre dette Sted og forandre de Skikke, som Moses haver overantvordet os. Og alle de, som sadde i Raadet, stirrede paa ham, og de saae hans Ansigt som en Engels Ansigt. Men der de hørte dette, skar det dem i deres Hierte, og de bede Lænderne sammen imod ham. Men som han var fuld af den Hellig Aand, stuede han op imod Himmelen, og saae Guds Herlighed og Jesum, staaende hos Guds høire Haand. Og han sagde: See, jeg seer Himlene aabne, og Menneskens Sen staaende hos Guds høire Haand. Men de raabte med hei Røst, og holdt for deres Dren, og stormede samdrægteligen ind paa ham. Og de stødte ham ud udenfor Staden, og stenede ham; og Vidnerne lagde deres Klæder af ved en ung Mands Fødder, som hedte Saulus. Og de stenede Stephanus, som bad og sagde: HERRE Jesu! annam min Aand! Men han faldt paa Knæ, og raabte med hei Røst: HERRE! tilregn dem ikke denne Synd! Og som han dette sagde, sov han hen.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 23 Cap. 34 B. til Enden.

Derfor, see, jeg sender til Eder Propheete og Bise og Skriftkloge; og Nogle af dem skulle I ihjelslaae og forsfæste, og Nogle af dem skulle I hudstryge i Eders Synagoger, og forfølge dem fra en Stad til en anden; at alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels

Blob indtil Sacharias, Barachias Søn's Blob, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. Sandelig siger jeg Eder, alt dette skal komme over denne Slægt. Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaaer Propheterne, og stener dem, som ere sendte til dig! hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke. See, Eder's Huus skal lades Eder øde. Thi jeg siger Eder: I skulle fra nu af ikke see mig, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

Første Søndag efter Juul.

Collect. Lader os alle bede:

O evige og almægtige Gud! Vi bede dig, at du vil naadelig styre og regiere vore Beie, at vi kunne vandre efter din Villie, og for din elskelige Søn's Skyld vore og forfremmes i et gudeligt Levnet, hvilken med dig lever og regterer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Galater 4 Cap. 1 V. til 8.

Men jeg siger: Saalænge Arvingen er et Barn, er der ingen Forstiel imellem ham og Trællen, endog han er Herre over alt Godsset; men han er under Formyndere og Huusholdere, indtil den af Faderen bestemte Tid. Saaledes

stode og vi, saalænge vi vare Børn, som Trælle under Verdens Børne = Lærdom. Men der Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Son, fød af en Kvinde, fød under Loven, paa det han skulde frikøbe dem, som vare under Loven, at vi skulde faae den sønlige Udkaarelse. Eftersom I da ere Sonner, haver Gud udsendt sin Sønns Aand i Eders Hjerter, som raaber: Abba, Fader! Saa at du ikke længer er Træl, men Son; men er du Son, da er du ogsaa Guds Arving formedelst Christum.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 2 Cap. 33 B. til 41.

Dg Joseph og hans Moder forundrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham. Dg Simeon velsignede dem, og sagde til hans Moder Maria: See, denne er sat Mange i Israel til Fald og Opreisning, og til et Tegn, som imodsiges, (ogsaa din egen Siel skal et Sværd gienemtrænge!) at mange Hjerters Tanker skulle aabenbares. Dg der var en Prophetinde, Anna, Phanaels Datter, af Afers Stamme; hun var meget bedaget, og havde levet syv Aar med sin Mand efter sin Jomfrustand; og var nu en Enke ved fire og firfjendstyve Aar, som ikke veeg fra Templet, tienende Gud med Fasten og Beden Nat og Dag. Dg hun traadte til i den samme Stund og iligemaade prisede Herren, og talede om ham til Alle, som forventede Forløsning i Jerusaleem. Dg der de havde fuldkommet alle

Ting efter Herrens Lov, drog de til Galilæa igen, til deres Stad Nazareth. Men Barnet voxte, og blev stærk i Aanden, fuld med Vidsdom; og Guds Naade var over ham.

Nyt Aars Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O barmhertige, evige Gud, himmelske Fader! som formedelt Omstærelsen vilde give din elskelige Son under Loven, at vi dermed skulde forløses fra Lovens Forbandelse! Giv os din Naade, at vi saa kunne werde deelagtige i samme Forløsning, at vi til evig Tid kunne blive salige formedelt den samme din elskelige Son, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Galater 3 Cap. 23 V. til Enden.

Men sørend Troen kom, bevogtedes vi, indsluttede under Loven, til den Tro, som skulde aabenbares; saa at Loven er vorden vor Tugtemester til Christum, at vi skulde blive rejsfærdiggjorte af Troen. Men nu, Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemesteren. I ere jo alle Guds Born, formedelt Troen i Christo Jesu; thi I, saa mange, som ere døbt til Christum, have iført Christum. Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller Fri; her er ikke Mand eller Kvinde; thi I ere alle Een i Christo Jesu.

Men ere I Christi, da ere I jo Abrahams Sæd,
og Arvinger efter Forfættelsen.

Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Lucas 2 Cap. 21 B.

Og der otte Dage vare fuldkommede, at
Barnet skulde omstares, da blev hans Navn kal-
det Iesus, som det var kaldet af Engelen, før
han blev undfangen i Moders Liv.

Søndag efter Nyt Aars Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! du som lod din
kiære Søn, Iesum Christum, blive fremmed og Ud-
lænding i Egypten for vor Skyld, og førte ham
hiem igien udstødt til hans Fædreland! Vi bede
dig: Giv os din Naade, at vi arme Menneſter,
som ere fremmede og Udlændinge i denne farlige
Verden, maatte snarligen komme hiem til Himmeri-
ges Rige, vort rette Fædreland, der at leve altid
i Herlighed og i Glæde, for din Søn Iesu Christi
Skyld, som med dig lever og regierer i Hellig Aands
Enighed, een sand Gud, fra Ewigbed og til Ewig-
hed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Romere 3 Cap. 19 B. til hen i 22.

Men vi vide, at hvadsomhelst Loven siger,
siger den til dem, som ere under Loven; saa at
hver Mund skal tilstoppes, og al Verden være
skyldig for Gud. Derfor kan intet Kiøb blive

retfærdiggjort for ham ved Lovens Gierninger; thi ved Loven kommer Syndens Erkiendelse. Men nu er uden Loven Guds Retfærdighed aabenbaret, om hvilken er vidnet ved Loven og Propheterne, Guds Retfærdighed ved Jesu Christi Tro, for Alle og over Alle, som troe.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 2 Cap. 19 B. til Enden.

Men der Herodes var død, see, da aabenbaredes Herrens Engel i en Drøm for Joseph i Egypten sigende: Staa op, og tag Barnet og dets Moder, og drag hen til Israels Land, thi de ere døde, som segte efter Barnets Liv. Men han stod op, og tog Barnet og dets Moder, og kom til Israels Land. Men der han hørte, at Archelaus regierede i Judæa, i sin Faders, Herodis Sted, frygtede han at komme derhen; men han blev advaret af Gud i en Drøm, og veeg hen til Galilææ Egne. Og han kom, og boede i en Stad som kaldtes Nazareth, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheterne: Han skal kaldes Nazaræer.

Første Søndag efter Hellig tre Kongers Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som formædelsd din Raade og Betsignelse haver givet os Born og

Lyende! Vi bede dig: Giv os saabanne Hjerter, at vi kunne give dem gode Exempler, hverken forarge dem med Ord eller Gierninger, men holde dem stit- teligen til Kirke, at høre dit salige Ord; og giv dem din Aand og Naade, at saadan Sød kan bære god Frugt, paa det de kunne leve dig til Lov, Ære og Pris og andre Folk til Nytte og Forbedring og Ingen til Forargelse, ved din elskelige Søn, Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og reglerer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Romere 12 Cap. 1 B. til 6.

Desaarsag formaner jeg Eder, Brødre, ved Guds Barmhiertighed, at I fremstille Eders Legemer som et levende, helligt, Gud velbehage- ligt Offer, hvilket er Eders fornuftige Guds- dyrkelse. Og skifter Eder ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede ved Eders Sindss Fornyeelse, at I maa skionne, hvad der er Guds gode og velbehagelige og fuldkomne Villie. Thi formedelst den Naade, som mig er given, siger jeg til Enhver iblandt Eder, at han ikke skal tænke høiere om sig selv, end han bør at tænke, men tænke om sig selv med Betænkksomhed, efter- som Gud tilmaalte Enhver Troens Gave. Thi ligerviis som vi have mange Lemmer paa et Legeme, men alle Lemmer have ikke den samme Gierning; ligesaa ere vi mange eet Legeme i Christo, men Hver for sig ere vi hverandres Lemmer.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 2 Cap. 42 B. til Enden.

Dg der han var tolv Aar gammel, gif de op til Jerusalem efter Høitidens Sædvane. Dg der de havde tilendebragt de Dage, og de drog hjem igien, blev Barnet JEsus i Jerusalem, og Joseph og hans Moder vidste det ikke. Men da de meente, at han var i Reise-Selskabet, kom de en Dags Reise frem, og de ledte efter ham iblandt Slægtninge og Kyndinge. Dg der de ikke fandt ham, gif de tilbage til Jerusalem, og ledte efter ham. Dg det begav sig efter tre Dage, da fandt de hant i Templet sidde midt iblandt Lærerne, hvor han baade hørte dem og adspurgte dem. Men Alle, som ham hørte, forundrede sig saare over hans Forstand og Svar. Dg der de saae ham, bleve de forfarbede; og hans Moder sagde til ham: Søn! hvi gjorde du os dette? See, din Fader og jeg ledte efter dig med Smerte. Dg han sagde til dem: Hvi ledte I efter mig? vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Gierning? Dg de forstode ikke det Ord, som han talede til dem. Dg han drog ned med dem, og kom til Nazareth, og var dem underdanig. Dg hans Moder bevarede alle disse Ord i sit Hierte. Dg JEsus forfremmedes i Viisdom og Alder og Naade hos Gud og Menneffene.

Anden Søndag efter Hellig tre Kongers Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig, at du haver givet os din Naade, og ladet os komme den hellige Ågteskabs Stand, og dermed bevarer os fra Horert og Skierlernet! Vi bede dig: Giv os din Hellig Ånd, som kan regiere os derudi, at vi kunne leve eendragtstigen med hverandre, og ingen Årsag give til Brede og Usamdrægtighed; men at vi kunne leve i Aierlighed og Guefrugtighed, paa det, at om vi blive ikke frie fra Fristelse, vi kunne dog altid fornemme din naadige Hielp, og opfoede vore Born efter din Vilde, og i Tro og Tiltid saaledes fremdrage vort Levnet her paa Jorden, at vi kunne blive til evig Tid salige, formedelst din Søn, Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Ånds Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Romere 12 Cap. 6 V. til hen i det 16.

Men efterdi vi have adskillige Naade - Gaver, efter den Naade som er given os; enten vi have Prophetiens Gave, da lader os bruge den i Forhold til vor Tro; eller vi have et Embede, da lader os tage vare paa Embedet; eller om Nogen lærer, paa Lærdommen, eller om Nogen formaner, paa Formanelsen; den, som uddeler, gjøre det med Redelighed; den, som er Forstander, være det med Iver; den, som gjør Barmhertighed, gjøre det med Glæde. Aierligheden

vare uden Skæmt; haver Afsty til det Onde, hanger fast ved det Gode; varer hverandre inderlig hengivne i broderlig Kierlighed; forekommer hverandre med Erbødighed; varer ikke lunkne i Ederes Iver; varer brændende i Aanden; tiener Herren; varer glade i Haabet, taalmodige i Trængslen, varagtige i Bønnen. Antager Eder de Helliges Nødtørstighed; laaner gierne Huus. Velsigner dem, som Eder forfølge; velsigner og forbander ikke. Glæder Eder med de Glade, og græder med de Grædende. Haver eet Sind imod hverandre; trakter ikke efter høie Ting, men holder Eder til de Lave.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Johannes 2 Cap. 1 V. til 12.

Dg paa den tredie Dag var et Bryllup i Cana i Galilæa; og Jesu Moder var der. Men ogsaa Jesus og hans Disciple vare budne til Brylluppet. Dg der de fattedes Viin, sagde Jesu Moder til ham: De have ikke Viin. Jesus sagde til hende: Kvinde! hvad vil du mig? Min Time er endnu ikke kommen. Hans Moder sagde til Tjenerne: Hvad som han siger Eder, det gjører. Men der vare sex Vandkar af Steen, satte efter Jædernes Renselses Skif, som holdt hvert to eller tre Maader. Jesus sagde til dem: Fylder Vandkarrene med Vand! og de fyldte dem indtil det Øverste. Dg han sagde til dem: Dser nu og bærer til Røgemeesteren! og de bære det til ham. Men der Re-

gemesteren smagede Vandet, som var bleven Viin, (og vidste ikke, hvorfra det kom, men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det) kaldte Kogemesteren Brudgommen, og sagde til ham: Hvert Menneſke ſætter forſt den gode Viin frem, og naar de ere blevene drukne, da den ringere; du haver forvaret den gode Viin indtil nu. Denne Begyndelſe paa ſine Tegn gjorde Jeſus i Cana udi Galilæa og aabenbarede ſin Herlighed; og hans Disciple troede paa ham.

Tredie Søndag efter Hellig tre Kongers Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O almagtige, evige Gud! Vi bede dig, at du naabeligen ville ſee til vor Eſtræbelighed, og udbrælle din vældige Haand til at beſtirme os imod vore Fiender, formedelſt Jeſum Chriſtum, din Søn, vor Herre, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een ſand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epiftelen ſkriver St. Paulus Apoſtel til de Romere 12 Cap. fra midt i 16 V. til Enden.

Mener Eder ſelv ikke kloge. Betaler ikke Noget Ondt for Ondt. Beſlitter Eder paa hvad der er godt for alle Menneſters Naſyn. Derſom det er muligt, da haver Fred med alle Menneſter, ſaavidt det ſtaaer til Eder. Hævner Eder ikke ſelv, I Elſkelige! men giver Straffen Tid; thi der er ſkrevet: Hævnen hører mig til; jeg vil

betale, siger Herren. Dersom du din Fiende
hungrer, giv ham Mad; dersom han tørster, giv
ham Drikke; thi naar du det gior, samler du
gloende Kul paa hans Hoved. Lad dig ikke
overvinde af det Onde, men overvind det Onde
med det Gode.

**Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Matthæus 8 Cap. 1 V. til 14.**

Men der han gik ned af Bierget, fulgte ham
meget Folk. Og see, en Spedalsk kom, saldt
ned for ham og sagde: HErre! om du vil, saa
kan du rense mig. Og JEsus udtrakke Haan-
den, rørte ved ham, og sagde: Jeg vil, worde
reen! og hans Spedalskhed blev strax renset.
Og JEsus sagde til ham: See til, at du siger
Ingen det, men gik hen, betee dig selv for Præ-
sten og offre den Gave, som Moses haver besa-
let, dem til et Vidnesbyrd. Men der JEsus gik
ind i Capernaum, traadte en Hovedsmand til
ham, bad ham, og sagde: HErre! min Dreng lig-
ger hiemme værktbruden, og pineß svarligen. Og
JEsus sagde til ham: Jeg vil komme og hel-
brede ham. Og Hovedsmanden svarede og sagde:
HErre! jeg er ikke værd, at du skal gaae ind under
mit Tag, men sliig issun et Ord, saa bliver min
Diener helbredet. Thi jeg er og et Menneße,
som staaer under Dyrighed, og haver Strids-
mænd under mig; og siger jeg til denne: Gak!
saa gaaer han; og til den anden: Kom! saa
kommer han; og til min Diener: Gior det! saa
gior han det. Men der JEsus det hørte, for-

undrede han sig, og sagde til dem, som fulgte: Sandelig siger jeg Eder, end ikke i Israel haver jeg fundet saadan Tro. Men jeg siger Eder, at Mange skulle komme fra Øster og Vester, og sidde tilbords med Abraham og Isaa og Jakob i Himmeriges Rige. Men Rigets Born skulle udkastes i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. Og Jesus sagde til Høvedsmanden: Gaf hør, og dig stee, som du troede! Og hans Dreng blev helbredet i den samme Time.

Fjerde Søndag efter Hellig tre Kongers Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som af dit fabelrige og gode Raad stikker dine Born her paa Jorden under Korsen, og lader komme adskillig Storm over os, at dæmpe Synden med, og øve os i Troen, Haabet og idelige Bønner! Vi bede dig, at du vil forbarne dig over os, og forskaffe os naadelig Hjelp i alle vore Fristelser og Nød, saa at vi kunne kende din Naade og faderlige Bistand, og med alle Hellige love og prise dig til evig Tid, formedelst din kære Søn, vor Herre Jesus Kristus, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Romere 13 Cap. 8 V. til 11.

Bliwer Ingen Noget skyldige, uden dette, at elste hverandre; thi hvo som elster den Anden,

haver opfyldt Loven. Thi det: du skal ikke bedrive Hoer; du skal ikke ihjelslaae; du skal ikke stiale; du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd; du skal ikke begiere; og om der er noget andet Bud, det befattes som i een Hovedsum i dette Ord: Du skal elske Din Næste som dig selv. Kierligheden gjør Næsten ikke Ondt; derfor er Kierligheden Lovens Fylde.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 8 Cap. 23 B. til 28.

Dg Jesus gif i Skibet, og hans Disciple fulgte ham. Dg see, der blev en stor Storm paa Seen, saa at Skibet stultes af Belgerne; men han sov. Dg hans Disciple gif til ham, vakte ham op, og sagde: Herre, frels os! vi for-gaae. Dg han sagde til dem: Hvi ere I frygt-agtige, I lidet troende? Da stod han op, og truede Veirene og Seen, og det blev ganske blif-stille. Men Menneffene forundrede sig og sagde: Hvo er dog denne, at baade Veirene og Seen ere ham lydige?

Femte Søndag efter Hellig tre Kongers Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig, at du haver saaet den gode Sæd, dit hellige Ord, i vore Hierter. Vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand lade denne Sæd blive levende i os og bære Frugt, og bevare os fra den onde Fiende, at han saær ikke Alintet deriblandt! Bevar os fra lo-

delig Trygghed, og hjælp os i allehaande Fristelser, indtil vi blive evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum, vor HErre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

**Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Colossenser 3 Cap. 12 V. til 18.**

Saa iserer Eder da, som Guds Udvalgte, Hellige og Elste, inderlig Barmhertighed, Godhed, Idmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, saa I fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom Nogen haver Klagemaal imod Nogen; ligesom og Christus tilgav Eder, saaledes og I. Men fremsfor alt dette iserer Eder Kierligheden, thi denne er Fuldkommenhedens Baand. Og Guds Fred seire i Eders Hjerter; til hvilken I og ere kaldte i eet Legeme; og varer taknemmelige. Lader Christi Ord hve rigeligen iblandt Eder i al Wiisdom, saa I lære og paamine hverandre med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, idet I syngende yndeligen i Eders Hjerter for HErren. Og Alt, hvad I giøre i Ord eller i Handling, det giører Alt i den HErres Jesu Navn, takkende Gud og Faderen for medelst ham.

**Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Matthæus 13 Cap. 24 V. til 31.**

JEsus fremsatte en anden Vignelse for dem, og sagde: Himmeriges Rige lignes ved et Menneske, som saaede god Sæd i sin Ager. Men der Følkene sov, kom hans Fiende, og saaede

Klinter iblandt Hveden, og gif bort. Men der Groden vorte, og bar Frugt, da lod ogsaa Klinten sig tilsyne. Men Huusbondens Tienere kom frem og sagde til ham: Herre, saaede du ikke god Sæd i din Ager? hvorsfra haver den da Klinten? Han sagde til dem: Det haver et fiendsk Menneſte gjort. Da sagde Tienerne til ham: Vil du da, at vi ſhulle gaae hen, og luge den af. Men han sagde: Nei, paa det I ikke ſhulle tillige med den rykke Hveden op, naar I luge Klinten af. Lader dem begge vore tilſammen indtil Høſten; og i Høſtens Tid vil jeg ſige til Høſtfolkene: Samler forſt Klinten tilſammen, og binder den i Knipper, at opbrænde den; men ſamlar Hveden i min Lade.

Siette Søndag efter Hellig tre Kongers Dag.

Det ſceer undertiden, dog ſeldent, at der falder og den ſette Søndag imellem Hellig tre Kongers Dag og Septuagesima. Derfor, naar det ſceer, da maa man bruge den Collect og Epistel og det Evangelium, ſom falder paa den 27 Søndag efter Trinitatis, fordi der falder da ikke ſaamange Søndage imellem Trinitatis og Advent.

Søndagen Septuagesima.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmeſke Fader! du, ſom formedelſt dit ſalige Ord talbede os i din Vtingaard! Vi bede dig: Giv os din Hellig Aand i vore Hjertier,

at vi kunne i din Visingaard stifteligen arbejde, og vogte os fra Synd og al Forargelse, rette os horsommeligen efter dit Ord og Villie, og sætte alt vort Haab alene paa din Naade, som du saa rigeligen haver bevilgt os i din Søn, Christo Jesu, paa det vi kunne ved ham blive til evig Tid salige, han, som med dig lever og regterer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Corinthier 1 Corinth. 9 Cap. 24 V. til
10 Cap. 6 V.

Vide I ikke, at de, som løbe paa Banen, løbe vel alle, men iffun Een faaer Klenodiet; løber saaledes, at I kunne erholde det. Hver den, som kæmper, er afholdende i Alt; Hine vel, for at annamme en forfrænkelig Krone, men vi en usforfrænkelig. Derfor løber jeg ikke som paa det Uvisse; jeg segter, som den, der ikke slaaer i Veiret; men jeg spørger mit Legeme, og holder det i Trældom, at ikke jeg, som prædiker for Andre, skal selv blive forskudt. Jeg vil, I skulle mindes, Brødre, at vore Fædre vare alle under Skyen, og de gif alle igiennem Havet, og de ere alle døbte til Moses i Skyen og i Havet, og de aade alle den samme aandelige Mad, og drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Christus. Men Gud havde ikke Behag i de Fleste af dem; thi de bleve nedslagne i Ørken.

Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Matthæus 20 Cap. 1 V. til 17.

Thi Himmeriges Rige lignes ved en Huus-

bonde, som udgik tidlig om Morgen en at leie Arbeidere til sin Wiingaard. Men der han blev eens med Arbeiderne om en Penning om Dagen, sendte han dem i sin Wiingaard. Og han gif ud ved den tredie Time og saae Andre staae ledige paa Torvet; og han sagde til dem: Gaaer I og hen i Wiingaarden, og jeg vil give Eder, hvad som ret er. Men de gif hen. Han gif atter ud ved den flette og niende Time og gjorde ligesaa. Men ved den ellefte Time gif han ud, og fandt Andre staae ledige, og sagde til dem: Hvi staae I her den ganste Dag ledige? De sagde til ham: Fordi Ingen leiede os. Han sagde til dem: Gaaer ogsaa I hen i Wiingaarden, og hvad som ret er, skulle I saae. Men der det blev Aften, siger Wiingaardens Herre til sin Foged: Raab Arbeiderne, og giv dem Lønnen, og begynd fra de Sidste til de Første. Og de kom, som vare leiede ved den ellefte Time, og fik Hver en Penning. Men der de Første kom, meente de, at de skulde saae Mere; og de fik og hver en Penning. Men der de fik den, knurrede de imod Huusbonden, og sagde: Disse Sidste have ifkun arbeidet een Time, og du haver gjort dem lige med os, som have baaret Dagens Byrde og Hebe. Men han svarede, og sagde til Een af dem: Ven! jeg gier dig ikke Uret; er du ikke bleven eens med mig om en Penning? Tag Dit, og gaaf hen. Men jeg vil give denne Sidste ligesom dig. Eller haver jeg ikke Magt til at giøre med Mit, hvad jeg vil? Eller er dit Ondt, fordi jeg er god? Saaledes skulle de Sidste blive de Første,

og de Første de Sidste; thi Mange ere faldede, men Faa ere udvalgte.

Søndagen Sexagesima.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig, at du haver formæbelsst din Søn, Christum Jesum, saaet dit hellige Ord iblandt os. Vi bede dig, at du vil med din Hellig Aand saa berede vore Hjerter, at vi samme dit Ord med tilbørlig Flib og Andagt kunne høre, giemme det i gode Hjerter, og bære Frugt deraf i Aaalmdigheb, paa det vi ikke skulle hænges ved Synden, men ved din Hielp bærpe den, og i allehaande Forfølgelse troste os ved din Naade og evige Hielp, formæbelsst den samme din elskelige Søn, Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Ewigheb og til Ewigheb! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Corinthier 2 Corinth. 12 Cap. 2 V. til 10.

Jeg kiender et Menneske i Christo, som for fiorten Aar siden (hvad heller han var i Legemet, veed jeg ikke, eller udenfor Legemet, veed jeg ikke; Gud veed det) blev henrykt indtil den tredie Himmel. Og jeg kiender et saadant Menneske, (hvad heller han var i Legemet, eller udenfor Legemet, veed jeg ikke; Gud veed det) at han blev henrykt ind i Paradiis, og herte uudsigelige Ord, hvilke det ikke er et Menneske tilladt at udtale. Af Saadant vil jeg rose mig; men af mig selv

vil jeg ikke rose mig, uden af mine Skrobelighe-
der. Vilde jeg end rose mig, blev jeg ikke en
Daare, thi jeg sagde Sandhed; men jeg holder
tilbage, paa det ikke Noget skal tænke høiere om
mig, end det, han seer mig at være, eller det han
hører af mig. Og at jeg ikke skal hovmode mig
af de høie Aabenbarelses, er mig givne en Torn
i Riødet, en Satans Engel, at han skal slaae
mig paa Munden, paa det jeg ikke skal hovmode
mig. Om denne bad jeg Herren tre Gange, at
han maatte lade af fra mig; men han sagde til
mig: Min Naade er dig nok, thi min Kraft fuld-
komntes i Skrobelighed. Derfor vil jeg helst
rose mig af mine Skrobeligheder, at Christi Kraft
kan boe i mig.

**Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Lucas 8 Cap. 4 V. til 16.**

Men da meget Folk kom tilfammen, og de
droge til Jesum fra alle Steder, sagde han ved
en Lignelse: Der gik en Sædemand ud at saae
sin Sæd; og idet han saaede, faldt noget ved
Veien, og blev nedtraadt, og Himmelens Fugle
aade det op. Og Noget faldt paa en Klippe;
og der det vorte op, visnede det, fordi det ikke
havde Rødske. Og Noget faldt midt iblandt
Torne, og Tornene vorte op med og qvalte det.
Og Noget faldt i god Jord, og det vorte op,
og bar hundredefold Frugt. Der han dette sagde,
raabte han: Hvo som haver Øren at høre med,
han høre. Men hans Disciple spurgte ham:
Hvad denne Lignelse skulde betyde? Men han

sagde: Eder er det givet, at vide Guds Riges Hemmeligheder, men de andre ved Tegnelse, at de Seende skulle ikke see, og de Hørende ikke forståe. Men dette er Tegnelsen: Sæden er Guds Ord. Men de ved Veien ere de, som det høre; derefter kommer Diævelen og tager Ordet af deres Hjerte, at de ikke skulle troe og blive salige. Men de paa Klippen ere de, som annamme Ordet med Glæde, naar de det høre; og disse have ikke Rod; de troe til en Tid, og falde fra i Frintelsens Tid. Men det, som falbt iblandt Tornene, ere de, som det høre; og de gaae hen og quæles under dette Livs Betyrninger og Rigdom og Belyster, og bære ingen fuldkommen Frugt. Men det i den gode Jord ere de, hvilke, naar de høre Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerte, og bære Frugt i Taalmodighed.

Fastelavns Søndag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! du som aabenbarede dig med din Hellig Aand, med al Naade hos din kære Sønns Daab, som haver lagt paa sig alle vore Synder, og viste os med din Røst til ham, at vi formedelst ham skulle have Naade og Syndernes Forladelse! Vi bede dig: Behold os i Troen til dig! Og efterdi vi ere ogsaa døbte efter din Befaling og din kære Sønns Exempel, da styrk vor Tro med din Hellig Aand, og hjælp os til det evige Liv og Salighed, ved den samme din elste-

lige Søn, Jesum Christum vor Hærrer, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Petrus Apostel

1 Petr. 3 Cap. 18 V. til Enden.

Thi og Christus leed eengang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud; han, som vel led Døden efter Rødet, men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gif bort, og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som for-
dum vare gienstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes, i hvilken Faa, nemlig otte Sieler, bleve frelst i Vandet, hvis Mobbillede nu frelser os, Daaben, hvilken ikke er Renselse fra Rødets Ureenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Christi Opstandelse; som, efterat han er faren til Himmelen, er hos Guds høire Haand, og Englene og Magterne og Kræfterne ere ham underlagte.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 3 Cap. 13 V. til Enden.

Da kom Jesus fra Galilæa til Jordanen til Johannes at døbes af ham. Men Johannes formeente ham det, og sagde: Jeg haver behov at døbes af dig, og du kommer til mig! Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu, thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt. Hvad

Net er. Da tilstedte han ham. Og der Jesus var dødt, steg han strax op af Vandet; og see, Himlene aabnedes ham, og han saae Guds Aands fare ned som en Due, og komme over ham. Og see, der kom en Røst fra Himlene, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed.

Første Søndag i Fasten.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi bede dig, efterdi den arrige Fiende stædse og altid derefter staaer, og som en brølende Løve gaaer omkring os og søger, at han kan opsluge os, at du for din Søns Jesu Christi Døds og Pines Skyld vil med din Hellig Aands Naade komme os til Hielp, og ved dit Ord styrke vore Hjærter, paa det vor Fiende ikke saaer Magt over os; men at vi altid kunne forblive i din Naade, og vorde evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesus Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Corinthier 2 Corinth. 6 Cap. 1 B. til 11.

Men som Medarbeidere formane ogsaa vi, at I ikke forgiæves maae have modtaget Guds Naade; (han siger jo: Paa en behagelig Tid hørte jeg dig, og paa Frelsens Dag hialp jeg dig. See, nu er den behagelige Tid; see, nu er Frelsens Dag). Og vi give ikke i nogen Ting

noget Anstød, paa det Tienesten skal ikke blive lastet; men vi bevise os selv i Alting som Guds Tienere, med stor Taalmodighed, i Trængsler, i Nød, i Angester, under Slag, i Fængsler, i Dørrer, i Arbejder, i Nattevaagen, i Fasten, ved Reenhed, ved Kundskab, ved Langmodighed, ved Velvillighed, ved den hellige Aand, ved ustrømt Kierlighed, ved Sandheds Ord, ved Guds Kraft, med Retfærdigheds Vaaben baade til Angreb og Forsvar, under Ære og Vanære, under ondt Rygte og godt Rygte, som Forfølgere, og dog sanddrue; som miskiendte, og dog erkjendte; som de, der døe, og see, vi leve; som de, der ere revsede, og dog ikke ihjelslagne; som bedrovede, dog altid glade; som fattige, der dog gjøre Mange rige; som de, der have Intet, og dog besiddet Alt.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 4 Cap. 1 B. til 12.

Da blev Jesus fort af Aanden i Drøen, at fristes af Diavelen. Og der han havde fastet fyrgetyve Dage og fyrgetyve Natter, hungrede han omsider. Og Fristeren gif til ham, og sagde: Er du Guds Søn, da siig, at disse Stene blive Brød. Men han svarede og sagde: Der er skrevet: Mennesket lever ikke alene af Brød, men ved hvert Ord, som udgaaer igiennem Guds Mund. Da tog Diavelen ham med sig til den hellige Stad, og satte ham paa Tindingen af Templet, og sagde til ham: Er Du Guds Søn, da kast dig selv her ned, thi der er skrevet: Han

skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen. Da sagde Jesus til ham: Der er atter skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud. Atter tog Diævelen ham op med sig paa et saare høit Bierg, og viste ham alle Verdens Riger og deres Herlighed, og sagde til ham: Alt dette vil jeg give dig, om du vil falde ned, og tilbede mig. Da sagde Jesus til ham: Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud, og tiene ham alene. Da forlod Diævelen ham, og see, Englene gif til ham, og tiente ham.

Anden Søndag i Fasten.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand stadfæste vore Bønter, og gøre os visse i Troen og Haabet paa din Naade og Barmhertighed, paa det at, endog vi have Marsag til at frygte paa vor Samvittigheds, Synders og Uværbigheds Begne, vi alligevel med den cananæiske Kvinde kunne hange hart ved din Naade, og i al vor Nød og Fristelse finde Hielp og Redning hos dig, ved den samme din elskelige Søn, Jesus Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til de Thess. i sin første Skrivelser 4 Cap. 1 B. til 8.

I Dyrigt, Brødre, bede og formane vi Eder

i den HERRE JESU, at ligesom I have lært af os, hvorledes der bør Eder at omgaaes og tages Gud, I derudi maatte ydermere tiltage. I vide jo, hvordanne Gud vi gave Eder formedelsst den HERRE JESUM. Thi dette er Guds Villie, Eders Helliggiorelse, at I skulle stye Horeri; at Hver af Eder veed at besidde sit Legeme i Hellighed og Vre, ikke i Begierligheds Brynde, som Hedningerne, der ikke kiende Gud; at Ingen skal undertrykke eller forfordele sin Broder i nogen Handel, thi Herren er Høyner over alt Saadant, som vi og forud have sagt og vidnet for Eder. Thi Gud kaldte os ikke til Ureenhed, men til Helliggiorelse.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 15 Cap. 21 B. til 29.

Dg JESUS gif bort herfra, og drog til Tyri og Sidons Egne. Dg see, en cananæist Qvinde kom fra de samme Grændser, raabte og sagde til ham: HERRE, Davids Søn, forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af Diavelen. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til ham, bade ham, og sagde: Skil dig af med hende, thi hun raaber efter os. Men han svarede, og sagde: Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Huus. Men hun kom og faldt ned for ham, og sagde: HERRE, hielp mig! men han svarede, og sagde: Det er ikke smukt at tage Bornenes Brød, og kaste det for smaa Hunde. Men hun sagde: Jo, HERRE! Hunde æde dog og af de Smuler, som falde af

deres Herrers Bord. Da svarede Jesus, og sagde til hende: O Kvinde, din Tro er stor, dig stee, som du vil! Og hendes Datter blev karst fra den samme Time.

Tredie Søndag i Fasten.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som derfor lod din Kære Son, vor Herre Jesum Christum, worde Menneſte, at han ſkulde forhindre Dævelens Tyranni, og beſtierme os arme Menneſter mod den arrige Fiende! Vi takke dig forſt for ſaadan naadig Hielp, og dernæſt bede vi dig, at du vil i alle Friſtelſer naadelig komme os til Hielp, vogte os fra fiodelig Tryghed, og med din Hellig Aand naadeligen bevare os ved dit Ord og din ſande Frygt, at vi kunne indtil Enden blive befrieede fra den onde Fiende, og ved den ſamme din elſtelige Son, Jesum Christum vor Herre, blive evindeligen ſalgtge, han, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een ſand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epiftelen ſkriver St. Paulus Apoſtel til
de Epheser 5 Cap. 1 V. til 10.

Værer derfor Guds Eſterfølgere, ſom elſtelige Børn, og omgaaes i Kierlighed, ligesom og Christus elſtede os, og gav ſig ſelv hen for os til en Gave, et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt. Men Foreri og al Ureenhed eller Gierrighed nævnes end ikke iblandt Eder, ſom det ſommer de Hellige, og ublu Væſen og giel-

kelig Snaf eller letfærdig Skiemt, som alt er utilbørligt; men heller Taksigelse. Thi dette vide I, at ingen Skiorlevner eller Ureen eller Gier-
rig, hvilken er en Afgudsdyrker, haver Arv i Christi og Guds Rige. Ingen forføre Eder med forføngelige Ord; thi for saadant kommer Guds Brede over Bantroens Børn. Derfor vor-
der ikke deeltagte med dem. Thi I vare for-
hen Mørkhed, men nu ere I et Lys i Herren; omgaaes som Lysets Børn; (men Lysets Frugt viser sig i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed).

**Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Lucas 11 Cap. 14 V. til 29.**

Og han uddrev en Diævel, og den var stum; men det skete, der Diævelen var udfaren, talede den Stumme, og Folket forundrede sig. Men Nogle af dem sagde: Han uddriver Diævle ved Beelzebul, Diævlens Dverste. Men andre fristede ham, og begierede Tegn af ham fra Him-
melen. Men der han fornam deres Tanke, sagde han til dem: Hvert Rige, som er splidagtigt med sig selv, bliver øde, og et Huus, som er splidagtigt med sig selv, falder. Men er og Satanus bleven splidagtig med sig selv, hvorledes skal hans Rige da blive bestandigt? Thi I sige, jeg uddriver Diævle ved Beelzebul, men om jeg uddriver Diævle ved Beelzebul, ved hvem ud-
drive da Eders Sønner dem? Derfor skulle de være Eders Dommere. Men dersom jeg uddri-
ver Diævle ved Guds Finger, da er jo Guds

Rige kommen til Eder. Naar den Stærke bevaabnet vogter sit Pallads, bliver det, han haver, med Fred. Men naar en Stærkere end han kommer over ham, og overvinder ham, da borttager han hans fulde Rustning, som han forlod sig paa, og uddeler hans Bytte. Hvo som ikke er med mig, er imod mig; og hvo som ikke sanker med mig, adspreder. Naar den urene Aand udfarer af Mennesket, vandrer han igiennem tørre Steder, og søger Hvile; og naar han ikke finder den, da siger han: Jeg vil vende om til mit Huus, som jeg gik ud af. Og naar han kommer, finder han det feiet og prydet. Da gaaer han bort, og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end han selv, og naar de komme ind, hoe de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske, end det første. Men det begav sig, der han sagde disse Ting, opløstede en Qvinde af Folket Røsten og sagde til ham: Saligt er det Liv, som har dig, og de Bryster, som du diebe. Men han sagde: Ja, salige ere de, som høre Guds Ord, og bevare det.

Midfaste Søndag.

Collect. Fader os alle bede:

Hørrer Gud, himmelske Fader! du, som haver formælet din Søn i Orden rigeligen bespiset fem tusinde Mænd foruden Qvinde og Born, med fem Brod og to Fiske! Vi bede dig: Vær ogsaa naadelig hos os med din Velsignelse! Bevar os fra Glættig-

hed, og Sorg for timelig Næring, at vi først kunne
 afspørge dit Rige og din Nætsærdighed, og at vi
 da kunne fornemme dine faderlige Gaver i alle de
 Ting, som høre til Liv og Siel, ved din elskelige
 Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever
 og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra
 Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
 de Galater 4 Cap. 21 B. til Enden.

Siger mig I, som ville være under Loven,
 høre I ikke Loven? Der er jo skrevet, at Abraham
 havde to Sønner, een af Tjenesteqvinden og een
 af den frie Qvinde. Men den af Tjenesteqvin-
 den var født efter Riødet, den af den frie Qvinde
 efter Forjættelsen. Dette tyder paa noget Heiere.
 Thi disse ere de tvende Pagter, den ene fra
 Sinai Bierg, som føder til Trældom; denne er
 Hagar. Thi Hagar er Sinai Bierg i Arabia,
 og svarer til det Jerusalem, som nu er, og er i
 Trældom med sine Børn. Men det Jerusalem
 heroventil er den frie Qvinde, som er alle vores
 Moder. Thi der er skrevet: Vær glad, du Ufrugt-
 bare, du, som ikke fødte! udbryd og raab du,
 som ikke havde Fødsels-Smerte! thi den For-
 labtes Børn er meget flere end dens, som haver
 Manden. Men vi, Brødre, ere Forjættelsens
 Børn, som Isaaq var. Ligesom dengang han,
 som var fød efter Riødet, forfulgte den, som var
 fød efter Manden, saaledes ogsaa nu. Men
 hvad siger Skriften? Udsted Tjenesteqvinden og
 hendes Søn, thi Tjenesteqvindens Søn skal ingen-

lunde arve med den frie Qvindes Søn. Saa ere vi da, Brødre, ikke Tienesteqvindens Børn, men den frie Qvindes.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Johannes 6 Cap. 1 V. til 16.

Derefter foer Iesus hen over Galilæa Sø, ved Liberias. Og meget Folk fulgte ham, fordi de saae hans Tegn, som han gjorde paa de Syge. Men Iesus gif op paa et Bierg, og satte sig der med sine Disciple. Men det var nær Paaste, Federnes Høitid. Da Iesus nu opløstede sine Dine, og saae, at meget Folk kom til ham, sagde han til Philippus: Hvor skulde vi kiebe Brød, at disse kunne æde? (Men han sagde dette, for at forsøge ham; thi han vidste selv, hvad han vilde giøre). Philippus svarede ham: Brød for to hundrede Penninge er ikke nok for dem, at hver af dem kan faae noget lidet. Een af hans Disciple, Andreas, Simon Peders Broder, siger til ham: Her er en liden Dreng, som haver fem Bygbrød, og to smaa Fiske; men hvad er dette til saa mange? Men Iesus sagde: Kommer Folket til at sidde; og der var meget Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned ved fem Tusinde i Tallet. Men Iesus tog Brødene, gjorde Taksigelse, og uddelste dem til Disciplene, men Disciplene til dem, som havde sat sig ned; desligeste ogsaa af de smaa Fiske, saa meget de vilde. Men der de vare mætte, sagde han til sine Disciple: Samt sammen

de overblevne Stykker, at Intet forkommes. Da samlede de, og fyldte tolv Kurve med Stykker, som bleve tilovers af de fem Bygbrod, fra dem, som havde faaet Mad. Da nu Folket saae dette Tegn, som Iesus havde giort, sagde de: Denne er i Sandhed den Prophet, som kommer til Verden. Der Iesus da vidste, at de vilde komme, og tage ham med Magt, for at gjøre ham til Konge, veeg han atter op paa Bierget, ganske alene.

Mariae Bebudelsesdag (*).

Collect. Lader os alle bede:

O almagtige Gud! du som af din usigelige Naade vilde, at din Søn skulde annamme menneskelig Natur paa sig af den hellige Jomfru Maria efter den engelske Hilsens Bebudelse! Giv os naadelig, at vor syndige Undfangelse kan blive reen af hans hellige Undfangelse, formedelt den samme din elskelige Søn, Iesum Christum vor HErre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Denne hellige Lectie skriver Propheten

Esaias 7 Cap. 10 V. til 16.

Og HErren talede ydermere til Ahas og sagde: Begier dig et Tegn af HErren din Gud, og begier det enten i det Dybe herheden til, eller i det Høie heroven til. Men Ahas sagde: Jeg

*) Henlagt til den femte Søndag i Fasten.

vil intet begiere, at jeg ikke skal friste HERren. Da sagde han: Hører dog, I af Davids Huus! Er det Eder for lidet, at I besvære Folket, at I ogsaa ville besvære min Gud? Derfor skal HERren selv give Eder et Tegn: See! en Jomfru er frugtsommelig, og skal føde en Søn, hans Navn skal kaldes Immanuel. Han skal æde Smør og Honning, indtil han forstaaer at forfaste det Onde, og udvælge det Gode.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas i Cap. 26 B. til 39.

Men i den flette Maaned blev Engelen Gabriel sendt af Gud til en Stad i Galilæa, som hedder Nazareth, til en Jomfru, som var trolovet en Mand, ved Navn Joseph, af Davids Huus; og Jomfruen hedte Maria. Og Engelen kom ind til hende og sagde: Hil være dig, du Benaadede! HERren er med dig, du Belsignede iblandt Kvinderne! Men der hun saa ham, forfærdedes hun over hans Tale, og hun tænkte, hvad denne skulde være for en Hilsen. Og Engelen sagde til hende: Frygt ikke, Maria; thi du haver fundet Naade hos Gud. Og see, du skal undfange og føde en Søn; og du skal kalde hans Navn JESUS. Han skal blive stor og kaldes den Høiestes Søn; og Gud HERren skal give ham Davids hans Faders Trone. Og han skal være Konge over Jakobs Huus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Rongerige. Men Maria sagde til Engelen: Hvorledes skal dette gaae til, efterdi jeg veed af ingen Mand? Og

Engelen svarede og sagde til hende: Den Hellig Aand skal komme over dig, og den Høiestes Kraft skal overflygge dig; derfor skal ogsaa det Hellige, som skal fødes af dig, kaldes Guds Son. Og see, Elisabeth, din Frænke, hun haver og undfanget en Son i hendes Alderdom; og denne Maaned er den flette for hende, som kaldes ufrugtbar. Thi Intet kan være umuligt for Gud. Men Maria sagde: See, jeg er HErrens Tienerinde, mig ssee efter dit Ord! Og Engelen skiltes fra hende.

Palme Søndag.

Collect. Læser os alle bede:

O almægtige, evige Gud! som haver formædelt din elskelige Sønns Manddom givet alle Menneſter Jompygheds Exempel, og ladet ham lide Pine og Død paa Korsen for vore Synder! Giv os naadelig, at vi i en ret Tro dette kunne hende, og vogte os fra Synden, og ved en Christen Taalmodighed blive deelagtige i hans hellige Pines og Døds Begjæringer, formædelt den samme din elskelige Son, vor HErre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen Skriver St. Paulus Apostel til
de Philippenser 2 Cap. 5 V. til 12.

Thi det samme Sindelag være i Eder, som og var i Christo Jesu, hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Noget at være Gud

lig; men han forringede sig selv, i det han tog en Tieners Skikkelse paa, og blev Menneſker lig; og da han var funden i Skikkelse ſom et Menneſte, fornedrede han sig ſelv, ſaa han blev lydig indtil Døden, ja Korſets Død. Derfor haver og Gud høit ophøiet ham og ſkienket ham et Navn, ſom er over alt Navn, at i JEsu Navn ſkal hvert Kne bøie ſig, deres i Himmelen, og paa Jorden, og under Jorden, og hver Tunge ſkal bekiende, at JEsus Chriſtus er en HErr til Gud Faders Ære.

Dette hellige Evangelium ſriver Evangelisten Matthæus 21 Cap. 1 V. til 10.

Og der de kom nær til Jeruſalem, og vare komne til Bethphage, ved Oliebierget, da ſendte JEsus tvende Diſciple, og ſagde til dem: Gaaer hen i den By, ſom ligger for Eder; og ſtrar ſkulde I finde en Aſeninde bunden, og et Føl høv hende; leſer dem og fører dem til mig. Og derſom Nogen taler Eder Noget til, da ſiger, at Herren haver dem behov, ſaa ſkal han ſtrar fremsende dem. Men dette ſkete alſammen, at det ſkulde fuldkommes, ſom er talet ved Propheeten, ſom ſiger: Forkynder Zions Datter: See, din Konge kommer til dig, ſagtmodig, og ridende paa et Aſen og paa Aſenindens Føl. Men Diſciplene gif hen, og gjorde, ſom JEsus beſol dem; og de hentede Aſeninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem; og han ſatte ſig derpaa. Men de fleſte af Folket bredte deres

Klæder paa Veien; Andre huggede Grene af Trærne, og stroede dem paa Veien. Men Folket som gik foran og fulgte, raabte og sagde: Hosanna den Davids Søn! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det Høieste!

Skærtorsdag.

Collect. Læser os alle bede:

O Herre Jesu Christe! Vi takke dig, at du af din store Naade haver bestillet os denne din Nadvere, i hvilken vi æde dit Legem og drikke dit Blod. Vi bede dig: Giv os formedelt din Hellig Aand, at vi ikke skulle bruge denne Gave uværdeligen, men at vi kunne bekjende vore Synder, ihukomme din Død og Pine, og troe Syndernes Forladelse, og forfremmes Dag fra Dag i Tro og Aierlighed, indtil vi blive formedelt dig evindeligt salige, du, som med Faderen lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til de Corinthier 1 Corinth. 11 Cap. 23 V. til 30.

Thi jeg annammede det af Herren, som jeg og haver overantvordet Eder: At den Herre Jesus i den Nat, der han blev forraadt, tog Brødet, takkede, og brød det, og sagde: Tager, æder; dette er mit Legeme, som brydes for Eder; dette gjører til min Ihukommelse. Desligeste og Ralken, efterat han havde holdt Nadvere, og sagde: Denne Kalk er det nye Testament i mit Blod;

dette gører, saa ofte som I det drkke, til min Ihufommelse. Thi saa ofte som I æde dette Brød, og drikke denne Kalk, forkynder HERrens Død, indtil han kommer. Derfor, hvo som æder dette Brød, eller drikker HERrens Kalk uærdeligen, skal være skyldig i HERrens Legeme og Blod. Men hvert Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet, og drikke af Kalken. Thi hvo som æder og drikker uærdeligen, æder og drikker sig selv til Dom, i det han ikke gjør Forskiel paa HERrens Legeme.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 22 Cap. 14 V. til 21.

Dg der Timen kom, satte han sig tilbords, og de tolv Apostler med ham. Dg han sagde til dem: Jeg haver hierteligen længtes efter, at æde dette Paaskelam med Eder, førend jeg lider. Thi jeg siger Eder, at jeg skal ingenlunde mere æde af det, førend det bliver fuldkommet i Guds Rige. Dg han tog Kalken, takkede, og sagde: Lager dette og deler det imellem Eder. Thi jeg siger Eder, at jeg skal ikke drikke af Viintraets Frugt, førend Guds Rige kommer. Dg han tog Brødet, takkede og brød det, og gav dem det, og sagde: Dette er mit Legeme, hvilket gives for Eder; dette gører til min Ihufommelse. Rigesaa tog han og Kalken, efterat de havde holdt Nadvere, og sagde: Denne Kalk er det nye Testament i mit Blod, hvilket udgydes for Eder.

Paaske Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som haver givet din Søn for vore Synders Skyld, og opvakt ham for vor Retfærdigheds Skyld! Vi bede dig: Giv os din hellig Aand, som kan styre og regiere os efter din Villie, og naadelig bevare os i en sand Tro, vogte os fra alle Synder, og efter dette Liv opvække os til det evige Liv, formedelst den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Corinthier 1 Corinth. 5 Cap. 7 B. til 9.

Derfor udrenser den gamle Suurdei, at I kunne være en ny Dei, ligesom I ere usyrede; thi ogsaa for os er vort Paaskelam slagtet, Christus. Derfor lader os holde Heitid, ikke med den gamle Suurdei, ei heller med Ondskabs og Skalkhedens Suurdei, men med Reenheds og Sandheds usyrede Bred.

Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Marcus 16 Cap. 1 B. til 8.

Dg der Sabbaten var forgangen, købte Maria Magdalena og Maria Jakobi Moder og Salome vellugtende Salver, for at komme og salve ham. Dg de kom til Graven paa den første Dag i Ugen meget aarle, der Solen gif op. Dg de sagde til hverandre: Hvo skal vælte os Stenen

fra Indgangen til Graven? Og der de saae hen, bleve de vaer, at Stenen var fravæltet, (thi den var meget stor) og de gik ind i Graven, og saae en ung Person sidde ved den høire Side i et langt hvidt Klædebon, og de forfærdes. Men han sagde til dem: Forfærdes ikke! I lede efter Jesum af Nazareth, den Korsfæste; han er opstanden, han er ikke her; see, der er Stedet, hvor de lagde ham. Men gaaer bort, siger hans Disciple og Peder, at han gaaer forud for Eder til Galilæa; der skulle I see ham, som han haver sagt Eder.

Anden Paaste Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som aabenbarede din Søn for de to Disciple, som gik til Emaus! Vi bede dig, du vilde formædelt dit Ord og din Hellig Aand ogsaa oplyse vore Hjerter, at vi kunne blive stærke og stadige i Troen, og blive hart ved dit Ord, gjerne tale derom, og det stitligen handle, paa det, om vi end efter Christi Exempel skulle lide meget ondt her paa Jorden, vi dog kunne have en vis Trost af dit Ord, og beholde den indtil vi blive efter dette Liv opvalte til det evige Liv, formædelt den samme din Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Denne hellige Lectie skrives i Apostlernes

Gierninger 10 Cap. 34 V. til 42.

Men Peder oplod Munden og sagde: Jeg finder i Sandhed, at Gud anseer ikke Perso-

ner; men hvo iblandt alle Folf, som ham frygter og gior Retsfærdighed, er ham behagelig. Hvad den Lære angaaer, som han udsendte til Israels Born, der han lod forkynde Fred ved Jesum Christum (han er Alles Herre!), da vide I, hvad der er skeet over al Judæa, og begyndte fra Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede: anlangende Jesum af Nazareth, hvorledes Gud salvede ham med den Hellig And og Kraft; hvilken drog omkring, og gjorde vel, og helbredede Alle, som vare overvældede af Diævelen; thi Gud var med ham. Og vi ere Vidner til alt det, som han haver gjort i Jodernes Land og i Jerusalem, hvilken de slog ihjel, og hængte paa et Træ. Sam opreiste Gud paa den tredie Dag, og lod ham aabenbares, ikke for alt Folket, men for de Vidner, som vare forud bestiftede af Gud, for os, vi som aade og drak med ham, efterat han var opstanden fra de Døde.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 24 Cap. 13 V. til 36.

Og see, to af dem gif paa den samme Dag til en By, som var tressindstyve Stadier fra Jerusalem, hvis Navn var Emaus. Og de talede med hverandre om alle disse Ting, som vare skete. Og det begav sig, der de talede og bespurgte sig med hverandre, kom og Jesus selv nær, og vandrede med dem. Men deres Sinne holdtes til, saa de ikke kiendte ham. Men han sagde til dem: Hvad ere disse for Taler, som I føre med hverandre paa Veien, og hvi see I saa

bedrøvede ud? Men een af dem, som hedte Cleo-
phas, svarede og sagde til ham: Er du alene
fremmed i Jerusalem, og veed ikke de Ting, som
ere skete i den i disse Dage? Og han sagde til
dem: Hvilke? Men de sagde til ham: angaaende
JEsu af Nazareth, som var en Prophet, mægtig
i Gierning og Ord for Gud og alt Folket; og
hvorledes de Ypperste = Præster og vore Dyrster
have overantvordet ham til Døds-Dom, og for-
sættet ham. Men vi haabede, at han var den,
som skulde forløse Israæl. Men med alt dette er
det i Dag den tredje Dag, siden det skete. Saa
have og nogle af vore Dvinder, som vare aarle
ved Graven, forfærdet os; thi der de ikke fandt
hans Legeme, kom de, og sagde, at de havde og
seet et Syn af Engle, hvilke sagde: Han lever.
Og nogle af Bore gif hen til Graven, og fandt
det saaledes, som og Dvinderne havde sagt; men
ham saae de ikke. Og han sagde til dem: O, I
Daarer og Seenhjertede til at troe alt det, som
Propheterne have sagt! Burde det ikke Christum
at lide dette, og at indgaae til sin Herlighed?
Og han begyndte fra Mose og fra alle Prophe-
ter, og udlagde dem i alle Skrifterne det, som
var skrevet om ham. Og de kom nær til Byen,
som de gif til; og han lod, som han vilde gaae
længere. Og de nødte ham meget og sagde:
Bliv hos os; thi det er mod Aften og Dagen
helber. Og han gif ind, for at blive hos dem.
Og det skete, da han sad med dem tilbords, tog
han Brødet, velsignebe og brød det, og gav dem.
Da bleve deres Dine aabnede, og de kiendte ham,

og han blev usynlig for dem. Og de sagde til hverandre: Brændte ikke vore Hjerter i os, der han talede til os paa Veien, og der han opløb os Skrifterne? Og de stode op i den samme Time, og vendte tilbage til Jerusalem, og fandt forsamlede de Elleve og dem, som vare med dem, hvilke sagde: Herren er sandeligen opstanden, og seet af Simon. Og de fortalte de Ting, som vare skete paa Veien, og hvorledes han blev kiendt af dem, idet han brød Brødet.

Første Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig for din usigelige Naade, at du haver formædelt din Son, os til Trost og Syndernes Forladelse, indsat det hellige Evangelium og de høiwardige Sacramenter! Vi bede dig: Giv din Hellig Aand i vore Hjerter, at vi kunne af Hjertet troe dit Ord, og ved de hellige Sacramenter Dag for Dag styrke vor Tro, indtil vi blive endelig salige formædelt Jesum Christum din Son, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Ewighed og til Ewighed! Amen.

Epistelen skriver St. Johannes Apostel

1 Johannes 5 Cap. 4 V. til 13.

Thi alt det som er født af Gud, overvinder Verden; og vor Tro er den Seier, som haver overvunden Verden. Hvo er den som overvinder

Verden, uden den, som troer, at Iesus er Guds Søn? Denne er den, som kom med Vand og Blod, Iesus Christus; ikke med Vand alene, men med Vand og Blod; og det er Aanden, som vidner, at Aanden er Sandhed. Thi de ere tre, som vidne [i Himmelen: Faderen, Ordet og den Hellig Aand; og disse tre ere Eet. Og de ere tre, som vidne paa Jorden:] Aanden og Vandet og Blodet; og disse tre forene sig til Eet. Dersom vi antage Menneffenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, hvilket han haver vidnet om sin Søn. Hvo, som troer paa Guds Søn, haver dette Vidnesbyrd i sig selv; hvo, som ikke troer Gud, haver gjort ham til en Løgner, fordi han haver ikke troet paa det Vidnesbyrd, som Gud haver vidnet om sin Søn. Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud haver givet os det evige Liv; og dette Liv er i hans Søn. Hvo, som haver Sennen, haver Livet; hvo, som ikke haver Guds Søn, haver ikke Livet.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Johannes 20 Cap. 19 B. til Enden.

Men om Aftenen paa den samme Dag, som var den første i Ugen, da Dorene vare lyste, hvor Disciplene vare forsamlede af Frygt for Jøderne, kom Iesus, og stod midt iblandt dem, og sagde til dem: Fred være med Eder! Og der han det sagde, viste han dem sine Hænder og sin Side. Da bleve Disciplene glade, at de saae

H^Erren. Da sagde J^Esus atter til dem: Fred være med Eder! Ligesom Faderen haver udsendt mig, saa sender og jeg Eder. Og der han dette sagde, aandede han paa dem, og siger til dem: Annamter den Hellig Aand! Hvem J forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem J beholdne dem, ere de beholdne. Men Thomas, en af de Tolv, hvilket betyder Tvilling, var ikke med dem, der J^Esus kom. Derfor sagde de andre Disciple til ham: Vi have seet H^Erren. Men han sagde til dem: Uden jeg faaer seet Naglegabet i hans Hænder, og stikker min Finger i Naglegabet, og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingeniunde troe. Og efter otte Dage vare atter hans Disciple inde og Thomas med dem. J^Esus kom, der Dørene vare lukte, og stod midt iblandt dem, og sagde: Fred være med Eder! Derefter siger han til Thomas: Ræk din Finger hid, og see mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side; og vær ikke vantro, men troende. Og Thomas svarede, og sagde til ham: Min H^Erre og min Gud! J^Esus siger til ham: Efterdi du haver seet mig, Thomas! haver du troet. Salige ere de, som ikke have seet, og dog troet. Desuden har J^Esus og gjort mange andre Tegn for sine Disciples Afsyn, som ikke ere skrevne i denne Bog. Men dette er skrevet, at J skulle troe, at J^Esus er den Christus, den Guds Son, og at J, som troe, skulle have Livet i hans Navn.

Anden Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som af din faderlige Gøddhed haver kommet os elendige Menneſter ihu, og ſat din kiere Søn til en Hyrde over os, ikke aleneſte at føde os med ſit Ord, men ogsaa at beſtærke os imod Synden, Døden og Dævelen! Vi bede dig: Giv os formeſtelſt din Hellig Aand, at ligesom denne Hyrde kiender os, og tager ſig vor Nød til, vi ogsaa iligemaade kunne kiende ham, og holde os til ham, og ſøge Hielp og Trøſt hos ham, og af Hiertet efterfølge hans Røſt, og blive til evig Tid ſalige, formeſtelſt den ſamme din Søn, Ieſum Chriſtum vor Herre, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een ſand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epiftelen ſkriver St. Petrus Apoſtel

1 Petr. 2 Cap. 21 V. til Enden.

Ihi dertil ere I kaldte, efterdi Chriſtus haver og lidt for os, efterladende os et Exempel, at I ſkulle efterfølge hans Fodſpor. Hvilkſen ikke haver gjort Synd; der blev og ikke funden Evig i hans Mund; hvilkſen ikke ſkiendte igien, der han blev overſkiendt; ikke truede, der han led, men overgav det til ham, ſom dommer retſærdigen; hvilkſen ſelv bar vore Synder paa ſit Legeme, paa Træet, paa det vi, aſdøde fra Synden, ſkulle leve i Retſærdighed; ved hans Saar ere I lægte. Ihi I vare ſom vildfarende Faar, men ere nu omvendte til Eders Sieles Hyrde og Tilſynsmand.

Dette hellige Evangelium Priver Evan-
gelisten Johannes 10 Cap. 11 B. til 17.

(Jesus sagde til Phariseerne:)

Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene. Men Leiesvenden og den, som ikke er Hyrde, hvilken Faarene ikke høre til, seer Ulven komme, og forlader Faarene, og flyer; og Ulven røver dem, og adspredes Faarene. Men Leiesvenden flyer, fordi han er en Leiesvend, og haver ikke Omsorg for Faarene. Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine, og kendes af mine; ligesom Faderen kender mig, kender jeg og Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene. Og jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig og at føre hid, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hiord, een Hyrde.

Tredie Søndag efter Paaste.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som af din faderlige Godhed holder os, dine Børn, under Alset her paa Jorden, paa det vi skulle være din eenbaarne Søn. Ilge haabe i Nærselse og dernæst i Herlighed! Vi bede dig: Trøst os i Fristelse og under Korset med din Hellig Aand, at vi ikke falde ubi Misbaab, men at vi stabelig forlade os paa denne din Sønns Forsættelse, at Pinen skal illun være en liden Stund og da skal efterfølge evig Glæde; paa det vi kunne i Taalmodighed med dette Haab overvinde al Ulykke, og saa endelig blive til evig Tid salige vel den samme din Søn, vor Herre Jesus Christus som

med dig lever og registrer i Hellig Aands Enghed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Petrus Apostel

1 Petr. 2 Cap. 11 B. til 21.

I Elffellige, jeg formaner Eder som Fremmede og Ublændinge, at I holde Eder fra fiodelige Lyster, som stride imod Sielen. Eders Dmgængelse være god iblandt Hedningerne, at de, i det de bagtale Eder som Misbændere, kunne see eders gode Gierninger, og derover prise Gud paa Besøgelsens Dag. Værer derfor al mennesselig Orden underdanige for HERrens Skuld: være sig en Konge, som den Ypperste, eller Befalingsmænd, som de, der sendes af ham til Straf over Misbændere, men dem til Lov, som giøre Godt. Thi saaledes er det Guds Villie, at I, ved at giøre det Gode, skulle bringe de daarlige Mennesskers Bankundighed til at tie; som de, der ere frie, dog ikke som de, der have Friheden til Ondskabs Stiul, men som Guds Tienere. Værr Alle; elsker Broderstabet; frygter Gud; ærer Kongen! I Tienere! værr Eders HERrer underdanige i al Trefrygt; ikke alene de gode og billige, men ogsaa de fortrædelige! Thi dette finder Naade, dersom Nogen af Samvittighed for Gud fordrager Gienvordigheder, naar han lider uretfærdigen. Thi hvad er det for en Roes, dersom I, naar I synde og blive slagne, lide taalmodigen? Men dersom I, naar I giøre Godt, og lide

derfor, ere taalmodige, dette finder Naade for Gud.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Johannes 16 Cap. 16 V. til 23.

Om en liden Stund skulle I ikke see mig; og atter om en liden Stund skulle I see mig; thi jeg gaaer hen til Faderen. Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre: Hvad er dette, som han siger os, om en liden Stund skulle I ikke see mig; og atter om en liden Stund skulle I see mig; og, thi jeg gaaer hen til Faderen? Da sagde de: Hvad er det, som han siger, om en liden Stund? Vi forstaae ikke, hvad han taler. Da vidste Jesus, at de vilde spørge ham; og han sagde til dem: Derom bespørge I Eder indbyrdes, at jeg sagde, om en liden Stund skulle I ikke see mig; og atter om en liden Stund skulle I see mig. Sandelig, sandelig siger jeg Eder! I skulle græde og hyle, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men Eders Bedrøvelse skal worde til Glæde. Kvinden, naar hun føder, haver Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men naar hun har født Barnet, kommer hun ikke mere den Trængsel ihu for Glæde, at et Menneſte er født til Verden. Ogsaa I have da vel nu Bedrøvelse, men jeg vil see Eder igien, og Eders Hierte skal glædes, og Ingen tager Eders Glæde fra Eder.

Almindelig Bededag.

Paa fjerde Fredag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

O, naadige Gud, barmhertige, kære Fader! du, som er meget rund til at forlade, og gierne vil forbarme dig over alle dem, som gøre en sand Poenitentie for Synden! Vi bede dig blertelig, allerherreste, fromme Fader! forlad, forlad os alle vore Synder, og giv os din Naade, at vi alle, som paakalde dit Navn, maae i Dag og hver Dag træde fra al Uretfærdighed og al Synd og af vort ganske Herte saaledes omvendes til dig, at vi dagligen ved din Aands Kraft maae findes retskafne i din Tro og Lydighed, altid opfyldte med de rette Poenitentes og Omvendelses Frugter, paa det at, naar vi saaledes i en ret Tro og Tillid søge og paakalde dig, vi da maae finde dig, som en naadig Gud og Fader, og i alt vort Anliggende forsiikre os om din naadige Hielp med Velsignelse haade til Liv og Elsk; indtil vi omsider af din Naade maae blive evindelig salige, formædelsk din kære Son, vor Herre og Frelser, Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Denne hellige Lectie skrives hos Propheten Esaias 55 Cap. 6 V. til 8.

Soger Herren, medens han findes, kalder paa ham, den Stund han er nær. Den Ugudelige forlade sin Wei, og den Uretfærdige sine Tanker, og han omvende sig til Herren! saa skal han forbarme sig over ham; og til vor Gud! thi han er meget rund til at forlade.

Texten til Tolvprædiken i Riøbstæderne,

Psalm 67, 2 B. til Enden.

Gud være os naadig, og velsign os! Han lade sit Ansigt lyse hos os! Sela. At vi maa kiende din Bei paa Jorden, og din Salighed iblandt alle Hedninger. Folkene skulle prise dig, Gud ja, alle Folk skulle prise dig. Folkene skulle glæde og fryde sig; thi du skal domme Folket med Ret, og regiere Folket paa Jorden. Sela. Folkene skulle prise dig, Gud! ja, alle Folk skulle prise dig. Landet har givet sin Glæde, og Gud, vor Gud skal velsigne os. Gud skal velsigne os og alle Jordens Ender skulle frygte ham.

Texten til Aftensang.

Matth. 3 Cap. 8 B. til 11.

(Johannes sagde til Phariseerne og Sadducæerne:)

Bærer da Omvendelsens værdige Frugter; og mener ikke at ville sige ved Eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger Eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. Men Oxen ligger allerede ved Roden af Træerne; derfor, hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, skal afbugges og kastes i Ilden.

Fjerde Søndag efter Paaske.

Collect. Læser os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som formedels din Son lovede os din Hellig Aand, at han skal straffe Verden for Synd, Retfærdighed og Dom!

Vi bede dig: Oplys vore Hjerter, at vi kunne beklende vore Synder, ved Troen til Christum komme til den evige Næsfærdighed og beholde denne Trøst i al vor Nød og Fristelse, at Christus er en Herre over Dævelen, Døden og Alting, og at han vil med sin Naade hjælpe os af al Ulykke, og gøre os evindeligt salige, formedelst den samme din Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen Priver St. Jakob Apostel

1 Cap. 17 V. til 22.

Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra, og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvilken er ikke Forandring eller Skygge af Omstiftelse. Efter sit Raad sedte han os formedelst Sandheds Ord, at vi skulde være en Førstegrede af hans Skabninger. Derfor, mine elskelige Brødre, være hvert Menneske snar til at høre, langsom til at tale, langsom til Brede; thi en Mands Brede udretter ikke det, som er ret for Gud. Derfor afslækker al Skidenhed og al Levning af Ondskab, og med Sagtmodighed annammer Ordet, som er indplantet i Eder, og som er mægtigt til at gøre Eders Sieler salige.

Dette hellige Evangelium Priver Evangelisten Johannes 16 Cap. 5 V. til 16.

(Jesus sagde til sine Disciple:)

Men nu gaaer jeg hen til den, som mig udsendte, og ingen af Eder spørger mig: Hvor

gaaer du hen? Men fordi jeg haver talet dette til Eder, haver Bedrøvelse opfyldt Eders Hjerte. Men jeg siger Eder Sandhed: Det er Eder gavnligt, at jeg gaaer bort; thi gaaer jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til Eder; men gaaer jeg bort, saa vil jeg sende ham til Eder. Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed, og om Dom. Om Synd, fordi de tro ikke paa mig. Men om Retfærdighed, fordi jeg gaaer hen til min Fader, og I see mig ikke længere. Men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt. Jeg haver endnu meget at sige Eder, men nu kunne I ikke bære det. Men naar han, den Sandheds Mand, kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder. Han skal herliggiere mig; thi han skal tage af mit, og forkynde Eder. Alt, hvad Faderen haver, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit, og forkynde Eder.

Femte Søndag efter Paaste.

Collect. I Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som formædelsk din Søn tilfagde os, at alt, hvad vi bede om i hans Navn, det vil du give os. Vi bede dig: Behold os ved dit Ord, og giv os din Hellig Mand, som kan styre og regiere os efter din Villie! Bevar os fra Dævelens Rige, fra falsk Lærdom og vrangt Guds-tjenester! Bevar ogsaa vort Liv og Levnet fra al Ulykke! Giv os din Velsignelse og Fred, at vi kunne udi alle Maader befinde din naadige Hjælp, og haade

her og der til evig Tid love og prise dig, som vor naadige Fader, ved vor Hærrer Jesus Christum, din Søn, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Jakob Apostel

1 Cap. 22 B. til Enden.

Men vorder Ordets Hørere og ikke alene det Hørere, med hvilket I bedrage Eder selv. Thi dersom Nogen er Ordets Hører og ikke det Hører, han er liig en Mand, der betragter sit legemlige Ansigt i et Speil; thi han betragtede sig selv og gik bort, og glemte strax, hvordan han var. Men den, som stuer ind i Frihedens fuldkomne Lov, og bliver ved dermed, denne er ikke bleven en glemsom Tilhører, men Gierningens Hører, denne skal worde salig i sin Gierning. Dersom Nogen iblandt Eder synes, at han er en Gudsdyrker, men holder ikke sin Tunge i Tømme, og bedrager sit eget Hierte, hans Gudsdyrkelse er forsængelig. En reen og ubesmattet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge Faderløse og Enker i deres Trængsel, at bevare sig selv ubesmattet af Verden.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Johannes 16 Cap. fra midt i 23 B. til 29.

(Jesus sagde til sine Disciple:)

Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give Eder. Hidindtil have I ikke bedet

om Noget i mit Navn; beder, og I skulle faae, at Eders Glæde maa blive fuldkommen. Dette haver jeg talet til Eder ved Lignelser; men den Time kommer, da jeg ikke mere skal tale med Eder ved Lignelser, men frit ud forkynde Eder om min Fader. Paa den samme Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger Eder ikke, at jeg vil bede Faderen for Eder, thi Faderen selv elsker Eder, efterdi I har elsket mig, og troet, at jeg er udgangen fra Gud. Jeg udgik fra Faderen, og kom til Verden; jeg forlader Verden igien og gaaer til Faderen.

Christi Himmelfarts Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O Jesu Christe! du almægtige Guds Søn, som er herester ikke mere paa Jorden arm og elendig, men sidder hos din Faders høire Haand, og er en Herre over Altting! Vi bede dig, at du vil sende os din Hellig Aand, og give os fromme Kirke-Tjenere, og bevare dit Ord, styre og forhindre Dævelen og alle Tyranner paa Jorden, opholde dit Rige vældelig, indtil alle dine Tjender komme under dine Fødder at ligge, og at vi over Synden, Døden og Dævelen beholde Eiervinding, formeblst dig, som med Gud Fader lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Denne hellige Lectie skrives i Apostlernes

Gierninger 1 Cap. 1 V. til 12.

Den første Beretning skrev jeg, o Theophile! om alt det, som Jesus foretog sig baade at

giøre og lære, indtil den Dag, han blev optagen, efterat han havde givet Apostlerne, hvilke han havde udvalgt, Befaling ved den Hellig Aand; for hvilke han og, efterat han havde lidt, fremstillede sig levende med mange Bevii-
ninger, da han blev seet af dem i forgytne Dage, og talede om det, som hører til Guds Rige. Og der han havde forsamlet dem, befoel han dem, at de skulde ikke vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættelse, hvilken, sagde han, I have hørt af mig. Thi Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig Aand, om ikke mange Dage. Som de nu vare forsamlede, spurgte de ham og sagde: Herre, vil du paa denne Tid oprette Israels Rige? Men han sagde til dem: Det tilkommer ikke Eder at vide Tid og Stund, hvilke Faderen haver forbeholdt sin egen Magt. Men I skulle annamme den Hellig Aands Kraft, som skal komme over Eder; og I skulle være mine Vidner, baade i Jerusalem og i det ganske Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende. Og der han dette havde sagt, blev han optagen, idet de saae derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Dine. Og som de stirrede op mod Himmelen, der han soer hen, see, da stode to Mand hos dem i hvide Klæder, hvilke og sagde: I galilæiske Mand, hvi staae I og see op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igien saaledes, som I have seet ham fare til Himmelen.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Marcus 16 Cap. 14 B. til Enden.

Paa det sidste aabenbaredes han for de Elleve, der de sadde tilbords, og bebreidede dem deres Vantro og Hiertes Haardhed, at de ikke havde troet dem, som havde seet ham opstanden. Og han sagde til dem: Gaaer bort i al Verden, og prædikter Evangelium for al Skabningen. Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som troe: I mit Navn skulle de uddrive Dæmle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanges, og dersom de drille nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes. Da blev Herren, efterat han havde talet med dem, optagen til Himmelen og satte sig hos Guds høire Haand. Men de gif ud og prædikede allevegne, og Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn.

Siette Søndag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig, at du haver formædelt din Hellig Aand sat os til at bære Vidnesbyrd om din kiære Son, vor Herre Jesum Christum. Vi bede dig, efterdi Verden ikke kan lide dette Vidnesbyrd og derfor forfølger os paa alle Sider, at du vil give os Trøst og Trost, at vi ikke forarge os af Korfet, men blive borte ved dit Vidnesbyrd, og at vi kunne altid blive fundne i den

Forsamling, som kiender dig og din Son, til saalange vi blive evindeligen salige ved den samme din Son Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Peder Apostel

1 Petr. 4 Cap. fra midt i det 7 B. til 12.

Værer derfor ædru og aarvaagne til Bonnen. Men haver for alle Ting en inderlig Kierlighed til hverandre; thi Kierligheden skal skule Synders Mangfoldighed. Laaner hverandre gierne Huus uden Ånur. Som enhver haver faaet en Naadegave, saa tiener hverandre dermed som gode Huusholdere over Guds mangeslags Naade. Taler Nogen i Menigheden, han tale som Guds Ord; tiener Nogen deri, han tiene som af den Formue, hvilken Gud forlener; at Gud maa æres i alle Ting formedelst Jesum Christum; ham tilkommer Ære og Magt i al Evighed. Amen.

Dette hellige Evangelium skriver Evan-

gelisten Johannes 15 Cap. 26 B. til Enden og 16

Cap. til 5 B.

(Jesús sagde til sine Disciple:)

Men naar Talsmanden kommer, hvilken jeg skal sende Eder fra Faderen, (den Sandheds Aand, som udgaaer fra Faderen) han skal vidne om mig. Men ogsaa I skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen. Dette haver jeg talet til Eder, at I skulle ikke forarges. De

skulle ubelufte Eder af Synagogerne; ja, den Tid skal komme, at hver den, som ihjelslaaer Eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse. Og dette skulle de giere Eder, fordi de hverken kiende Faderen, ei heller mig. Men dette haver jeg talet til Eder, paa det, naar Timen kommer, I skulle komme ihu, at jeg sagde Eder det; men dette sagde jeg Eder ikke fra Begyndelsen, fordi jeg var hos Eder.

Første Pindsedag.

Collect. Lader os alle bede:

O HERRE Jesu Christe, du almægtigste Guds Søn! Vi bede dig, at du vil formædelsi dit Ord give din Hellig Aand i vore Hjerter, at den kan styre og regiere os efter din Villie og trøste os i allehaande Fristelse og Ulykke, og ledsage os i din Sandhed imod al Vilbfarelse, paa det vi kunne blive bestandige i Troen, forfremmes i Nærighed og alle gode Gierninger, og med et vist Haab til din Naade, som du haver med din Død forhvervet os, blive evindeligt salige, du som regierer med din Fader og den Hellig Aand, een sand Gud, fra Evtighed og til Evtighed! Amen.

Denne hellige Lectie skrives i Apostlernes
Gierninger 2 Cap. 1 V. til 12.

Og der Pindssefestens Dag var kommen, vare de alle eendragtigen tilsammen. Og der kom pludseligen en Lyd af Himmelen som af et fremfarende vældigt Veir, og fyldte det ganske Hus, hvor de sadde. Og der viste sig for dem Lun-

ger, som af Jld, der fordeelte sig, og satte sig paa enhver af dem. Og de bleve alle udfyldte af den Hellig Aand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige. Med der vare Jøder boende i Jerusalemlen, gudsfrygtige Mænd af alle Folkeslag under Himmelen. Der denne Lyd hørt, kom Mængden tilsammen, og blev bestyrtet, thi Enhver havde hørt dem tale med sit eget Maal. Men de forfærbedes alle og forundrede sig, og sagde til hverandre: See, ere ikke alle disse, som tale, Galilæer? og hvorledes høre vi dem tale, hver paa vort eget Maal, hvorudi vi ere fødte? Parther og Meder og Elamiter, og vi som boe i Mesopotamia, Judæa og Cappadocia, Pontus og Asia, i Phrygia og Pamphylia, Egypten og Lybiens Egne ved Cyrene, og vi her boende Romere, Jøder og Proselyter, Creter og Araber? vi høre dem forkynde Guds store Gierninger med vore Tungemaal.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Johannes 14 Cap. 23 B. til Enden.

JEsus svarede og sagde til Judas: Om Noget elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham, og tage Bolig hos ham. Hvo mig ikke elsker, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som mig haver udsendt. Dette haver jeg talet til Eder, medens jeg blev hos Eder. Men Talsmanden, den

Hellig Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder paa alle Ting, som jeg haver sagt Eder. Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder; jeg giver Eder ikke, som Verden giver. Eders Hierte forfærdes ikke, og forsage ikke! I have hørt, at jeg sagde til Eder, jeg gaaer bort, og kommer til Eder igien; dersom I havde mig kier, da glædte I Eder, at jeg sagde, jeg gaaer til Faderen, thi min Fader er større end jeg. Og nu haver jeg sagt Eder det, før det skeer; at naar det er skeet, I da skulle tro. Jeg skal herefter ikke tale Meget med Eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og haver slet Intet i mig. Men paa det Verden skal kiende, at jeg elsker Faderen, og ligesom Faderen haver besejlet mig, saa gior jeg. Staaer op, og lader os gaae herfra.

Anden Pindsedag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! du, som af din faderlige Ålerlighed til os haver givet os din Søn, at vi skulle troe paa ham, og ved ham blive salige! Vi bede dig: Giv os din Hellig Aand i vore Hierte, at vi kunne blive varagtige i saadan Tro indtil Enden, og saaledes worde evindelig salige ved den samme din elstelige Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Denne hellige Lectie skrives i Apostlernes

Gierninger 10 Cap. 42 B. til hen i 48.

Og han haver budet os at prædike for Folket, og at vidne, at han er den af Gud bestemte Levendes og Dødes Dommer. Denne give alle Propheterne Vidnesbyrd, at hver den, som troer paa ham, skal faae Syndernes Forladelse ved hans Navn. Der Peder endnu talede disse Ord, faldt den Hellig Aand paa alle dem, som horte Ordet. Og de Troende af Omstærkelser, saa mange, som vare komne med Peder, bleve meget forfærdede over, at den Hellig Aands Gave blev og udest over Hedningerne. Thi de herte dem tale med fremmede Tungemaal og prise Gud. Da svarede Peder: Mon Noget kan formene Vandet, at disse ikke skulle døbes, som have annammet den Hellig Aand, ligesom og vi? Og han besøel, at de skulde døbes i Herrens Navn.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Johannes 3 Cap. 16 B. til 22.

(Jesus sagde til Nikodemus:)

Thi saa haver Gud elsket Verden, at han har givet sin Son, den eenbaarne, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Thi Gud haver ikke sendt sin Son til Verden, at han skal domme Verden, men at Verden skal blive salig ved ham. Hvo som troer paa ham, dommes ikke; men hvo, som ikke troer, er allerede dømt, fordi han haver ikke

troet paa Guds eenbaarne Søn Navn. Men denne er Dommen, at Lyset er kommen til Verden, og Menneffene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gierninger vare onde. Thi hver, som gior ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, at hans Gierninger ikke skulle overbevises ham. Men hvo, som over Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gierninger maa blive aabenbarede; thi de ere giorte i Gud.

Hellig Trefoldigheds Fest.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! Vi arme Syndere beklende, at der er intet Godt i vor Natur, og at vi af os selv døe og fordærves i Synden, efterdi hvad som er født af Klobet, det er Klob og kan ikke see Guds Rige. Men vi bede dig: Vær os naadig og barmhertig og for din Søn Jesu Christi Skyld send din Hellig Aand i vore Hjerter, og gior nye Mennefter af os, at vi kunne vissefælsk troe forme-delt Christum Syndernes Forladelse, som os er til-sagt i Daaben, og at vi maae dagligen vore i Aier-lighed til vor Næste og i andre gode Gierninger, indtil vi blive evindeligen salige ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Romere 11 Cap. 33 B. til Enden.

O Rigdoms Dyb haade paa Guds Viisdom og Kundskab! hvor urandsagelige ere hans

Domme, og hans Veie usporlige! Thi hvo har
 ver kiendt Herrens Sind, eller hvo var hans
 Raadgiver? eller hvo gav ham først, at det igien
 skulde betales ham? Thi af ham, og ved ham,
 og til ham ere alle Ting; ham være Ære i
 Evighed! Amen.

**Dette hellige Evangelium skriver Evan-
 gelisten Johannes 3 Cap. 1 V. til 16.**

Men der var en Mand af Pharisæerne, han
 hedte Nikodemus, en Dverste iblandt Jøderne.
 Han kom til Jesus om Natten og sagde til
 ham: Mester! vi vide, at du er en Lærer, kom-
 men fra Gud; thi Ingen kan giøre de Tegn,
 som du gjør, uden Gud er med ham. Jesus
 svarede, og sagde til ham: Sandelig, sandelig
 siger jeg dig: Uden Vogen bliver født paa ny,
 kan han ikke see Guds Rige. Nikodemus
 siger til ham: Hvorledes kan et Menneske fø-
 des, naar han er gammel? Mon han kan an-
 den Gang komme ind i sin Moders Liv og fø-
 des? Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger
 jeg dig: Uden Vogen bliver født af Vand og
 Vind, kan han ikke indkomme i Guds Rige.
 Hvad som født er af Kød, er Kød; og hvad
 som født er af Vanden, er Vind. Forundre dig
 ikke, at jeg sagde til dig: Det bør Eder at fødes
 paa ny. Været blæser hvorhen det vil, og du
 hører dets Susen, men du veed ikke, hvorfra
 det kommer, og hvor det farer hen; saaledes er
 det med Hver, som er født af Vanden. Niko-

demus svarede og sagde til ham: - Hvorledes kan dette skee? Jesus svarede og sagde til ham: Er du en Israels Lærer og veed ikke dette? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have seet; og I annamme ikke vort Vidnessbyrd. Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulle I tro, om jeg sagde Eder de himmelske? Og Ingen farer op til Himmelen uden den, som soer ned af Himmelen, Menneffens Son, som er i Himmelen. Og ligesom Moses opheiede Slangen i Orken, saa bør det Menneffens Son at opheies: paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortæbes, men have et evigt Liv.

Første Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand saa styre og regiere vore Hierte, at vi ikke, som den rige Mand, foruden Krugt høre dit Ord, og saa omgaaes med de timelige Ting, at vi derover forgiette det Evige; men at vi gierne og mildelig efter vor Formue hjælpe arme Menneffer, og ikke besmitte os med Hoffardighed eller Fraadseri; og om vi blive besøgte med Kerset og Ulykke, at vi da ikke falde i Misbaab, men sætte Alt vort Haab til din faderlige Hielp og Naade, at vi med en Christen Laalmodighed i Troen kunne overvinde Altting ved din Son Jesus Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Johannes Apostel
i sin første Skrivelse 4 Cap. fra midt i det 16 B.
til Enden.

Gud er Kierlighed, og hvo som bliver i Kierlighed, bliver i Gud, og Gud i ham. Derudi fuldkommes Kierligheden hos os, at vi have Frimodighed paa Dommens Dag, fordi, ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden. Frygt er ikke i Kierligheden, men den fuldkomne Kierlighed driver Frykten ud; thi Frygt bringer Pine; men hvo som frygter, er ikke fuldkommet i Kierligheden. Vi elske ham, fordi han elskede os først. Dersom Noget siger: Jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke haver seet? Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 16 Cap. 19 B. til Enden.

(Jesus sagde til Phariseerne:)

Men der var en rig Mand, og han klædte sig i Purpur og kosteligt Linflæde, og levede hver Dag herligen og i Glæde. Der var og en Fattig, ved Navn Lazarus, som var lagt for hans Dør, fuld af Saar. Og han begierede at mættes af de Smuler, som faldt af den Riges Bord; men og Hundene kom og slikkede hans Saar. Men det begav sig, at den Fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i

Abrahams Skieb; men den Rige døde ogsaa og blev begravet. Og der han oploste sine Vine i Helvede, der han var i Pine, saa han Abraham langt borte, og Lazarus i hans Skieb. Og han raabte og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, at han dyppe det Yderste af sin Finger i Vand, og lædster min Tunge; thi jeg pines svarligen i denne Lue. Men Abraham sagde: Sen! kom ihu, at du haver annammet dit Gode i din Livstid og Lazarus ligesaa det Onde; men nu trostes han, og du pines. Og foruden alt dette er imellem os og Eder et stort Svælg befastet, at de, som ville fare herfra ned til Eder, kunne ikke, og de kunne ei heller fare derfra over til os. Men han sagde: Saa beder jeg dig, Fader! at du sender ham til min Faders Huus. Thi jeg haver fem Brødre, paa det han kan vidne for dem, at ikke ogsaa de komme i denne Pines Sted. Abraham sagde til ham: De have Moses og Propheterne, lad dem høre dem. Men han sagde: Al nei, Fader Abraham! men dersom Noget fra de Døde gik til dem, da omvendte de sig. Men han sagde til ham: Høre de ikke Moses og Propheterne, da troe de ikke heller, om Noget opstod fra de Døde.

Anden Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig,

at du haver ladet os falde til det evige Livs Maaltid ved dit hellige Ord, og bede dig, at du vil formedelft din Hellig Aand opvække vore Hjerter, at vi ikke høre dit Ord forgiæves, men at vi maatte rettelig bestikke os til saadant Maaltid, og ikke lade os forhindre af nogen verdslig Handel, formedelft din kære Son, Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Johannes Apostel
i sin første Skrivelses 3 Cap. 13 V. til 19.

Forundrer Eder ikke, mine Brødre! dersom Verden hader Eder. Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Hvo, som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden. Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende i sig. Derpaa have vi kiendt Kierligheden, at han haver sat sit Liv til for os. Ogsaa vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene. Men den, som haver denne Verdens Guds, og seer sin Broder lide Mangel og luffer sit Hjerter for ham, hvorledes bliver Guds Kierlighed i ham? Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, ei heller med Tunge, men i Gierning og Sandhed.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 14 Cap. 16 V. til 25.

Men han sagde til ham: Der var et Menneske, som gjorde en stor Nadvare, og bød Mange. Og han udsendte sin Tiener paa Nadvarens

Time, at sige til de Budne: Kommer! thi nu er alle Ting beredte. Og de begyndte alle enbrægteligen at undskylde sig. Den Første sagde til ham: Jeg haver kiobt en Ager, og haver fornøden at gaae ud at see den; jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en Anden sagde: Jeg haver kiobt fem Par Oxen, og gaacr hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en Anden sagde: jeg tog mig en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme. Og den Tiener kom og forkyndte sin Herre det; da blev Huusbonden vred, og sagde til sin Tiener: Gaf hurtig ud paa Stadens Stræder og Gader, og for hid ind Fattige og Kreblinger og Halte og Blinde. Og Tieneren sagde: Herre, det er giort, som du befoel, og der er endnu Rum. Og Herren sagde til Tieneren: Gaf ud paa Veiene og ved Gierderne, og nød dem at gaae ind, paa det mit Huus kan worde fuldt. Thi jeg siger Eder, at ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Nadvere.

Tredie Søndag efter Trinitatis.

Collect. Ladet os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi ere alle desværre ligesom vildefarne Faar, og have formedelst Satan og vort eget syndige Kiød ladet os fore fra den rette Vej. Vi bede dig: Vær os naadig! Forlad os alle vore Synder, for din Søn Jesu Christi Skyld, og opvæk vore Hjerter formedelst din Hellig Aand, at vi blive hart ved dit Ord og med en ret Anger og en fast Tro blive varagtige i din Chri-

sten Kirke indtil Enden, indtil vi blive evindeligt salige ved vor Hætte Jesus Christum, din Son, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Peder Apostel

1 Petr. 5 Cap. 6 V. til 12.

Derfor ydmyger Eder under Guds vældige Haand, at han maa i sin Tid opføre Eder. Raster al Eders Sorg paa ham, thi han haver Omhu for Eder. Værer ædrue, vaager; thi Eders Modstander, Diævelen, gaaer omkring som en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge. Staaer ham imod, faste i Troen, vidende, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa Eders Brødre i Verden. Men al Naadens Gud, som kaldte os til sin evige Herlighed i Christo Jesu efter en kort Tids Lidelse, han selv berede, styrke, bekræfte, grundfæste Eder! Ham være Ære og Magt i al Evighed! Amen.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 15 Cap. 1 V. til 11.

Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham for at høre ham. Og Phariseerne og de Skrifstloge knurrede, og sagde: Denne annammer Syndere og æder med dem. Men han talte denne Lignelse til dem, og sagde: Hvilket Menneske af Eder, som haver hundrede Gaar, og haver tabt et af dem, forlader ei de ni og halvfemsfindstykke i Drøen, og gaaer bort efter det

tabte, indtil han finder det? og naar han haver fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde. Og naar han kommer hjem, sammenkalder han Venner og Naboer, og siger til dem: Glæder Eder med mig, thi jeg haver fundet mit Faar, som var tabt. Jeg siger Eder: Saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, hvilke ikke have Omvendelse behov. Eller hvilken Kvinde, som haver ti Penninge, om hun taber en Penning, tænder ikke et Lys og feier Huset og søger med Glid, indtil hun finder den? og naar hun haver fundet den, sammenkalder hun Veninder og Naboersker, og siger: Glæder Eder med mig; thi jeg haver fundet den Penning, som jeg tabte. Saaledes, siger jeg Eder, bliver der Glæde hos Guds Engle over een Synder, som omvender sig.

Fierde Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! som er barmhertig, og sagde os til ved Christum, at du ikke vil dømme eller straffe os, men naadelig forlade os alle vore Synder, og gjerne give, hvad os er fornødent, baade til Liv og Siel! Vi bede dig, at du vil formædlest din Hellig Aand giøre saadan Trofasthed til din Barmhertighed vis og fast i vore Hjerter, og lære os at giøre iligemaade mod vor Næste, at vi Ingen dømme eller fordømme, men hver Aand gjerne forlade og tilgive, og dømme os selv, og saligen leve i din Frygt, ved din kære Son, Jesum Christum,

vor HErre, som med dig lever og regterer i Hellig
Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til
Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Romere 8 Cap. 18 V. til 24.

Thi jeg holder for, at den nærværende Tids
Libelser ere ikke at agte mod den Herlighed, som
skal aabenbares paa os. Derfor venter og
Skabningens Forlængsel paa Guds Børns Aaben-
barelse. Thi Skabningen er underlagt Forsæn-
gelighed, (ikke med sin Villie, men efter hans,
som lagde den derunder) dog i det Haab, at Skab-
ningen selv skal og blive frigiort fra Forfrænke-
lighedens Trældom til Guds Børns herlige Fri-
hed. Thi vi vide, at al Skabningen tilsammen
sukker og er tilsammen i Smerte indtil nu. Dog
ikke det alene, men ogsaa de, som have Aa-
dens Forstegrøde, ogsaa vi selv sukke i os selv,
forventende en sonlig Udkaarelse, vort Legemes
Forløsning.

Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Lucas 6 Cap. 36 V. til 43.

Saa værer da barmhiertige, som Eders Fader
og er barmhiertig. Og dømm ikke, saa skulle
og I ikke dømmes; fordommer ikke, saa skulle I
ikke forømmes; forlader, saa skal Eder forla-
des; giver, saa skal Eder gives; en god, knug
og skuddet og oversflodig Maade skulle de give i
Eders Skib; thi med den samme Maade, som
I maale med, skal Eder maales igjen. Men han

sagde dem en Vignelse: Monne en Blind kunne lede en Blind? Vilde de ikke begge falde i Graven? Disciplen er ikke over sin Mester; men hver, som er fuldkommen, skal være som hans Mester. Men hvi seer du Skæven, som er i din Broders Die, men Vielsen som er i dit eget Die, bliver du ikke vaer? Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Holdt Broder! jeg vil drage Skæven ud, som er i dit Die, du som ikke seer Vielsen i dit eget Die? Du Dienstkalk! uddrag først Vielsen af dit Die, og da kan du see til, at uddrage Skæven, som er i din Broders Die.

Femte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O Jesu Christe, du levende Guds Søn, som haver givet os dit hellige Ord, og os med allehaande legemlige Velsignelser benaadet! Vi befiende os, at være urærdige til at annamme alt saadant, og have vel være fortient; men vi bede dig, at du vil forlade os, ligesom Peder, vore Synder, og give Lykke og Salighed i vort Kalb, paa det vi kunne ved dig opholdes og bestiermes baade timelig og evig, og dig saa prise og love evindeligt, du, som lever og regierer med Fader og Hellig Aand, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Peder Apostel

1 Petr. 3 Cap. 8 V. til 15.

Overhovedet, værre alle ligesindede, medlidende, tierlige mod Brødrene, barmhiertige, velvillige. Betaler ikke Ondt med Ondt, eller

Skjælds-Ord med Skjælds-Ord, men tvertimod velsigner, vidende, at I dertil ere kaldte, at I skulle arve Velsignelse. Ihi den, som vil elske Livet og see gode Dage, skal stille sin Tunge fra Ondt, og sine Læber, at de ikke tale Svig; han vende sig fra Ondt, og giøre Godt; han søge Fred og hige efter den. Ihi HErrens Dine ere over de Retfærdige, og hans Øren til deres Bøn; men HErrens Ansigt er ogsaa over dem, som giøre Ondt. Og hvo er den, som kan skade Eder, dersom I beslitte Eder paa det Gode? Men om I og lide for Retfærdigheds Skyld, ere I salige; men frygter ikke, som de frygte, og forsærdes ikke. Men helliger Gud HErren i Eders Hjærter.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 5 Cap. 1 B. til 12.

Men det begav sig, der Folket trængte til ham for at høre Guds Ord, og han stod ved Genesarets Sø, og saae to Skibe ligge paa Søen, som Fiskerne vare bortgangne fra, for at toe deres Garn: traadte han ind i et af Skibene, som var Simons, og bad ham, at lægge lidet fra Landet; og han satte sig og lærte Folket af Skibet. Men der han lod af at tale, sagde han til Simon: Far ud paa Dybet og kaster Eders Garn ud til en Dræt. Og Simon svarede og sagde til ham: Mester! vi have arbeidet den ganske Nat, og fik Intet; men paa dit Ord vil jeg udkaste Garnet. Og der de gjorde det, fan-

gede de en stor Hob Fiske; men deres Garn son-
derreves. Og de vinkede ad deres Medbrødre,
som vare i det andet Skib, at de skulde komme
og hjælpe dem, og de kom og fyldte begge Ski-
bene, saa at de vare nærved at synke. Men der
Simon Peder saae det, faldt han ned for Jesu
Knae, og sagde: Herre! gaf ud fra mig, thi jeg
er en syndig Mand; thi en Rædsel var paakom-
men ham og alle dem, som vare med ham, for
den Fiskebræt, som de havde fanget med hver-
andre; desligeste ogsaa Jakob og Johannes,
Zebedæi Sønner, som vare Simons Staldbrodre.
Og Jesus sagde til Simon: Frygt ikke, fra nu
af skal du fange Mennesker. Og de for-
te Skibene til Landet, og forlode alle Ting, og fulgte
ham.

Siette Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi bekiende, at vi
ere, desværre! arme og elendige Syndere, og at der
er intet godt i os; thi vore Hierter, Nisb og Blod
ere af Synden saa forgiftede, at vi aldrig her i
Verden kunne være foruden ond Lyst og Begiering.
Derfor, kære Fader! bede vi dig, forlad os saadan
Synd, og lad din gode Mand saaledes rense vore
Hierter, at vi kunne have Lyst og Kierlighed til dit
Ord, og holde os derefter, og saa blive af din Naade
evindeligt salige ved vor Herre Jesus Christum,
som med dig lever og regierer i Helligs Mands
Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evig-
hed! Amen.

**Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Romere 6 Cap. 3 V. til 12.**

Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte til Christum JEsu, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Christus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere bleyne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse; efterdi vi vide dette, at vort gamle Menneſte er korsfæstet med ham, paa det Syndens Legeme skal blive til Intet, saa at vi ikke fremdeles skulle tiene Synden. Thi hvo som er død, er frigiort fra Synden. Men dersom vi ere døde med Christo, da troe vi, at vi og skulle leve med ham, efterdi vi vide, at Christus, som er opreist fra de Døde, døer ikke mere; Døden hersker ikke mere over ham. Thi det, han døde, døde han een Gang for Synden, men det, han lever, det lever han for Gud. Saaledes anseer ogsaa I Eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Christo JEsu, vor HErr.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 5 Cap. 20 V. til 27.

(Jesus sagde til sine Disciple:)

Thi siger jeg Eder: Uden Eders Rejsfærdighed overgaaer de Skrifstloges og Pharisæers, komme

J ingenlunde ind i Himmeriges Rige. J have hert, at der er sagt de Gamle: Du skal ikke ihjelslaae, men hvo som ihjelslaaer, skal være skyldig for Dommen. Men jeg siger Eder, at hver den, som er vred paa sin Broder uden Aarsag, skal være skyldig for Dommen; men hvo som siger til sin Broder: Raka! skal være skyldig for Raadet; men hvo som siger: Du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild. Derfor, naar du offrer din Gave paa Alteret, og kommer der ihu, at din Broder haver Noget imod dig, saa lad blive din Gave der for Alteret, og gaa hen, forlig dig først med din Broder, og kom da og offre din Gave. Vær snart velvillig mod din Modstander, medens du er med ham paa Veien, at Modstanderen ikke skal overantvordes Dommeren dig, og Dommeren skal overantvordes Tieneren dig, og du skal kastes i Fængsel. Sandelig siger jeg dig: Du skal slet ikke komme derud fra, førend du betaler den sidste Ørd.

Syvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som haver ved din Son i Orden rigeligen bespiset fire tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn med syv Brød og saa Fiske! Vi bede dig: Vær ogsaa naadeligen hos os med din Velsignelse, og bevar os fra Gierrighed og timelig Omhyggelighed, at vi kunne adspørge først dit Rige og din Retfærdighed, og saa fornemme

din Hielp i alle Ting, som os behov gøres baade til Liv og Siel ved din Søn, IESum Christum, vor HErrre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til de Romere 6 Cap. 19 V. til Enden.

Jeg taler efter menneskelig Wiis, formedelst Eders Riids Skrobelighed. Thi ligesom I have fremstillet Eders Lemmer som Ureenheds og Uretfærdigheds Tienere til Uretfærdighed: saa fremstiller nu Eders Lemmer som Retfærdigheds Tienere til Helliggiorelse. Thi da I vare Syndens Tienere, vare I fri fra Retfærdigheden. Hvad havde I da for Frugt af de Ting, ved hvilke I nu skamme Eder? thi Enden derpaa er Døden. Men nu I ere frigiorte fra Synden, og blevne Guds Tienere, have I Frugt deraf for Eder til Helliggiorelse, og Enden er et evigt Liv. Thi Syndens Sold er Døden, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Christo IESu, vor HErrre.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Marcus 8 Cap. 1 V. til 10.

I de samme Dage, da der var saare meget Folk, og de Intet havde at æde, kaldte IESus sine Disciple til sig, og sagde til dem: Mig ynkes inderligen over Folket, thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage, og have Intet at æde. Og dersom jeg lader dem fare fastende hjem, maatte de forsmægte paa Veien, thi Mogle af dem ere komne

langt fra. Og hans Disciple svarede ham: Hvorfra skulde Nogen kunne måtte diøse med Brød her i Ørken? Og han spurgte dem ad: Hvor mange Brød have I? men de sagde: Syv. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden; og tog de syv Brød, takkede, brød dem, og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge dem for dem; og de lagde dem for Folket. Og de havde faa smaa Fiske, og han velsignede dem, og bød, at ogsaa diøse skulde lægges for. Men de aade, og bleve mætte; og optog af de leynede Stykker syv Kurve. Men de vare ved fire tusinde, som havde ædet; og han lod dem fare.

Attende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig af ganske Herte, at du haver ladet os komme til dit Ords Kundskab. Vi bede dig, du ville og naadestigen beholde os derved, og lade os doe derudi til evig Salighed! Bestit nu og altid fromme Prædikere iblandt os, som troiligen prædike dit Ord foruden al Forargelse og vrang Lærdom, og giv dem et langt Levetid! Afvend derimod fra os al falsk Lærdom, og forhindre alle deres Anslag, som falskeligen handle med dit Ord, og synes at være fromme Mænd, men ere glubende Ulve; paa det din sande Christen Kirke maa fremdeles stadfæstes hos os, og imod saadanne falske Lærere naadeligen bestiermes og bevares ved Jesum Christum, din Søn, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Romere 8 Cap. 12 V. til 18.

Derfor, Brødre, ere vi ikke Kiødets Skyldnere, saa at vi skulle leve efter Kiødet, thi dersom I leve efter Kiødet, skulle I døe; men dersom I døde Legemet's Gierninger formedelst Aanden, skulle I leve. Thi saa Mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. Og I annammede ikke en Trældoms Aand atter til Frygt; men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader! Denne Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. Men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger og Christi Med-Arvinger; saafremt vi lide med ham, at vi da ogsaa skulle herliggjøres med ham.

Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Matthæus 7 Cap. 15 V. til 22.

(Jesus sagde til sine Disciple:)

Men vogter Eder for de falske Propheter, som komme til Eder i Faare-Klæder, men ere indvortes rivende Ulve. Af deres Frugter skulle I kende dem. Kan man og sanke Vindruer af Tørne eller Figen af Tidsler? Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et raadent Træ bærer onde Frugter. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter og et raadent Træ kan ikke bære gode Frugter. Hvert Træ som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden. Derfor skulle I kende dem af deres Frugter. Ikke Enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal ind-

gaae i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene!

Niende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, som haver rigeligen givet os din Velsignelse og vort daglige Brød! Vi bede dig: Bevar os fra Sierrighed, og opvæk vore Siertter, at vi af din Velsignelse glerne vele med arme Menneſter; paa det vi kunne findes troe Huusholdere over dine Gaver, og aldrig fattes din Naade til evig Tid, naar vi affættes fra denne Huusholdning og ſulle komme for din Dom ved vor Herre Ieſum Chriſtum, din Søn, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een ſand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen Kriver St. Paulus Apoſtel
til de Corinthier 1 Corinth. 10 Cap. 6 B. til 14.

Men diſſe Ting ere blevne Forbilleder for os, at vi ikke ſkulle have Lyst til det Onde, ſom de havde Lyst dertil. Bliver ei heller Afguds-Dyrkere, ſom Nogle af dem, ligesom ſkrevet er: Folket ſatte ſig ned at æde og drikke, og ſtod op at lege. Lader os ei heller bedrive Hoer, ſom Nogle af dem bedreve Hoer, og ſaldt paa een Dag tre og tyve tusinde. Lader os ei heller friſte Chriſtum, ſom og Nogle af dem friſtede ham, og bleve edelagte af Slanger. Knurrer ei heller, ſom og Nogle af dem knurrede og bleve edelagte af Fordærveren. Alt dette ſkete dem til Exempel,

men det er skrevet os til Advarsel, til hvilke de sidste Tider ere komne. Derfor, hvis som tykkes at staae, see til, at han ikke falder. Eder er ingen Fristelse paakommen, uden mennesselig; men Gud er trofast, som skal ikke lade Eder fristes over Eders Formue, men skal giøre baade Fristelsen og dens Udgang saaledes, at I det kunne taale.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 16 Cap. 1 V. til 10.

Men han sagde og til sine Disciple: Der var en rig Mand, som havde en Huusholder; og denne blev beført for ham, at han ødte hans Gods. Og han kaldte ham, og sagde til ham: Hvi herer jeg dette om dig? Gier Regnskab for din Huusholdning; thi du kan ikke længer forestaae Huset. Men Huusholderen sagde ved sig selv: Hvad skal jeg giøre, efterdi min Herre tager Huusholdningen fra mig? Jeg formaaer ikke at grave, jeg skammer mig ved at trygle. Jeg veed, hvad jeg vil giøre, at de skulle tage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat fra Huusholdningen. Og han fremkaldte enhver af sin Herres Skyldnere, og sagde til den første: Hvor meget er du min Herre skyldig? Men denne sagde: Hundrede Fæde Olie. Og han sagde til ham: Tag dit Brev, og sæt dig snart ned, og skriv halvtredsfindstyre. Derester sagde han til den anden: Men du, hvor meget er du skyldig? Men denne sagde: Hundrede Maader Hvede. Og han sagde til ham: Tag dit Brev, og skriv firfindstyre.

Dg H^{er}ren lovede den uretsfærdige Huusholder, at han gjorde snildeligen; thi denne Verdens Born ere klogere end Lysets Born mod deres Slægt. Dg jeg siger Eder: Giorer Eder Benner ved den urette Mammon, at naar I skilles herfra, de skulle annamme Eder i de evige Boliger.

Tiende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtige, evige Gud! du, som haver formædelsk din Hellig Aand aabenbaret og kundgiort os dit Ord om din kiære Son Jesu Christo! Vi bede dig: Dypvæl vore Hjerter, at vi det alvorligen kunne annamme, og ikke slaae det hen i Veiret, eller høre det uflitteligen, som dit Folk, de vantro Jøder, gjorde, paa det vi kunne leve i din Frygt, og formæres dagligen i Troen til din Barmhertighed, og endeligen blive salige formædelsk din Son, Christum Jesum, vor H^{er}re, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Corinthier 1 Corinth. 12 Cap. 2 V. til 12.

I vide, at I vare Hedninger og hendroges til de stumme Afguder, som man drog Eder. Derfor kundgior jeg Eder, at Ingen, som taler ved Guds Aand, udsiger Forbandelse over Jesum; og Ingen kan kalde Jesum H^{er}re, uden ved den Hellig Aand. Der er Forskiel paa Naadegaver, men Anden er den samme; og der er Forskiel

paa Tienester, men Herren er den samme; og der er Forskiel paa kraftige Gierninger, men Gud er den samme, som kraftigen virker Alt i Alle. Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Wiisdoms - Tale formedelst Aanden; en Anden Kundskabs - Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergierninger; en Anden prophetisk Gave, en Anden at bedemme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 19 Cap. 41 V. til Enden.

Dg der han kom nær til, og saae Staden, græd han over den og sagde: Vidste du dog, ja end paa denne din Dag, hvad der tiener til din Fred! men nu er det skjult for dine Dine. Derfor skulle de Dage komme over dig, at dine Fiender skulle kaste en Vold op omkring dig, og beleire dig rundt omkring, og trængte dig allevegne. Dg de skulle lægge dig slet øde og dine Bern i dig, og ikke lade Steen paa Steen i dig; fordi du ikke kiendte din Besøgelses Tid. Dg han gik ind i Templet, og begyndte at udbrive dem, som berudi solgte og kiøbte, og sagde til dem: Der er skrevet: Mit Huus er et Bedehuus; men I have gjort det til en Røverkule. Dg han lærte

daglig i Templet. Men de Ipperste-Præster og Skrifstloge og de Dverste for Folket søgte at omkomme ham. Og de sandt ikke, hvad de skulde gjøre; thi alt Folket hængte ved ham og hørte ham.

Elleve Søndag efter Trinitatis.

Collect. Vader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand saa styre og regiere os, at vi ikke skulle forglemme vore Synder, og blive høymodige; men at vi gjøre itelig Poenitentse, og Dag fra Dag bedre os, og ellers troste os aleneste dermed, at du vil være os naadig, og forlade os vore Synder, og gjøre os evindelig salige ved din elskelige Søn, Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til de Corinthier 1 Corinth. 15 Cap. 1 B. til midt i 10.

Fremdeles minder jeg Eder, Brødre, om det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og ere vedblevne, ved hvilket I og blive salige, dersom I det beholde efter den Tale, hvormed jeg forkyndte Eder det; med mindre I have troet leiendigen. Thi jeg overantvordede Eder iblandt det Første, hvad og jeg annammede: At Christus døde for vore Synder, efter Skrifterne; og at han blev begravet; og at han opstod den tredie Dag, efter Skrif-

terne; og at han blev seet af Kephäs, derefter af de Tolv. Derpaa blev han seet af flere end fem hundrede Brødre paa eengang, af hvilke de Fleste endnu ere i Live, men Nogle ere og hensovede. Derefter blev han seet af Jakobus, dernæst af alle Apostlerne. Men sidst af alle blev han seet af mig, som det utidige Foster. Thi jeg er den Ringeste af Apostlerne, som ikke er værd at kaldes Apostel, fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed. Men af Guds Naade er jeg det, jeg er, og hans Naade mod mig haver ikke været forgiøves.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 18 Cap. 9 V. til 15.

Men han sagde og til Nogle, som stolede paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede Andre, denne Bignelse: Der gif to Menneſter op til Templet at bede; den ene var en Phariſæer, og den anden en Tolder. Phariſæeren stod for sig selv, og bad ſaaledes: Jeg takker dig, Gud! at jeg ikke er ſom andre Menneſter, Rovere, Uretfærdige, Hoerſarle, eller og ſom denne Tolder. Jeg faſter to Gange om Ugen; jeg giver Tiende af alt det, jeg eier. Og Tolderen ſtod langt borte, og vilde end ikke opløſte Dinene til Himmelen, men ſlog ſig paa ſit Brøſt, og ſagde: Gud! vær mig Synder naadig! Jeg ſiger Eder: Denne gif retfærdiggjort hiem i ſit Huus fremfor den anden; thi hvo ſig ſelv opheier, ſkal fornedres, men hvo ſig ſelv fornedrer, ſkal opheies.

Tolvte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtigste, evige Gud! du, som Altting haver skabt! Vi takke dig, at du haver givet os et sundt Legeme, og haver naadeligen bevaret vore Lunger, Øren og andre Lemmer fra den onde Fiende. Vi bede dig: Giv os din Naade, at vi besynderligen bruge vore Øren og Lunger retteligen, at vi med vore Øren flittigen høre dit Ord, og det vel mærke, og med vore Lunger prise og berømme din Naade, paa det Ingen skal fortørnes af vore Lunger, men at hver Mand kan forbedres deraf, ved din liebre Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen Skriver St. Paulus Apostel til
de Corinthier 2 Corinth. 3 Cap. 4 V. til 10.

Saaadan Tillid have vi til Gud formedelst Christum. Ikke at vi ere dygtige af os selv; men vor Dygtighed er af Gud, hvilken og gjorde os dygtige til at være den ny Pagts Tienere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaaer, men Aanden levendegjør. Men dersom den dødbringende Bogstavs Tieneste, indgravet i Stene, stete i Herlighed, saa at Israels Børn ikke kunde betragte Mose Ansigt, formedelst hans Ansigts Herlighed, som dog skulde forsvinde: hvi skulde da ikke Aandens Tieneste end mere være i Herlighed? Thi dersom Fordømmelsens Tieneste var

i Herlighed, er meget mere Retfærdiggjorelsens Tjeneste overflødig i Herlighed.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Marcus 7 Cap. 31 B. til Enden.

Dg der han gik ud igien af Tyri og Sidons Egne, kom han til den galilæiske Sø, midt igiennem Dekapolis Grændser. Dg de førte en Døv til ham, som besværlig kunde tale; og de bade ham, at han vilde lægge Haanden paa ham. Dg han tog ham affides fra Folket, og lagde sine Fingre i hans Dren, og spyttede, og rørte ved hans Tunge, og saae op til Himmelen, sukkede og sagde til ham: Ephata! det er, lad dig op! Dg strax aabnedes hans Dren, og hans Tunges Baand løsnedes, og han taledede ret. Dg han bød dem, at de skulde Ingen sige det; men jo mere han bød dem, destomere kundgiorde de det. Dg de forundrede sig overmaade og sagde: Han haver gjort alle Ting vel; baade gjør han, at de Døve høre, og at de Maallose tale.

Trettende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig af hert ganste Hjertes Grund, at du haver ladet os leve i denne Tid, i hvilken vi kunne høre dit hellige Evangelium, ved hvilket du haver ladet os kende din faderlige Villie og see din Son Christum Jesum. Vi bede din grundløse Barmhertighed, at

du vil naadeligen lade os beholde dit hellige Ords
Lys, og vore Hjerter saa regiere formevelst din hel-
lig Aand, at vi aldrig falde derfra, men blive hart
derved, og endeligen blive salige ved den samme
din elstelige Søn, vor Herre Jesum Christum, som med
dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een
sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til

de Galater 3 Cap. 15 V. til 23.

Brødre, jeg vil tale efter menneskelig Viis:
Gier dog Ingen et Menneskes Pagt, som er
stadfæstet, til Intet, eller sætter Noget dertil.
Men Forjættelserne ere tilfagte Abraham og hans
Sæd; der siges ikke: Og hans Sæde, som om
Mange, men som om Een, og din Sæd, hvilken
er Christus. Dette vil jeg sige: Den Pagt, som
forud er stadfæstet af Gud om Christus, kan Lo-
ven, som blev given fire hundrede og tredive Aar
derefter, ikke rylke, at den skulde giøre Forjættel-
sen til Intet. Thi er Arven ved Loven, da er
den ikke mere ved Forjættelsen; men Gud stien-
kede Abraham den ved Forjættelsen. Hvad skal
da Loven? Den blev foiet til for Overtrædel-
fers Skyld, (indtil den Sæd kom, hvem Forjæt-
telsen gjældte,) betient af Engle, ved en Midlers
Haand. Dog er Midleren ikke eens, men Gud
er een. Er da Loven mod Guds Forjættelser?
Det være langt fra! Thi var der given en Lov,
som kunde levendegjøre, da erholdtes Retfærdighed
virkeligen ved Loven. Men Skriften haver ind-

sluttet Alt under Synd, at Forjættelsen ved Jesu Christi Tro skulde blive given dem som troe.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 10 Cap. 23 B. til 38.

Dg han vendte sig til Disciplene i Særdeleshed og sagde til dem: Salige ere de Dine, som see det, I see. Thi jeg siger Eder, at mange Propheter og Konger vilde seet det, I see, og have det ikke seet; og hørt det, I høre, og have det ikke hørt. Dg see, en Lovsyndig stod op, og fristede ham, og sagde: Mester! hvad skal jeg giøre, at jeg kan arve et evigt Liv? Men han sagde til ham: Hvad er skrevet i Loven, og hvorledes læser du? Men han svarede og sagde til ham: Du skal elske HERren din Gud af dit ganske Hierte, af din ganske Siel og af din ganske Styrke og af dit ganske Sind, og din Næste som dig selv. Men han sagde til ham: Du svarede ret; gjør dette, saa skal du leve. Men han vilde giøre sig selv retfærdig, og sagde til Jesum: Hvo er da min Næste? Men Jesus svarede og sagde: Et Menneſke gif fra Jerusalem til Jericho, og faldt iblandt Røvere, hvilke baade klædte ham af, og slog ham, og gif bort og lode ham ligge halv død. Men ved en Hændelse drog en Præst den samme Wei ned, og der han saae ham, gif han forbi. Desligest ogſaa en Levit, der han kom til Stebet, gif han til, og saae ham, og gif forbi. Men en Samaritan reiste, og kom til ham, og der

han saae ham, vnsedes han inderligen. Og han gik til ham, forbandt hans Saar, og god Olie og Viin derudi, løstede ham paa sit eget Dyr, og førte ham til Herberge, og røgte ham. Og den anden Dag, der han reisste bort, tog han to Penge ud, og gav Berten dem, og sagde til ham: Røgte ham, og hvad du udlægger mere, vil jeg betale dig, naar jeg kommer igien. Hvilkens af disse Tre tykkes dig at have været hans Næste, der var falsden iblandt Nøvere? Men han sagde: Den, som gjorde Barmhiertighed imod ham. Derfor sagde JEsus til ham: Gik bort, og gik du ligesaa.

Fiortende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som haver formælst dit salige Ord og hellige Daab naadeligen hiulpet os Alle, som troe, af den forfærdelige Spedalskhed, som er Synden, og beviser os endnu dagligen din naadige Hielp i alt det, som os er nødvendigt! Vi bede dig: Opvæk vore Hjerter formælst din hellige Aand, at vi aldrig forglemme saadanne Belgierninger, men at vi leve ideligen i din Frygt, og udi en ret Lidsk paa din Barmhiertighed altid takke og prise dig med et taknemmeligt Hjerter, ved din kiere Son, vor Herre JEsu Christum, som med dig lever og regierer i hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Galater 5 Cap. 16 B. til 25.

Dette siger jeg: Vandrer i Aanden, saa

skulle I ikke fuldkomme Kiødets Begiering. Thi Kiødet begierer imod Aanden, men Aanden imod Kiødet; og disse ere hinanden modsatte, saa at I ikke kunne giøre, hvad I ville. Men dersom I drives af Aanden, ere I ikke under Loven. Kiødets Gierninger ere aabenbare, saasom: Hoer, Skierlevnet, Ureenhed, Ueerlighed, Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fiendskaber, Riv, Rid, Brede, Trætte, Evdragt, Partier, Avind, Mord, Druffenskab, Graadseri og deslige, om hvilket jeg forud siger Eder, ligesom jeg og før haver sagt, at de, som giøre saadant, skulle ikke arve Guds Rige. Men Aandens Frugt er Kierlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed, Afholdenhed. Mod Saadanne er Loven ikke. Men de, som høre Christum til, have forsfæstet Kiødet med Lysterne og Begieringerne.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 17 Cap. 11 V. til 20.

Dg det begav sig, der han reiste til Jerusalem, da drog han midt igiennem Samaria og Galilæa. Dg der han kom til en By, mødte ham ti spedalste Mand, som stode langt borte. Dg de oploste de Røsten, og sagde: Jesu, Mester, forbarm dig over os! Dg der han saae dem, sagde han til dem: Gaaer hen, og beteer Eder for Præsterne. Dg det skete, der de gik bort, bleve de rensede. Men Een af dem, der han saae, at han var helbredet, vendte tilbage og prisede Gud med høi Røst. Dg han saldt paa sit Ansigt for

hans Fødder, og takkede ham: og denne var en Samaritan. Da svarede Jesus og sagde: Blevet ikke de ti rensede? men hvor ere de nu? Blevet ellers ingen fundne, som vendte tilbage, at give Gud Ære, uden denne Fremmede? Og han sagde til ham: Staa op, gaa bort, din Tro har frelst dig.

Femtende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Hørrer Gud, himmelske Fader! Vi takke dig for alle dine Velgierninger, at du haver givet os Liv og Levnet, og naadeligen opholdet os hid til Dags. Nu bede vi dig: Tag ikke din Velsignelse fra os, men bevar os fra Sierrighed, paa det vi kunne alene tjene dig, elste og hænge hart ved dig, at vi ikke besmitte os med skændeligt Afgudereri og Mammons Tjeneste, men at vi sætte alt vort Haab, Trost og Tillid paa din Naade, ved Jesus Christum, din Søn, vor Hørrer, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Ewighed og til Ewighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Galater 5 Cap. 25 B. til Enden, og 6 Cap.
1 B. til 11.

Dersom vi leve i Aanden, da lader os og gaae frem i Aanden. Lader os ikke have Lyst til forsængelig Ære, saa at vi trodse hverandre og bære Avind mod hverandre. Brødre! dersom og et Menneske bliver overilet af nogen Brest, da hjælper ham tilrette, I Aandelige, med Sagmo-

digheds Aand; men see til dig selv, at ikke og du bliver fristet. Bærer hverandres Byrde, og opfylder saaledes Christi Lov. Thi dersom Noget tykkes sig at være Noget, og er dog Intet, han bedrager sig selv. Men hver prøve sin egen Gierning, og da skal han have Roes for sig selv alene, og ikke for Andre; thi hver skal bære sin egen Byrde. Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt Godt med den, som ham underviser. Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneſte ſaaer, dette ſkal han og høſte. Thi hvo ſom ſaaer i ſit Kiød, ſkal høſte Forfrænkelse af Kiødet; men hvo ſom ſaaer i Aanden, ſkal høſte det evige Liv af Aanden. Men naar vi giøre det Gode, lader os ikke blive træt; thi vi ſkulle og høſte i ſin Tid, ſaaſremt vi ikke forſage. Derfor, eſtersom vi have Leilighed, lader os giøre det Gode mod Alle, men meeſt mod Troens Egne.

Dette hellige Evangelium ſriver Evangelisten Matthæus 6 Cap. 24 B. til Enden.

(Jeſus ſagde til ſine Diſciple:)

Ingen kan tiene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og elſke den anden, eller holde ſig til den ene og foragte den anden. I kunne ikke tiene Gud og Mammon. Derfor ſiger jeg Eder: Bekymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I ſkulle æde, og hvad I ſkulle drikke; ikke heller for Eders Legeme, hvad I ſkulle iſejes. Er ikke Livet Mere end Maden, og Legemet Mere end Klæderne? Seer til Him-

melens Fugle; de saae ikke, og høste ikke, og sanke ikke i Lader, og Eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget Mere end de? Men hvo iblandt Eder kan lægge en Men til sin Vært, enddog han bekymrer sig derfor? Og hvi bekymre I Eder for Klæderne? Betragter Lillierne paa Marken, hvorledes de vore; de arbeide ikke, spinde ikke. Men jeg siger Eder, at end ikke Salomo i al sin Herlighed var saa klædt, som een af dem. Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som er i Dag, og i Morgen fastes i Dønnen, skulde han ikke meget mere klæde Eder, I lidet troende! Derfor skulle I ikke bekymre Eder, og sige: Hvad skulle vi æde? eller: Hvad skulle vi drikke? eller hvormed skulle vi klæde os? efter alt saadant søge Hedningerne; thi Eders himmelske Fader veed, at I have alle disse Ting behov. Men søger først Guds Rige og hans Retsfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder. Bekymrer Eder derfor ikke for den anden Morgen, thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sit Eget. Hver Dag haver nok i sin Plage.

Sextende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som haver ladet din Søn blive Menneſte, at han først med sin Død skulde betale for vore Synder, og siden frelse os fra den evige Død! Vi bede dig: Behold os i dette

Haab, at vi ikke tvivle derpaa, at ligesom vor H^{er}re Christus haver opvakt den Enkes Søn ifkun med et Ord, vil han tilgemaade opvække os paa Dommeligdag og gjøre os evig salige, hvilken med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

**Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Epheser 3 Cap. 13 V. til Enden.**

Derfor beder jeg, at I ikke forsage over mine Trængsler, som jeg lider for Eder, hvilket er Eders V^{er}e. For denne Sags Skyld bøier jeg mine Knæ for vor H^{er}res Jesu Christi Fader, af hvem al Faderlighed kaldes i Himlene og paa Jorden, at han vil give Eder efter sin Herligheds Rigdom mægtigen at bekræftes ved hans Aand i det indvortes Menneske; at Christus maa bære formedelst Troen i Eders Hjertier, saa at I, rodfæste og grundfæste i Kierlighed, kunne forme at begribe med alle de Hellige baade Bredden og Længden og Dybden og Høiden, og fiende Christi Kierlighed, som overgaaer al Kundskab; at I kunne opfyldes med al Guds Fylde. Men ham, som formaaer over alle Ting at gjøre langt overflødigere, end hvad vi bede eller forstaae, efter den Magt, som teer sig kraftig i os, ham være V^{er}e i Menigheden ved Christum Jesum, gienem alle Slægter, i alle Evigheder! Amen.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 7 Cap. 11 V. til 18.

Og det begav sig Dagen derefter, at han

gik til en Stad, som hedte Nain, og der gik Mange af hans Disciple med ham og meget Folk. Men der han kom nær til Stadens Port, see, da blev en Død udbaaren, som var sin Moders eenbaarne Son, og hun var en Enke; og meget Folk af Staden gik med hende. Og der Herren saae hende, ynfedes han inderligen over hende, og sagde til hende: Græd ikke. Og han traadte til, og rorte ved Baaren: (men de, som bare, stode stille), og han sagde: Du unge Karl, jeg siger dig, staa op! Og den Døde reiste sig op, og begyndte at tale; og han gav hans Moder ham. Men en Frygt betog Alle, og de prisede Gud, og sagde: Der er en stor Prophet opreist iblandt os, og Gud haver besøgt sit Folk. Og denne Tale om ham kom ud i det ganske Judæa og i alt det omkringliggende Land.

Syttende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand saa styre og regiere os, at vi kunne altid holde os i din Frygt, og ikke være hoffærdige, men med ganske Hierte høre og annamme dit Ord, og retteligen helliggjøre Sabbats-Dagen, paa det vi kunne ogsaa formedelst dit Ord blive helliggjorte; først at vi sætte al vor Fortrosthing og Haab paa din Son, Jesum Christum, at han er alene vor Reisfærdighed og Gienløser; og dernæst, at vi rette og bedre vort Levnet efter dit Ords Lydelse, og at vi tage os vare for al Forargelse, indtil vi blive evindelig salige ved din Naade

i Christo, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen Krøver St. Paulus Apostel til
de Epheser 4 Cap. 1 V. til 7.

Seg formaner Eder derfor, jeg den Bundne i Herren, at I vandre værdigen det Kald, med hvilket I ere kaldte, med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, saa I fordrage hverandre i Kierlighed, og beslitte Eder paa at bevare Aandens Eenhed i Fredens Vaand; eet Regeme og een Aand ligesom I og ere kaldte til eet Haab i Eders Kald; een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og Alles Fader, som er over Alle, og ved Alle, og i Eder alle.

Dette hellige Evangelium Krøver Evan-
gelisten Lucas 14 Cap. 1 V. til 12.

Dg det begav sig, der han kom i En af de øverste Pharisæers Huus paa en Sabbat, for at holde Maaltid, at de toge vare paa ham. Dg see der var et vattersottigt Menneske for ham. Dg Jesus begyndte at tale til de Lovsyndige og Pharisæerne, og sagde: Mon det er tilladt at helbrede paa Sabbaten? Men de taug. Dg han tog paa ham, og helbredte ham, og lod ham gaae. Dg han svarede og sagde til dem: Hvo er iblandt Eder, som naar hans Dre eller Asen falder i en Brønd, ikke strax drager det op paa Sabbatsdagen? Dg de kunde ikke give ham Svar derpaa. Men han sagde en Lignelse til Giesterne,

der han gav Agt paa, hvorledes de udvalgte de øverste Sæder ved Bordet og sagde til dem: Naar du er buden af Nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst tilbords, at ikke en hæderligere end du maatte være buden af ham; og den, som indbød dig og ham, maatte komme og sige til dig: Giv denne Plads; og du da med Blusel komme til at sidde nederst. Men naar du er buden, gaf hen, og sæt dig nederst, at naar han kommer, som dig indbød, han da maa sige til dig: Ven! sæt dig høiere op; og du skal have Ære for dem, som sidde med dig tilbords. Thi hver den, sig selv ophøier, skal fornedres; og hvo sig selv fornedrer, skal øphøies.

Attende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi ere jo arme elendige Syndere, din Villie vide vi, men vi ere saa skrøbelige, at vi den ikke kunne fuldkomme; thi Rød og Blod i os er for stærkt; saa vil og den arrige Fiende, Dævelen, ei heller lade os tilfreds. Derfor bede vi dig, at du vil udgyde din Hellig Aand i vore Hjerter, at vi med en stærk Tro kunne hænge hart ved din Son Jesum Christum, og troste os ved hans Pine og Død, og troe Syndernes Forladelse formædlest ham, og leve saa et helligt Levnet i Lydighed her paa Jorden efter din Villie, indtil vi ved din Naade kunne saligen bortdøe af denne elendige Verden ved den samme din Son, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og reglerer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Corinthier 1 Corinth. 1 Cap. 4 B. til 9.

Jeg takker min Gud altid for Eder, for den
Guds Naade, som er given Eder i Christo Jesu,
at I ved ham ere giorte rige i Alt, i al Lære og
al Kundskab, ligesom og det Bidnessbyrd om
Christo er blevet befæstet hos Eder; saa at Eder
ikke fattes paa nogen Naadegave, i det I forvente
vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse, som og
skal stadfæste Eder indtil Enden, ustraffelige paa
vor Herres Jesu Christi Dag.

Dette hellige Evangelium skriver Evans-
gelisten Matthæus 22 Cap. 34 B. til Enden.

Men der Phariseerne hørte, at han havde stop-
pet Munden paa Sadduceerne, forsamlede de sig.
Og En af dem, en Lovsyndig, spurgte og fristede
ham, og sagde: Mester, hvilket er det store Bud
i Loven? Men Jesus sagde til ham: Du skal
elske Herren din Gud i dit ganske Hjerte, i din
ganske Siel, og i dit ganske Sind. Dette er det
første og store Bud. Men det andet er ligesom
dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Af
disse to Bud hænger al Loven og Propheterne.
Men der Phariseerne vare forsamlede, spurgte
Jesus dem og sagde: Hvad tykkes Eder om
Christo? hvis Søn er han? De sagde til ham:
Davids. Han sagde til dem: Hvorledes kalder
da David ham i Aanden en Herre? da han siger:
Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min
høire Haand, indtil jeg lægger dine Fiender til

dine Fødders Skammel. Efterdi David nu kalder ham en Herre, hvorledes er han da hans Søn? Og Ingen kunde svare ham et Ord, og Ingen turde ydermere giøre Spørgsmaal til ham efter den Dag.

Rittende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O almagtige, evige Gud! du, som formedest din Søn Christum Jesum haver naatelig hiulpet det værktrudne Menneske baade til Liv og Siel! Vi bede din grundløse Barmhertighed: Vær ogsaa os naadig, forlad os alle vore Synder, og regier os med din Hellig Aand, at vi ikke selv give Aarsag til Sygdom eller anden Ulykke; men behold os i din Frugt, og styrk os med din Naade, at vi saa blive frie baade fra timelig og evig Brede og Straf, formedest din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Epheser 4 Cap. 22 V. til 29.

Saa vider da, at I skulle aflægge det gamle Menneske efter den forrige Omgangelse, som forberedes ved bedragelige Lyster; men fornyes i Eders Sindes Aand, og isøre det ny Menneske som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. Derfor aflægger Bogn og taler Sandhed, Hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer. Blive I vrede, da syndet

ikke; Solen gaae ikke ned over Ederes Fortæ-
nelse; giver ikke heller Diavelen Rum. Den,
som stial, stiale ikke fremdeles, men arbejde hel-
ler og giøre noget Godt med Hænderne, paa det
han kan have at meddele dem, som have behov.

Dette hellige Evangelium skriver Evan-
gelisten Matthæus 9 Cap. 1 B. til 9.

Og han traadte ind i Skibet, og foer over,
og kom til sin egen Stad. Og see, de førte en
Bærbruden til ham, som laae paa en Seng; og
der Jesus saae deres Tro, sagde han til den
Bærbrudne: Sen! vær frimodig, dine Synder
ere dig forladte. Og see, Mogle af de Skrist-
flogte sagde ved sig selv: Denne bespottes Gud.
Og der Jesus saae deres Tanke, sagde han:
Hvi tænke I saa ondt i Ederes Hjerter? Thi
hvilket er lettere? at sige: Dine Synder ere dig
forladte? eller at sige: Staa op og vandre?
Men at I skulle vide, at Menneffens Son haver
Magt paa Jorden at forlade Synder, da siger
han til den Bærbrudne: Staa op, og tag din
Seng op, og gaa til dit Huus. Og han stod
op, og gif bort til sit Huus. Men der Folket
det saae, forundrede de sig og prisede Gud, som
havde givet Menneffene saadan Magt.

Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi talle dig for
din store Barmhertighed og Naade, at du haver la-

det os komme til dit salige Ord og glædelige Bryllup, og ved din Søn forlader os alle vore Synder. Men efterdi her er dagligen Fristelse, Forargelse og Fare paa Hærde, og vi ere af os selv saa stræbelige og meget tilbøielige til Synden, saa bede vi dig, at du vil fornedelst din Hellig Aand naadeligen bevare os, at vi ikke falde; men om vi falde og besmitte saa vort Bryllups - Alædebon, hvillet din Søn, Iesus Christus haver ifort os, da hjælp os naadeligen igien, og led os til Anger og Huelse, og behold os i Troen til din Barmhertighed, at vi ikke falde til evig Lid, ved vor HErr Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

**Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Epheser 5 Cap. 15 B. til 22.**

Seer derfor til, at I omgaaes varsligen, ikke som Uvise, men som Vise; og kjober den beleilige Tid, fordi Dagene ere onde. Derfor vaerer ikke Uforstandige, men som de, der skienne, hvad Herrens Villie er. Og drikker Eder ikke drukne af Viin, i hvilket der er Ryggesløshed, men bliver fyldte af Aanden, og taler hverandre til med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, og synger og leger for HErren i Eders Herte; og siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor HErres Jesu Christi Navn; og vaerer hverandre underdanige i Guds Frygt.

**Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten
Matthæus 22 Cap. 1 B. til 15.**

Og Iesus svarede, og talede atter ved Lig-

nelser til dem, og sagde: Himmeriges Rige lig-
nes ved en Konge, som gjorde sin Sønns Bryl-
lup, og han udsendte sine Tienere og kaldte de
Budne til Bryllup; men de vilde ikke komme.
Han udsendte atter andre Tienere, og sagde:
Siger de Budne: See, jeg haver beredt mit
Maaltid, mine Dren og det fede Dvæg er slag-
tet, og Altting er rede; kommer til Bryllup.
Men de foragtede det, og gif hen, den Ene paa
sin Ager, den Anden til sit Kiebmandskab.
Andre grebe hans Tienere, forhaanede og ihjel-
slog dem. Men der Kongen det horte, blev han
vred, og skikkede sine Hære ud, og ødelagde disse
Manddrabere, og satte Ild paa deres Stad. Da
sagde han til sine Tienere: Brylluppet er vel be-
redt, men de Budne vare det ikke værd. Gaaer
derfor ud paa Veisfiellene, og byder til Bryllup
saa Mange, som I finde. Og de Tienere gif
ud paa Veien og samlede alle dem, de sandt,
baade Onde og Gode; og Bryllups - Huset blev
fuldt af Giester. Da gif Kongen ind, at besee
Giesterne, og han saa der et Menneſte, som ikke
var iført Bryllups - Klædningen. Og han sagde
til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind,
og haver ikke Bryllups - Klædningen paa? Men
han taug. Da sagde Kongen til Tienerne:
Binder Hænder og Fødder paa ham, og tager
ham, og kaster ham ud i det yderste Mørke; der
skal være Graad og Tænders Gnidsel. Thi
Mange ere kaldede, men Faa udvalgte.

Første og tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtige, evige Gud! du, som formedelt din Søn haver tilfagt os Syndernes Forladelse, Retfærdighed og det evige Liv! Vi bede dig, at du vil med din Hellig Aand oprække vore Hjerter, at vi med vore daglige Bønner i alle Kristelser søge saadan Hielp hos ham, og formedelt en fast Tro til hans Forsættelse og Ord kunne faae det, vi begiere, og endelig blive salige ved din Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Epheser 6 Cap. 10 V. til 18.

I Dørigt, mine Brødre, vorder stærke i Herren og i hans Vældes Kraft! Iferer Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staae imod Diævelens snedige Anløb. Thi vi have ikke Kamp mod Kied og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regiere i denne Tids Mærke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen. Derfor tager Guds fulde Rustning paa, at I kunne giøre Modstand paa den onde Dag, og bestaae efter at have overvundet Alt. Saa staaer da omgiorde om Eders Lænder med Sandhed og iferte Retfærdigheds Pantser; Fødderne ombundne med Færdighed i Fredens Evangelium. For Altting griber Troens Skjold, med hvilket I skulle kunne

slukke alle den Ondes gloende Vile. Og tager Saliggjærelsens Hielm og Mandens Sværd, som er Guds Ord.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Johannes 4 Cap. fra midt i 46 V. til 54.

Og der var en kongelig Tjener, hvis Son laae syg i Capernaum. Der denne herte, at Iesus var kommen fra Judæa til Galilæa, gif han til ham, og bad ham, at han vilde komme, og helbrede hans Son; thi han var nær Døden. Da sagde Iesus til ham: Dersom I ikke see Tegn og Undergiærninger, ville I ikke troe. Manden sagde til ham: Hærr, kom, før mit Barn døer. Iesus siger til ham: Gaf bort; din Son lever. Og Manden troede dette Ord, som Iesus sagde til ham, og gif bort. Men idet han nu drog bort, mødte hans Tjenere ham, og forkyndte, og sagde: Dit Barn lever. Da udspurgte han af dem den Time, paa hvilken det var blevet bedre med ham; og de sagde til ham: Igaar ved den syvende Time forlod Feberen ham. Da mærkede Faderen, at det var skeet paa den samme Time, paa hvilken Iesus havde sagt til ham: Din Son lever; og han troede selv og hans ganste Huus.

Alle Helgens Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O almagtige, evige Gud, som vil helliggjøre alle dine Udvalgte og Elskelige i din eenbaarne og elste-

lige Søn, Jesu Christo! lad os efterfølge deres Træ, Haab og Aierlighed, at vi med dem og kunne blive salige formædelt den samme din Søn vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Denne hellige Lectie skrives i St. Johannis Aabenbaring 7 Cap. 1 V. til 13.

Dg derefter saae jeg fire Engle staae paa Jordens fire Hjørner, som holdt Jordens fire Binde, paa det ingen Vind skulde blæse over Jorden, ei heller over Havet, ei heller over noget Træ. Dg jeg saae en anden Engel opstige fra Solens Dvgang, som havde den levende Guds Segl; og han raabte med høi Røst til de fire Engle, hvilke det var givet at stade Jorden og Havet, sigende: Stader ikke Jorden, ei heller Havet, ei heller Træerne, indtil vi saae beseglet vor Guds Tienere i deres Pander. Dg jeg horte deres Tal, som bleve beseglede, hundrede og fire og fyrgetyve tusinde Beseglede af alle Israels Berns Stammer: Af Judæ Stamme tolv tusinde Beseglede; af Rubens Stamme tolv tusinde Beseglede; af Gads Stamme tolv tusinde Beseglede; af Aßers Stamme tolv tusinde Beseglede; af Naphtali Stamme tolv tusinde Beseglede; af Manasse Stamme tolv tusinde Beseglede; af Simeons Stamme tolv tusinde Beseglede; af Levi Stamme tolv tusinde Beseglede; af Isaschars Stamme tolv tusinde Beseglede; af Sebulons Stamme tolv tusinde Beseg-

lede; af Josephs Stamme tolv tusinde Beseglede; af Benjamins Stamme tolv tusinde Beseglede. Derefter saae jeg, og see, en stor Skare, hvilken Ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Stammer og Folk og Tungemaal, som stode for Tronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder og Palmegrene i deres Hænder, og som raabte med hoi Røst, og sagde: Saliggjorelsen tilhører vor Gud, ham, som sidder paa Tronen, og Lammet. Og alle Englene stode omkring Tronen, og om de Ældste, og om de fire Dyr, og faldt ned for Tronen paa deres Ansigt og tilbade Gud og sagde: Amen! Velsignelse og Ære og Bliksdom og Tak og Pries og Magt og Styrke være vor Gud i al Evighed! Amen.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 5 Cap. 1 V. til 13.

Men der han saae Folket, steg han op paa et Bierg; og der han havde sat sig, gif hans Disciple til ham. Og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde: Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales. Salige ere de Sagtmødige, thi de skulle arve Jorden. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skulle mættes. Salige ere de Barmhertige, thi dem skal vedsføres Barmhertighed. Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle see Gud. Salige ere de Fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Born. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges

Rige er deres. Salige ere I, naar man bespøtter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare for Eder.

Anden og tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O almagtige, evige Gud! Vi bekiende os at være arme Syndere og at være høit opstrevne i dit Register; men vi takke dig af ganske Hierte, at du haver taget saadan Skyld fra os, og lagt den paa din kiære Son Jesum Christum og ladet ham betale derfor. Vi bede dig, at du vil naadelig beholde os i Troen, og regiere os saa med din Hellig Aand her paa Jorden, at vi kunne leve efter din Villie, og gierne bevise vor Næste al Aierlighed, Tieneste og Hielp, og at vi maatte imodstaae al Vrede, Hæftighed og Hævn, paa det vi ikke skulle opvække din Vrede over os, men at vi altid maa have en naadig Fader udi dig, ved Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til de Philippenser 1 Cap. 6 V. til 12.

Jeg er fuldeligen forsikret, at han, som begyndte det gode Værk i Eder, vil fuldføre det indtil Jesu Christi Daa. Saaledes bør jeg mene

om Eder alle, efterdi jeg haver Eder i Hiertet, baade under mine Lærter og ved Evangelii Forsvar og Stadfæstelse, Eder alle, som ere deelagtige med mig i Naaden. Thi Gud er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter Eder alle i Jesu Christi inderlige Kierlighed; og derom beder jeg, at Eders Kierlighed maa fremdeles mere og mere foreges, tilligemed Kundskab og al Skionsomhed, saa I kunne vælge, hvad som bedst er, paa det I maae være rene og uden Anstod indtil Christi Dag, fyldte med Retfærdigheds Frugter, som virkes ved Jesum Christum, Gud til Vre og Lov.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 18 Cap. 23 B. til Enden.

(Jesus sagde til sine Disciple:)

Derfor er Himmeriges Rige lignet ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tienere. Men der han begyndte at holde Regnskab, blev En fort frem for ham, som var ti tusinde Talenter skyldig. Men der han Intet havde at betale med, bed hans Herre ham at sælges og hans Hustru og Børn, og alt det, han havde, og Gielden at betales. Da faldt Tjeneren ned for hans Fødder, og sagde: Herre, vær langmodig med mig, og jeg vil betale det altsammen. Da ynkedes samme Tjeners Herre inderligen over ham, og gav ham løs, og forlod ham Gielden. Men den samme Tjener gif ud, og fandt en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Penninge skyldig; og han greb fat paa ham og vilde

qvæle ham, og sagde: Betal mig det, du er skyldig. Da saldt hans Medtiener ned for hans Fodder, og bad ham, og sagde: Vær langmodig med mig, og jeg vil betale dig det altsammen. Men han vilde ikke, men gif hen og fastede ham i Fængsel, indtil han betalte ham det, han var skyldig. Men der hans Medtienerne saae det, som skeet var, bleve de saare bedrøvede, og kom og aabenbarede for deres Herre alt det, som skeet var. Da kaldte hans Herre ham for sig, og sagde til ham: Du onde Tiener, al den Gæld forlod jeg dig, fordi du bad mig. Burde dig ikke og at forbarme dig over din Medtiener, ligesom jeg og haver forbarmet mig over dig? Og hans Herre blev vred, og overantvordede ham til Bedlerne, indtil han betalte ham alt det, han var ham skyldig. Saa skal og min himmelske Fader giøre mod Eder, om I ikke forlader af Eders Siender, Hver sin Broder hans Brost.

Tredie og tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig, at du haver hidtil givet os Fred, og naadelig bevaret os fra Krig og fremmed Herskab! Vi bede dig: Giv os fremdeles din Naade, at vi kunne leve i din Frygt og efter din Villie, og ingen Marsag give til Krig eller anden Straf. Negler og styr vor Vrighed at den ikke forhindrer den Lydighed, som dig

ber, men forfremmer samme, at vi have desmere Lykke og Velsignelse under dens Regimente, ved vor Hæere, Jesum Christum, din Søn, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed! Amen.

**Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Philippenser 3 Cap. 17 V. til Enden.**

Border mine Efterfølgere, Brødre! og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os til Exempel. Thi Mange vandre, hvilke jeg ofte haver sagt Eder, og endnu siger med Taarer, at være Christi Korsens Fiender, hvis Ende er Fordærvelse, hvis Gud er Bugen, og hvis Værelse er i deres Skændsel, hvilke tragte efter de jordiske Ting. Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi og forvente Frelseren, den Hæere Jesum Christum, som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herlighedens Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting.

**Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten
Matthæus 22 Cap. 15 V. til 23.**

Da gik Phariseerne hen og holdt Raad, hvorledes de kunde besnære ham i Ord, og de sendte deres Disciple til ham med de Herodianer, og sagde: Mester! vi vide, at du er sanddru, og lærer Guds Vei i Sandhed, og skiotter om Ingen; thi du anseer ikke Menneffens Person. Siig os derfor, hvad tyffes dig? er det tilladt at give Keiseren Skat eller ei? Men som Jesus

havde mærket deres Dndskab, sagde han: I Dien-
 skalke, hvi friste I mig? Viser mig Skattens
 Mynt. Men de bragte ham en Penning. Og
 han sagde til dem: hvis Billede og Overskrift er
 dette? De sagde til ham: Keiserens. Da sagde
 han til dem: Saa giver Keiseren det, som Keise-
 rens er, og Gud det, som Guds er. Og der
 de hørte det, forundrede de sig, og forlode ham,
 og gif bort.

Fierde og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O almagtigste, evige Gud! du, som haver for-
 medelt din Søn tilfagt os Syndernes Forladelse og
 Befrielse fra den evige Død. Vi bede dig: Styrk
 os med din Hellig Aand, at vi dagligen kunne vore
 i Troen til din Naade ved Christum, og beholde et
 stadigt Haab og Tillid, at vi ikke skulle bøde, men
 sødelig sove, og paa Domme-Dag blive opvakt igjen
 til det evige Liv og Salighed, ved vor HErrre Je-
 sum Christum din Søn, som med dig lever og re-
 glerer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra
 Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
 de Colossenser 1 Cap. 9 V. til 15.

Derfor aflade vi og ikke, fra den Dag vi
 hørte det, at bede for Eder og begiere, at I maatte
 fylbes med hans Villies Erkiendelse i al Wiis-
 dom og aandelig Forstand, at I kunne omgaaes
 værdigen for Herren til al Behagelighed, og være

frugtbare paa al god Gierning, og vore til Guds Erkiendelse, styrkede med al Styrke efter hans hans Herligheds Kraft til al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde; takkende Faderen, som gjorde os dygtige til de Helliges Arvedeel i Lyset, som friede os af Mørkets Magt og oversatte os i sin elskelige Sønns Rige, i hvem vi have Forløsning ved hans Blod, nemlig Syndernes Forladelse.

Dette hellige Evangelium Priver Evangelisten Matthæus 9 Cap. 18 V. til 27.

Der han dette talede til dem, see, da kom en Dverste og faldt ned for ham, og sagde: Min Datter er just nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende. Og JEsus stod op og fulgte ham med sine Disciple. Og see, en Kvinde, som havde tolv Aar havt Blodflod, traadte til bagfra, og rørte ved Sømmen af hans Klædebon; thi hun sagde ved sig selv: Dersom jeg ikkun rører ved hans Klædebon, da bliver jeg helbredet. Men JEsus vendte sig om, og da han saa hende, sagde han: Datter! vær frimodig, din Tro haver frelst dig. Og Kvinden blev helbredet fra den samme Stund. Og der JEsus kom i den Dverstes Hus, og saa Piberne og Folket, som buldrede, sagde han til dem: Viger bort, thi Pigen er ikke død, men hun sover. Og de beloe ham. Men der Folket var uddrevet, gif han ind, og tog hende fat ved Haanden; da stod Pigen op. Og dette Rygte kom ud i det ganste Land.

Femte og tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! Vi takke dig hierteligen, at du formedelst dit Ord har hiulvet os af den græselige Pavedoms Vildfarelser, og haver ført os til dit Naades Lys. Vi bede dig, at du vil naadeligen beholde os i samme Lys og bevare os fra al Vildfarelse og Kietteri, og giv os din Naade, at vi ikke blive utaknemmelige, som Joderne, ikke heller foragte eller forfølge dit Ord, men at vi med vort ganske Hierte maatte annamme det, og deraf bedre vort Levnet, og sætte al vor Lid paa din Naade og din kiære Sønns Fortieneste, han, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til
de Thess. 1 Skrivelses 4 Cap. 13 V. til Enden.

Men jeg vil ikke, at I skulle være uvidende, Brødre, om de Hensøvede, paa det I ikke skulle sørge, som de Andre, der ikke have Haab. Thi dersom vi tro, at Iesus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de Hensøvede ved Iesum frem med ham. Thi dette siige vi Eder som Herrens Ord, at vi, som leve, som overblive til Herrens Tilkommelse, vi skulle ikke komme forud for de Hensøvede. Thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Anstrig, med Dver-Engels Ræst, og med Guds Basune, og de Døde i Christo skulle opstaae først; derefter skulle vi,

som leve, som overblive, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne til at møde Herren i Lusten; og saaledes skulle vi altid være med Herren. Saa trøster hverandre med disse Ord.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 24 Cap. 15 B. til 29.

Naar I da see Udelæggelsens Bederskyggen, om hvilken Propheten Daniel haver talet, at staae paa det hellige Sted; (hvo som det lærer, give Agt derpaa!) da flye paa Biergene, hvo som er i Judæa, og hvo, som er paa Taget, stige ikke ned at hente Noget af sit Huus; og hvo som er paa Ageren, vende ikke tilbage at hente sine Klæder. Men vee de Frugtsommelige og dem, som give Dø i de Dage! Men beder, at Ederes Flugt skal ikke skee om Vinteren, ei heller paa Sabbaten; thi da skal være saa stor en Trængsel, som ikke haver været fra Verdens Begyndelse hidindtil, som ikke heller skal blive. Og dersom disse Dage ikke bleve forkortede, da blev intet Menneske frelst; men for de Udvalgtees Skyld skulle disse Dage forkortes. Dersom Nogen da siger til Eder: See, her er Christus, eller der, da skulle I det ikke tro. Thi falske Christi og falske Propheter skulle opstaae og giøre store Tegn og Under- Gierninger, at de Udvalgte skulde og forføres, om det var muligt. See, jeg haver sagt Eder det forud. Derfor, om de sige Eder: See, han er i Ørken, da gaaer ikke ud; see, han

er i Kammerne, da troer det ikke. Thi ligesom Lynet udgaaer fra Osten og skinner indtil Vesten, saa skal og Menneffens Søns Tilkommelse være. Thi hvor Aadsfelet er, der skulle Drnene forsamles.

Siette og tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O almagtigste, evige og barmhiertige Gud! du, som formedelt din elskelige Son, vor HErre og Frelser, Jesum Christum, haver oprettet Naadens Rige for os, at vi skulle tro vore Synders Forladelse her i din hellige Kirke, ligesom du og selv er en Gud, der ikke vil nogen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve! Vi bede dig, at du naadigen vil forlade os alle vore Synder, formedelt den samme din Son, Jesum Christum vor HErre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Paulus Apostel til de Thess. 1 Skrivelses 5 Cap. 12 V. til 24.

Men vi bede Eder, Brødre! at I skionne paa dem, som arbeide iblandt Eder, og ere Eders Forstandere i Herren, og paaminde Eder; og agte dem hoiligen i Kierlighed for deres Giernings Skyld. Værer fredssommelige indbyrdes! Men vi formane Eder, Brødre! paaminder de Ustifflige, trøster de Kleinmodige, opbylper de Skrøbelige, værer langmodige mod Alle. Seer til, at Ingen betaler Nogen Ondt for Ondt; men stræber

altid efter det Gode, baade imod hverandre, og imod Alle. Værer altid glade. Bedes uden Afslæbelse. Frembærer Taksigelse i alle Ting; thi dette er Guds Villie i Christo Jesu til Eder. Udslukker ikke Manden. Foragter ikke Prophetier. Prover alle Ting; beholder det Gode. Skyer det Onde under alle Skiftelser. Men han selv, den Fredens Gud, hellige Eder ganske og aldeles! og gid Eders ganske Mand, og Siel, og Legeme maa bevares ustraffeligen i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 11 Cap. 25 V. til Enden.

Paa den samme Tid udbred Jesus, og sagde: Jeg priser dig, Fader, Himmels og Jordens Herre! at du haver skult dette for de Vise og Forstandige, og aabenbaret det for de Umyndige. Ja, Fader! thi det var saaledes behageligt for dig. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og Ingen kiender Sønnen, uden Faderen, og Ingen kiender Faderen, uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare. Kommer hid til mig Alle, som arbejde, og ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Nag paa Eder, og lærer af mig, thi jeg er sagtmobig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for Eders Sieler. Thi mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let.

Syv og tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O barmhertige, evige Gud, himmelske Fader! Vi bede dig, at du vil opvække os, at vi med al Flid kunne vandre kristeligen i alle gode Gierninger, og altid bestyrkes af din Naade, og befindes i al Gudelighed, ved vor HErre IEsu Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen skriver St. Petrus Apostel

2 Skrivelse 1 Cap. 12 V. til 19.

Derfor vil jeg ikke forsømme altid at paa-
minde Eder om dette, hvorvel I vide det, og
ere styrkede i den Sandhed, som er tilstede hos
os. Men jeg agter det ret, at vække Eder ved
Paamindelse, saalænge jeg er i dette Paulun,
da jeg veed, at mit Pauluns Afslaggelse er snart
forhaanden, ligesom og vor HErre IEsu Chri-
stus haver aabenbaret mig. Jeg vil og giøre
min Flid, at I efter min Bortgang altid kunne
have, hvad der kan kalde Eder dette i Erindring.
Thi vi have ikke fulgt klogtige Fabler, da vi
kundgiorde Eder vor HErres Iesu Christi Kraft
og Tilkommelse, men vi vare selv Dienvidner
til hans Majestæt. Thi han fik Hæder og Ære
af Gud Fader, i det en saadan Røst stete til
ham fra den majestætiske Herlighed: Denne er
min Søn den elskelige, i hvem jeg haver Vel-

behagelighed. Og vi hørte denne Røst komme fra Himmelen, der vi vare med ham paa det hellige Bierg.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Matthæus 17 Cap. 1 V. til 10.

Og sex Dage derefter tog IEsus Peder og Jakob og Johannes hans Broder til sig, og førte dem affides op paa et høit Bierg. Og han blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lys. Og see, Moses og Elias viste sig for dem, og talede med ham. Da svarede Peder, og sagde til IEsus: HErre! her er godt at være; vil du, da ville vi giøre tre Boliger her, dig een, og Moses een, og Elias een. Der han endnu talede, see, da overskyggede dem en klar Sky; og see, en Røst kom fra Skyen, som sagde: Denne er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed; hører ham. Og der Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt, og frygtede saare. Og IEsus traadte frem, rørte ved dem, og sagde: Staaer op, og frygter ikke. Men der de opløstede deres Dine, saae de Ingen uden IEsus alene. Og der de gif ned ad Bierget, bød IEsus dem, og sagde: I skulde Ingen sige dette Syn, førend Menneffens Søn er opstanden fra de Døde.

Ugentlig og Maaned's Bededag.

Collect. Iader os alle bede:

O Herre Jesu Christe! du som tilfagde os, at hvad vi bede om i dit Navn, det skal os gives! Vi bede dig af Hiertet, at du vil give os din Hellig Aands Naade, at vi kunne vide, hvad vi skulle begiere og bede om, og hvorledes vi med en stadig Tro skulle bede i dit Navn, paa det vi i alt det, vi bede om, kunne søge Guds, vor kiere Faders, Lov og Ære, vor Næstes Nytte og Forbedring, og vor egen Salighed; du, som med Faderen og den Hellig Aand lever og regierer, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Eller:

O barmhertige Gud, himmelske Fader! Efterdi du formedelst din Son, Christum Jesum, befalede os at bede, og vil tilbedes i Aand og Sandhed, da bede vi dig, at du efter din Forjættelse vil give os Naadens og Bønnens Aand, at vi kunne med et gudeligt Herte, i en ret Tro, paafalde dig for vor egen og alle Menneskers Nød, paa det at, naar vi for din Forjættelses Skyld blive bønhørte, vi da skulle elske, prise og ære dig, som en naadig Gud og Fader, formedelst din kiere Son, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Eller:

O almagtigste Gud! du, som ikke forsmæder de Elendiges Sul og Graad, og ikke foragter de bedrøvede Hierters Begiering! See dog naadelig til vor Bøn, hvilken vi i vor store Nød frembære for dig, og bønhør os naadelig, at det, som baade af

Menneskene og Diavelen er os imod, kan blive til Intet, og efter din Barmhiertigheds Raad forsvinde, at vi saa kunne frelses af alle Fristelser, og altid talke og prise dig i din Menighed, formedelt I Jesum Christum, din Søn, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Eller:

O almægtigste, evige Gud! som ene er al vor Tilflugt og Styrke! Vi bede dig, at du vil værdiges at høre din Christen Kirkes gudelige Bøn, og unde os, at hvad vi efter din Villie retteligen bede, det maa os naadeligen gives, formedelt din Søn, vor Herre I Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Epistelen Skriver St. Jakob Apostel

5 Cap. 16 B. til Enden.

Bekiender Overtrædelserne for hverandre, og beder for hverandre, at I kunne læges; en Retfærdigs Bøn formaaer meget, naar den er alvorlig. Elias var et Menneske, lige Vilkaar undergivet med os, og han bad en Bøn, at det skulde ikke regne; og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og sex Maanedes. Og han bad atter, og Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt. Brødre! dersom Nogen iblandt Eder er faren vild fra Sandheden, og Nogen omvender ham, den vide, at hvo som omvender en Synder fra hans Veis Bilsfarelse, han frelser en Siel fra Døden og stiuier Synders Mangfoldighed.

Dette hellige Evangelium skriver Evangelisten Lucas 11 Cap. 1 V. til 5.

Dg det begav sig, der han var paa et Sted og bad, at en af hans Disciple sagde til ham, der han lod af: Herre! lær os at bede, som Johannes og lærte sine Disciple. Da sagde han til dem: Naar I bede, da siger: Vor Fader, du som er i Himlene! helliget worde dit Navn; komme dit Rige; skee din Willie, som i Himmelen, saa og paa Jorden. Giv os hver Dag vort daglige Brod; og forlad os vore Synder, thi og vi forlade hver, som os er skyldig; og leed os ikke i Fristelse; men fri os fra det Onde!

Vor Herres Jesu Christi Lidelses Historie.

Dg der de havde sunget Lovsangen, gik Jesus ud efter Sædvane over den Bæk Kedron til Olie-Bierget; men hans Disciple fulgte ham ogsaa. Da siger Jesus til dem: I denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er frevet: Jeg skal slaae Hyrden, og Hjordens Faar skulle adspredes; men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaae forud for Eder til Galilæa. Men Peder svarede og sagde til ham: Dersom de og alle skulle forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges. Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, at i Dag, i denne Nat, ferend

Hanen galler to Gange, skal du fornægte mig tre Gange. Men han sagde endbydermere: Dersom jeg end skulde døe med dig, vil jeg dog ikke fornægte dig. Ligesaasagde og alle Disciplene.

Da kom Jesus med dem til en Gaard, som kaldtes Gethsemane, hvor en Urtegaard var, i hvilken han gik ind med sine Disciple. Men og Judas, som ham forraadte, vidste Stedet; thi Jesus forsamledes ofte der med sine Disciple. Da sagde Jesus til dem: Sætter I eder her, medens jeg gaaer derhen, og beder. Og han tog Peder og de to Bebedæi Sønner, Jakob og Johannes, til sig, og begyndte at bedrøves og skælve og svarligen at ængstes. Da siger han til dem: Min Siel er ganske bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager med mig; beder, at I ikke skulle falde i Fristelse.

Og han sled sig fra dem, omtrent et Steenkast, og faldt ned paa Jorden, paa sit Ansigt, og bad, at denne Stund maatte gaae ham forbi, om det var muligt; og han sagde: Abba! min Fader! Alting er dig muligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil! Og han kom til Disciplene, og fandt dem sovende, og sagde til Peder: Simon! sover du? kunde du ikke vaage een Time med mig? vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse; Aanden er vel redebon, men Kødets skrøbeligt. Han gik atter anden Gang hen, bad og sagde: Min Fader, er det ikke muligt, at denne Kalk kan gaae fra mig, uden at jeg skal drikke den, da stee din Villie. Og han kom og fandt dem

atter sovende; thi deres Dine vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham. Og han lod dem blive, gik atter hen, og bad tredje Gang, og talede de samme Ord: Fader! vilde du tage denne Kalk fra mig! dog skee ikke min Villie, men din!

Men en Engel af Himmelen aabenbarede sig for ham og styrkede ham. Og der han var i Døds-Angest, bad han heftigere, men hans Sved blev som Blods-Draaber, der falde ned paa Jorden.

Og der han stod op af Bønnen, og kom til sine Disciple, fandt han dem sovende af Bedrøvelse. Og han sagde til dem: Sove I fremdeles og hvile Eder? Det er forbi; Timen er kommen, see, Menneffens Son forraades i Synderees Hænder. Staaer op, lader os gaae; han er nær, som forraader mig; beder, at I ikke falde udi Fristelse.

Og strax, som han endnu talede, see, da kom Judas, en af de Tolv, og en stor Skare med ham, med Sværd og Stænger, fra de Jøperste-Præster og Skrifstloger og Phariseerne og Folkets Eldste; og de kom derhen med Blus og Lamper. Men den, som forraadte ham, havde givet dem et aftalt Tegn, og sagt: Hvilen jeg kysser, den er det, griber ham og fører ham sikkert bort.

Men som Jesus vidste Alt, hvad der skulde komme over ham, gik han frem, og sagde til dem: Hvem lede I efter? De svarede ham, Jesum af Nazareth. Jesus siger til dem: Det

er mig. Men Judas, som ham forraadte, stod og hos dem. Der han da sagde til dem: Det er mig, vege de tilbage og faldt til Jorden. Da spurgte han dem atter: Hvem lede I efter? Men de sagde: Jesum af Nazareth. Jesus svarede: Jeg haver sagt Eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, da lader disse gaa. Paa det de Ord skulle fuldkommes, hvilke han haver sagt: Jeg mistede end ikke Een af dem, som du haver givet mig.

Men Judas nærmede sig til Jesum for at kysse ham, og sagde: Hil være dig, Rabbi! og kysse ham. Men Jesus sagde til ham: Ven! hvorfor er du kommen? Judas! forraader du Menneskens Søn ved et Kys? Da traadte de frem og lagde Hænderne paa Jesum og grebe ham.

Men der de, som vare omkring ham, saae hvad der vilde skee, sagde de til ham: Herre, skulle vi slaae til med Sværd? Men Simon Peder, som havde et Sværd, drog det ud, og slog den Ypperste-Præstes Tiener, og afhuggede hans høire Dre. Men den Tiener hedte Malchus. Men Jesus svarede, og sagde: Tillader dem saavidt! og han sagde til Peder: Stik dit Sværd i Balgen; thi alle de, som tage Sværdet, skulle omkomme ved Sværd. Eller mener du, at jeg nu ikke kunde bede min Fader, at han skulde tilstikke mig mere end tolv Legioner Engle? Skal jeg ikke da driske den Kalk, som min Fader haver givet mig? Hvorledes skulde da Skrifterne fuldkommes, at det bør sig saaledes

gaae til? Og han rørte ved hans Dre, og lægte ham.

Paa den Tid sagde Jesus til Skaren: I ere udgangne ligesom til en Røver, med Sværd og Stænger, at tage fat paa mig. Jeg haver været dagligen hos Eder i Templet og lært, og I udbrakte ikke Hænderne imod mig; men denne er Eders Time og Mørkets Magt. Men det er altsammen skeet, at Propheternes Skrifter skulde fuldkommes. Da forløbe alle Disciplene ham og flyede.

Og et ungt Menneske fulgte ham, som havde et Linflæde over det blotte Legeme, og Karlene tog fat paa ham. Men han slap Linflædet og flyede nogen fra dem.

Da tog Roden og Krigsoversten og Jødernes Svende samtligen Jesum og bandt ham. Og de førte ham først til Annas; thi han var Svigersfader til Caiphas, som var det Aars Ypperste-Præst. Men det var Caiphas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at eet Menneske skulde omkommes for Folket.

Og de førte Jesum hen til den Ypperste-Præst Caiphas, der hvor alle de Ypperste-Præster og Eldste og Strikflogte vare forsamlede. Men Simon Peter og en anden Discipel fulgte Jesum langt fra efter, indtil den Ypperste-Præstes Pallads; samme Discipel var fiendt med den Ypperste-Præst, og gik ind med Jesu i den Ypperste-Præstes Pallads. Men

Peder stod uden for Døren. Da gik den anden Discipel, som var kiendt med den Ypperste-Præst, ud, og talede med Dørvogtersten, og førte Peder ind.

Men Tienerne og Svendene stode og havde gjort en Kul-Ild midt i Palladset, (thi det var kolbt) og varmede sig. Men Peder stod hos dem, og varmede sig. Da saae Pigen, som var Dørvogterste, Peder sidde ved Ilden, og stirrede paa ham, og sagde: Du har og været med Jesu den Galilæer; mon ikke og du være af dette Menneſtes Disciple? men han nægtebe det for dem alle, og sagde: Qvinde! jeg er ikke, jeg kiender ham ikke, jeg veed og ikke, hvad du siger.

Da spurgte den Ypperste-Præst Jesum om hans Disciple og om hans Lærdom. Jesus svarede ham: Jeg haver talet frit for Verden; jeg haver altid lært i Synagogen og i Tempellet, der hvor Føderne komme tilſammen fra alle Stæder, og jeg haver Sntet talet i Lærdom. Hvi spørger du mig? spørg dem, som have hørt, hvad jeg talede til dem; see, de vide, hvad jeg haver sagt. Men som han det talede, gav een af Svendene, som stode derhos, Jesu et Slag paa Munden, og sagde: Svarer du ſaaledes den Ypperste-Præst? Jesus svarede ham: Haver jeg talet ilde, da beviis mig, at det er ondt; men haver jeg talet vel, hvi ſlaaer du mig?

Men Simon Peder gik ud i Forgaarden,

og Hanen goel. Og lidet derefter saae en anden Pige ham, og begyndte at sige til dem, som stode hos: Denne var og med Jesu af Nazareth. Og de sagde til ham: Mon ikke og du være af hans Disciple? Og en anden sagde: Du er og een af dem. Og han nægtede det atter med en Eed, sigende: Menneſte! jeg er det ikke, og jeg kender ikke det Menneſte. Og henved en Time noget derefter bekræftede en anden med dem, som stode hos, og sagde: Sandelig, du er een af dem, thi du er og en Galilæer, og dit Maal røber dig. Een af den Ypperste-Præstes Tienere, som var hans Frænde, hvis Dre Peder havde afhugget, siger: Saae jeg dig ikke i Urtegaarden med ham? Men han begyndte at forbande sig, og sværge: Jeg kender det Menneſte ikke, om hvem I tale. Og strax, der han endnu talede, goel Hanen anden Gang. Og Herren vendte sig, og saae paa Peder. Og Peder kom Herrens Ord ihu, hvorledes han havde sagt til ham: Før end Hanen galee to Gange, skal du fornægte mig tre Gange. Og Peder gif udenfor, og græd bitterlig.

Men de Ypperste-Præster og de Ældste og det ganske Raad søgte falsk Vinnesbyrd mod Jesum, paa det de kunde aflive ham; og de sandt Intet, thi mange bare falske Vidnesbyrd mod ham, men Vidnesbyrddene kom ikke overeens. Paa det sidste traadte to falske Vidner frem, og sagde: Vi have hørt, at han sagde: Jeg

kan og vil nedbryde dette Guds Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder. Og end ikke saaledes kom deres Vidnessbyrd overeens. Og den Ypperste-Præst stod op midt iblandt dem, og adspurgte Jesum og sagde: Svarer du slet intet? hvad vidne disse imod dig? men Jesus taug og svarede intet.

Da spurgte den Ypperste-Præst ham atter, og sagde til ham: Er du Kristus, den Forlovedes Søn, jeg besværges dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, den levende Guds Søn! Jesus sagde til ham: Du haver sagt det, jeg er det; dog siger jeg Eder: Nu herefter skulle I see Menneskens Søn sidde hos Kraftens høire Haand, og komme i Himmels Skyer. Da senderrev den Ypperste-Præst sine Klæder, og sagde: Han har bespottet Gud; hvad have vi længere Vidner behov? See, nu have I hørt hans Guds-Bespottelse; hvad tykkes Eder? Men de fordomte ham og sagde: Han er skyldig til Døden.

Og de Mænd, som holdt Jesum, bespottede ham, og spyttede ham i hans Ansigt, og slog ham med Ræver; men nogle skiulte hans Ansigt, og slog ham i Ansigtet, og sagde: Spaa os, Christe! hvo er den, der dig slog? Og mange andre Bespottelser sagde de imod ham.

Og der det blev Dag, forsamlede alle de Ypperste-Præster sig og de Skrifstloge og Fol-

lets Ælste og det ganske Raad, og holdt Raadslag imod Jesum, at de kunde aflive ham. Og de førte ham op for deres Raad, og sagde: Er du Kristus? stig os det. Men han sagde til dem: Siger jeg Eder det, troe I det ikke; men om jeg og spørger, svare I mig ikke, eller lade mig løs. Fra nu af skal Menneskens Son sidde hos Guds Krafts høire Haand. Men de sagde alle: Er du da den Guds Son? Men han sagde til dem: I sige det; thi jeg er det. Men de sagde: Hvad have vi ydermere Bidnesbyrd behov; thi vi have selv hørt det af hans Mund. Og deres ganske Hob stod op og bandt Jesum, og førte ham bunden fra Caipha til Domhuset, og overantvorbode Lands-høvdingen Pontius Pilatus ham. Men det var aarle.

Der Judas, som ham forraadte, da saae, at han var fordemt, angrede det ham, og han bar de tredive Sølv-Penninge til de Ypperste-Præster og Ælste igien, og sagde: Jeg haver syndet, at jeg forraadte ustyldigt Blod. Men de sagde: Hvad kommer det os ved? see du der-til. Og han kastede Sølv-Penningene i Temp-let, veeg bort og gif hen og hængte sig. Og han styrte ned, og brast itu, og alle hans Indvolde udvæltede. Men de Ypperste-Præster toge Sølv-Penningene, og sagde: Det er ikke tilladt at lægge dem i Templets Kiste, thi det er Blodpenge. Men de holdt Raad, og købte en Pottemagers Alger derfor, til at jorde Frem-

mede udi. Og det er blevet vitterligt for alle dem, som boe i Jerusalem, saa at den Ager kaldes paa deres Maal Hæfeldama, det er, Blodager, indtil denne Dag. Da fuldkommedes det, som talet er ved Propheten Jeremias, som siger: Og de toge de tredive Sølvs-Penninge, den Burederes Værd, hvilken Israels Vorn vurderede; og de gave dem for en Pottemagers Ager, som Herren befalede mig.

Men Jøderne gif ikke ind i Domhuset, paa det de ikke skulde besmittes, men at de maatte æde Paaste. Derfor gif Pilatus ud til dem, og sagde: Hvad Klagemaal føre I imod dette Menneske? De svarede, og sagde til ham: Var denne ikke en Misbæder, da havde vi ikke overantvordet dig ham. Da sagde Pilatus til dem: Lader I ham, og dømmer ham efter Ederes Lov. Da sagde Jøderne til ham: Vi tør ingen aflive. At Jesu Ord skulde fuldkommes, hvilke han sagde, der han gav tilkiende, hvilken Død han skulde døe. Men de begyndte at anklage ham, og sagde: Denne have vi fundet at forvende Folket, og forbyde at give Keiseren Skat, og sige sig selv at være Kristus, en Konge.

Da gif Pilatus igien ind i Domhuset, og kaldte Jesum, og sagde til ham: Er Du den Jødernes Konge? Jesus svarede: Taler Du det af dig selv, eller have Andre sagt dig det om mig? Pilatus svarede: Mon jeg være en Jøde? Dit Folk og de Jypperste-Præster overantvordede mig dig; hvad haver du gjort? Jesus svarede:

Mit Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne Verden, havde vel mine Tienere stridt derved, at jeg ikke var bleven overantvoret Jøderne; men nu er mit Rige ikke deraf. Da sagde Pilatus til ham: Er du ikke dog en Konge? Jesus svarede: Du siger det, at jeg er en Konge. Jeg er dertil fød og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst. Pilatus sagde til ham: Hvad er Sandhed? Og der han dette havde sagt, gif han igien ud til Jøderne, og sagde til dem: Jeg finder slet ingen Skyld hos ham. Og der han blev anklaget af de Ypperste-Præster og Ældeste, svarede han intet. Da spurgte Pilatus ham atter, og sagde: Svarer du slet intet? See, hvor meget de vidne imod dig; hører du ikke? Og han svarede ham end ikke et Ord, saa at Lands-høvdingen forundrede sig saare. Men de holdt hardt ved, og sagde: Han oprører Folket, idet han lærer over al Judæa, fra Galilæa af, hvor han begyndte.

Men der Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han, om dette Menneſte var en Galilæer. Og der han fik at vide, at han hørte under Herodis Magt, sendte han ham til Herodes, som og selv var i Jerusalem i de samme Dage.

Men der Herodes saae Jesum, blev han meget glad; thi han havde for længe siden gierne villet see ham, fordi han havde hørt meget om ham, og haabede at skulle see et

Tegn see af ham. Og han gjorde ham mange Spørgsmaal, men Jesus svarede ham intet. Men de Ypperste-Præster og Skriftfloger stode og anklagede ham heftig. Men der Herodes med sine Krigsfolk havde forhaanet og bespottet ham, kastede han et hvidt Klædebon om ham, og sendte ham til Pilatus igien. Paa den Dag bleve Pilatus og Herodes hinandens Venner; thi de vare før i Fiendskab med hinanden.

Men Pilatus sammenkaldte de Ypperste-Præster og de Overste og Folket og sagde til dem: I have ført dette Menneske til mig, som den, der afvender Folket; og see, jeg haver forhørt ham for Eder, og finder ingen Skyld hos dette Menneske i det, som I anklage ham for; Herodes ikke heller; thi jeg sendte Eder til ham, og see, han haver Intet gjort, som han er skyldig at døe for. Derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.

Men paa Høitiden pleiede Landskøvdingen at give Folket en Fange løs, hvilken de begierede. Men de havde paa den Tid en mærkelig Fange, som hedte Barrabas, som med Oprørere var kastet i Fængsel, som havde begaaet Mord i et Oplob udi Staden. Og Folket raabte og begyndte at begiere, at han vilde giøre med dem, som han altid pleiede. Derfor, der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: I have en Sædvane, at jeg skal lade Eder Een løs om Paasten; hvilken ville I, at jeg skal give

Eder løs, Barrabam, eller Jesum, den Jødernes Konge, som kaldes Kristus? Thi han vidste, at de Ypperste-Præster havde overantvordet ham af Avind.

Men da han (Pilatus) sad paa Domstolen, skikkede hans Hustru til ham og lod ham sige: Besat dig Intet med denne Retsfærdige; thi jeg har lidt meget i en Drøm for hans Skyld.

Men de Ypperste-Præster og de Ældste overtalede Folket, at de skulde begiere Barrabam, men omkomme Jesum. Men Landshøvdingen svarede og sagde til dem: Hvilkens ville I, at jeg skal give Eder løs af disse to? Men de raabte i den ganske Hob, og sagde: Bort med denne og giv os Barrabam løs! Da raabte Pilatus atter til dem, og vilde lade Jesum løs, og sagde: Hvad skal jeg da giere ved Jesus, som kaldes Kristus? Men de raabte alle og sagde: Korsfæst, korsfæst ham! Men han sagde tredie Gang til dem: Hvad Onndi haver da denne gjort? Jeg finder ingen Døds-skyld hos ham, derfor vil jeg revse ham, og lade ham løs. Men de raabte end mere, og sagde: Korsfæst ham! og trængte paa med stort Skrig, og begiere, at han skulde korsfæstes; og de Ypperste-Præsters Skrig fik Overhaand.

Da tog Pilatus Jesum, og lod ham hudstrytte. Men Landshøvdingens Stridsmand toge Jesum til sig i Domhuset, og samlede

om ham den ganste Rode. Og de afflødte ham, og kastede en Purpurkaabe om ham, og flettede en Krone af Torne, og satte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand, og de faldt paa Knæ for ham og bespottede ham, og begyndte at hilse ham, sigende: Hil være dig, du Jødernes Konge! Og de sloge ham paa Munden og spyttede paa ham, og toge Røret, og sloge paa hans Hoved, og faldt paa Knæ og tilbade ham.

Da gif Pilatus atter ud, og sagde til dem: See, jeg fører ham hid ud til Eder, at I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham. Da gif Jesus ud, og bar Tornekronen og Purpurklædet. Og han sagde til dem: See, hvilket Menneſte! Da nu de Jypperſte - Præſter og Evendene ſaae ham, raabte de, og ſagde: Korſføſt, korſføſt! Pilatus ſiger til dem: Læger I ham, og korſføſter ham, thi jeg finder ingen Skyld hos ham. Jøderne ſvarede ham: Vi have en Lov, og efter denne vor Lov er han ſkyldig at dee, fordi han har gjort ſig ſelv til Guds Søn.

Der Pilatus horte den Tale, frygtede han end mere; og han gif ind igien i Domhuset, og ſagde til Jeſum: Hvorfra er du? Men Jeſus gav ham ikke Svar. Da ſiger Pilatus til ham: Taler du ikke med mig? Værd du ikke, at jeg har Magt til at korſføſte dig, og at jeg har Magt til at lade dig løs? Jeſus ſvarede: du havde aldeles ingen Magt over mig,

dersom den ikke var given dig herovenfra; derfor har den, som overantvordede mig til dig, større Synd. Derefter søgte Pilatus at lade ham løs. Men Jøderne raabte og sagde: Dersom du lader denne løs, er du ikke Keiserens Ven. Hver den, som gjør sig til Konge, sætter sig op mod Keiseren.

Der Pilatus horte disse Ord, da førte han Jesum ud og satte sig paa Domstolen, paa det Sted, som kaldes Steenlagt, men paa Hebraisk Gabbatha. Men det var Beredelsens Dag i Paasken ved den fiette Time, og han siger til Jøderne: See, Ederes Konge! Men de raabte: Bort, bort med ham! korsfæst ham! Pilatus sagde til dem: Skal jeg korsfæste Ederes Konge? De Ypperste-Præster svarede: Vi have ingen Konge uden Keiseren.

Der Pilatus saae, at han udrettebe Intet, og at der blev større Bulder, vilde han giøre Folket fyldest, og han dømte, at deres Begiering skulde stee. Men han tog Vand, og toede Hænderne for Folket, og sagde: Jeg er ustyldig i denne Retfærdiges Blod; seer I dertil. Og det ganske Folk svarede og sagde: Hans Blod komme over os og over vore Børn!

Da gav han dem Barrabam løs, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mord, om hvilken de bade; men Jesum lod han hudstryge, og overgav ham til deres Villie, at han skulde korsfæstes.

Da toge Stridsmændene Jesum, og toge

Purpurklædet af ham, og iførte ham hans egne Klæder, og førte ham ud for at korsfæste ham. Og han bar sit Kors. Men idet de gik ud, fandt de et Menneske, som gik forbi, Simon fra Cyrene, som kom fra Marken, Alexandri og Rufi Fader; ham tvang de til at bære hans Kors; og de lagde Korset paa ham, at han skulde bære det efter Jesum.

Men en stor Flok Mænd og Qvinder fulgte ham, som baade beklagede og begræd ham. Men Jesus vendte sig om til dem, og sagde: I, Jerusalems Døttre! græder ikke over mig; men græder over Eder selv, og over Eders Børn; thi see, de Dage komme, paa hvilke man skal sige: Salige ere de Ufrugtsomme-lige, og de Liv, som ikke fødte, og de Bryster, som ikke gave Die. Da skulle de begynde at sige til Biergene: Falder over os! og til Høiene: Skiuler os! Thi gjør man dette med det grønne Træ, hvad vil da skee med det tørre?

Der bleve og to andre Misdædere førte ud for at henrettes med ham.

Og de førte ham til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Golgatha, det er udlagt Hoved-pande-Sted. Og de gave ham Vin at drikke med Myrrha udi, og der han smagte det, vilde han ikke drikke. Og de korsfæstede ham paa det Sted, som kaldes Golgatha, og de to Misdædere med ham, den ene ved den høire, men den anden ved den venstre Side, og Jesum midt imellem.

Da blev Skriften fuldkommet, som siger: Han er regnet med Overtrædere. Men det var den tredje Time, da de korsfæstede ham. Men Jesus sagde: Fader! forlad dem, thi de vide ikke, hvad de giere.

Men Pilatus havde og skrevet en Overkrift over ham med Beskyldningen mod ham, og sat den paa Korset. Men der var skrevet: Jesus Nazaræus, den Jødernes Konge. Denne Overkrift læste da mange af Jøderne; thi det Sted, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær ved Staden; og den var skreven paa Hebraisk, Græsk og Latin. Da sagde Jødernes Høverstepræster til Pilatus: Skriv ikke: Den Jødernes Konge; men: Han sagde: Jeg er Jødernes Konge. Pilatus svarede: Hvad jeg skrev, det skrev jeg.

Der nu Stridsmændene havde korsfæstet Jesum, toge de hans Klæder, og gjorde fire Parter, for hver Stridsmand en Part, ligeledes og Kiortelen, men Kiortelen var usyet, vævet fra øverst heelt igiennem. Da sagde de til hverandre: Lader os ikke sonderstaae den, men lodde om den, hvis den skulde være; paa det Skriften skulde fuldkommes, som siger: De delede mine Klæder iblandt sig og kastede Lod om min Kiortel. Og de sadde der, og toge vare paa ham. Dette gjorde Stridsmændene, og Folket stod og saa til.

Men der stode ved Jesu Kors hans Moder, og hans Moders Søster, Maria, Cleo-

phas Hustru, og Maria Magdalena. Der Jesus da saae sin Moder og den Discipel staae hos, som han elskede, siger han til sin Moder: Kvinde! see det er din Søn. Derefter siger han til Disciplen: See, det er din Moder. Og fra den Time tog Disciplen hende hjem til Sit.

Men de, som gik forbi, spottede ham, og rystede deres Hoveder, og sagde: Tvi dig! du, som nebbryder Templet, og bygger det i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af Korset. Ligesaa bespottede og de Jøperste - Præster ham indbyrdes med de Skrifteflogne og Eldste, og sagde: Han haver frelst Andre, sig selv kan han ikke frelse. Er han Kristus og Israels Konge, den Guds Udvalgte, da frelse han sig selv, og stige nu ned af Korset, saa vi see derpaa, saa ville vi troe ham; han forlod sig paa Gud; han frie ham nu, om han haver Behag i ham; thi han haver sagt: Jeg er Guds Søn. Ligesaa forhaanede ogsaa Røverne ham, som vare korsfæstede med ham. Men og Stridsmændene bespottede ham, traadte til og rakte ham Eddike, og sagde: Dersom du er den Jødernes Konge, da frels dig selv.

Men en af Misbæderne, som vare op-hængte, bespottede ham, og sagde: Er du den Kristus, da frels dig selv og os! Men den anden svarede, og straffede ham, og sagde: Frygter ei heller du for Gud, da du er under samme

Dom? Og vi vel med Rette, thi vi faae det, vore Gierninger have forskyldt; men denne handlede intet uskifteligt. Og han sagde til Jesum: Herre! kom mig ihu, naar du kommer i dit Rige! Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiis.

Men da den flette Time var kommen, blev et Mørke over det ganske Land, indtil den niende Time, og Solen blev formørket. Og ved den niende Time raabte Jesus med hoi Røst, og sagde: Eli, Eli, Lama Sabachtani! det er udlagt: Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig? Men nogle af dem, som der stode, da de herte det, sagde de: See, han kalder paa Elias. Derefter, da Jesus vidste, at Alting var nu fuldbragt, paa det Skriften skulde fuldkommes, sagde han: Jeg tørster. Men der stod et Kar fuldt af Veddise. Og strax løb een af dem og tog en Svamp og fyldte den med Veddise, og satte den paa en Isop-Stengel, og holdt den til hans Mund, og gav ham at drikke, og sagde med de andre: Holdt! lader os see, om Elias kommer og tager ham ned. Der nu Jesus havde taget Veddiken, sagde han: Det er fuldbragt. Og Jesus raabte atter med hoi Røst og sagde: Fader! i dine Hænder befaler jeg min Aand; og der han det sagde, bøiede han Hovedet og udgav Aanden.

Og see, Forhængen i Templet splittedes i

to, fra det øverste indtil det nederste, og Jorden skialv, og mange af de hensovende Helliges Legemer opstode, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad, og aabenbaredes for mange. Men Svendsmanden, som stod hos, tværtover for ham, og de, som vare med ham, og bevogtede Jesum, der de saae, at han udgav Aanden med jaadant Raab, og saae det Jordskialv, og hvad der skete, frygtede de saare, og gave Gud Æren, og sagde: Sandelig, denne var et retsfærdigt Menneske og Guds Søn! Og alle de Folk, som vare komne sammen til dette Syn, der de saae, hvad der var sket, slog de sig for deres Bryst, og vendte tilbage. Men alle hans Ryndinge stode langt borte, og mange Qvinder, som havde fulgt ham fra Galilæa, og saae alt dette; blandt hvilke vare Maria Magdalene og Maria, Jakobi den Mindres og Jose Møder, og Salome, Zebedæi Søners Møder, hvilke og havde fulgt ham og tient ham, der han var i Galilæa, og mange andre Qvinder, som vare gangne op til Jerusalem med ham.

Men paa det Legemerne ikke skulde blive paa Korsset Sabbaten over, (efterdi det var Beredelsens Dag, thi denne Sabbats-Dag var stor) bade Jøderne Pilatus, at deres Been maatte brydes, og de nedtages. Da kom Stridsmændene, og brøde Benene paa den første og den anden, som vare korsfæstede med ham.

Men da de kom til Jesum, og de saae, at han var allerede død, brøde de ikke hans Been. Men een af Stridsmandene stak ham i Siden med et Spyd, og strax udgik Blod og Vand. Og den, som det havde seet, har vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt; og den samme veed, at han siger Sandhed, paa det I skulle troe. Thi disse Ting skete, at Skriften skulde fuldkommes: Hans Been skulle ikke sonderbrydes. Og atter paa et andet Sted siger Skriften: De skulle see, i hvilken de have stundet.

Og der det nu var bleven Aften, efterdi det var Beredelsens Dag, hvilken der er en For-Sabbat, kom en rig Mand, Joseph af Arimathæa, en jødisk Stad, en hæderlig, god og retfærdig Mand, der ikke havde samtykt i deres Raad og Gierning, hvilken og selv ventede Guds Rige (han var en Jesu Discipel, dog lønligen, af Frygt for Jøderne); han dristede sig til at gaae ind til Pilatum, og bad, at han maatte nedtage Jesu Legeme. Men Pilatus forundrede sig over, at han allerede skulde være død, og kaldte Hovedsmanden, og spurgte ham, om han havde længe været død. Og der han fik det at vide af Hovedsmanden, stienkte han Joseph Legemet, og besøel, at man skulde overantvorde ham det. Og Joseph købte et fint Lintlæde. Men og Nicodemus, som tilforn var kommen til Jesum om Natten, kom og bragte Myrrha og Aloë sammenblandede, henved hundrede Pund. Da nu Jesu Legeme var

nedtaget, toge de det, og salvede det med dyrebare Salver, og svøbte det i fine Lintlæder, som Jødernes Skik er at flye Lig til Jorde. Men der var ved det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Urtegaard, og i Urtegaarden en ny Grav, som var Josefs, hvilken han havde ladet hugge i en Klippe, i hvilken endnu aldrig Noget var lagt. Der lagde de nu Jesum, for Jødernes Beredelsedags Skyld, og Sabbaten stundede til, efterdi Graven var nær; og de væltede en stor Steen for Indgangen til Graven og gik bort. Men Maria Magdalena var der, og den anden Maria, Jose Moder; og de satte sig tvært over for Graven med de andre Kvinder, som vare komne med ham fra Galilæa, og saae Graven og hvorledes hans Legeme blev lagt. Men de vendte tilbage, og beredte vellugtende Urter og Salve; og Sabbaten over holdt de sig stille efter Loven.

Men den anden Dag, som fulgte paa Beredelsens Dag, forsamledes de Ypperste - Præster og Phariseer til Pilatus, og sagde: Herre! vi komme ihu, at denne Forsører sagde, der han endnu levede: Om tre Dage opreises jeg. Befal derfor, at man med Glid forvarer Graven indtil den tredje Dag, at ikke hans Disciple skulle komme og stæle ham, og sige til Folket: Han er opreist fra de Døde; og da vil det sidste Bedrag blive værre end det første. Men Pilatus sagde til dem: Der have I Vagten; gaaer hen, forvarer med Glid, som I bedst

vide. Men de gif hen og forvarede med Flid Graven ved Bagten, der de havde beseglet Stenen.

Taksigelse for Jesu Christi Lidelse.

Med Hierte, Mund og Tunge siger jeg dig, allerfiereste Frelser, Herre Jesu Christe! Pris, Lov og Tak for de mange usigelige Lidelser og Piinsler, som du af Kierlighed til mig og min Forløsning fra Satans og Syndens Magt og Fordømmelse paa Korsets Træ har udstanden. Besynderligen siger jeg dig inderlig Tak for din bitter og smertefulde Død, der dit Hierte brast, og din Siel tog Affed fra dit hellige Legeme. Jeg beder dig for samme din bitter og haarde Døds Skyld, og for dine blodige Saars Skyld, at du vil lade mig nyde din Døds og Saars Frugt og Virkning, at jeg dermed bekommer mine Synders Forladelse, og omsider maa nyde det evige Liv, den evige Ro og Glæde, at jeg maa med dig afdoe Verden og al ond Lyst, og leve i dig alene, saa at, naar min Siel er renset og afstoet formedelst dit Blod af alle sine Synder, jeg da aldeles reen og ubesmattet maa stilles fra Verden, og saa med dig i al Ewigheid blive forenet. Dig, allersødeste Frelser! med Faderen og den Hellig Aand, være Være, Lov og Tak nu og evindelig! Amen.

Bønner for, ved og efter Guds- Tienesten.

En Bøn, naar man vil gaae til Kirken,
at høre Guds Ord.

Almægtige og barmhiertige Gud! hvis Ord er en Lygte for vore Fødder og et Lys for vor Gang! Jeg beder dig, at du vil give mig din Hellig Aand, som kan oplyse mit Hierte, at jeg klarligen kan forstaae dit salige Ord, og an-
namme og bevare det i et reent Hierte, og for-
nyes deraf til dit Navns Ære formedelst Jesum
Christum din Søn, som haver tilsagt os sin
Hellig Aand, at han skal føre os i al Sandhed
og oplyse vore Hierter med sit guddommelige
Lys og Klarhed! Amen.

En Bøn, naar man kommer i Kirken.

Almægtige Gud, Fader, Søn og Hellig Aand!
som naadelig haver lovet, at du vil lade dig
finde i dit Huus, dem til Trøst, som der for-
samles i Troens, Kierligheds og din Tienestes
Enighed! Jeg beder dig: Forleen mig, at jeg
maa vende mit Hierte fra al verdslig og utildig
Omsoerg, Indsald og Tanke, og til dig alene,
paa det jeg maa paakalde dig i denne Menighed
i Aand og Sandhed, og ikke alene med Mun-

den, men og med Hjerttet og i en værdig Andagt bede om det, som mig kan være nyttigt til min Salighed, og dig i Sandhed takkeligt, ikke li-
dende paa mine Gjerninger eller Fortieneste, efterdi jeg er en unyttig Tiener, men forladende mig paa din Barmhjertigheds Rigdom, og din elstelige Guds uendelige Fortieneste. Forleen mig, o Gud og Herre! at jeg ydmygelig maa høre dit Ord, og med saadan Frygt og Andagt, som om jeg hørte det af dig selv. Lad mig blive i dig, og bliv du i mig, som i dit Tempel her paa Jorden, indtil jeg dig i det evige Jerusalem og himmelske Tempel fuldkommelig maa besidde! Amen.

Bønnen, som læses førend Gudstienesten angaaer.

Herre! jeg er indkommen i dette dit Hus, at høre, hvad du, Gud Fader, min Skaber, du Herre Jesu, min Frelser, du værdige Hellig Aand, i Liv og Død min Trøstermand, vil tale til mig. Herre! oplad nu saaledes ved din Hellig Aand for Jesu Christi Skyld mit Hjerte, at jeg kan af Prædiken lære at sørge for mine Synder, og at troe i Liv og Død paa Jesum, og hver Dag i et helligt Liv og Levnet mig forbedre; det høre og henhøre Gud ved Jesum Christum! Amen.

Fader Vor, 2c.

En Bøn, naar Præsten gaaer i Prædikestolen.

Jeg beder dig, kiære Herre Gud! at du vil forlene mig din Hellig Aand, at jeg maa begribe dit hellige Ord med sin rette Forstand, og ikke det alene høre, læse og annamme i mit Hierte, men endog bevare det, dig Gud! til Lov og Ære, og mig til Forbedring, Trost og Troens Styrkelse, at jeg saaledes kan af din Naade være en god Ager og Jord, i hvilken din gubdommelige Sæd maa falde, rodfæstes, vore og bære Frugt i Taalmodighed til det evige Liv! Amen.

Bøn efter Litaniets.

D almagtigste, evige Gud! som har lovet dine Børn, at dersom deres Synder ere end blodrode, de skulle dog blive sneehvide; og at, ville de lyde dig, da skulle de nyde Landets Gode! Vi bede dig! o naadige Fader! forlad os alle vore blodige Synder, og giv os din Hellig Aand, at vi kunne afstaae det Onde og giøre det Gode; lad din Brede over os formilbes, at vi maatte beskiermes fra vore Fiender og allehaande Nød og Fare, og nyde dine Gaver og Velgierninger, dig til Lov og Ære, ved din kiære Søn, Jesum Christum vor Herre! Amen.

Collect efter Alterens Sacraments
Annammelse.

Vi takke dig, Herre, almægtigste evige Gud! at du med disse salige Gaver haver os vederqvæget; nu bede vi din Barmhiertighed, at du lader os disse samme Gaver ret bekomme til vor Troes Styrkelse vaa dig og til en brændende Kierlighed imellem os selv indbyrdes, for din Søn, Jesu Christi vor Herres Skyld! Amen!

En Collect at læse efter Prædiken, naar der er Ingen, som gaaer til Guds Bord.

O Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for denne din faderlige Belgierning, at du af din store Naade og Barmhiertighed haver givet os dit hellige og salige Ord, ved hvilket du ogsaa her hos os forsamler din Christen Kirke. Vi bede dig ydmygeligen: Giv os din Hellig Aand, at vi med taknemmelige Hjerter maatte det annamme, og skaffe os derefter, og stedse og altid vore og forfremmes i den christelige Tro, Haab og Kierlighed, og saa endelig blive salige, ved din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, en sand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Collect efter Brudevielse.

D almagtige, evige Gud, allerkiereſte Fader! du, ſom haver ſelv ſaa ſkiftet det, at Mand og Kvinde ſkulde være et Liv, og haver ſtafſættet denne ſamme Tilhøbeføielse med din guddommelige Beſignelse! Vi bede dig for din ſtore Barmhertigheds Skyld, at du giver denne Brudgom med ſin Brud Naade, Lykke og Salighed baade til Liv og Siel; og giv dem Naade til at tiene dig troligen, og at leve tilſammen i en ſamdrægtig Kierlighed, og altid at gjøre efter dit hellige Bud og Befaling, ſaa at de maae findes paa den yderſte Dag at være rette Chriſtne og dine kiere Børn, med din kiere Søn Jeſu Chriſto, ſom med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een ſand Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen.

Collect og Bøn i Faſten og paa Langfredag.

Vi takke dig, Gud Fader! at du haver givet os din eenbaarne Søn, Jeſum Chriſtum, paa det at alle de, ſom troe paa ham, ikke ſtulle fortabes, men have det evige Liv. Vi takke dig, Jeſu Chriſte! at du haver baaret paa dit hellige Legeme alle vore Synder, og med dit Blod ubſlettet alle vore Overtrædelſer. Vi takke

dig, du værdige Hellig Aand! at du haver givet os i vore Hjerter denne Tro, at vi intet andet vide til Salighed, end den korsfæstede Jesum Christum. Giv os, o Gud! din Naade, at vi fuldkommeligen troe, at alle vore Synder ere os for Jesu Christi Pines og Døds Skyld forladne, og med din Hellig Aand saaledes oplys os, at vi dagligen ved Jesu Døds Kraft afstaae fra nogen Synd, og aldrig slippe Jesum af vore Hjerter, forend vi see ham klarligen i det evige Liv. Det bede vi alle i vor HErres Jesu Navn, Amen.

Bøn, efterat Gudstienesten er endt.

HErre! jeg talfer dig af mit ganste Herte, at du haver lært mig, hvad du vil, at jeg skal troe og giøre. Hielp mig nu, min Gud! ved din Hellig Aand for Jesu Christi Skyld, at jeg maa bevare dit Ord i et reent Herte, deraf i Troen styrkes, og i et helligt Levnet forbedres, og mig derved i Liv og Død trøste!

Fader vor &c.

Bøn, som er forordnet at læses
efter Prædiken til Høimesse paa
Søn- og Helligdage.

Almægtige evige Gud, barmhertige liere Fader! Vi takke dig af inderste Hierte, at du haver ladet dit klare Evangelii Lys skinne for os, da vi sadde i Mørket og Dødens Skygge. Dit herlige og dyrebare Ord er endog denne Dag talet til os. Vi have hørt, hvorledes du i det tilbyder os alle din Søn, vor Frelser, Belgierninger, i Sønnens Belgierninger din Naade, ved din Naade Syndernes Forladelse, Retsfærdighed og evig Salighed. Himmelske Fader! vil du endnu handle med os, der saa ofte have været dine Bud ulydige? vil du endnu kalde paa os, der findes saa uvillige til at komme, endskiondt os tilbydes Livet og overflødigt Gode? Ja, HErre! du lader ikke af at gøre vel imod os, endskiondt vi ikke lade af at gøre ilde imod dig og imod os selv. Vi have ofte taget din Naade forgieves, dog tilbyder du os den, og kundgør i dit Ord, at hver Time, vi leve, er en Deel af Naadens Tid, og henhører til Saliggjorelsens Dag. Skulle vi da selv modtvilligen faae i Sinde at misbruge Tiden, og forspilde den salige Evighed? HErre! din gode Aand følger stedse dit Ord, som er Liv og Aand; samme Aand sætte

til vore Hjerter hvert Ord af dem, vi denne Dag have hørt, og herefter, saalange vore Dage vare, skulle høre! Det virke i vore Hjerter Troen til dig, Foragt for Verden, Attraa efter Himmelen! Det dæmpe hvad Ondt, der boer i os, og giøre vor villige Aand alle Dieblif villigere til at tiene, takke og tilbede dig i Aand og Sandhed! Du store Lysenes Fader! slyt ingensinde din Lysestage fra os, lad os aldrig findes i deres Tal, der elske mere Mørket end Lyset, men hielp, at vi maae stedse med Andagt nærme os dit Huus, høre dit dyrebare Ord og bruge de af dig indstiftede heilerværdige Sacramenter! Giv Lærere efter dit eget Hjerter, der kunne føde din Menighed med Kundskab og Forstand, samt opbygge saavel med Levnet, som Lærdom! Giv Tilhørerne Agtsomhed at høre Ordet, og Lydighed at efterleve, hvad de høre, saa de maa pryde dine og vor Frelses Lærdomme i alle Stykker! Vi takke dig ogsaa, fiere himmelske Fader! at du saa naabelig har aabnet Troens Dør for saa mange Hedninger, som hidindtil ikke have kiendt dig. Og som din Salvede, vor allernaadigste Konge og Herre, bærer saa ivrig en Omsorg for dette dit Ræike, saa velsigne du Kongen, din Tiener, derfor her i Tiden og hiøset i Evighed! Befordre fremdeles selv, o barmhiertige Gud! dette dit Ræike; lad dit Ord boe rigelig i al Viisdom hos dem, som bruges dertil; arbeid selv med dem, at Hedningerne og alle uoplyste Christne ved dit

Ords Prædiken maae blive omvendte fra Mørket til Lyset, fra Satans Magt til Gud, til at faae Omvendelse og Syndernes Forladelse, samt Arvedeel med dem, som blive helliggiorte ved Troen til Jesum Christum! Gjør altid vel imod vor allernaadigste Arve-Konge og Herre, Kong Frederik den Syvende! Dine Velsignelser formeres hver Dag og hver Time over Hans Majestæt, saa Han stedse maa finde nye Prøver paa din faderlige Kierlighed, og see sig ledsaget til alle sit Høi-Kongelige Embeds Forretninger ved din Aand, bestiermet ved din høire Haand, samt regieret af dig, siden Han og alle Konger ved dig regiere! Vær du Hans og dine Fienders Fiende, og giv os lydige Hjerter at være Ham lydige og troe, ligesom Du haver givet Ham Hjerter at være dig lydig og tro! Hav din Haand, dit Nie og dit Hjerter uophørligen hos Hendes Majestæt, Enkedronning Caroline Amalia, saa Hun ved hvert Trin, Hun gaaer, maa finde, hvorledes Hun ledsages af din almægtige Haand, raadføres af dit altseende Nie og elses af dit faderlige Hjerter! Din Baretægt ledsage Deres Kongelige Høiheder Arveprinds Frederik Ferdinand med Gemalinde Prindsesse Caroline! de øvrige Kongelige Prindsar og Prindsesser og det samtlige Kongelige Arvehuus! Bedligehold din Frygt i deres Hjerter, og lad dem jevnlig finde, at saadan din Frygt, der overgaaer alle Ting, er nyttig til alle Ting! Vær selv et Gierde og en

fifter Muur om det samtlige Kongelige Arvehuus! Du, som har byggt og hidindtil bestiermet det, gjør, at det bliver ved, indtil Tiden omvexles med Evigheden! Underviis hans Kongelige Majestæts Raad og Betienter, lad dem i alle deres Forretninger aldrig søge deres Eget, men dit og din Salvedes! saa fremmes din Ære, saa bliver Kongens og Undersaatternes Bedste deres eneste Diemærke! Udrust hans Kongelige Majestæts Krigsmagt til Lands og Bands! giv dem Hierte at tiene troligen, samt, naar Tid er, at sægte mandeligen; lad dem stedse saa leve og tiene dig som de, der kunne leve og dee, forsikrede, at du altid er med dem; thi hvo kan da være imod dem?

(Her kan paa de Steeder, hvor det er brugeligt, ogsaa bedes for ethvert Steds Herstab og Patron, saaledes som det tilforn er sleet.)

Forbarm dig over den ganske Christenhed! velsign især dette Rige og Land, hvert Sted i Riget, hvert Huus i Stæderne, hver Siel i Husene! Fortørnes ei, at vi, dine uværdige Børn, trygle saa meget af dig; men hvor skulde saa store Syndere som vi gaae hen, uden til saa inderlig en Forbarmer som du? O alle Barmhiertighedens Fader! vær os arme Syndere naadig; snuble vi, da hold os, at vi ikke falde; falde vi, da reis os, at vi ikke blive liggende! Vi have syndet, vi synde dagligen, men for din syndeløse Sønns Skyld glem vore Syn-

der, og glem aldrig at bevise os Naade! Lad ingen Fiende forurolige disse Lande! Skeer det, da vær du vor Beskiermer og deres Fiende! Bevar os fra Pestilentsen og smitsomme Syger! Giv enhver af os sin beskaffede Deel, men især et noisomt Hierte, med hvad du beskifter ham! Lykksaliggjør de Handlende! Ledsag de Søfarende! Forfrem hver ærlig Mands Hænders Gierninger! Bevar Digerne og Dæmningerne i Kongens Marsslande! Antag dig alle Enker! Vær en Børge for alle Faderløse! Forlad aldrig nogen af de Forladte! Indfind dig hos de Syges Seng! Annam de i Troen Døendes sidste Suk, og deelagtiggjør deres Sieler i den evige Glæde! Giv, vi saaledes stedse maae høre dit Ord, som de, der føle og fornemme i vore Sieler, at det er en Guds Kraft til Salighed, som de, der vise i vort Liv og Levnet, at det er en Regel og Rettesnor, hvorefter vi vandre! Din Aand virke ved samme dit Ord Troen i vore Hierte! Den hjælp os ved Troen at omfavne Troens Begynder og Fuldkommer, paa det vi med ham maa erlange Troens Ende, det evige Liv, din Naades Gave i Jesu Christo, vor HErr! Amen i Jesu Navn, Amen.

Bøn paa Bededage.

O du gode og barmhiertige Gud og Fader! som haver ladet os elendige Menneſter komme

til dit hellige Ord's rette Kundskab! Vi bede dig ydmygeligen, hielp, at vi samme din Naade kunne ret betænke, og afstaae fra vore Synder, hvormed vi dagligen fortiene baade timelig og evig Straf, for din kiære Søn, Jesu Christi Skyld! O Herre! forlad os vore mangfoldige Synder, som vi med Hyfleri, Hoffærdighed, Gierrighed, Had, Avind, Misd, Løssagtighed og andre flere Udyder begaae, for samme din Søn, Jesu Christi, Skyld; og giv os din Naade, at vi herefter stedse beslitte os paa en sand Lydighed og Taknemmelighed imod dig for samme din Naade! Und os ret at bede, og at øve os i en stedsevarende Kierlighed, Gudsfrygtighed og andre Dyder, paa det vi dit Ord med Sacramenternes rette Brug, timelig Fred og Belsærd maa nyde! Und os af din Naade, at vi dagligen øve os imod vor Næste og Jevnchristen udi en sand Christen-Kierlighed og Barmhiertighed uden Skromt og Hyfleri! O Herre! trøst du dem af det Høie, som forbreve, fangne eller bundne ere for dit Ord's Bekjendelse eller for nogen anden retfærdig Sags Skyld; hielp du dem, naar Tid er, at de dig love og prise for saadan din naadige Hielp, og vi med alle fromme Christne derover os kunne glæde og fryde, og altid os om samme din Naade forsikre udi al Gienvordighed, Ulykke og Fare, os tilkomme kan! O kiære Gud og Fader! berar naadelig vor allernaadigste Herre og Arve-Konge, Kong Frederik den Syvende, længe og vel ti

dit allerhelligste Navns Ære, og dette Riges
Bedste og evige Salighed! Gud velsigne og be-
vare Enkedronning Caroline Amalia; Deres
Kongelige Høiheder, Arveprinds Frederik Fer-
dinand med Gemalinde Prindsesse Caroline;
de øvrige Kongelige Prindsar og Prindsesser og
det samtlige Kongelige Arvehuus, i din sande
Frygt og Fremgang for dit hellige Navns Skyld!
Gud være ligeledes med samtlige Hans Konge-
lige Majestæts Raad, samt Alle, som nogen
høi Bestilling eller Embede have at forestaae og
betiene, til en sand Gudeligheds Forfremmelse
og dette Riges rette Velsignelse i alle Maader!
Gud! afvend endnu mildeligen fra dette Rige
og Land Krig og Blodsudgydelse, Pestilentse
og brad Død, Hunger og dyr Tid, Storm og
Uveir, Vandflod og Ildsvaade, at vi og for
saadan faderlig Naade maae love og prise dit
hellige Navn! O Gud, und os af din store
Naade og Barmhiertighed, at vi med hverandre
maae leve under din Naade og Bestielse et
gudsfrygtigt, roligt og ærligt Liv og Levnet, paa
det at Alting iblandt os maa ret anstilles og
forrettes, dit allerhelligste Navn til Lov, Pris
og Ære, og os til timelig og evig Velsærd!
Hvilket und og stienk os, Gud Fader, af Naade
for din kiære Søn, Jesu Christi Skyld, som
med dig og den Hellig Aand lever og regierer,
een sand Gud, i Evighed! Amen.

Åarlige Kirkebønner, som læses af Prædikestolen paa bestemte Tider.

Bøn paa Nytaarsdag.

D almagtige og barmhiertige Gud og Fa-
der! Vi takke dig ydmygeligen og hierteligen
for dine store Velgierninger, som du baade nu
og ellers altid, og besynderlig i det forbi-
gangne Åar har bevist os, og fremfor alt, at
du haver ladet os komme til den sande evan-
geliske Kundskab om dig og din Søn, Gud
og Mand tillige, og hvorledes han er bleven
os et Menneske, og haver for os betommet
det hellige, glædelige og trestelige Jesu Navn
imod al Synd, Sorrig og Elendighed. Vi
bede dig inderlig: Giv os til en vis Nytaars-
gave, ham ret at kende og finde for al vor
Blisdom, Retsfærdighed, Hellighed og Igien-
løsning, i det han er din Herligheds Glands
og dit faderlige udtrykte Billede! Lad os finde
ham i vore Hjerter at boe stedse ved Troen
som vort Lys og Liv, med Glæde og Gavn,
vort Smykke og Krone, vor Herlighed og
Salighed, saasom han er alene vor Fred og
Fryd, vor Hyrde og Hjerre, vor Præst og
Konge og alt det, som vi skulle have godt af.
Lad ham altid komme til os og stedse være hos
os! lad ham kysse os med sin Munds Kys,

som vort Hiertes Brudgom, til at finde ber-
hos, hvor sed du er, o kiære Fader, med ham
og din Hellig Aand, at han maa tale i os
alt, hvad fornødent er til din Ære og vor
Salighed, at komme vor Fornuft, vort Rød
og Blod, samt alle Riættere og Sværmere,
ja al Verden til at tie, naar vi holde hart ved
dit Ord, som er en Lygte for vore Fødder og
et Lys for vore Stier, til en klar Oplysning
om alle de Ting, som vi bør at vide til vor
evige Salighed. Dertil lad os, o naadige
Fader! altid beholde og betænke det rette Jesu
Navn i ret omfkaarne Hierter og Bryster, som
den allerypperste Edelsteen og Perle, en ret
Paradisens evige Rose, og det himmelske Manna
med al god og behagelig Smag og Lyst, at
vi daglig derved kunne bekomme den gud-
dommelige Trost af den rette Wiisdoms Kilde
ved Retfærdighedens Sol, og al Verdens Lys
med al ret Ledfagning og Hielp i al Elen-
dighed! Lad det dyrebare og sedde Jesu Navn
være vor rette Hiertes Skat og Belsignelse
imod al Rød og Fare, eftersom det visse-
lig haver udi sig alt det, der Godt er til Liv og
Siel, og os elendige Menneſter kan tiene til
Salighed! Vi hedde Syndere, hans Navn er
en Frelser af al Synd; vi ere Bredens og
Elendighedens Børn, han er den elskelige Son
med Naade og Lyksalighed; vi vare under
Dødens og Fordømmelsens Magt, han er ble-
ven Livets og Salighedens Herre. Saa und

os da, o Hiertens Fader! at dette din Søn
 Jesu Navn altid maa signe os, læge os, be-
 spise os, oplyse os, hellige os, styrke og be-
 stierme os mod alle vore Fiender; at dette
 Jesu Navn maa smykke og bepryde os, ja
 krone os omfider med Fryd og Glæde i det
 evige Liv; at vi saaledes udi samme Jesu
 Navn maae finde alle Ting til Fornødenhed,
 efterksom det var dig saa behageligt, at al Viis-
 doms Skat, ja end al Guddoms Fylde skulde
 boe i ham, os til Salighed, paa det alle Ting,
 aandelige og legemlige, kunne saaledes velsig-
 nes os i Jesu Navn, og vi besegles med det
 samme til det evige Liv! O du gode Gud! lad
 os alle, som saadan Nytaarsgave ville bekomme
 og beholde, med Simeon, Anna og alle rette
 Christne tage vel imod dette ret omfkaarne
 Barn, som for vor Skyld med sit dyrebare
 Jesu Navn er kaldet os til Bedste, at dit
 hellige Ord udi samme Jesu Navn maa saa-
 ledes blive hos os reent og ret imod alle
 vildfarende Meninger med retsindige Guds
 Ords Tienere og den menige sande Christen-
 dom! Bevar, o naadige Fader! i dette vor
 Herres Jesu Navn vor Christen Dyrighed,
 vor allernaadigste Arveherre og Konge, Kong
 Frederik den Syvende, Enkedronningen, Sen-
 des Majestæt Caroline Amalia; Deres Kon-
 gelige Høiheder Arveprinds Frederik Ferdi-
 nand med Gemalinde Prindsesse Caroline;
 de øvrige Kongelige Prindsen og Prind-

seeser og det samtlige Kongelige Arvehuus og
 Forvandt, Indenlands og Udenlands, at de
 med alle de andre Christne Fyrster og Herrer
 maae giøre Portene og Dorene høie og vide,
 at denne Vrens Konge med saadant sit Navn
 og Nytaarsgave maa komme herind, dem og
 deres Undersaatter til evig Belsignelse og Sa-
 lighed, saa at Hans Kongelige Majestæts samt-
 lige Raad med alle andre, som have noget
 Embede at forestaae i denne By eller andet-
 steds, maa sige tillige med Hiertets Glæde:
 Belsignet være den, som kommer i Herrens
 Navn! O milde Fader! giv os alle denne
 Nytaarsgave, som er saa befattet udi Jesu
 Navn, med al Belsignelse efter din guddomme-
 lige Villie i Liv og Død, at vi kunne finde
 og bekiende tilhøbe, at Herren er den, som os
 saaledes seer og oplyst haver, og takke ham
 hiertelig derfor i Jesu Navn, thi hans Naade
 varer evindelig; paa det hans Godhed og
 Barmhiertighed, som er indbefattet udi samme
 Jesu Navn til en ret og god Nytaarsgave
 for alle dem, som det ved Troen annamme ville,
 kan følge os alle vort Livs Dage, og vi kunne
 blive steds i Herrens Huus, at love og takke
 ham derfor udi al Evighed! Amen.

Bøn paa den almindelige Bededag,
 fjerde Fredag efter Paaske.

O evige almægtige Gud, barmhiertige
 milde Fader! vi dine affaldne Børn komme

nu med den forlorne Søn igien til dit Huus,
 og af vor ganste Siel og Hierte prise din
 overflødige Godhed, som du Tid efter Tid,
 Aar efter Aar saa faderligen haver beviist imod
 os indtil denne Dag; fornemmelig, at du af
 blot Naade og Miskundhed har givet os dit
 hellige og saliggjørende Ords rene Rørdom,
 hvormed du endnu saa rigelig bespiser vore
 hungrige Sieler, som med det rette himmelske
 Brød og Manna. Du har desforuden vel-
 signet os med alt Godt paa Regemets Begne,
 og saa ganste faderlig befriet os og dette vort
 fiere Fæderneland fra adskillige store Lande-
 plager, som os ellers kunde hændet og veder-
 faret. For hvilket altsammen, og hvad du
 ellers enten alle i Almindelighed eller enhver
 af os i Særdeleshed af faderlig Fromhed be-
 viist haver, du, vor Gud, og dit allerhelligste
 Navn være velsignet og hællovet af os evin-
 delig! Herre! dine Gierninger ere store for os;
 vi tale derom, endog vi kunne ikke tælle dem;
 vi forkynde dine Velgierninger imod os og
 glæde os, at du saa vel hjælper os. Men at!
 hvad ere vi, o Gud! at du tænker saa vel paa
 os? og hvad ere vore Gierninger, at du ag-
 ter os saa høit? Vi maae vel bekiende og flage
 veemodigen, at vi intet mindre have fortient
 hos dig end din Naade, den vi saa ofte have
 taget forgieves, at vi ikke have villet lade
 os lede derved til en ret alvorlig og sand
 Poenitentse. Thi vi have syndet, Herre!

vi have syndet og gjort Uret for dig! Vi have været ugudelige, og ere modtvilligen bortvigede fra dine Bud og din Ret! Vi have været gienstridige, og ikke adlydt dine Tienere, som talede i dit Navn til vore Konger, vore Fyrster, vore Fædre, og til alt Folket i Landet. Herre! dig hører Retviished til, men os vore Ansigtets Blufel. Ak! vore Synder! vore Synder! vore Synder ligge hart paa os, vore Synder trykke os, vore Synder raabe op til Himmelen, og vi skamme os ved at opløste vore Ansigter til Himmelen for vore Misgierningers Mangsfolbigheds Skyld; thi vore Synder ere blevne mange over vore Hoveder, og vor Skyld er stor indtil Himmelen. Vel have vi ofte beteet os forrigfulde for Synden med Ben og Faste, med Suf og Alage, men hvad Poenitentses Frugter har du siden fundet hos os! Vi rose os af Troen, men Kierlighed, uden hvilken vor Tro kan ikke agtes uden en død Tro, vide vi, desværre! nu næsten intet mere af hos os. Vi kalde os selv Christne, men, Gud bedre os! hvad for en elendig og slet Christendom vise vi ikke tidt og ofte hos os, fuld af de flemmeste Synder og Bederstyggheder, hvormed vi forvolde, at dit allerhelligste Navn saa ofte vorder bespottet iblandt Hedningerne? O vee! o vee os, at vi have saa syndet! Og hvad kunne vi da sige, hvad kunne vi beklage os over, om du nu vilde fortryde alt det Gode, som du hidindtil har

bevist os, og trættes ved at forbarme dig mere over os, men i dets Sted hiemsøgte os med de haardeste Plager, og overgav os til kraftige Bildfarelser, at vi skulde troe Løgn og falske Lærdomme? Al, HErre! du har fundet vore Misgierninger, og vi maae rettelig bekiende, at vi vel have fortient ikke aleneste alt dette, men endog det, som endnu er det allerværste, din evige Brede, Døden og den evige Fordømmelse. Men for dit Navns Skyld, HErre! vær naadig, og forbarm dig over os! Al! straf os dog ikke i din Brede, og tugt os ikke i din Grumhed; men midt udi din Brede tænk dog paa Naade og Barmhiertighed; thi vi vide, at din Barmhiertighed har ingen Ende, og vi forlade os til den Ed, du svor os, at du vilde ingen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve. Derfor lade vi vor ydmyge Hiertes Bøn nu falde for dit Ansigt, ikke stolende paa nogen vor Retsfærdighed, men paa din store Barmhiertighed, og raabe af et angerfuldt Hierte i Troen: Al, Fader! vi have syndet imod Himmelen og imod dig, og vi ere ikke værd at kaldes dine Børn. Forlad, forlad, o milde Fader! alle vore Synder, for din eneste Søn, Jesu Christi, Skyld; og udslet alle vore Overtrædelser for hans dyrebare Fortienestes Skyld! See til hans Lydighed, og tilregn os ikke vor Ulydighed! Lad hans Forsoning komme os til Gode, den han med sin Død forhvervede os, og giv os,

som ere hans Igienløste, Glæde, at vi alle maae faae vore Synders Forladelse for hans Skyld! Lad dit hellige Ord hve altid rigeligt iblandt os med de høiværdige Sacramenters rette og salige Brug, og vær dog aldrig saa vred paa os, at du nogensinde enten forvender, eller aldeles bortvender disse dine hellige Ting fra os indtil Verdens Ende! Giv retskafne Prædikantere og Lærere, som baade lære og leve vel, og lad dit Ord altid lyffes for dem til din Ære og Folkets Salighed! O Christe Jesu, ophold din sande evangeliske Kirke imod alle Forsølgere og falske Lærere, og lad vore Modstandere og al Verden see, at der er dog en Gud til, som alene er Herre over Sine, og vil kraftig forsvare dem imod alle sine Fiender! Hav, o Gud! altid et vaagant Øie over Landets fromme Fader, din Salvede, vor allernaadigste Arve-Konge og Herre, Kong Frederik den Syvende! Formeer hans Herredømme i din Frygt, og ophold hans Kongerige med Retsfærdighed. Beskyt hans Majestæt imod alle hans Uvenner, hemmelige eller aabenbare, og gjør dem til Skamme, som raadslaae imod ham! Bind Kongens Hierte fast til dit Hierte, at han i alle Ting maa søge din Ære, som din Tiener, og altid sørge for din sande Kirkes Fremvæxt, som dens rette Forsvar og Fosterfader! Af, Herre! lad Kongen leve, og velsign ham over alle hans Fædre. Forleen Hans Majestæt et langvarigt og lyk-

178 Bøn paa den almind. Bededag.

saligt Regimente, og giv, at Han maa blive gammel i Fred og gode Dage! Gjør Mistundhed imod Hendes Majestæt Enkedronningen, og lad Hendes Begiering altid være for dig! Opfyld Hendes Majestæt med Glæde, og giv, at Hendes Hierte maa altid glæde sig i din Salighed! Alle de Velsignelser, din Himmel har i Sie, og dit Ord har i Løfte, hvile over Deres Kongelige Høiheder Arveprinds Frederik Ferdinand med Gemalinde Prindsesse Caroline, de øvrige Kongelige Prindsar og Prindsesser og det samtlige Kongelige Arvehuus. Fæst dem til dit, og dig til deres Hierte! og som du haver lovet, at de, der frygte dig, skulle ikke have Mangel paa noget Godt, saa velsign dem med allehaande Velsignelser i de himmelske gode Ting i Christo Jesu vor Hærrer! Lad intet Ondt nogensinde ramme dem, intet Godt nogensinde fattes dem; men skienk dem alt det Gode, du deler med dine Børn i denne, og du haver giemt til dem, dig frygte, i den tilkommende Verden! Det samtlige Kongelige Arvehuus staae fast, som din Grundvold, der har denne Besejling: Herren kiender Sine. Lad det være som Huset grundfæstet paa en Klippe, mod hvilket hverken Stormvinde eller Vandflober formaae noget. Byg det selv, store Gud! og lad det blive evindeligt for dit Ansigt! Velsign hans Kongelige Majestæts Raad, og giv, at de i alle Ting maa følge dine Raad, til din Ære og Landets Bedste! Vel-

sign iligemaade og bestierm Hans Kongelige
Majestæts Krigsmagt baade til Lands og
Bands! Vær selv et Skjold og Værn for dem
imod alle deres Modstandere, og giv dem lyd-
agtige Hjerter til at frygte dit Navn, trofaste
Hjerter til at tiene redelig, frimodige Hjerter
til at stride mandigen, naar Tid er, og enige
Hjerter til at staae alle, som een Mand, og ikke
frygte! Lad dem være aarvaagne til Kongens
og Landets Bedste, og lad Døden aldrig ufor-
modentlig oversfalde dem! Befal dine hellige
Engle at leire sig omkring det ganske Land,
og bortvend naadelig fra os alle velfortiente
Plager, Krig og Bloeds-Udgydelse, Hunger og
dyr Tid, Storm og Uveir, Ilds Nød og Bands
Baade, Pest og andre farlige og smitsomme
Syger, samt al anden Ulykke baade til Legem
og Siel! Tilvend os igien din faderlige God-
hed til al timelig og evig Lyksalighed! Giv
Fred, HErre! i vore Dage, giv Lykke og Salig-
hed i vore Lande! Lad din Vre fremdeles være
iblandt os, at Trofasthed og Sandhed maa
stedse møde hverandre! Velsign Enhver i sin
ærlige Haandtering, baade til Lands og
Bands! Velsign vor Stand og vort Embede,
vor Næring og Viæring, vor Svæd og vort
Arbeide! Velsign vore Stæder og Agre, vore
Huse og Kiældere, vore Kurve og Levninger!
Landets Frugt og Livs Frugt være velsignet
hos os! HErre! byd din Velsignelse at komme
til alt det, som vi tage os for, Velsignelse

af Himmelen herovenfra, og Velsignelse af Afs-
 grunden hernedenfra, at vor Velsignelse maa
 naae indtil de evige Høies Grændser! Velsign
 os Gud! vor Gud! og Landet give sin Grode!
 Vore her og der betrængte Troes-Befiendere
 og dine sande Christne beviis, o Gud! din
 underfulde Hielp imod alle dem, som sætte sig
 imod din høire Haand, og lad dem see og
 kiende, at du er deres Frelser, som haabe paa
 dig! Herre! frels dit Folk, og velsign dem,
 som ere din Arv og Eiendom! Lad Ingen af
 os savne din Velsignelse, timelig eller aande-
 lig, men vær du selv de Syges Læge, de Nød-
 lidendes Hielper, de Bedrøvedes Husvaler, de
 Armes Forsorger, Enfers Forsvar og de Fader-
 løses Fader; Trøst alle Trøstesløse, hielp
 alle Hielpeløse, og forbarm dig over os alle!
 O Gud! vær os arme Syndere naadig! Forlad
 os alle vore blodige Synder, og eftergiv
 al vor fortiente Straf baade timelig og evig,
 for Jesu Christi Skyld! Forleen os, o Gud!
 din Naade til en ret alvorlig Anger over
 vore begangne Synder, til en stadig Tro og
 Tillid til vor Frelser Jesum Christum, og
 endelig til en glad og salig Afsted fra denne
 Verden, at vi altid maae findes i din Tieneste,
 fulde af Tro og gode Gierninger, som ere de
 rette Poenitentses og Omvendelses Frugter!
 Hielp os, evige Gud og Fader! at vi aldrig
 mere henfalde i nogen syndig Sifferhed, og
 skammelig forsømme denne vor Hiemsogelses

Lid og vor rette Saligheds Dag, men at vi altid vaage og bede til dig, paa det vi med en frimodig Aand i et glad Haab stedse maae vente paa vor HERres og Frelseres Jesu Christi herlige Tilfommelse, til vor fuldkomne evig Forløsning og Salighed! Af, HERre! du høiløvede Treenighed, Fader, Søn og Hellig Aand! Hellige HERre Gud! hellige stærke Gud! hellige barmhiertige Frelser! du evige Gud! hør vor Bøn og mærk vor Formaning, hør os og forbarm dig over os nu og altid! Amen, Amen.

Alle Helgensdagsbøn.

O almagtige og barmhiertige Gud og Fader! Vi dine arme Børn takke dig af inderste Sierte, at du naadelig har opholdt os til denne Dag med dine mangfoldige Velgierninger, og især, at du har givet os din Søn, vor eneste Mægler, som stedse har samlet sig ved den Hellig Aand en hellig Kirke og Menighed, i hvilken dit allerhelligste Navn rettelig kunde kiendes og dyrkes udi den sande Tro til Salighed, hvortil du saa undersfuldt altid har hiulpet dem, som dig retteligen ville kiende, og ei modtvilligen forskyde saadan din faderlige Naade og Barmhiertighed, hvilket du og i Særbeleshed har ladet paakiende, da du nu for mere end tre hundrede Aar siden udfriede din

Christne Kirke af det papistiske Fængsel og
 Mørke, og lod dit sande Evangelii Lys saa
 mildeligen igien optændes ved din troe Tiener,
 Doct. Morten Luther og Andre, som ham ret-
 sindigen havde efterfulgt i dit hellige og salige
 Ord, saavel i dette Rige og Land, som an-
 densteds vidt og bredt her omkring. Thi det
 er al din Barmhiertighed, vor Gud og HErr!
 at vi i saa Naade ikke blive slet omkomne og
 ødelagte i vore Synder og Bildfarelser, og
 det er jo din usigelige Godhed, at du saaledes
 endnu vil besøge os med dit klare Lyses Skin
 til Liv og Salighed i denne sidste Verdens Tid,
 og for din Sønns ærefulde Tilkommelse til
 den yderste Dag. Af! hvad vare vi i en stor
 Blindhed i alle Stykker, hvilket vi da først
 kunde kiende og ret skionne paa, da vi kom
 til dit sande Lys igien, som endnu i din Naade
 lyser for os, at føre vore Fødder i alle Be-
 stillinger mere og mere paa Fredens Vej, at
 vi skulle saa tiene dig med Frygt og Lyst i Hel-
 lighed og Retsfærdighed alle vore Livs Dage.
 Lovet være Gud, som lod os ikke længer være
 under Mørkhedens Magt, og i dine og vore
 Fienders Snare og Garn! Velsignet være
 HErrn, som sendte os sin Hielp af det Høie,
 og drog os af saa meget Band! HErrens
 vor Guds Navn være velsignet derfor i Ewig-
 hed! Saa fryder Eder for HErrn alle Land,
 synger ham Ere og Priis tillige, berømmer og
 lover saadan hans Godhed til evig Tid! Ja

Enhver sig for sig: Min Siel nu love HErren, og alt det, i mig er, hans hellige Navn, og min Aand glæde sig saa inderlig udi Gud, min Frelser! Thi han haver gjort mig store Ting ved sin Magt og for sit hellige Navns Skyld. Gud give mig sin Naade dertil, at jeg for sligt maa findes ham taknemmelig alle mit Livs Dage! Lader os fremdeles alle bede, at den gode Gud vil bekræfte det, som han saa naadelig har begyndt, og nu til over tre hundrede Aar har haandhævet saa underfuldt for sin hellige Kirkes og Menigheds Skyld, at han vil endnu saaledes mildelig bevare hos os sit hellige Ord og de heiværdige Sacramenter i deres rette Mening og Brug, og begave sit Ords Lienere dertil med sin gode Aand, som altid kan føre dem paa ret Vej. O kiære Fader! bevar og beftiirm endnu fremdeles vor allernaadigste HErre og Arve-Ronge, Kong Frederik den Syvende, under din Naades gode og faste Beskyttelse imod alt Bedrageri, List og Ulykke, med hans Rige og Land, i hvilke din Christen Kirke saa vel beftiirmes og forfremmes, dit allerhelligste Navn til evig Lov, Priis og Ære! Hendes Majestæt Enkedronningen hvile under den Høiestes Besftiirmelse og forblive under den Almagtigets Baretægt! Lys din Fred, o Gud! over Deres Kongelige Høiheder Arveprinds Frederik Ferdinand med Gemalinde Prindsesse Caroline, de øvrige Kongelige Prindsar og Prindsesser og det samtlige Kongelige Arvehuus og Forvandre,

og und dem dagligen at forfremmes i din sande Frygt! Den store Raads = Engel raadsføre altid Hans Kongelige Majestæts Raad og Hver, som høie Embeder eller nogen særdeles Bestilling haver at forestaae, at Alting maa stee den christne Kirke til Gode, og dette Rige og Land til Belsærd og Rolighed! O hiertefiere Fader! forlad os naadelig alle vore Synder, bevar os alle tillige i den sande Tro og med en god Samvittighed, at vi maae tænke, tale og giøre alt, hvad dit hellige Navn kan komme til Ære, og os hver for sig til vor Siels evige Salighed! Dertil give Gud os Alle sin Hellig Aand for Jesu Christi Skyld! Amen!

Confirmationsbønnen.

For dit Afsyn, alvidende Gud! er da nu det hellige Løfte gientaget, som i Daaben har været afslagt paa vore Begne, men af Ungdoms Daarlighed hidindtil alt for ofte er bleven overtraadt. O Herre! du har hørt vore Løbers Bekjendelse; men ogsaa prøvet vore Hierters Forsætter. Forbarm dig over os formedelsst Jesum Christum, din Sen, vor Frelser, i hvem du engang har taget os til Raade, og hav Medlidenhed med vore Svagheder. Aanden er villig, men Riødet er strøbeligt.

Saa gierne vi og nu ville slye det Onde og giøre det Gode, maae vi dog frygte for, at Synden, som boer i vor fordærvede Natur, skal vinde Seier, og tage Villien fangen i sine Tillokkelser. Vi maae falde og fordærves, dersom ikke din mægtige Kraft befæster vore Trin paa den slibrige Vej, som vi nu have at vandre paa igien- nem en syndig Verden, hvor der er idel Træd- st- hed og Forførelse.

Men du HERRE! er naadig og barmhiertig, langmodig, miskundelig og trofast. Du har ikke forladt dem, som søge dig; men efter dit naaderige Tilsgagn vil du selv vandre med dem, og ingenlunde slippe dem. Hvad skulle vi frygte for, naar du, vor Gud, den Almægtige, vil være med os; thi hvo kan da være imod os? Og at du vissefælg er rig paa Barmhiertighed, har du klarligen lagt for Dagen i dine mange Velgierninger imod os; thi de ere flere, end at vi kunne opregne, og større, end at vi nok- som kunne skatte dem. Med dyb Ydmyghed erkiende vi os selv at være uendelig ringere, end alle de Miskundheder og al den Trofasthed, som os er beviist fra vort første Aandedræt af indtil denne Time. Maatte kun ikke vore Læber være for urene, til at frembære et værdigt Takoffer for din Naadethrone. Men i den HERRES Jesu Christi Navn ville vi love og takke dig. Han er vor Talsmand og Forbeder. For hans Skyld ville du høre os, som dine fiere Børn, med faderlig Velbehag!

Du være da, vor Gud! høitideligen lovet og priset for din store Naade, som os er vederfaaret fremfor mange tusinde af vore Brødre paa Jorden, at vi ere fødte og opbragne i et christeligt Land, hvor evangelist Christendom retteligen forplantes efter dit Ord's Underviisning, og at vi allerede fra spædste Barndom af ere indlemmede ved den hellige Daab i din Søn, vor Frelser, Naaderige til at erholde Synds Forladelse og Salighed ved Troen paa ham. Tal være dig, Herre! fordi du har sørget for, at lade os oplyse af dit Ord om dine Raadslutninger over os, og fort os til Kundskab om alle de dyrebare Sandheder, som høre til Viisdom og Gudsfrygtighed. Vi takke dig for de gode Formaninger, som os ere givne af vore Forældre og Lærere, for den Lyst og Attraa, som din Aand har opvaakt i vor Siel til at tragte efter Retfærdighed, for alle de Ønsker og Forbønner, som for vor Skyld opsendes til dig i denne christelige Forsamling. O Fader! vi have saameget at takke dig for, og fortjene dog saalibet deraf, eller meget mere, vi ere aldeles uværdige dertil; thi fra Ungdom af have dog vi, ligesom Andre, tænkt paa det, som er ondt, og derfor skulle vi langt mere fortjene at bortstødes fra dit Afsyn, og at underkastes din Vrede til evig Fordømmelse. Men af Naade har du sparet os, gjort vel imod os til Legem og til Siel, og tidligen vederqvæget os med overflødig Belsignelse af

himmelfste gode Ting i Jesu Christo. Ja vi maae synge med Fryd om din Godhed, og kundgiøre din Forbarmelse fra Dag til Dag; thi den er stor og ubegribelig.

Men at vi altid maae vise os taknemmelige imod dig paa en værdig Maade, ikke med Ord alene, men i Gierning og Sandhed, saa ville du fremdeles være tilstede hos os med din kraftige Hielp og fuldføre det Gode, som i os er begyndt. Giv os Stadighed i vore rebelige Forsætter og Duellighed til at bevise al den Trost, som dine lybige Tienere maae beslitte sig paa, for at pryde din Lærdom i alle Ting. Lad din saliggjørende Maade, som os er kundgiort til Forløsning og Helliggjørelse, saaledes tugte og oplære os, at vi forsage Ugudelighed og de kiødelige Begieringer, men lægge Bind paa et christeligt Levnet i al Gudsfrygtighed, og ære dig, som Dyrekøbte, saavel i vort Legem som i vor Aand; thi begge høre dig til.

Nyligen lovede vi at ville forsage Diavelen, og alt hans Væsen, og alle hans Gierninger. Hielp os, Herre! at vi ikke maae findes trolose, naar Prove skal aflægges i paakommende Fristelse. Forbyd, at vor Saligheds Fiende skulde faae Magt til at fange os i sine Snarer, enten ved Vellyst, Hovmod, Gierrighed eller ved andre deslige Kiødets Lyster, som ere de Vaaben, der skaffe ham Seier over Vantroens Børn. Væf os ved kraftige Mindelser i Samvittig-

heden til at bortdrive de urene Tanter og syndige Begieringer, som uformodentligen anfælde vort Sind. Giv Viisdom til at undflye de onde Menneſters forargelige Exempel. Giv Styrke og Frimodighed til at imodſtaa deres Forførelſer. Lad din Frelſe være os nær medens vi kalde paa dig, og her være Suk, og bevar os fra Fordærvelfe. Men fremfor alting gjør os duelige, ved din Aands medvirkende Naadefraft formedelſt Ordet, til at renske os ſelv alt mere og mere fra Synds Beſmittelfe baade paa Legem og Siel, at vi maae vandre for dit Anſigt i chriſtelig Retſindighed uden Anſtød, og være fyldte med Retfærdigheds Frugter, ſom ſkee ved Ieſum Chriſtum, dig til Ære og Lov.

Vi lovede fremdeles at ville troe af ganſte Hierte paa dig, vor allerhøieſte Gud, Fader, Søn og Hellig Aand, ſom alle Tre ere Eet i Væſen og Værdighed. Ak! lær os dog, til Frimodighed i vor Tro, ret at indſee og ſkionne paa, hvor det er troſteligt for os ſvage Syndere, at vi tør henſlye til Herren vor Gud, ſom til en medlidende Fader, der har elſket os ſaa inderligen, at han for vor Skyld vilde hengive ſin enefte Søn i den forsmædeligſte Død, og af en lige forbarmende Kierlighed har villet ſende os ſin Hellig Aand, ſom og er Sønnens Aand, til at ſtyre og lede os frem paa den rette Vej, ſom fører til evig Saliggjørelſe.

Men ligesom vi have nu antaget Sand-

heden paa Grund af dit Ord, saa ville du
 stedsse forlene os Kraft og Evne til at om-
 gaaes derefter i Lydighed og Kierlighed uden
 Strømt, hvilke ere de rette Troens Frugter.
 Lad det, at vi kalde dig Fader, altid minde
 om den Frygt og Erbødighed, som gode Børn
 have at udvise imod dig. Lad det, at vi hylde
 din Søn som den Herre, der har kjøbt os med
 sit Blod til at være hans eget Folk, indprænte
 vor Siel en uafsladelig Attraa og Lyst til at
 rette os efter hans Villie. Lad det, at vi
 overgive vor Saligheds Befordring i den Hel-
 lig Aands Forsorg, vedligeholde i vort Sind
 en stadig Opmærksomhed paa hans Advarsel
 og Raad, med Lyst til at følge dem i Opreis-
 tighed. Og naar vi saa nærme os til dit
 salige Naadebord, for at annamme vor Frelser
 allerdyrebareste Legeme og Blod under Brød og
 Viin, til en Forvisning om vore Synders For-
 ladelse, da ville du indgyde i vore Hjerter en
 angerfuld Beemødighed over alle vore Mang-
 ler og Feil, men tillige opvække en sand For-
 trøstning paa den Retfærdighed, som kommer
 af levende Tro paa din Søn, vor Frelser, ved
 hvem vi have Fred med dig, formedelt hans
 Lidelse og Død; at og derved vor Kierlighed
 til ham maa blive saaledes rodfæstet, at hver-
 ken Riobets Begierlighed eller Vinens Lyst
 eller Livets Overdaadighed skal faae Magt
 over os, til at stille os herefter fra hans
 Samsund og Forening. Gjør det, HErre! ved

din Naade, at vi mere og mere maa fornyes til Lighed med ham, og iføres ret inderlig Barmhiertighed, Fromhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, men over alt dette Kierligheden, som er det fuldkomneste Samdrægtigheds Baand, saa at vi fordrage hverandre, og tilgive hverandre, ligesom og du haver tilgivet os formedelst ham. Lad det sees i al vor Omgang, at vi ere hans rette Disciple, men ogsaa kiendes i alle vore Forretninger, at du, vor Fader! er den, som kroner vor Flid, for samme din Søns Skyld, med alt ønskeligt Held og Belsignelse.

Giv endeligen at ogsaa den gode Bekendelse, som er afslagt i Dag, maa være velsignet med de rigeste Frugter til Kongens Glæde, at han maa fryde sig over gudsfrygtige Undersaatter, som ere hans troeste Tienere, og til Landets Belfærd, at det maa blomstre ved fromme Borgeres Bindstibelighed og Dyd, som ere de bedste Midler til Lyksaligheds Forfremmelse. Gjør vel imod Kongen og Folket efter din grundløse Mistundhed, mod det Kongelige Huus og mod alle dem, som enten her eller andensteds paakalde dig, efter din store Barmhiertighed. Dit Ord worde forplantet iblandt os uforsalfet og reent indtil Dagenes Ende; og giv der aldrig maa savnes Bederqvælgelse og Trøst af dine hellige Sacramenter. Men naar vi saa have stridt den gode Strid og fuldkommet vort Løb og bevaret vor Tro i et reent

Hierte, samt udrettet den Gierning, som ved dit Forsyn var os anbefalet, da ville du skienke os, HErre! efter de givne Forjættelser, den uforkrænkelige Retsfærdigheds Krone, som er henlagt hos dig i Himmelen, til alle dem, der have frydet sig i Haabet om Jesu Christi herlige Tilkomelse! Amen.

Bønner for og efter Skriftemaal og Alterens Sacramentes Brug.

Om sand Bedring og Poenitense.

D hellige, retfærdige og barmhiertige Gud! jeg klager for dig med et angerfuldt, sonderknust og sønderslaget Hierte og forknust Aand mine Overtrædelser og Misgierninger. D HErre! hvor mange ere mine Synder? som Sand i Havet; de gaae over mit Hoved, og de ere blevne mig for tunge, som en tung Byrde. Hvor stor er min Misgierning, at den stiger op mod Himmelen og raaber: Vil du regne og trætte med mig, saa kan jeg ikke svare dig eet til tusinde. Eya! hvilken en ureen Jordklump er jeg, hvor er jeg formedelst den oprindelige Synds dødelige Forgift baade til Liv og Siel fordærvet! see, jeg er født af syndig Sæd, og min Moder har undfanget mig i Synd; fra

Hovedet indtil Fodsaalen er intet sundt og heelt paa mig. HErre! hvo vil finde en reen der, som ingen er! Al! jeg er dog en ond Dvift af et forgiftet Træ, alle mine Kræfter ere for-
 dærvede, min Forstand formorket, min Villie mod dig er gienstridig; jeg kiender dig ikke ret, jeg elsker dig ikke af Hiertet, jeg sætter ikke min Love og Tillid til dig ganske. Al mit Hiertes Tanfers Paafund er ond fra Ungdommen af hver Dag. Ligesom en Kilde giver sit Vand fra sig, saa udspringer Synden af mit Hierte; deraf udgaaer Foragt, Bagvættelse, Hovmodighed, Løgn, Vergierrighed, Ulydighed, Fiendskab, Brede, Hovgierrighed, Utaalmodighed, Utugt og Letfærdighed, Uretfærdighed og adskillig ond Lyst, over hvilke Stykker du, o du retfærdige Gud! har selv affagt Dommen, at de, som saadanne Ting giøre, skal ikke arve Guds Rige. O min Gud, Skaber og Igienløser! jeg klager for dig, at jeg vel er skabt efter dit Billede, men det Billede har jeg dog skændelig tabt og mistet. O min HErre og min Gud! min Elendighed er langt større, end jeg den nok kan klage, eller fortælle. Jeg er en Bederstyggelighed udi alt mit Væsen og i alle mine Gierninger. Al min Retfærdighed er som et besmittet Klæde, og jeg forvisner i mine Synder, og mine Misgierninger føre mig bort som Veiret. O HErre! jeg har misbrugt alle dine Velgierninger. Jeg er, o HErre! falden fra din Naade hen i den ewige Brede, fra Salighed til Fordømmelsen,

fra Livet til den evige Død, fra Himmelen til Helvede. O HErre! jeg er den forlorne Søn, som saa skændelig har i Overdaadighed ødt og forkommet sit Guds og Gode! jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn; jeg var værd, at du skulde udstøde mig af dit Huus og aldrig mere indtage og annamme mig igien. Jeg er den Tiener, som er dig, min HErre! ti tusinde Pund skyldig, og har ikke i al Evighed at betale med! jeg er det Menneſſe, som ſaldt iblandt Rovere, de afforte mig, og berøvede mig det deilige Guds Billede, og have mig ſaa ganſke paa Legem og Siel ſaargiort, at intet Menneſſe mig kan læge og helbrede. Derfor hielp du mig, min Gud og HErre! red du mig af denne min Nød, thi Menneſſenes Hielp er Forſængelighed, og ingen af dem her nyttig. Omvend du mig, HErre! ſaa bliver jeg omvendt; læg du mig, ſaa bliver jeg lægt; frels du mig, ſaa bliver jeg frelſt, thi du er min Roes. O HErre! hvo kan forandre det onde Hierte, og ſkabe et nyt igien? du HErre! alene, du troſaſte Skaber i gode Gierninger! Hvo kan hele og læge de vederſtyggelige og dybe Syndens Saar? du HErre! og dit Ord, ſom læger alting. Tag bort det onde Steen-Hierte, og ſkab mig et nyt Hierte, og giv mig en ny, viis Aand. Forkaſt mig ikke fra dit Anſigt, og tag ikke din Hellig Aand fra mig! Trøſt mig igien med din Hielp, og med en frimodig Aand ophold mig. Jeg er det fortabte Faar; derſom du ikke opleder mig, ſaa farer jeg vild evinde-

lig, og bliver evig fortabt. Giv mig den Bedrøvelse, som er efter Gud, thi den gjør Omvendelse til Salighed, som man ikke fortryder, og at mit Hierte bliver formedelst Troen beredt til at annamme din Trøst og Syndernes Forladelse. Giv mig en sonderknust Aand, et angersfuldt og sønderslaget Hierte. Gid mit Hoved var Band og mine Dine vare en Graads Kilde, at jeg mine Synder hiertelig kunde begræde med Peter, og med Maria Magdalene! O min HErrre og min Gud! om jeg endstiondt kunde græde baade Dag og Nat, da kunde jeg endda ikke noksom begræde min Elendighed, ikke noksom beklage mine Synder, ikke noksom udsukke for min Ulydighed og Banartighed. O! hvor skal jeg hen fra din Aand, og hvor skal jeg flye bort fra dit Ansigt? din høire Haand skal dog finde mig paa alle Steder, og holde mig, hvor jeg farer. Jeg kan og veed slet intet mere, end det eneste: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og for dig, og er ikke værd at kaldes din Søn. Jeg har forspildt min sønlige Frihed, jeg har formedelst min Ulydighed ladet af og forglemmt at være din Søn, og har mistet og tabt al sønlig Rettighed. Men jeg troer dog, at du har ikke endnu forglemmt og ladet af at være min Fader, thi din Barmhiertighed er stor, og varer fra Evighed til Evighed. Derfor forbarm dig over mig! og see ikke til mine Synder, men til din uendelige og evige Naade og Barmhiertighed, for din kiære Søn Jesu Christi Skyld! Amen.

Om Syndernes Forladelse.

O hellige og retfærdige Gud! en Gud, som ikke behager det ugudelige Væsen, som hader den Ugudeliges Siel, og er deres Fiende, som ere Misgiernings-Mænd, og gjør ilde. Du, som har Bederstyggelighed til de Blodgierrige og Falske, du som fordærver dem, som tale Løgn, og den, som er ond, bliver ikke for dig, du som har alvorlig truet, at ville straffe dine hellige Buds Overtrædere; du har jo gjort mig til et af dine Faar, som du foder, og kaldte mig til dit Folks Arvedeel, forløste mig med din kiere Sønns dyrebare Blod, og har ladet mig høre dit Ord og vide din Villie. Derfor skulde jeg vil- lig elske dig over alle Ting, af ganste Hierte, Siel og Sind, og fremstille mit Legeme til et levende, helligt og velbehageligt Offer, og tiene dig alle Livets Dage i Hellighed og Retfærdig- hed, og ikke skifte mig efter denne Verden, men forvandle mig formedelst mit Sinds Fornyelse. Men jeg har, desværre! været ulydig, har ikke frygtet og elsket dig, har vel vidst din Villie, men mig ikke skiftet derefter. Jeg har i mit Riids og Blods fordærvede Egenskaber, syndige Art og Natur, Verdens Forargelse og Dævelens Tilskyndelse, imod din Lov i mange Maader grovelig syndet og mig forseet, hvormed jeg dig, min Skaber og mit Livs Opholdere! har til Brede og Straf opirret. Derfor har du

og med al Rette ikke forfkaanet mig, men med din Haand rørt og revset mig, hvilken Straf og Revselse jeg har vel fortient, og noksom givet dig Aarsag dertil; saadant kiender jeg, og bekiender det af Hiertet. Du er retfærdig, vi maae skamme os; ja skamme maae jeg mig i mit Hierte, efterdi du seer ind i de lønlige Vinkler og Braaer, randsager Hierter og prøver Nyrrer. O HErre! gaf ikke til Dom med din Tienner, thi din Brede er ulidelig, som du truer Syndere med. Dersom du vil tilregne Synden, HErre! hvo kan da blive bestandig? O al Barmhiertigheds Fader! og al Trøstens Gud! hos hvilken der er megen Naade og Barmhiertighed, du som er ganske naadig af stor Taalmodighed, hvis Godhed Himmelen og Jorden er fuld af, tænk paa din Barmhiertighed, som har været fra Verdens Begyndelse, og udslet alle mine Misgierninger, formedelst din store og ubegribelige Godhed og oversflødige Naade. Og efterdi jeg har Intet, hvorpaa jeg mig kan dristelig forlade, hvormed jeg for din Domstol kan bestaae, paa det jeg ikke skal blive til Skamme, uden alene din kiære Søn IEsu Christum og hans dyre Værdfkyld og Fortieneste, hvormed han mig fra Synden frelst og forløst haver; saa serer jeg da ham, i hvilken du har god Behagelighed, frem for dig, og stiller ham dig for Dine, som en Midler og Talsmand imellem dig og mig for din strenge Dom. See til ham, kiære Fader!

hvorledes han har ladet sig saargiore for mine Synders Skyld, see til hans uskyldige igiennemstungne Hænder, som have arbeidet for mig; see til hans igiennemstungne Fodder, som for mig har gaaet saa mangen tung og bitter Gang. See, hvor piinlig han er paa sit hellige Legem for mine Synders Skyld plaget og slagen; vær mig naadig, og lad mig nyde godt af hans Lidselse. Forny mig og formedelst din Aands Kraft, at jeg bliver et nyt Menneske, og har Lyst til dine Bud, at jeg paa det indvortes Menneske bliver ved din Aand stærk i Troen, Kierlighed, Haabet, Ydmyghed, Sagtmodighed og Taalmodighed; paa det at Christus kan boe i mig formedelst Troen, leve i mig formedelst Kierlighed, styrke mig formedelst Haabet, saa jeg aldrig bliver til Skamme, men opholdes til det evige Liv! Amen.

En anden til Guds Søn om Syndernes Forladelse.

Herre Jesu Christe, min evige Ypperste-Præst, Talsmand, Midler og Forligelse! hvor trolig har du søgt efter de fortabte Faar, kaldet Syndere til Poenitentse, bedet paa Korset for Overtrædere og dem, som have gjort ilde, og dermed forligt og tilfredsstillet din Faders Hierte, træder og endnu frem for alle bodfærdige Syndere, er deres Talsmand hos din him-

melste Fader, og afbeder den Straf, de have
 fortient og ere skyldige udi. See! jeg er af
 Naturen Bredens Barn, al mit Hiertes Tan-
 kers Paafund er slet ond hver Dag; jeg veed,
 udi mig boer intet Godt, Villien har jeg vel til
 at giøre det Gode, men Kraft og Styrke at fuld-
 komme det finder jeg ikke; thi det Gode, som jeg
 vil, det giør jeg ikke, desværre! men det Onde,
 som jeg ikke vil, det giør jeg. HErre! jeg kan
 ikke mærke, hvor tidt jeg synder; forlad mig
 min lønlige og uvitterlige Brøst. Mine Syn-
 der gaae over mit Hoved, og de ere blevne mig
 alt for tunge, som en saare tung Byrde. Men,
 HErre Jesu Christe! du har taget dem fra mig
 og baaret dem; forlad mig Overtrædelsen og
 skiul Synden. Min Igienløser, min Frelser-
 mand, min Talsmand, min trygge Bistand og
 Redhielper! forbarm dig over mig, til dig alene
 har jeg min Tilflugt. Vær du min Talsmand
 paa den yderste Domme-Dag, saa jeg ikke tør
 frygte mig for at høre den forstræffelige Røst og
 Tale: Viger fra mig Alle, som giøre Synd og
 Ondskab, jeg kiendte Eder aldrig. Men du
 HErre, kiender mit Hierte, hvor hart det er af
 Synden besværet og beklemmt, desligeste, hvor
 knust og sønderslaget det er af Sorg og Angest;
 jeg offrer dig det besprængt med dit Blod, det
 vil du ikke forsmaae. Fuldkom paa mig din
 trofaste Forjættelse, som siger, at alle de, som
 troe paa dig, skal ikke fortabes, men have det
 evige Liv. O HErre! jeg troer; hielp min Van-

tro! lad mig ikke omkomme og fordærves i mine Synder, og lad Straffen ikke blive evindeligt over mig! Straffen ligger jo paa dig; du har lidt den, paa det vi skulde nyde Fred, og ved dine Saar have vi faaet Lægedom. Derpaa vil jeg mig forlade udi Troen, og haabe og forvente Troens Ende og den evige Salighed! Amen.

Taksigelse efter Skriftemaalet.

O du naabige, barmhiertige Gud og Fader! jeg siger dig af mit Hjertes Grund Lov og Tak, at du haver forladt mig arme Synder alle mine Synder, og paa ny igien tilsaagt mig det evige Liv, og dermed annammet mig til Naade. Jeg beder dig hiertelig: Giv mig din Hellig Aand, og skab i mig et reent Hjerte, at jeg stadeligen troer, at alle mine Synder ere mig ved Christum forladne. Forleen mig og, du trofaste Gud! at jeg herefter bedre kunde forsvare mig for Synden og blive den mere og mere fiendsk, og derimod anstille min Villie og Levnet efter din Villie, at jeg maa blive from, og bedre mit Levnet, hvortil Du, o gode Gud! naadelig vil hielpe mig med din Hellig Aands kraftige Bistand, for din kiære Søn Jesu Christi Skyld! Amen.

Dette skee altsammen til min Siels Salighed, og til din evige Lov, Priis og Ære, du som er

200 Bønner for og efter Skriftemaal.

endnu saa rig, mægtig, god, naadig og barmhertig som du haver været af Evighed, og bliver til evig Tid! Amen.

Taksigelse for den hellige Nadveres Indstiftelse.

O naadefulde, kierlige, gode og venlige HErre JEsu Christe! hvilken stor Kierlighed har du os formedelst din hellige Nadveres Indstiftelse beviist, i hvilken du os med dit eget hellige Legeme og Blod spiser og vederqvæger! Hvad kan trosteligere være sagt, end disse Ord: Hvo som æder mit Kød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham? Hvad kan dog være trosteligere end at blive udi Christo? Hvad kan være venligere og glædeligere, end at du HErre! bliver i os? Hvad kan Døden eller Diævelen skade os, naar vi blive i dig, og du i os? I dig, HErre Christe! ere vi sikke og trygge for al Ulykke. O min Gud og min HErre, hvad er jeg, at du vil give mig dig selv til Spise og Drik? Jeg er ifkun Jord og Aske, et stinkende og ureent Kar, og dog værdiges du, at lægge saa ædelt Liggendesa udi mig; derpaa kan jeg kiende din store Kierlighed, at du giver mig saa dyrebart et Kierligheds-Pant, som kan ikke være større enten i Himmelen eller paa Jorden. Hvor herligt og stort et Vidnesbyrd paa min Sgienløsning giver du mig

ubi den hellige Nadvere! nemlig dit Blod, hvilket vidner paa Jorden om vor Igienløsning; thi omendskiødt den Hellig Aand vel ogsaa er dit Vidnesbyrd i vore Hierter, saa vilde du ikke desmindre og der foruden give os et udvortes Vidnesbyrd og Indsegl paa vor Igienløsning, nemlig dit Blod, hvilket og vidner og raaber i vore Hierter, hvorved du har villet komme vor svage og skrøbelige Tro til Hielp. Thi om dit Ord end os vel kraftig styrker i Troen, saa bliver dog Trosten endda kraftigere, naar vi betænke, at Du siger: Dette er mit Legeme, som er givet for Eder, dette er mit Blod, som er udgydet for Eder til Syndernes Forladelse. Hvi sørger du da, mit Hierte? hvi er du saa kleinmodig og mistroelig? hvad vil du frygte for Døden og Fordømmelsen? din Herre, Frelser og Igienløser er jo død for dig, han har jo givet dig sit eget hellige Legeme og Blod til et Pant og Forsikkring derpaa, at han baade har frelst og forløst dig, saa ogsaa hiertelig elsker dig, og saaledes har forenet sig med dig, at hverken Død eller Liv skal kunne dig fra ham stille og afvende. O min Gud og min Herre! lær mig at betænke, med hvad for et ydmygt Hierte jeg skal annamme dette ædle Liggendefæ! See, jeg Urene kommer til al Reenheds Kilde, jeg Elendige og Fattige kommer til den Rige, jeg Syndere til Naadens Kilde, jeg Syge til den rette Læge, jeg Hungrige og Tørstige til det rette himmelske

Brød, og til den yndelige Livsens Rilbe; men du, du Allerhelligste! kommer til den Uhellige. Hvo har nogen Tid hørt saa underlig en Kierlighed, at alle Herrers Herre kommer til en arm Betler eller Tigger, og at saadant et fattigt og elendigt Menneſte ſkal have Himmelenſ og Jordens HErre til ſin Eiendom? Lad mig dog, o HErre! aldrig nogen Tid forglemme denne din Kierlighed; lad mig uden Afladelse have din Pine, Lidelse og Død i min Hufommelse, paa det min Siel derved kan paa aandelig og himmelft Naade og til det evige Liv, blive ſpiſet, lædſket og vederqvæget; thi udi din Pine og Død er alt det, ſom kan vederqvæge min Siel, og hvorefter den kan hungre og tørſte. Bered, o HErre! mit Hierte formedelſt en ſand og levende Tro og en ſand Poenitentſe, Kierlighed og Ydmyghed, til at annamme værdelig dette ſtore og dyrebare Liggendefæ. Ligeſom Moſes og Salomon beredte en deilig Tabernakel og Tempel, ſom Naadeſtolen ſkulde ſættes udi, ſaa bered og du, o HErre! mit Hierte til dit Tempel, ſom du ſelv, der er den aandelige Naadeſtol, vil være og boe udi. Smyk og pryd min Siel med Andægtighed, med Troen, med Kierlighed og Ydmyghed, og med et ſtabigt Haab. Forøg og ſtyrk i mig alle aandelige Gaver; thi hvorledes kan min Tro bedre blive beſtyrket end naar Syndernes Forladelse mig ved Chriſti Blod bliver beſeglet og i mit Hierte indſkrevet? Hvorledes kan Kierlighed til Gud

og min Næste bedre i mig formeres og forøges, end at min HERRE Christus formedelst sit Legeme og Blod mig med sig og med alle retfærdige og sande Christne forener, og gjør af os eet Legeme? Hvorledes kan du, o fiere og gode HERRE! bedre styrke og bekræfte mit Haab, end at du mig spiser med en udødelig Spise til det evige Liv? O min HERRE og min Gud! jeg beder dig ydmygelig, at, efterdi du er bleven mit Kiød og Blod, du og ville værdige at unde og give mig alt det, som dig kan være tæffeligt og behageligt. Lad din Villie være min Villie, hvad dig er imod, lad og mig være imod. Lad mig og fremdeles formedelst din Kraft blive stedse jo villigere og stærkere, til at være taalmodig i Trængsel og Bedrøvelse, til at være ydmyg, naar jeg foragtes og forhaanes, til at være fryg og bestandig i Kierlighed, til at være andægtig i Bønnen, paa det jeg din Kraft i mit Liv og Levnet, og din Igienløsnings Frugt i min Tro altid maatte frugtbarlig befinde! Amen.

Bøn, førend man gaaer til Herrens Nadvere.

HERRE Jesu Christe, min Siels troe Hyrde! du som har sagt: Jeg er Livsens Brød, hvo som æder af mig, han skal ikke hungre, og hvo som troer paa mig, han skal ikke tørste evindeligt;

jeg kommer til dig, og beder dig ydmygelig, du ville mig formedelft en sand Tro berede, og gjøre mig til en værdig Giest til dette himmelfste Maaltid; du ville føde mig, dit arme Faar, i denne Dag paa din grønne Eng, og lede mig til Livsens Vand; du ville for dit Navns Skyld vederqvæge min Siel, og føre mig paa Retsfærdigheds Sti; du ville gjøre mig af Naade værdig til dit Bord og himmelfste Maaltid, og din Kierligheds og Naades Rask oven fuld for mig issienke. Jeg arme Faar kommer til din Føde, til din Spise, til dit Livsens Brød, og til de Levendes Vandfilber. O sande, føde himmelfste Brød! opvæk udi mig en aandelig Hunger og hellig Tørst, saa at jeg skriger efter dig, som en Hiort skriger efter det ferske Vand. For alting lad mig hiertelig angre og fortryde mine Synder, og ifør mig Troens rette Bryllupsklædning, ved hvilken jeg kan fatte og nyde din hellige Fortieneste, og at jeg samme Klædebøn maa fast beholde og bevare, at jeg ikke skal blive en uværdig Giest. Giv mig et ydmygt og forligeligt Hierte imod min Næste, og at jeg gierne tilgiver og forlader, hvad Noget kunde have gjort mig imod. Dpryk og udryd al Bitterheds og Fiendstabs Rod af mit Hierte, og plant derimod i min Siel Kierlighed og Barmhiertighed, at jeg i dig kan elske min Næste og alle Menneffer. Jeg kommer, Herre! til Dig beladt med megen stor Ureenhed; værdiges mig at rense og reengjøre. O min Herre! du har

jo selv sagt: De Stærke og Karste have ikke Lægen behov, men de Syge og de, som lide ilde. Al! jeg er saa syg, jeg behøver dig, som min himmelske Siel-Læge. Du har sagt: Kommer til mig, alle I, som arbejde og ere besværede, alle I som ere syge og plagede, jeg vil vederqvæge Eder. O Herre! jeg kommer beladt med mange Synder, tag dem fra mig, let mig naadelig af med den store tunge Byrde. Jeg kommer som en Ureen, rens mig; som en Blind, oplys mig; som en Fattig og Elendig, gjør mig rig paa min Siel; som en Fortabt, opsoeg mig; som en Fordømt, gjør mig salig. O Jesu! min Siels ypperligste, allerfiereste Brudgom! lad mig lade af at have Behagelighed til mig selv, og at hykle for mig selv. Annam mig til dig, ja udi dig, og afvend mig bort fra mig selv; thi udi dig bekommer jeg en sand Frihed, uden dig er jeg aldeles ufri og en Træl, udi dig lever jeg, i mig selv døer jeg; udi dig er jeg retfærdig, i mig selv er jeg ligesom idel Synd, og med al Uretviished, Skam og Skændsel beladen, udi dig er jeg salig, i mig selv er jeg idel Fordømmelse. O min himmelske Læge! jeg fører dig til en død Siel, gjør du den levende; en syg og svag Siel, gjør du den sund igien; et Hierte, som er tomt af alle retsindige og christelige Dyder, opfyld du det med din Naade, med din Aand, med din Kierlighed, med din Ydmyghed og med din Taalmodighed. O søde Livsens Brød! spis mig til

det evige Liv, saa at jeg i Evighed ikke hungrer eller tørster. I dig har jeg fuldkommen nok, du est mig alting, bliv du evindeligt udi mig, og lad mig blive evindeligt udi dig, efter dit Ord og Forjættelses Lydelse: Hvo som æder mit Kød, og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham, og jeg skal opvække ham paa den yderste Dag! Amen.

**Naar du gaaer hen til Sakramentet,
da siig:**

O Herre! foren mig med dig efter dit Løfte og Tilfagn, og virk i mig alle gode Gierninger, og bliv saa med mig, at jeg evindeligt bliver ved dig! Amen.

**Naar du annammer Christi Legeme,
da siig:**

Vor Herres Jesu Christi Legeme, som for mig er givet i Døden, styrke min Tro til min Siels og Legems Bevaring til det evige Liv! Amen.

Og naar du annammer Christi Blod:

Vor Herre Jesu Christi Blod, som for mig er udgydt til alle mine Synders Forladelse,

styrke og opholde mig i Troen til det evige Liv!
Amen.

Taksigelse efterat man har annammet
den hellige Nadveres Sacramente.

O venlige, tierlige, søde hierte allerkiereſte
Herre Jeſu Chriſte! dig takker jeg af mit ganſke
Hierte, at du mig ved dit hellige Legems og
Blods dyrebare Spiſe og Drif ſaa naadelig har
ſpiſet og vederqvæget. Hvo er jeg, Herre! at
du mig Uværdige har gjort værdig til at æde ved
dit Bord? Jeg takker dig for al din Kiærlighed
og Trofaſthed, for din Manddoms Annam-
meſe, for din hellige Fødsel, for dit hellige og
naaderige Evangelium, for din Dødskamp og
blodige Sved, for al din hellige Lidelſe, for din
Forſmædſe, for din Beſpottelſe og Beſpyttelſe,
ſom du med ſaa ſtor Taalmodighed led, for den
Tørnekrone, du bar, for dine Bunder og Saar,
for al din Pine og Smerte, for din modige
Graad og Taarer, for dit Suk, for din Angelt,
for din Korfæſtelſe, for din ynkelige Død, og
for alle dine Belgiærninger, ſom mig derved ere
forhvervede. For Lovens Fuldkommelſe, for
Syndernes Forladelſe, for den nøjagtige For-
ſikkring og fuldkomme Betaling, ſom er gjort
for mine Miſgiærninger, for den Forligelſe, ſom
er ſkeet med din himmeſke Fader, for den Ret-
færdighed, os er ſtientet og forhvervet, for den
Helliggiørelſe, ſom er ſkeet formedelſt den Hellig

Aand, og for det evige Liv; udi hvilke Velgier-
 ninger du mig formedelt Troen har gjort deel-
 agtig, og ved dit Legems og Blods dyrebare
 Pant udi Sacramentet derpaa forsikket. Hvor-
 ledes kunde du dog give mig et højere Pant paa
 din Kierlighed og en større Forsikkring paa min
 Gienløsning, Syndernes Forladelse og det evige
 Liv? Giv, at jeg aldrig mere forglemmer din
 store Kierlighed, men stedse og uden Afslæbelse
 betænker din hellige Død og Pine. Dit hellige
 Legeme og Blod hellige mig, og velsigne mit Le-
 gem og Siel, og bevare mig fra alle Synder!
 O min Gienløser og Saliggjører! lev du i mig,
 og jeg i dig, bliv du i mig, og jeg i dig; for-
 driv af mit Hierte al Udyd, behold og besid du
 mit Hierte alene. Min arme og fattige Siel
 har, som din Brud, sig med dig trolovet, og du
 har, som hendes Brudgom, trolovet dig med
 hende i al Ewigheid. Hvorfor skulde hun da ved
 Syndens Forsængelighed og Ringhed tage Skade
 paa sit Adelskab og store Frihed, og giøre sig
 selv uværdig til saadant Samfund, og til at
 være saadan en kongelig Brud? Smyk og pryd
 min Siel med aandelige Prydselser, med den
 himmelske Deilighed, med en fast Tro, med en
 brændende Kierlighed, med et levende Haab, med
 den ædle Idmyghed, med en hellig Taalmodig-
 hed, med en andægtig Bøn, med en venlig Sagt-
 modighed, og med en inderlig Hiertes Forlæng-
 sel efter dig alene, og efter det evige Liv, saa at
 jeg altid, enten jeg æder eller drikker, sover eller

vaager, lever eller døer, maa have Omgængelse med dig, o HErre! at du hos mig og i mig, og jeg hos dig og i dig, maa blive evindeligt, maa stedsse med dig æde og drikke, om dig tale og synge, uden Afslæbelse paa dig tænke, og i denne Tro maa hensove, og paa den yderste Dag glædelig opstaae, og indgaae til den evige Fryd og Glæde! Amen.

Daglige Morgen- og Aften-Bønner.

Morgen-Bøn om Søndagen.

Evige Fader! vi takke dig af inderste Hierte, at du denne Nat har holdt din Haand over os og bevaret os fra Synd, og afværget al Ulykke fra os. Lad os tilbringe denne Dag i din Frygt og under din Belsignelse. Du har stiftet den til dit Navns Hukommelse og dit Ords Betragtning; ikke for din Skyld, o HErre! men at vi skulde kiende dig, og i din Sandhed bevares til et evigt Liv. HErre! uden dig kan vi intet giøre; send os da din Naad, der kan aabne vore Dine at vi maae see de herlige Ting i din Lov; og oplade vore Hierte, at vi maa agte paa de Ord, der tales, og lyde dem til vore Sieles Saliggjørelse. Du vil ikke en Synders Død, men at han skal omvende sig og leve. Gid vi

da ville betænke, hvad der tiener til vor Fred, og arbejde paa at følge dit Kalb, og blive overflødig i din Kundskab og Kierlighed. *Alt!* styrk os i din Søn's Tro, og lad os altid omgaaes i hans Lydighed. Lad os smage og see, hvor god du er, og hvormeget Godt du har gienmt til dem, som dig frygte og troe aabenbarligen paa dig for Menneffens Børn. *Herre!* vi ere dine i din Søn, bevar os som dine fra Verden. Din Frygt være for vore Dine, saa skal og din Naade følge os, og din Magt denne Dag bevare os og alle vore. *Herre!* hør os for Jesu Skyld og din uendelige Kierligheds Skyld! Amen.

Aften-Bøn om Søndagen.

Himmelfste Fader! Tak og evig Ære være dig for al den Naade, du denne din egen Dag har viist os, os som du købte ved din Søn's Blod, og nu har ladet høre hans salige Evangelium. *Herre!* du veed alle Ting, og det er ikke skjult for dig, med hvad Andagt vi have hørt dit Ord, og med hvad Forsæt vi vil vandre efter din Villie. Du har villet forsamle os til dig; *alt!* at vi ikke havde været din Røst gienstridige. Du har villet berede os til dit og din Søn's Samfund; *Alt!* at vi havde givet dig vore Hjerter, og været dig og ham lydige. *Herre,* vor Fader i Christo! vi høre os for dig, og i din Søn's Tro bekiende vi al vor Skiødesløshed, og afbede den for hans Skyld. Vi ville, ja vi ville ved

din Aands Kraft bevare dit Ord i et reent Hierte og bære Frugt deraf i Taalmodighed. Du udrette i os for din Kierligheds Skyld baade at ville og at udrette det efter din Velbehagelighed. Du styrke vor Forstand til at see din Menneſſekierlighed, og vort Hierte til at elſke dig alle vore Dage. Din Aand berede os til dine Tienere og til at være dit Eiendoms Folk, der er ſaare nidkiert til gode Gierninger. Saa ville vi, HErre! ophøie dit Navn, og forkynde dine Fuldkommenheder, du, ſom har kaldet os fra Mørket til dit herlige Lys. Ja! du mægtige Gud og al Barmhiertigheds Fader! bevar du os ſtedſe dit Ord og din Kirke. Lad Kongen og alle vore og det ganſke Land være velsignede af dig. Vi ere dine, HErre! i din Søn, bevar os denne Nat ſom dine. Hør os for Ieſu Chriſti Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Mandagen.

HErre! din Miſkundhed er hver Morgen ny over os, thi det er dig, der gav os Livet, og din Naade er det, ſom endnu bevarer os det. Du drog os af Moders Liv, og ſtrax ved den hellige Daab indlemmede os ſom din Søns Forleſte i hans Naaderige. Du vaagede over os i vor Barndom, og endog fra de ſpæde Aar af har du aabenbaret dig for os ſom vor Fader i Chriſto. Din Miſkundhed har fulgt os, og din Magt har beſtiermet os. Du har afvendt fra os

mange Ulykker; og af de Farer, som vi ere komne i, har du udfriet os. Du saae os, naar vi snublede og vare nær ved at falde af fra din Kierlighed; og HERre! du reddede os. Ja! dine Belgierninger ere flere, end vi kan tælle dem, og du har forbarmet dig, paa det vi maatte ære og frygte dig. Al Fader! fyld os med en levende Erkiendelse af din Kierlighed, at vi kunne elste dig, der har elsket os først, og ære dig med vort Regeme og vor Aand, thi de ere dine! Lad denne Dag være helliget til din Tieneste og til de Gierninger, du har givet os i Verden at giøre. Bevar os fra at synde imod dig, som saa har elsket os. Lad din Aand udruste os med Wiisdom og Kraft, at vi hver Dag maatte blive bueligere til din Ære og vor egen og Medmenneskers Lyksalighed. HERre! ved din Velsignelse udrette vi alle Ting; den bede vi om, den haabe vi for din Sønns Skyld! i hvilken du vil velsigne alle Troende paa Jorden. Beed du for os, du Faderens eenbaarne Søn! at vi maatte blive i din Tro og Kierlighed alle vore Dage. Lad os og alle vore med det hele Land være tegnede for dit Ansigt til Naade. Hør os for din evige Kierligheds Skyld! Amen.

Aften=Bøn om Mandagen.

Fader! i dig leve, ere og røres vi, af din Haand have vi alle Ting, og ved din Naade er

det, at vi ende denne Dag, og nu kan begyde os til Hvile. Vor Siel prise dit Navn, og alt, hvad i os er, ophoie dig; thi du er alene god og hellig, og dig være Ære og evig Kraft! Al Fader! du gior din Naade overslødig imod os; vi ville skionne derpaa, og være overslødige i al Taksigelse. Lad os aldrig saaledes nyde dine Belgierninger, at vi skulle glæde os ved det Gode, du giver, og glemme dig, hvorfra al god og fuldkommen Gave kommer; da maatte du jo affkye os, og væmmes ved at giøre os godt. Nei! Fader! er din Barmhiertighed hver Dag ny over os, saa være og vor Taknemmelighed hver Dag ny, hver Dag opvakt til din Priis og din Kierlighed. Ophoi du ved dit Ords guddommelige Kraft vor Forstand til at see, og vort Hierte til at fornemme din mægtige Naade over os, saa at vore Munde maatte fylbes med din Priis, og vore Siele blive fyrige til din Gierning. Gior du vor Aand villig, og styrk den til at overvinde vort Riids Skrebelighed, paa det vi maatte være dine Elskelige, og blive dine Betsignede alle vore Dage. Ja, HERRE Jesu, du som har elsket os, og givet dig selv hen for os, styrk for din Døds Skyld vor Tro, at vi altid maatte ihukomme dig, og leve dig, som er død og opstanden for os; saa skal vi denne Nat sove under din Baretægt, og med alle dine, hvad enten vi leve eller dee, høre dig til. Dit Die være over os og alle vore og det hele Folk til det Gode! Amen.

Morgen=Bøn om Tirsdagen.

Almægtige Gud, Himmelens og Jordens
 HErre! vi ere ringere end al den Miskundhed og
 Trofasthed, du haver viist imod os. Du vaager
 over os, naar vi sove, og naar vi vaage, er det
 din Magt som bevarer os, og dit Væ, der giver
 Raad for os. Ved dig, af dig og til dig ere
 alle Ting, og dig være Væ i al Evighed! Du
 gjør, at vi leve, og af din milde Haand annamme
 vi Alt til dette Livs Bedlighedsbærelse. Du be-
 varer vor Sundhed, og fylder vore Hjærter med
 Glæde. Alt hvad Godt vi have, er af din
 Haand, og du giver os, endog paa Jorden, fry-
 defulde Dage. Kundskab og Viisdom ere af dig,
 Raad og Styrke komme fra din Haand. Ja,
 HErre! Tider og Leiligheder bestemmer du. Du
 vil, og Alt skal lyfkes; Du vil, og Alt forgaaer.
 Nu, mægtige Gud! af dig hænge vi, og ved dig
 bestaaer al vor Lyksalighed. I din Haand over-
 give vi nu os og alt, hvad du har givet os.
 Bevar os dine egne Gaver, og giv os den Glæde
 af dem, som er dig behagelig. Lad os altid
 fryde os i, at være dine, og staae under dig; thi
 du, HErre! kan redde og lyksaliggjøre os, og
 ikke vi selv. Bevar os denne Dag fra alt det,
 som du veed at kunne skade os. Lad din Aand
 være med vor Aand til at tænke, tale og handle
 vel, saa skal du og, HErre! velsigne os, og lade
 vor Gierning vel lyfkes for os. Bekræft os i
 din Sønns Samfund at vi maa holde fast ved

ham, vor Frelser og vor Talsmand hos dig; og omsider, naar han aabenbares, da staae med Glæde til vor Lod ved Dagens Ende. Hørre! her os for hans Skyld, og forbarme dig over Kongen, Folket, og alle vore! Amen.

Aften-Bøn om Tirsdagen.

Du alene salige og mægtige Gud! vore Dage forgaae som en Skygge, og alle Ting om os forandres; men du bliver den samme, og hos dig er ingen Omkiftelse. Din Barmhiertighed og Trofasthed er endnu den samme som den har været fra evig Tid. Derfor, Hørre! leve vi, og have ved din Naade ogsaa seet Ende paa denne Dag! Ja! dig være evig Ære, at vi kende dig, du Evige og Uforanderlige! du, som er vore Siæles faste Haab og vor visse Deel i Livet. Du er vor Gud fra Barndom af, og indtil nu have vi dig, og eies af dig. Alt andet forgaaer og forandres; Ungdom og Styrke flygter bort, Menneffene døe og vore Venner selv ere og under Forsængeligheds Lov; det, som af Verden glædede os for, fornøier os om en liden Tid ikke mere; Magt og Ære, Gunst og alt, hvad vore Hjerterkunde helde til, er ustadig og en saare uviss Eiendom. Hørre! hvad have vi da, som ikke er forgængeligt? Jo! vi have dig, du, som er vor Hjertes Klippe og vor Deel evindeligt. Vær os da, Fader! at sætte alt vort Haab paa

dig, du som gjorde Himmel og Jord, og holder Love evindelig. Dplys vore Dine, at vi steds maae see alle jordiske Tings Ustadihed, og vor egen Forgængelighed, paa det vi ikke skulle sætte vore Hjerter til det Uvisse, og forlade dig, du levende Gud! Forklar du for os, at denne Verdens Skikkelse forgaaer og alle dens Lyster; men du bliver, og den, som gjør din Villie, bliver og evindelig. Nu, HErre! du kiender os, at vor Natur er forgængelig, og at det Riøds Sands, der er Fiendskab imod dig, virker i os. O! for Jesu Skyld, der har frelst os fra Forgængelighedens Tieneste, bevar os fra Verden og for vort eget Riød. Giv os, himmelske Fader! et helligt Sind, saa vide vi, at du denne Nat og altid vil beskierme os og alle vor. Hør os for din Godheds Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Onsdagen.

HErre vor Skaber og alle Tings store Bestyrer! du som skabte Dagen til Arbeide og Natten til de Levendes Hvile paa Jorden, har nu vederkvæget vort Legeme ved Sønnen, og fordrer nu os, dine Tienere, frem til vor Gierning i det Kald, du haver givet os. Du sagde til vor første Stamfader, at han i sit Ansigts Sved skulde æde sit Brød, og du haver ved dit vise Forsyn anordnet for ethvert af Menneffenes Børn, hvor det bør ham at arbeide. Du for-

drer, at vi, som dine Tiener, skal være flittige og troe; og dine Dine randsage om vi opfylde vort Kald, og giøre det Gode, du giver os Erne og Leilighed til. Den store Dag kommer, da vi skal giøre Regnskab, enhver for sit Embede, og faae enhver, efter som vi have giort enten Godt eller Ondt. Af, HErre! vi bede dig om din gode Aand, der kan opvække vor kolde og lade Natur, at vi maa være muntre og flittige i den Gierning, du haver givet os at giøre. Ja! du værdige Hellig Aand! du fylde os med Iver for vort Kald, og med en brændende Lyst til at udrette noget Godt i denne Verden. Du udrydde for din Kierligheds Skyld og for den Jesu Skyld, som har arbeidet indtil Døden for os, al Lunkenhed og Skiedesløshed, al Lædighed og Uvillighed af vor Natur, paa det vi kunne bruge vor Siel og Legeme, vore Kræfter og al vor Formue til din Ære, til vore kiere Medmennekers Nytte og vort eget sande Gode. Af, Visdoms Aand! giv os Forstand og Klogskab, giv os Redelighed og Dueltighed. Dan os til gode, og gjør os til nyttige Menneſter i Verden. Ja! du HErre Jesu! i hvilken al Belsignelse er, velsign du Kongen, Landet og alle vore. Belsign du os denne Dag og al vor Gierning. HErre! vor Bøn komme for dit Ansigt i Jesu Navn! Amen.

Aften-Bøn om Onsdagen.

HERRE! al Viisdom og Kundskab er i dig;
 de forbigangne Ting randsager du; alt hvad
 som er og skeer, beskuer du, og det Tilkommende
 er aabenbart for dine Øine. Vi ende denne
 Dag, og offre dit herlige Navn vor ydmyge Tal
 i Christo JESU for al den Naade, du haver viist
 os. Vi begive os nu til Hvile, men vide ikke,
 hvad os kan vederfares. HERRE! du veed vore
 Dages Tal, og af dig er bestemt, hvad vor Lob
 i Livet skal være. Du skuer den Glæde og
 Sorg, den Medgang og Modgang, der efter din
 Villie skal møde os. O Fader! vi kiende ikke,
 hvad os skal hændes; men du kiender det, og i
 din Haand ere vi sikke. Vær du med os, og
 din Son bede for os, saa kan Intet skade os;
 din Aand lyse for os, og vidne med vor Aand,
 at vi ere dine, saa skal Mørket selv blive lyst for
 os, og Intet skal skille os fra din Kierlighed i
 Christo JESU, vor HERRE. Ja Fader! paa dig
 vælte vi al vor Omhu for de Dage, vi ikke see;
 du har befaleet os det, og selv kan vi ikke rand-
 sage, hvad det bedste i alle Ting er for os.
 Annam du os under dine Bingers Skygge,
 underviis du os om den Vej, vi skal gaae paa,
 og giv du Naad over os med dit Ord. Vær du
 vor Ungdoms Leder, og forlad os ikke, om vi
 skal opleve den svage Alderdom. Men, Fader!
 lad os og altid søge dit Rige og din Retfær-
 dighed; thi saa skal alle andre os nyttige Ting

tilfalde os. Vær os hver Dag at haabe paa dig, og være dig troe; og lad os kiende at tælle, og varsomt anvende vore Dage, at vi maa bekomme Viisdom i Hiertet. Nu HERre! vi lægge os til Hvile i dit Navn, og du vaage over os og alle vore. Hør os, HERre! for JESu Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Torsdagen.

HERre, vor Fader i Christo JESu! vi aabenhæres for dit Ansigt at tilbede dig, og takke din Kierlighed for alle dine Velgierninger, ja ogsaa derfor, at vi under din Beskiærmelse have hvilet tryggeligen. I dit Navn begynde vi Dagen, og med Tillid paa din Naade over os i Christo ville vi ikke frygte. Vel vide vi, at vi leve i en ond Verden, og selv ere svage; vort eget Herte er bedrægeligt, og Forsørerne ere mange. Af, HERre! forlad os ikke, og overgiv os aldrig til os selv; thi saa falde vi og blive til Rov enten for Syndens Bedrageri, eller Synderes Svigefuldhed og Ondskab. O du vor Frelser og Falsmand! beed du for os, som hijsket for dine Disciple, at vi, som ere i Verden, maae bevares fra Verden og de forfrænkkelige Lyster i Verden. Og du vil, thi du elsker os, og har frikøbt os fra det Onde i Verden. Men af! at vi selv vilde, selv vilde vaage og bede, at vi ikke skulle falde i Fristelse. Og du, som virker i os haade

at ville og udrette alt efter din Velbehagelighed, du opvække vore Hjerter til at omgaaes varligen i Verden, og at holde os ubesmittede fra dens fordærvelige Lyster. Nabne du vore Dine, at vi maa see alle de Striffer, man sætter for os, og gysse for den Afgrund, man vil styrte os i. Lad din den gode Aand bevare os fra Verdens Aand, at vi maa staae ubevægelige, og engang faae Arv med dine Hellige! O HErre! giv os Wiisdom og Frimodighed til at skielne mellem Onde og Gode, Lyst og Mod til at følge Sandhed og elske den, Had og Sinde Styrke mod Syfleri og alt, hvad du hader. Dine Dine see og prøve Menneffens Børn. Af, HErre! aabenbar os hver Tanke og Lyst i os, som er dig misshagelig, og leed os paa den evige Bei. Vær du denne Dag med os, og lad vort Hjerter være rettskaffent med dig. HErre, din Misfandhed hvile over Kongen, Landet og alle vore! Hør os for Jesu Skyld! Amen.

Aften=Bøn om Torsdagen.

HErre! det er din Naade, at vi leve, og endnu denne Dag have annammet af dig saa meget Godt. Vi takke dig, og ophøie dit Navn, at du elsker os og bliver ved at giøre os vel, som dog have Synd, og feile i mange Stykker. Men, HErre! hos dig er Forladelse, og i din Søn har du beredet for os, som troe paa dig og frygte

dig, en uudtømmelig Naade-Kilde. Saa elskede du Menneskene at du ikke alene skabte dem i dit Billede, men og, da de ved Synden bleve dine Fiender, forligede ved din Søn Verden med dig selv, gav os dit Naades Evangelium, og tilbød os alle Viisdom, Retfærdighed, Helliggiørelse, og Gienløsning. Ja, HERRE! hvor taaler du Syndere, og gjør din Godhed og Langmodighed stor imod dine Foragtere! Det er din Lyst, at de omvende sig og du selv vil omvende dem, og forlade dem deres Overtrædelser. Du bærer os dine svage Born, og opholder os, at vi ikke skal falde, og blive liggende. Men, HERRE! har du saa elsket os, da vi vare dine Fiender, og bliver du endnu ved, da vi ere strøbelige, at styre os med megen Skaansel, da bør og vi at elske vore Brødre, og tilgive dem ligesom du og har tilgivet os. HERRE! giv os at være barmhertige, ligesom og du er barmhertig. Det Sind være i os, som og var i Christo, at vi kunne være kierligt sindede mod alle Mennesker, ydmyge af Hiertet, som ikke vederlægge Ondt med Ondt, men fordrage hverandre, og dog med Viisdom og Standhaftighed modstaae det Onde i Verden. O du Godheds og Kierligheds Land! udøs din Kierlighed i vore Siele, at vi kunne være dine Born; saa vide vi, at vi ere fødte af dig, og kan med fuld Tillid i Christo haabe al Naade her oven af. Saa skal og denne Nat og alle vore Livs Timer være velsignede af dig, og lyssalige for os. HERRE! din Fred være med Kon-

gen, med os og alle vore og det hele Land.
 Hør os, vor Gud, for Jesu Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Fredagen.

Evige Gud, du alene Mægtige, som gjør i Himlen og paa Jorden alt, hvad du vil! Under din Beskiærmelse have vi sovet, og i Tillid til din Opholdelse og Velsignelse begynde vi en ny Dag. Dersom du ikke bygger Huset, da arbeide de forgieves, som bygge derpaa; dersom du ikke bevarer Staden, da vaage Vægterne forgieves. Hørre! du gjør alle Ting ved dig foruden Hielp, og dig alene tilhører evig Priis. Ophoi du vore Sieler til at beskue din Magt, som bærer alle Ting ved dit Kraftes-Ord, og til at betænke dit Herredomme, som omfatter alle Verden, og hyder over de mægtigste Aander i Himlen. Dit Rige er evigt og vi ere udødelige, stedsse skal vi leve under dit Scepter. Af, Hørre! lad en hellig Rædsel betage vore Hjerter for at synde imod dig, der kan knuse os som Leret, og i Evigheden fordærve os. Men at elskes af dig, og i din eenbaarne Søn være dine Børn, lad det være vor Omhu i Tiden, og vor salige Ende i Evigheden. Al Magt og Vælde, hvad er det imod din? al jordist Høihed, hvad er det mod din Herlighed, du Kongernes Konge og Herrer-nes Hørre! Du ophoier og nedtrykker, hvem du vil. Magten er din, af dig have Jordens Tyr-

ster alt, og naar du vil, forvandler du dem igien til deres Støv, og gjør dem lige ved de usleste af deres Undersaatter. Herre! lad os da ydmyge os under din vældige Haand, være dine hellige Befalinger underdanige, og altid tænke, at vi have Intet, uden hvad vi have annammet. Men, Herre! du veed, at vi skal gjøre Regnskab for de Fortrin, du haver givet os, den Anseelse, du imellem vore Brødre haver betroet os. Al! giv os din gode Aand, Wiisdoms og Styrkes og din Frygtes Aand, at vi og denne Dag maatte vandre værdeligen i vort Kalb, og med Glæde gjøre din Gierning. Herre! hør vor Bøn, og velsign Kongen, os, alle vore og det hele Folk. Hør os i Jesu Navn! Amen.

Aften-Bøn om Fredagen.

Herre! vi have atter endt en Dag af vor Tid, og ere komne Evigheden og dit ubevægelige Rige nærmere. For dig tilbede vi, du som haver alene Ubodelighed; dig offere vi vore Hierters Tak, og i din vældige Haand befale vi igien haade vore Legemer og Sieler. Herre! lad os, hvad enten vi vaage eller sove, leve eller døe, være dine, paa det, naar Livets Aften kommer, og vi skal fordres frem at gjøre Regnskab, vi da kunne findes i din Sønns Samfund, og blive staaende, uden at bestømmes. Det er bestikket for alle Menneſker enaana at døe, og derefter er

Dommen. Lad os da hver Dag domme os selv og undersøge vort Hierte, paa det vi ikke skulle vandre paa det Uvisse, og omsider faae Deel med Daarerne, som samle i Mørket og ikke vide, hvorhen de gaae. Hver Dag være os en Regnskabs-Dag, saa skal den sidste Dag aldrig hasteligen overfalde os, saa skal vi hver Dag ved din Naade holde os i Tro og Kierlighed, beredte til vor Afsted fra Verden og Overgang i Evigheden. O du HErre Jesu! som har bragt Liv og Uforfrænkelse for Lyset formedelst dit Evangelium, lad dit Ord om de sidste Ting altid skinne for vore Sieler og blive i vore Hierte til at virke i os en hellig Forsigtighed og frimodig Gudsfrøgt. Du har ved din Død og Opstandelse betaget Døden og Evigheden den gamle Skræk og Bitterhed. Bekræft du os i din Tro og Lydighed, at vi, ubevægelige fra dit Samfund, kunne leve dig og bære dig. Giv du os ved din mægtige Styrke, at bruge vel Naadens Dage, at giøre Godt medens vi have Tid, og vandre i alle Ting, ikke som de Uvise, men som de Vise. O HErre! giv du os at ville! giv du os at udrette! Du vil, thi du har elsket os. Al! ville vi kun selv, hvad som tjener til vor Fred. Nu, herlige Frelser! lad os sove i din Fred, og opvaaagne til din Ære. Hør os for Kongen og alle vore og det hele Land. Hør os for din Forsonings Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Løverdagen.

Herre, vor Gud og Fader i Christo Jesu! dig være Tak og evig Ære, at du og denne Nat haver været Sol og Skjold over os. Du bliver ikke træt af at giøre vel imod os; thi fra Mors Liv af og indtil denne Dag har du forbarmet dig over os mere, end en Fader kan forbarme sig over sine Børn. Og vi have dog syndet imod dig, forsonet din Villie, og hver Dag ere vidende med os selv om Overtrædelser. O Herre! forlad os alle vore Synder; o Fader! tilgiv os i din Søn, vor Broder. Vær os naadig, og forkast os ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellig Aand fra os. Ophold du os, og foreg du os i Troen, at vi, skiondt med megen Svagthed, dog oprigtigen maatte tiene dig alle vore Dage. Bevar os fra at falde fra dit Samfund, og igien komme under Mørkhedens Magt og Syndens Trældom. Ak, Fader! du som har elsket os først, og indtil denne Dag med megen Misundhed fort os, skulde vi falde af fra dig, blive Dævelens Slaver og dine Fiender? Skulde vi, Herre! for at nyde Syndens urene og korte Glæde, tabe vor Deel i Jesu, vor Rod i Evigheden, og din mægtige Belsigelse? Nei, Fader! vi blive i dig og i din Søn; o! styrk vor svage Aand, og opliv du vore matte Kræfter. Beed du for os, evige Ypperste-Præst! at vi maae blive dine, og stedse kiendes som dine. Send os din gode Aand, der maa vidne for os

om din Kierlighed og vor Salighed i dit Samfund. Herre! vi ere her for dig, velsigne os og vor Gierning denne Dag til din Ere. Velsigne Kongen, alle vore og det hele Folk. Hør os for Jesu Skyld! Amen.

Aften = Bøn om Loverdagen.

Herlige Gud og vor Fader i Christo! vi ende denne Aften med den inderligste Taknemmelighed til dig for hver en Belgierning, du haver beviist os baade i det Legemlige og Aandelige. Ak! hvad ere vi, og hvad ere vore, at du har ført os hidtil, og endnu har Naade til at gjøre vel imod os i den tilkommende Tid? Du elskede os da vi laa i vore Synder under en evig Brede's Dom, og ikke engang forstode at anraabe om din forbarmende Naade. Du gav os din Søn, og han gav sig hen for os i Lidelse og Død. Vi vidste ikke denne din Miskundhed; men du gav os dit Ord, og deri aabenbarede os, hvad vi vare, og hvad du af Naade havde gjort for os, og vilde gjøre os til. Din Aand vidnede for os, og kaldte os fra Synden og Dævelen. Vi vare asmagtige, og kunde ikke fatte de Ting, som hørte ham til. Han gav os opladte Vine, og styrkede os til at troe og lyde. Ak, Fader! hvor ofte have vi siden vasket, og været nær ved at blive dig, vor Gud og eneste Saliggjører, utro? Og dog har din Naade ikke vasket, og din Kier-

lighed ikke overgivet os. Herre! vi ville takke dig, vi ville ophæie dit Navn, du er vor Klippe og vor Deel evindeligt. O! hvor godt er det at holde sig nær til dig og nyde din Kierlighed. Udgyd den formedelft din Aand i vore Sieler, at den maa tvinge os til at elske dig og holde os ubesmittede fra Verden. Du er Kierlighed; vi ville da uden Frygt vandre for dig, og i Tillid til dig have Frimodighed i alle Ting. Du ville denne Nat beskierme os med Kongen og alle vore og det hele Folk. Herre, vort Lyd! ingen Mørkhed er i dig. Bevar os fra Mørkhedens Magt og Mørkhedens Gierninger! Bevar os for Jesu Skyld! Amen.

Hiertesuk at bede efter hver Morgen- og Aften-Bøn.

O Jesu Christe! vær mig arme Synder naadig og barmhiertig, forlad mig alle mine Synder, und mig Lykke og Raad, Blisdom og god Forstand. Bevar mig fra al Ulykke. O Gud! tag aldrig din Hellig Aand fra mig, regier mit Hierte, bevar min Tunge, fri mine Hænder fra det Onde, og lad alle mine Tanker og Idrætter komme, o Gud! dig til Lov, Priis og Ære, mig og min Næste til Nytte og Belskab, og det for din Søn Jesu Christi Skyld, som med dig lever og regierer, een sand Gud, fra Evighed og til evig Tid! Amen.

Fader vor 2c.

Velsignelsen.

Herren være med Eder.

Herren velsigne os og bevare os! Herren lade lyse sit Ansigt over os og være os naadig! Herren løste sit Afsyn paa os og give os Fred! Amen.

Bønner for Reisende.

Naar man vil reise.

O Herre Jesu Christe! du som med din Fader og den Hellig Aand er en almægtig, evig og levende Gud; du som er Veien, Sandheden og Livet, og førte i fordums Tid Israels Børn tryggelig uden Fare af Egypten ind i det forjættede Land igiennem den vildsomme Ørken, og underlig viste dem Veien; du som og ved dine hellige Engle ledsagede Abrahams Tiener og den unge Tobiam, at de lyffelig og tryggelig vandrede frem og tilbage; du som og førte de Vise fra Østerlandene formedelst Stjernens Anvisning til Bethlehem og hiem igien til deres Land uden al Skade og Forhindring! Jeg beder dig ydmygelig, at du vil paa denne min Reise, som jeg haver taget mig for, være min naadige Ledfager og Veiviser; hielp mig, at jeg kan med Glæde, sund og karst, fuldende den. Bevar mig fra vrange Veie, fra Røvere, Skalle o°

ondt Selskab, og fra al Nød og Fare; viis mig naadelig paa den Vej, hvor mig ikke skal vederfares nogen Skade, Forsang eller Forhindring enten paa Siel eller Liv, paa mit Guds, Næring eller Viæring. Hielp mig vel at udrette mit Erinde, og send mig glad og karst hjem igien, for dit hellige Navns Skyld, du som lever og bor al Priis, Ære og Taksigelse til evig Tid! Amen.

En Bøn, naar man gaaer til Skibs.

O Herre Jesu Christe! du som den Tid, du omgiffes legemlig her i Verden, stillede med et eneste Ord, efter dine Disciples Begiering, den gruelige Storm og det brusende Hav, du som ogsaa gif og vandrede paa det flydende Hav, saavel som paa den haarde Jord og paa det tørre Land, og har skabt alle Ting baade i Himmelen og paa Jorden og i Havet; du som er en Herre over Alting og raader saavel i Havet som paa Landet; dig paakalde vi, og bede dig af Hjertelighed, skien for os i denne vor Skibsreise og Seilads, som en Naadesstjerne, baade frem og tilbage; und os at komme i en god Havn, med heelt Skib og holden Reise, for og ledsag os hid, hvor vi gierne ville være, med Sundhed og Helbred. Bevar os fra Sorovere, fra Storm og Uveir og al anden Farlighed, paa det vi altid kunne love og prise din uudsigelige Naade, Gud-

hed og Barmhiertighed, du som alene ber al Magt og Ære til evig Tid. Bønhør os, kiære HErre! for dit Navns Skyld! Amen.

Bøn, naar man er til Skibs i stor Storm og Livsfare.

O hellige Fader! almægtige HErre og evige Gud! du, som ikke alene skabte Alt i Begyndelsen, Menneſker til Gavn og Bedſte, men og efter vort ſkiændelige Syndefald ofte bruger det til at ſtraffe Menneſkene med for Synden. Vi arme Syndere, ſom ere her i dette gruelige Veirlig, Storm og Havsnød, bekiende, at vi have ſaare vel fortient denne Plage, og meget værre, om du vilde handle med os efter din ſtrange Retſærdighed. Vi bede ydmygeligen din Barmhiertighed, at du dog efter din faderlige gode Villie, ville være os nu og altid naadig og barmhiertig, og ved din guddommelige Almægtighed og dit kraftige Ord ſtille den forfærdelige og gruelige Storm og ſvare Veirlig, ſom endnu truer os med Undergang og Ødelæggelſe. Bevar os med Skib og Gods, ligesom du bevarede din Tiener Noe, der den ganſke Verden ødelagdes med Vand i din retſærdige Brede. HErre! hielp os, ligesom du hialp dine Disciple den Tid de vare i Havsnød, ellers fordærves vi. Er det og din faderlige Villie, at vor Tid er kommen, at vi ſkulle blive i denne Havsnød, da bede vi, at du naadelig vil bevare og ſtyrke os i en ſtadig Tro til

dig, indtil det sidste Aandedræt, og give os paa den yderste Dag en glædelig Opstandelse og det evige Liv, med alle dine udvalgte Bern. Dig, o Herre Gud! befale vi os med Skib og Gods, Liv, Siel og Aand, og alt det, vi have; hvad heller vi leve eller døe, da høre vi dig til. Dig stee Lov og Tak evindeligt! Amen.

Morgensignelse til Skibs.

Vor Fader! du som er en almægtig Gud og Konge, og med din Nærværelse regierer over Himmelen, Jorden og Havet og Alt, hvad der er udi, dig siger jeg Lov, Ære og Tak, at du mig i denne farlige Nat tryggelig har ladet sove og hvile, saa at jeg formedelst din Kraft ikke er bleven forstræffet af Nattens Grumhed og de forstræffelige Stormvinde, som mig uforvarende have kunnet overkomme og omkaste, eller for de gruelige Bølger, som mig sovende have kunnet opsluge; thi du er min Tilflugt; du, Allerhøieste! er min Tilflugt, saa at mig intet Ondt er vederfaret og ingen Plage er kommen nær til mit Skib; du haver befaleet dine Engle om mig, at de have baaret mig paa Hænderne, og mit Skib haver ikke stødt paa nogen Grund; du er hos mig i Nød, derfor haver jeg og paa dit Løfte tryggeligen kunnet sove, og nu med Glæde bestue denne skionne Morgenrøde og Dagens Lys. Derfor siger jeg dig, evige Gud og Fader! Lov

og Tak; jeg beder, at du vil mig og i denne tilkommende Dag naadelig bevare, at jeg med fuldkommen Fart i mit Kalb lyffelig maa fortfare, og denne Dag foruden al Synd imod min Samvittighed fuldende, paa det du i mig maatte blive, i mig hœe og din Gierning i mig udrette; giv Naade, at jeg uden al Dødsfare til Liv og Siel bliver bevaret. Jeg overgiver dig i din Forvaring mit Legeme og Siel, min Gang og Sæde, min Villie og Raadslag, min Digten og Tragten, min Udreise og Hjemreise, mit Levnets Ende og Alt, hvad jeg er og formaaer, du som er en evig Gud og Fader, høiløvet i Himlen og paa Jorden og i Havet! Amen.

Aftensignelse til Skibs.

Bliv hos os, HErre! thi Dagen er forløben og det stunder til Aften, og den mørke Nat kommer, derfor bliver vor Fare stor og sorgelig; thi om du ikke bliver hos os, og med din klare Glands viser os Veien, hvor snart er det da giort med os! HErre! som aldrig sover eller slumrer, forbyd naadelig, at vi ikke bruge Natten til Synds og Ondskabs Dække. Giv os Naade, at vi med vor Tro og Tillid til dig altid maae være vakkre og vaagne, paa det, naar du kommer og banker paa, vi da maa oplefte vor Siels vaagende Dine til dig, og efterdi du saaledes vaager over os paa Sielens Begne, saa

lad dig og vort Liv og Guds saaledes være besalet, at du faderlig lader os hvile, og formedelst Sønnen vederqvæges. Derpaa kan vi os til Hvile sagtelig nedlægge, og vore Dine lade slumre; dine hellige Engle, som du, Menneffene tilgode, gjør til Vinde, hjælpe os paa vores Reise, og drive lykkelig dette Skib, og efter din naadige Villie ledsage os paa Veien, som vi skulle fare. Og vi ville dig for denne og al anden din Barmhiertighed love og prise, og forkynde din Naade om Morgenens og din Sandhed om Aftenen! Amen.

Taksigelse, efterat man har endt sin Reise til Lands eller Vands.

O almægtige, evige og naadige Gud, himmelske Fader! du som haver besalet at paakalde dig i al Nød og Modgang, og lovet derhos, at du naadelig vil behjære og redde os, saa at vi derfor skulle takke dig! jeg haver paa denne min lange og farlige Reise været i Fare og Nød, i hvilken jeg haver dog mærket din naadige Hielp og Bistand, i det du haver reddet og friet mig fra Fare og Fordærvelse, saa at jeg ved din Hielp er kommen hjem til mit Huus med Lykke og beholden Reise, hvilket jeg aldeles troer at være din Gierning, og er ikke skeet formedelst min egen Forstand eller Forsynlighed. Hvorfor jeg ydmyggelig af Hjertet takker dig, o naadige og allerkiæreste Fader! og beder, at du vil give

mig din Hellig-Aands Raade, at jeg fremdeles kan findes taknemmelig, ikke alene med Ord, men og med et dyristeligt Levnet og Omgængelse og Kierligheds Bevistning mod min fattige Næste, dig til Ere og Priis og min Næste til Hielp og Trøst, Andre til et godt Exempel, og mig selv til min Troes Dvelse og en god Samvittighed. Dig, min kiære Fader! med din elstelige Søn og den Hellig And, skee evig Lov og Taksigelse for denne og alle dine Belgierninger! Amen.

Et sygt Menneskes Bønner.

O HErre Jesu Christe! velsigne og helliggjør mig arme Menneske, formedelst din Pine og Død, hvilken du paa Korset lidt haver; og frels mig baade fra Sielens og Legemets Sygdom! Amen.

O HErre Jesu Christe! sand Gud og Menneske, min eneste Frelser og Saliggjører, som haver sagt: Kommer til mig alle I, som arbeide og ere besværede, jeg vil vederqvæge Eder; til hvilken vor himmelske Fader haver overgivet Alting, og som haver baade Livsens og Dødsens Nøgle, og uden hvis Bidskab og Billie ikke det ringeste Haar kan falde af mit Hoved, og langt mindre denne store Sygdom angribe mig. See, HErre! din Haand haver rørt mig; og jeg er svag og skrøbelig, og haver, desværre! saadan Pine og Plage, samt Tugtelse og Røvselse med mit syndige Levnet vel fortient. Ikke desmin-

bre kommer jeg til dig, o almægtige og bedste Læge! og begierer af din Naades og Barmhæertigheds Rigdom, at du vil, om det er dig behageligt, og mig til Salighed gavnligt, borttage denne Sygdom fra mig, paa det jeg med et karst Legeme endnu nogen Tid maa forestaae og betjene det, mig i denne Verden er betroet og paalagt. Men er det din Villie, at jeg med Sygdommen endnu længer skal prøves og udholde, saa giv mig Taalmodighed dertil, at jeg maa rettelig stifte mig deri. Stat mig bi, og lad gaae over mig, hvad du vil. Giv og, at al min Pine og Smerte maa tiene mig til min Siels Sundhed, til min syndige Naturs Renselse, og til at fornægte denne Verden og alt, hvad derudi er, hvortil Menneskene saa sørgelig sætte deres Hjerter. See, Herre! om mit Ried end er skøbeligt, saa er dog formeðelst din Naade min Aand villig og beredt til at lide din faderlige Renselse. O fromme Fader, som revser og straffer dine elskelige Børn af Naade, at det kan gaae dem vel! forleen mig, at ligesom jeg er i deres Tal, som du revser, jeg og maa være iblandt deres Tal, som du med faderlig Omhyggelighed forserger, og til den evige Saligheds Arvedeel opholder! Amen.

Om et saligt Endeligt.

O almægtige og barmhæertige Frelsermand! jeg beder dig for din kittede Pine og Dod. lad

mig og doe salig og vel i dig, med alle dine Helgene. Bevar mig fra en ond og uforvarende hastig Død, at jeg ikke skal overfaldes af Synden, ei heller doe paa den Tid, naar du ikke haver Behagelighed til mig; men giv, jeg med god Beredelse og med dit hellige Legems og Blods Annammelse maa vandre til dig, finde Naade hos dig, og blive deelagtig i den evige Salighed! Amen.

Bønner udi Lens Yderste.

O HERRE Jesu Christe! mon det ikke snart skulde skee, at jeg kan faae dig at see? skal jeg ikke snart med Glæde komme til at bestue din Herlighed? vil du ikke snart frie mig af dette mørke Fængsel, at jeg kan komme did, hvor jeg kan love og prise dit hellige Navn til evig Tid, og ikke mere være undergiven Døden eller Sygdom? vil du ikke snart indføre mig til det herlige Huus, hvor der er idel Glæde og Lyst? O HERRE! hvor saare livsalige og yndige ere dine Boliger! min Siel haver en Hiertens Længsel og Attraa derefter. O HERRE! Et beder jeg dig om af Hiertet, det vil du og give mig! At jeg maa boe i dit Huus stedse og evindeligt! Amen.

O HERRE Christe! kom, og forhal ikke længer, hent mig hjem i din Fred hos dig, forløs mig af dette Fængsel, paa det jeg med Glæde kan love dig. Kom, min Gienløser og Saliggjører! mig længes af Hiertet efter dig, lad mig skue dit

Ansiget. Kom, mit Lys og min Salighed! o!
for min Siel af dette Fængsel, at den kan love
dig. O HErre! hvor længe skal jeg tøve i denne
Jammerdal! Forløs mig, HErre! og tag mig af
dette Elende til den evige Herlighed! Amen.

De syv Kong Davids Poenitentse- Psalmer.

Den 6te Psalme.

Af, HErre! straf mig ikke udi din Brede, og
tugt mig ikke i din Fortornelse. HErre! vær
mig naadig, thi jeg er skrobelig! helbred mig,
HErre! thi mine Been ere forfærde, og min
Siel er meget forfærdet. Af, du HErre! hvor
længe? Vend dig til mig, HErre! og fri min
Siel, frels mig for din Barmhiertigheds Skyld.
Thi i Døden er der ingen Erindring om dig;
hvo vil takke dig i Graven? Jeg er træt af Suf,
jeg væder min Seng den ganste Nat, og gien-
nembløder mit Leie med min Graad. Min
Skikkelse er falmet af Sorg, og er vorden gam-
mel over alle mine Fiender. Viger fra mig alle
I, som giøre Uret, thi Herren hører min Graads
Røst. Herren haver hørt min ydmyge Begiering,
Herren vil antage min Bøn. Alle mine Fien-
der skulle blive til Skamme og saare forfærdes, de

skal vende sig tilbage, og snart blive til Skamme i et Dieblif.

Den 32te Psalme.

Salig er den, hvis Overtrædelse er forladt, hvis Synd er slikt. Saligt er det Menneske, som Herren ikke tilregner Misgierning, og i hvis Aand er ikke Svig. Thi der jeg taug, fortæres des mine Been under mine Suf den ganske Dag. Thi din Haand var Dag og Nat svar paa mig, at min Sast blev forvandlet til Sommerens Torke, Sela. Jeg bekiendte min Synd for dig, og skulte ikke min Misgierning; jeg sagde: Jeg vil bekiende mine Overtrædelser for Herren, og du forlod mig min Syns Brode, Sela. Derfor skulle alle Gudsfrygtige tilbede dig den Stund, du findes; sandelig Vandstøl skulle ikke naae dem. Du est min Beskiermelse, du bevarer mig for Angest, at jeg kan prise dig gladelig, naar jeg frelses, Sela. Jeg vil undervise dig, og vise dig Veien, som du skal vandre; og jeg vil vejlede dig med mit Die. Værer ikke som Heste og Mule, som ere ikke forstandige, paa hvilke du maa lægge Lomme og Bidsel, fordi de ikke ville komme nær til dig. Den Ugudelige haver mange Plager, men den, som haaber paa Herren, den skal Misskandhed omringe. Glæder Eder i Herren og fryder Eder, I Retsfærdige! og synger med Fryd alle I, som ere oprigtige i Hjertet.

Den 38te Psalm.

Hørre! straf mig ikke i din Brede, og revse mig ikke i din Fortørnelse; thi dine Pile ere dybt nedtrykte i mig, og din Haand nedtrykker mig saare. Der er intet sundt paa mit Legeme for medelst din Brede, og der er ingen Fred i mine Been for min Synds Skyld. Thi mine Synder gaae over mit Hoved og de tyngte paa mig som en svar Byrde. Mine Saar lugte ilde, og flyde med Edder for min Daarligheds Skyld. Jeg gaaer kroget og saare nedbeiet, hver Dag gaaer jeg i Sorgeslæder. Thi mine Lænder fortørres aldeles, og der er intet sundt paa mit Legeme. Jeg er bleven syg og saare sonderknust, jeg hylér i mit Hiertes Angest. Hørre! al min Begiering er for dig, og mit Suf er ikke skjult for dig. Mit Hierte hæver, min Styrke haver forladt mig, og mine Dines Lys, endog det viger fra mig. Mine Venner og Staldbrodre staae tvært over for, og see paa min Plage; og mine Paarørende staae langt borte. Og de, som staae efter mit Liv og sætte Snarer for mig, og de, som ville mig Ondt, tale, hvorledes de kunne giøre mig Skade, og omgaaes med idel Svig. Men jeg er som en Døv, og hører ikke, og som en Stum, der ikke oplader sin Mund. Og jeg er som den, der ikke hører, og som haver ingen Gien svar i sin Mund. Men Hørre! jeg bier efter dig; du, Hørre, min Gud! skal henhøre. Thi jeg beder: Lad dem ikke glæde sig over mig,

naar min Fod glider; lad dem ei storligen rose dem imod mig! Thi jeg er nær ved Fald, og min Smerte er altid for mig. Thi jeg giver min Misgierning tilkiende, og sørger for mine Synder. Men mine Fiender leve, og ere mægtige, de ere store, som mig hade uden Skiel. Og de, som gjøre mig Ondt for Godt, sætte sig imod mig, fordi jeg efterfølger det Gode. Herre, min Gud! forlad mig ikke, vær ikke langt fra mig. Herre, som er min Salighed, skynd dig at hjælpe mig!

Den 51de Psalme.

Gud være mig naadig efter din Miskundhed, udslæt mine Synder efter din store Barmhertighed. Toe mig reen af mine Misgierninger, og gjør mig reen af mine Synder; thi jeg kiender mine Misgierninger, og mine Synder ere altid for mig. For dig, ja for dig alene haver jeg syndet, og gjort det Onde for dine Dine, saa at du er retfærdig, naar du taler, reen, naar du dommer. See, i Misgierning er jeg fød, og min Moder haver undfanget mig i Synd. See, du haver Lyst til Sandhed i Hiertet; saa lær mig da Wiisdom i Lendum. Rens mig fra Synd med Isop, at jeg bliver reen, toe mig, at jeg bliver sneehvid. Lad mig høre Glæde og Fryd, at de Veen blive glade, som du haver sønderslaget. Skjul dit Ansigt fra mine

Synder, og udslet alle mine Misgierninger. Gud! skab et reent Hierte i mig, og fornø en stadig Aand inden i mig. Forkast mig ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellig Aand fra mig. Giv mig igien din Frelses Fryd, og en frimodig Aand opholde mig. Saa vil jeg lære Overtrædere dine Veie, og Syndere skulle omvende sig til dig. Gud! du som er min Gud og Salighed, frels mig fra Blodsskyld, saa skal min Tunge prise din Retfærdighed. Herre! oplad mine Læber, at min Mund kan kundgiøre din Pris. Thi du haver ikke Lyst til Offer, jeg vilde vel ellers give dig det! og Brænd-Offer behage dig ikke. En angerfuld Aand er det Offer, som Gud behager. Et senderbrudt og sonderknust Hierte vil du, o Gud! ikke foragte. Gior vel imod Zion efter din Raabe, byg Murene i Jerusalem. Da skulle Retfærdigheds-Offer behage dig, Brænd-Offer og Heel-Offer; da skal man offre Dren paa dit Alter.

Den 102den Psalme.

Herre! hør min Bøn og lad mit Raab komme til dig. Skiul ikke dit Ansigt for mig, hoi dine Dren til mig i Nød; naar jeg kalder paa dig, da bønher mig snart; thi mine Dage ere forgangne som en Røg og mine Been ere opbrændte som en Brand. Mit Hierte er nedslaget og tørt som Græs, at jeg og forglemmer at æde mit Brød. Mine Been hænge ved mit Riid for Klage og Suf. Jeg er ligesom en

Rørdrum i Ørken, jeg er ligesom en Ugle i forstyrrede Stæder. Jeg vaager og er ligesom en eenlig Fugl paa Taget. Mine Fiender forhaane mig dagligen, og de, mig spotte, spørge ved mig. Thi jeg æder Aske som Brød, og blander min Drik med Graad, formedelfst din Brede og din Fortørnelse, thi du ophviiede mig, og fastede mig ned. Mine Dage ere som en heldende Skygge, og jeg visner ligesom Græs. Men du, HErr! bliver evindelig, og din Thukommelse stedse og altid. Gjør dig rede, og forbarme dig over Zion, thi det er Tid, at du er naadig, da Stundten er kommen. Thi dine Tienere ville gierne, at det blev byggt, og de ynkes over dets Stov. Da skulde Hedningerne frygte Herrens Navn, og alle Konger paa Jorden din Ære; naar Herren bygger Zion og aabenbares i sin Ære; naar han vender sig til de Forladtes Bon, og forsmaaer ikke deres Bon. Dette skal skrives for den Slægt, som herefter kommer; og det Folk, som skal stables, skal love Herren. Thi han seer ned af sin Helligdoms Høihed, og Herren seer af Himmelen paa Jorden, at han vil høre Fængens Suk, og løse Dødsens Born; paa det, at de skulde prædike Herrens Navn i Zion, og hans Lov i Jerusalem, naar Folkene komme tilsammen og Kongerigerne, at tiene Herren. Han ydmygede min Kraft paa Veien, han forforte mine Dage. Jeg sagde: Min Gud! tag mig ikke bort midt i mine Dage; dine Aar vare stedse og altid, Du grundfæstede Jorden tilforn, og Himlene ere dine Hænders Gierninger. De

skulle forgaae, men du bestaaer. De skulle alle ælbes ligesom et Klædebon, de skulle forvandles som et Klæde, naar du vil omstifte dem. Men du bliver, som du er, og dine Aar faae ingen Ende. Dine Tieners Børn skulle blive, og deres Sæd skal stadfastes for dit Ansigt.

Den 130te Psalme.

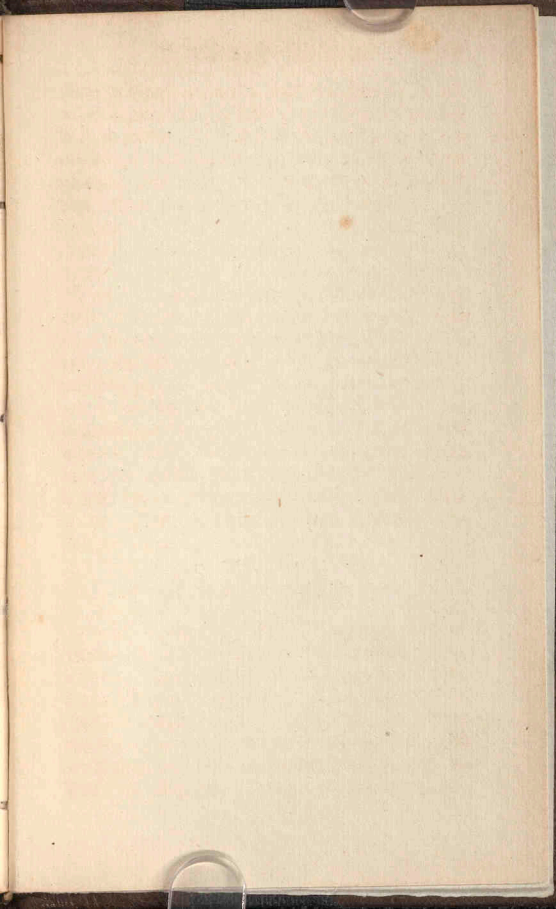
Af det Dybe raaber jeg, HErre! til dig. HErre! hør min Røst, lad dine Dren mærke paa mine Bønners Røst. HErre! dersom du vil tilregne Synden, HErre! hvo kan da bestaae? Nei, hos dig er Forladelse, paa det du maa frygtes. Jeg biede efter Herren, min Siel biede, og jeg haabede paa hans Ord. Min Siel vogter paa Herren, mere end Morgenvægterne, som vogte paa Morgenens. Israæl! haab paa Herren, thi hos Herren er Miskundhed, og megen Forløsning er hos ham. Og han skal frelse Israæl af alle sine Synder.

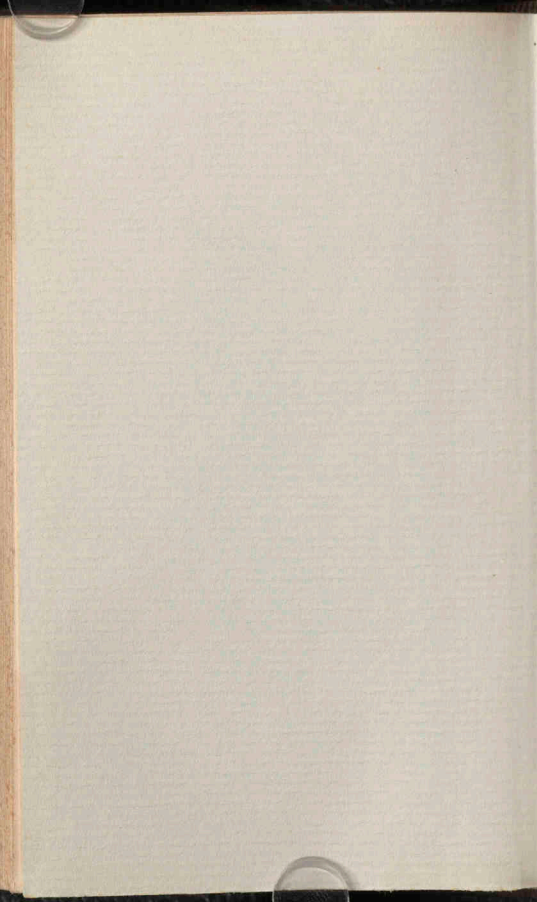
Den 143de Psalme.

HErre, hør min Bøn, og mærk min Formaning, hør mig for din Sanddrubeds Skyld, for din Retfærdigheds Skyld, og gik ikke til Døm med din Tiener, thi der er Ingen, som lever, retfærdig for dig. Thi Fienden forfølger min Siel, og nedslaaer mit Liv til Jorden, han lader mig hve i de mørke Boliger, ligesom de Døde fra Fortiden. Derfor er min Aand be-

244 Kong Davids Poenitentse-Psalmer.

drevet i mig, mit Hierte forfærdes i mit Sinderste.
 Jeg tænker paa den fremfarne Tid, jeg taler om
 alle dine mægtige Gierninger, og overveier dine
 Hænders Gierninger. Jeg udbreder mine Hæn-
 der til dig, min Siel tørster efter dig, som tørt
 Land, Sela. Hørre! henher mig snart, min
 Aand forgaaer, skiul ikke dit Ansigt for mig, at
 jeg ikke bliver som de, der fare ned i Graven.
 Lad mig aarle høre din Naade, thi jeg haaber
 paa dig. Kundgior mig den Vej, som jeg skal
 gaae paa; thi til dig opløster sig min Siel.
 Min Gud! frels mig fra mine Fiender! jeg
 haver Tilflugt til dig. Lær mig at giere din
 Velbehagelighed, thi du er min Gud; lad din
 gode Aand føre mig paa jevn Vej, Hørre! veder-
 giv mig for dit Navns Skyld, udfør min Siel
 af Nød for din Retsfærdigheds Skyld og udslet
 mine Fiender for din Miskundheds Skyld og
 fordærv alle, som bedrøve min Siel, thi jeg er
 din Tjener!

Det kgl. Bibl. Bogb.

